

ПАТРИША КОРНУЕЛ

ХАОС

Част 24 от „Кей Скарпета“

Превод от английски: Милко Стоименов, 2017

chitanka.info

*На Стейси.
(В памет на Трам)*

*В мен се крие любов, чиято сила
никога не сте виждали.*

*В мен се крие гняв, от чиято
сила никога няма да избягате.*

„Франкенщайн“

ХАОС

От древногръцката дума χάος:
*огромно празно пространство, пустота;
анархия; наука за непредсказуемостта.*

Това е художествено произведение. Имената, героите, местата и събитията са плод на авторското въображение или са използвани по начин, който не отговаря на действителността, и не бива да бъдат възприемани като реални. Всяка прилика с действителни събития, места, организации или личности, живи или покойни, е напълно случайна.

ПРОЛОГ

Привечер

Сряда, 7 септември

Отвъд тухлената стена, която ограждаше парка „Харвард Ярд“, разположен в сърцето на университетското градче, се издигаха четири високи комина и един покрив от сиви каменни плочи с бели капандури, които надничаха през клоните на дърветата.

Старинната сграда в стил крал Джордж се намираше на петнайсетина минути ходене пеша по права линия. Ходенето пеша обаче не беше добра идея. Глупаво беше човек да не се възползва от автомобила си. Дори под сянката на дърветата напичаше като в пещ. Горещият влажен въздух сякаш бе застинал неподвижно над земята.

Ако не бяха шумът от трафика в далечината, случайните минавачи от време на време и димът на комините в далечината, бих могла да си помисля, че съм единственото човешко същество, оцеляло на някаква постапокалиптична планета. Никога не бях виждала кампуса толкова пуст, освен може би с изключение на едно противоатомно учение. Но трябва да призная и че никога не бях виждала такава тропическа жега в тази част на света, където снежните бури и арктическите студове са нещо обичайно.

Жителите на Нова Англия са свикнали на мразовити зими, но не и на температури, които надвишават трийсет и седем градуса по Целзий. Слънцето наподобява нажежена топка метал, нагорещила небето до такава степен, че е прогонила синевата и го е превърнала в бяла пустош. Чувала съм безброй обяснения. *Парников ефект. Глобално затопляне. Божие наказание. Дяволска работа. Ретрограден Меркурий. Ел Ниньо. Краят на света...*

Това са само част от обясненията за една от най-мощните горещи вълни в историята на Масачузетс. Центърът по съдебна медицина в Кеймбридж бе затрупан с работа и тук се криеше сериозен парадокс. Когато нещата са зле, това е нормално. Когато станат още по-зле, това е добре. Да имаш сигурна работа в този несъвършен свят е

едновременно благословия и проклятие. Докато прекосявам центъра на кампуса в тази душна жега, репетирам наум лекцията, която трябва да изнеса утре вечер в Института по държавни науки „Кенеди“.

Остроумие, игра на думи, провокативни истории от моята практика... може би сестра ми Дороти не е онази безнадеждна глупачка, за която винаги съм я смятала. Тя твърди, че трябва да бъде забавна, ако искам да привлека вниманието на аудитория, пълна с преситени интелектуалци и политици, завършили все реномирани университети от Бръшляновата лига. Може дори да се поставят на моето място, ако разкажат ми ги отведе в тъмната страна на нашата професия, в зловещото мазе, в което никой не иска да влезе и дори да признае, че то съществува.

От мен не се очаква да повтарям дебелашките вицове, които непрекъснато чувам от местните ченгета, или стряскащите лозунги, които се появяват по тениски и чаши за кафе. Няма да говоря и неща от рода на: „Нашият ден започва тогава, когато вашият свърши“, макар това да е самата истина. Въпреки това смятам, че мога да сгъстя краските повече от обичайното. Катастрофите са моето призвание. Ужасните новини ме вдигат от леглото. Трагедиите са въздухът и водата за мен. А цикълът на живота и смъртта остава неизменен и нерушим независимо от коефициента ни на интелигентност.

Ето как сестра ми смята, че трябва да говоря утре вечер пред стотици студенти, преподаватели, политици и глобални лидери. Според мен изобщо не би трябвало да давам израз на личното си отношение. Дороти обаче бе на противното мнение и ми даде да го разбере съвсем ясно предишната вечер. Докато разговаряхме по телефона, чувах как възрастната ни майка се кара шумно на крадливата си южноамериканска икономка, чието име е — съвсем сериозно! — Онести. Тоест *Честност*. По всичко изглежда, че Онести отново е започнала да краде бижута и пари, да крие хапчетата на мама, да яде от храната ѝ и да размества мебелите, с надеждата тя да се препъне и да си счупи крак.

Онести, икономката на майка ми, не прави подобни неща, никога не ги е правила и никога няма да ги направи. Понякога почти фотографската ми памет не ми върши услуга. Припомням си снощната телефонна драма, включително онази част, която премина на испански. Чувам всяка дума в главата си. Мога да възпроизведа бързия, отсечен и

самоуверен говор на Дороти, която ме съветва как да не изгубя интереса на аудиторията, което несъмнено би се случило, ако изнеса лекцията според собствените си разбирания. Тя ми каза следното:

Трябва да се отправиш уверено към подиума, да изгледаш аудиторията с безизразно лице и да кажеш: „Здравейте, аз съм доктор Кей Скарпета. Приемам пациенти без уговорен час и правя посещения по домовете. Необходимо е само да умрете и аз мигом ще се отзова. Лесно може да се уреди“. След което трябва да им смигнеш.

Кой би устоял на подобна шега? Така трябва да им говориш, Кей! Забавно, секси и политически некоректно. Тогава ще паднат в краката ти. Веднъж в живота си изслушай внимателно по-малката си сестра. Не бих стигнала дотук, ако не разбирах нещичко от маркетинг и реклама.

Един от най-големите проблеми при тези ужасни професии, свързани със смъртта — не се обиждай! — като работата в погребално бюро или морга, е, че никой нищо не разбира от промоции и продажби, защото не му трябва. Честно казано, погребалните бюра се представят по-добре в това отношение от твоята професия. Защото трудовата ти характеристика не изисква от теб да накараш мъртвеца да изглежда по-добре или да направиш ковчега по-красив. Така че ти носиш всички недостатъци на погребалния бизнес, но няма какво да продадеш и затова никой няма да ти каже „благодаря“.

По време на цялата ми кариера като съдебен медик по-малката ми сестра неизменно успяваше да принизи работата ми до тази на погребален агент или просто на човек, който се занимава с онова, което никой друг не иска да докосне.

Понякога ми се струва, че това логическо умозаключение се дължи на грижите, които полагах за умирация ни баща, когато бях малка. Тогава се превърнах в човека, който се грижи за всичко противно или болезнено, който трябва да свърши или почисти нещо неприятно. Ако случайно кола прегазеше някое животно, птиче влетеше през прозореца или баща ми получише поредния кръвоизлив от носа си, сестра ми се втурваше с писъци в стаята ми. Без изобщо да се съобразява заета ли съм с нещо друго, колко е часът и прочее.

На този етап в живота си обаче стигнах до извода, че двете с нея няма да ставаме по-млади. Затова реших да положа искрени усилия да проявя повече толерантност, макар сестра ми да е най-завършеният егоист, когото съм срещала през живота си. Признавам, че е умна и талантива, а и аз не съм светица. Признавам, че трудно оцених достойнствата ѝ, което не беше честно от моя страна.

Затова смятам, че е напълно възможно да е права, когато настоява да говоря по-малко като експерт, който чете доклад от аутопсия или резултати от лабораторни изследвания, и повече като лектор или поет. Ако бях телевизор, щеше да ми каже да увеличи звука и да засили цветовете и контраста. Сега се задоволява със съвети да обмисля внимателно уводните си думи и да не забравя да акцентирам на едно или друго или да предвидя паузи за смях.

Отпивам от бутилката вода, която е толкова гореща, че мога да сваря чай. Повдигам леко слънчевите си очила, които упорито се плъзгат по изпотения ми нос. Слънцето наподобява неуморим ковач, който продължава да стоварва чука в душната си работилница. Дори косата ми е гореща на допир, а подметките на ниските ми кожени обувки шляпат по плочките. Остават ми още десет минути, за да стигна до мястото, където съм се запътила. Репетирам наум уводните си думи.

Добър вечер, преподаватели и студенти от Харвард, колеги медици, учени и други изтъкнати гости.

Погледът ми обхожда аудиторията и открива сред вас носители на „Нобел“ и „Пулицър“, математици и астрофизици, които са също така и писатели, художници, музиканти.

За мен е голяма чест да открива сред тази забележителна публика от най-ярките умове в щата — неговия губернатор, главния прокурор, неколцина сенатори и конгресмени, както и представители на бизнеса и медиите. Виждам моя добър приятел и някогашен ментор генерал Джон Бригс да се снишава на чина си и да се мръщи при мисълта, че стоя пред вас и изнасям тази лекция. (Пауза за смях.)

Държа да спомена за онези от вас, които не го познават, че той е началник на Съдебномедицинската служба на въоръжените сили. С други думи, генерал Бригс щеше да бъде главен военен съдебномедицински специалист на Съединените щати, ако такава длъжност съществуваше. Малко по-късно, когато ще имате

възможност да задавате въпроси, той ще се присъедини към мен, за да отговорим заедно и да обсъдим катастрофата с космическата совалка „Колумбия“ през 2003 г.

Ще ви разкрием онова, което научихме от веществените доказателства и аеромедицината, от изследванията на останките на седмината астронавти, разпръснати на площ от десетки километри в Тексас...

Едно трябва да призная на Дороти.

Умее да придава колорит и драматизъм. Чувствам се поласкана, че ще пристигне специално за лекцията, макар да нямам представа защо го прави. Твърди, че не можела да пропусне утрешната вечер, но не й вярвам. Кракът на сестра ми не е стъпил в Кеймбридж нито веднъж за осемте години, откакто ръководя местния Център по съдебна медицина. Майка ми също не е идвала, но тя не обича да пътува и вече не го прави. Не зная обаче какво извинение си е намерила Дороти.

До този момент никога не се бе интересувала от работата ми. Много жалко, че от всички възможни вечери бе избрала тъкмо тази, за да долети до Бостън. Всяка първа сряда от месеца двамата със съпруга ми Бентън вечеряме в Харвард Фекулти Клуб, на който не съм член. Той обаче е, но не благодарение на работата си във ФБР. Работата за федералните не носи никакви облаги от гледна точка на Харвард, Масачузетския технологичен институт и останалите университети от Бръшляновата лига в района.

Но като консултиращ съдебен психолог в свързаната с Харвард болница „Маклийн“ в съседен Белмонт, съпругът ми, който иначе работи във ФБР като аналитик, разполага с денонощен достъп до най-богатите библиотеки и музеи и най-авторитетните учени в света. Затова може да посещава и Харвард Клуб когато си пожелае.

Можем дори да резервираме стая за гости на втория етаж, както сме правили неведнъж, когато изпитото вино или уиски на вечеря ни е идвало в повече. Това обаче няма да се случи този път, тъй като очакваме Дороти. Наистина, не биваше да се съгласявам да я посрещна на летището и да я откарам до дома на дъщеря й Луси. Но вече бях дала дума и това означава, че двамата с Бентън ще се приберем след полунощ.

Нямам представа защо Дороти помоли да я взема от летището, освен ако това не е нейният начин да си гарантира, че ще прекараме поне малко време заедно. Когато казах, че ще дойда с Бентън, отговорът ѝ бе: „Разбира се. Няма значение“. Думите ѝ обаче ми подсказаха, че има значение. Искаше да обсъди нещо насаме с мен и дори да не успееше тази вечер, щеше да разполага с достатъчно време през следващите дни.

Сестра ми бе оставила самолетния си билет отворен. Хрумна ми колко чудесно би било да се окаже, че винаги съм грешала в мнението си за нея. Може би истинската причина за полета ѝ до Нова Англия бе, че тя изпитва същите чувства като мен. Може би най-сетне бе решила да станем приятелки.

Колко добре би било да обединим усилия и да се справим заедно с възрастната ни майка, с Луси и партньорката ѝ Джанет, с осиновения им деветгодишен син Деси. Както и с най-новия член на тяхното семейство, Тесла, малък булдог, който остана за известно време с мен и Бентън в Кеймбридж. Някой трябва да го дресира, а и нашата хрътка Сок остарява и се радва на компанията му.

1.

Обувките ми шляпат през горещата суха трева, а потта се стича на ручейчета под дрехите ми, по гърдите ми, по гърба ми... Продължавам да вървя, като търся сянката на дърветата, а слънцето се спуска все по-ниско и издължава стволите им.

Всеки път, когато успея да се скрия от напичащата жегата, тя ме намира отново. Опасеният с висока тухлена ограда център на студентското градче в Харвард е същински лабиринт от градини, поляни и дворове, свързани с безброй пътеки и алеи. Величествените сгради от камък и тухли с обрасли с бръшлян фасади са излети като по калъп. Помня как се почувствах, когато на петнайсетгодишна възраст за първи път посетих това място. Сега с всяка стъпка, която правя, имам чувството, че се връщам в миналото, и това е едновременно приятно и тъжно.

Бях дошла тук на екскурзия по време на последната си година в гимназията, един от редките случаи, когато пътувах извън Флорида. По това време вече бях започнала да проучвам различни колежи, както и възможностите да постигна нещо в живота си. Никога няма да забравя как крачех по същата тази алея, изпаднала в емоционална криза, притеснена, че мястото ми не е тук. Споменът ми е прекъснат от вибрации, които чувам и усещам като жуженето на голямо насекомо.

Спирам на горещата като пещ алея, оглеждам се и забелязвам дрон високо над парка. Едва сега осъзнавам, че източникът на жуженето се намира в джоба на сакото, което съм метнала на рамо заради горещината и слънцето. Поглеждам екрана, за да видя кой звъни. Детектив Пийт Марино от полицейското управление на Кеймбридж.

— Случило ли се е нещо, за което не зная? — пита ме той направо. Връзката е ужасна.

— Не мисля — отвърщам объркана аз, докато се пека на алеята като в пещ.

— Защо вървиш пеша? Никой не трябва да върви пеша в това време. — Говори рязко, звучи ядосан и аз мигом заставам нащрек, тъй като разбирам, че това не е приятелски разговор. — Какво правиш?

— Нищо особено — отговарям предпазливо. Тонът му ме дразни. — Отивам на среща с Бентън.

— По каква причина се срещаш с него? — пита Марино, докато мобилната връзка продължава ту да се влошава, ту да се оправя.

— Причината да се срещна със съпруга си е да вечеряме заедно — отговарям със скрита ирония. Не искам да водя труден разговор или да се карам с още някого днес. — Всичко наред ли е?

— Аз трябва да ти задам този въпрос. — Гласът му изведнъж прокълтява болезнено в дясното ми око. — Защо не си с Брайс?

Прекалено бърбият ми административен помощник явно е уведомил Марино, че съм отказала да се върна в колата на Харвард Скуеър, че съм нарушила протокола и съм се отнесла небрежно към собствената си безопасност.

Преди да успея да отговоря, Марино прави това вместо мен, сякаш съм заподозряна в някакво престъпление.

— Излязла си от колата преди час и половина. Влязла си в „Кооп“, където си останала дващест минути — нарежда той. — А когато накрая излезе от магазина на Масачузетс авеню? Къде отиде?

— Имах работа на Ероу стрийт. — Алеите в „Харвард Ярд“ образуват същинска паяжина и аз се улавям, че обмислям най-удобния маршрут, най-бързия и най-прохладния.

— Какво прави там? — продължава да ме разпитва той, сякаш му влиза в работата.

— Бях в Центъра за театрално изкуство „Лоуб“, за да взема билети за „Сервитъорка“, мюзикъла със Сара Барейлис — отговарям с хладна учтивост, която започва да се изпарява. — Реших, че на Дороти може да ѝ хареса.

— Доколкото разбрах си се държала доста смахнато. Направо истерично.

— Моля? — Застивам на място.

— Така поне описаха поведението ги.

— Кой? Брайс?

— Не. Получихме обаждане на 911, свързано с теб — отвръща Марино.

Изумена съм.

Пийт Марино ме уведомява, че в полицейското управление е получено оплакване, свързано с „млад мъж и по-възрастната му приятелка“, които се карали на Харвард Скуеър около 16:45 ч.

Младежът бил описан като дващест и няколко годишен с тъмноруси коси, сини панталони, бяла тениска, дизайнерски очила и татуировка на лист марихуана. Това с татуировката не отговаря на истината, но всичко останало е вярно.

Вероятно загриженият гражданин, позвънил в полицията, ме е разпознал от новините. Описанието, което ми е дал, е доста точно. Наистина нося костюм с пола в цвят каки, бяла блуза и ниски кожени обувки. За съжаление наистина имам бримка на чорапите, които ще събуя и изхвърля в кошчето, когато пристигна там, накъдето съм се запътила.

— Спомена ли името ми? — Не мога да повярвам, че това се случва.

— Човекът е заявил, че доктор Кей Скарпета е спорила на висок глас с надрусания си приятел и е излязла ядосана от колата — уведомява ме Марино.

— Не съм излязла ядосана. Излязох като нормален човек, докато той остана зад волана и продължи да говори.

— Сигурна ли си, че не е излязъл и не ти е отворил вратата?

— Никога не го прави, а и аз не го насърчавам. Някой може да е видял тъкмо това и да е решил погрешно, че Брайс е ядосан. Той свали прозореца си, за да продължим да говорим. Това беше всичко.

Марино ме информира, че след това съм изпаднала в ярост и съм прибегнала до насилие, като съм зашлевила Брайс през отворения прозорец и няколко пъти съм забила показалеца си в гърдите му. Той крещял от страх и болка. Но не казвам нищо, защото стомахът ми се е събрал на топка, неприятно усещане, което за мен е равносилно на вдигнат червен предупредителен флаг.

Марино е ченге. Може да го познавам от цяла вечност, но Кеймбридж е неговата територия. Формално погледнато, може да ми създаде доста проблеми, ако реши. Това е нова неприятна мисъл. Никога не ме е арестувал, не че някога е имал основание да го направи.

Но колегиалните отношения са нож с две остриета. Бързо могат да ти създадат проблеми, ако не внимаваш.

— Признавам, че може да съм повишила малко тон, но не съм зашлевила никого... — започвам аз.

— Да се спрем на първата част от твоето твърдение — прекъсва ме детективът у Марино. — Колко малко е всъщност твоето *малко*?

— Това разпит ли е? Не трябва ли да ми прочетеш правата? Нуждая ли се от адвокат?

— Ти си адвокат.

— Това не е смешно, Марино.

— И аз не се шегувам. Какво означава *малко*? Питам те, защото според свидетеля си започнала да крещиш.

— Преди или след като съм зашлевила Брайс?

— Няма полза да се ядосваш, Док.

— Не се ядосвам. Нека първо си изясним какво имаш предвид. Да започнем с това. Защото знаеш, че Брайс обича да преувеличава.

— Зная, че сте се карали и сте нарушавали обществения ред.

— Наистина ли се е изразил така?

— Свидетелят се е изразил така.

— Кой свидетел?

— Онзи, който се е обадил и е подал сигнала.

— Разговаря ли лично с въпросния свидетел?

— Не успях да открия човек, който да е видял каквото и да било.

— Това означава, че явно си търсил такъв човек — изтъквам аз.

— След като получих обаждането, обиколих Харвард Скуеър и поразпитах наоколо. Резултатът не ме изненада. Винаги е един и същ. Никой не е видял нищо.

— Именно! Това е толкова абсурдно!

— Притеснявам се да не ти се случи нещо — казва той и започва разговор, който сме водили безброй пъти през годините.

Марино страда от фобията — и трябва да призная, че тя го преследва денонощно — че с мен ще се случи нещо ужасно. Всъщност той се тревожи за себе си. По същия начин се отнасяше и към бившата си съпруга Дорис, преди тя да избяга накрая с някакъв търговец на автомобили. Марино просто не разбира разликата между необходимост и любов. За него те са едно и също.

— Ако решиш да пилееш парите на данъкоплатците, можеш да провериш охранителните камери по периферията на Харвард Скуеър, особено тази пред „Кооп“ — предлагам му аз. — Ще видиш, че не съм удряла нито Брайс, нито когото и да било.

— Чудя се дали това не е свързано с лекцията ти в Института по държавни науки утре вечер — продължава Марино. — По новините непрекъснато говорят за нея, защото я смятат за противоречива. След като двамата с генерал Бригс решихте да изнесете презентация за взрива на совалката, би трябвало да очаквате реакция от страна на разните му там откачалки. Някои от тях вярват, че „Колумбия“ е свалена от НЛО. И това е причината за прекратяването на полетите с космически совалки.

— Все още очаквам да чуя името на този твой свидетел, който е излъгал някого от операторите на 911. — Изобщо не ми се слушат разсъжденията му на тема конспиративни теории и безредиците, които авторите им могат да предизвикат на лекцията в института „Кенеди“.

— Не се е представил на оператора, който е поел обаждането — отговаря Марино. — Вероятно е използвал телефон с предплатена карта, който може да е купил дори от дрогерията на Си Ви Ес на Харвард Скуеър. Подобен номер не може да бъде проследен. Не че не сме опитвали, но това е положението.

Преминавам под сянката на огромен стар дъб, протегнал ниско клони, които ми се струват прекалено зелени и свежи за септември. Жегата, налегнала тази есенна привечер, сякаш притиска земята с нажежената си длан, изцежда живота от всичко околоръст и оставя след себе си пустиня от пепелища. Прехвърлям пазарската си торба в другата ръка. Адвокатската ми чанта също бе започнала да натезава, все пак в нея нося лаптоп, документи, лични вещи... Широката кожена презрамка се впила в рамото ми.

— Къде точно се намираш? — Гласът на Марино ме отклонява от мислите ми.

— Минавам направо през „Харвард Ярд“. — Нямам намерение да му разкривам местонахождението си. — А ти? Гласът ти ту заглъхва, ту кънти като през високоговорител. Да не си в колата?

— Какво ще правиш? Ще минеш през Джонсън Гейт, за да прекосиш парка и да излезеш на Куинси стрийт?

— Че мога ли да мина от друго място? — Останала съм без дъх и се отклонявам от по-конкретен отговор.

— Значи си близо до черквата — заключава той.

— Защо питаш? Да не би да идваш да ме арестуваш?

— Веднага щом си намеря белезниците. Да си ги виждала някъде?

— Защо не попиташ мадамата, с която излизаш тези дни?

— Ще напуснеш „Харвард Ярд“ през вратата срещу музеите. И светофарът ще се падне от лявата ти страна. — Прозвучава като нареждане, а не като предположение или въпрос.

— Къде си ти? — питам аз, изпълнена с подозрения.

— Маршрутът, който ти предложих, е по-пряк — отговаря той.

— Мини покрай черквата и прекоси градинката зад Севър Хол.

2.

Минавам през портата от черно ковано желязо в тулената стена, която огражда „Харвард Ярд“ и се озовавам на Куинси стрийт. Поглеждам първо в едната, после в другата посока.

Срещу мен се издига наскоро ремонтираната сграда на Харвардския музей на изкуствата с неговата внушителна фасада от тухли и бетон и шест етажа галерии под огромен стъклен покрив във формата на пирамида. Чакам край паркираните автомобили, в които се отразява бавно залязващото слънце. Проверявам часа и прогнозата за времето с помощта на мобилния си телефон.

18:40 е, а температурата е все така потискаща — трийсет и четири градуса. Не зная какво съм си въобразявала преди малко. Но просто не можех да понеса безкрайното дрънкане на Брайс, докато се движехме покрай реката към моста „Андерсън“, завивахме надясно покрай гребния клуб „Уелд Боутхауз“ с неговия червен керемиден покрив и поемахме по Кенеди стрийт към Масачузетс авеню.

Нямах намерение да чуя дори още една дума от него, затова, когато слязох пред „Кооп“, книжарницата на колежа, му наредих да не ме чака. Заради многобройните магазини и спирката на метрото Харвард Скуеър е винаги оживен, независимо какво е времето. Винаги има минувачи, а броят на просяците остава неизменен двайсет и четири часа в денонощието.

Определено не бе най-подходящото място, където Брайс да свали прозореца и да започне да спори като разглезено жиголо с възрастната си благодетелка. Не искаше да ме чуе, не искаше и да ми позволи да си тръгна, в гласа му започнаха да се прокрадват истерични нотки, които за съжаление са част от характера му. Искаше да му обясня „ясно и разбрано“ защо желая да се възползвам от помощта му и да го информирам „най-подробно“ дали е „направил нещо“. Продължи да повтаря, че знае, че е „направил нещо“, и отказваше да чуе възраженията ми.

Любопитните минувачи впериха в нас орлови погледи. Бездомникът, който седеше на тротоара пред дрогерията и си правеше сянка с картонената си табела, се втренчи в нас с изцъклените си като на сврака очи. Това определено не бе идеалното място за паркиране на автомобил, на който пише ГЛАВЕН СЪДЕБНОМЕДИЦИНСКИ ЕКСПЕРТ, а на вратите му са изрисувани в синьо жезълът на Асклепий и везните на правосъдието. Като вземем предвид и обстоятелството, че прозорците на колата са затъмнени, въздействието, което оказват служебните ни автомобили, е напълно разбираемо.

След като се отървах от Брайс, влязох в „Кооп“, където купих подаръци за майка ми и сестра ми. Уверих се, че досадният ми административен помощник си е тръгнал, преди да напусна приятната прохлада на магазина и да се озова под изпепеляващата жега и до поема по Братъл стрийт.

Отбих се в Центъра за театрално изкуство „Лоуб“, където се помещават Американският репертоарен театър, известен като АРТ, и Експерименталният театър, за да купя шест билета за „Сервитъорка“, след като предварително бях резервирала най-добрите места в салона. Сетне се върнах на Масачузетс авеню, прекосих „Харвард Ярд“ и се озовах на Куинси стрийт, където се намирам и в настоящия момент.

Центърът за визуални изкуства „Карпентър“ остава от лявата ми страна. Минава ми през ума, че сигурно изглеждам ужасно. Преди да изляза с Брайс, бях взела душ в службата и се бях преоблякла в костюма, който сега е целият омачкан и покрит с потни петна. Бях си пръснала любимия на Бентън парфюм „Аморверо“, който поръчва от Италия. Това е запазеният аромат на хотел „Хаслер“ в Рим, където ми предложи брак. Но докато чакам на ъгъла, за да пресека, подушвам китката си и не долавям и капка от парфюма. Маранята се надига на вълни, които трептят над вонящото на разтопен асфалт улично платно. Чувам гласа на Марино, преди да го видя.

— Нали знаеш онази поговорка, която гласи, че в тропиците само побеснелите кучета и англичаните излизат в обедната жега?

Обръщам се, когато чувам това досадно клише. Откривам го спрял на светофара. Спуснал е прозореца на цивилния си тъмносин джип. Сега разбирам защо се държа толкова зле, когато разговаряхме преди малко. Обикалял е района и ме е търсил. Разпитвал е хората по Харвард Скуеър. Точно както подозирах. Включва полицейските

светлини, натиска бутона на сирената и се насочва към мен, като се връзва в насрещния поток от коли.

Марино спира и изскача от колата. Мисля, че никога няма да свикна с костюма и вратовръзката му. Подобно елегантно облекло не подхожда на хора като него. Всъщност единствената дреха, която му отива, е неговата кожа.

Висок е над метър и деветдесет и пет и тежи сто и петнайсет килограма, плюс-минус десет. Загорялата му гладко обръсната глава прилича на полиран камък, ръцете и краката му са с размерите на малка лодка. Раменете на Марино са широки като врата и може да вдигне от лежанка тежест, която се равнява на пет жени като мен. Или поне така се хвали.

Красив е по един първичен начин, с едро червендалесто лице, надвиснали вежди и месест нос. Има брадичка на троглодит, едри бели зъби, а тялото му изпъва костюма му, все едно е Невероятния Хълк от комиксите. Нито конфекция, нито шити по поръчка дрехи му стоят добре и част от проблема се дължи на обстоятелството, че не го оставят да избира сам, когато пазарува. А той пазарува рядко. Щеше да му се отрази добре и ако поразчиства от време на време гардероба и гаража си, но съм сигурна, че никога не го е правил.

Когато излиза на тротоара, забелязвам, че ръкавите на морскосиньото му сако са се набрали високо над китката му. Маншетите на крачолите му са вдигнати над глезените му, сякаш има наводнение, и разкриват сивите му чорапи. Черните му кожени маратонки не са завързани догоре. Цветовете на вратовръзката не подхождат на костюма му, а и самата ѝ кройка е силно демодирана. Тя е на червено-черни райета и твърде широка, произведена вероятно през осемдесетте години, когато хората носеха чарлстони, обувки с широки подметки и костюми от полиестер в пастелни цветове.

Марино си има причини да се облича по този начин и вратовръзката му несъмнено е свързана с някакъв спомен, вероятно с куршум, който е избегнал, игра на боулинг, която е спечелил, най-голямата риба, която е улавял, или особено успешна първа среща. Той никога не изхвърля нищо, което има някакво значение за него. Обича да обикаля магазините за дрехи втора ръка в търсене на минало, което му допада повече от настоящето. Странно как един толкова корав тип като него може да бъде толкова сантиментален.

— Качвай се. Ще те откарам. — Очите му са скрити зад авиаторски очила с черни стъкла „Рей Бан“, които съм му подарила за рождения му ден преди няколко години.

— Че защо ще ме караш? — Входът на алеята, която води от бетонния тротоар до Харвард Клуб, е на хвърлей място оттук, ще стигна дотам за не повече от минута пеша.

Той обаче не приема „не“ за отговор. Грабва ме за ръка и вдига огромна длан, за да спре трафика, докато пресичаме улицата. Не съм арестувана, но и не се чувствам свободна, докато ме настанява на предната седалка на полицейския си автомобил, където се намърдвам с усилие заради двете си чанти, а бримката на чорапа ми се простира от коляното чак до обувката. Невъзможно е да се спася от лудостта на Марино.

Ето, пак започваме, казвам си наум. Поредният спектакъл. Някой страничен наблюдател може да реши, че съм арестувана от полицията и отведена за разпит. Чудя се какво ли ще чуя за себе си след тази сцена.

— Защо обикаляш из квартала и ме търсиш, понеже ми се струва, че правиш тъкмо това? — питам аз, когато затваря вратата. — Говоря сериозно, Марино. — Той обаче не ме чува.

Заобикаля колата и се настанява зад волана. В салона цари безупречна чистота, а в допълнение към това, тук мога да открия всяка сирена, светлина, кутия с инструменти и оборудване за криминалисти, изобретени някога. Тъмният винил мирише на автокозметика и по него не се забелязва и една пращинка. Тапицерията на седалките изглежда така, сякаш никога не са ползвани, а приборите по арматурното табло блестят, сякаш току-що е излязло от завода. Марино се отнася изключително педантично към колите си. Домът му, кабинетът му, облеклото му са нещо съвсем различно.

— Казвал ли съм ти колко мразя тези проклети телефони? — започва да се оплаква той, след като затръшва вратата. — Има неща, които не бива да се казват по безжични устройства, ако не искаш някой да научи всяка подробност около личния ти живот.

— Защо си се облякъл толкова официално?

— Бях на бдение на покойник. Не го познаваш.

— Ясно — казвам, макар изобщо да не ми е ясно.

Марино не би облякъл костюм и вратовръзка заради бдение. Едва ли би го направил заради сватба или погребение и определено не би се облякъл така в тази жега, освен ако има друга причина, която премълчава.

— Изглеждаш много добре и ухаеш приятно. Чакай да видя... Канела, сандалово дърво, малко цитруси и мускус. „Бритиш Стърлинг“! Одеколон, който винаги ми напомня за гимназията.

— Не сменяй темата.

— Не знаех, че имаме тема.

— Темата е шпионаж. Помниш ли, когато най-голямата ни тревога бе възможността някой да обикаля наоколо със скенер? — пита той. — И да се опитва по този начин да хакне мобилния ти телефон? Когато нямаше камери, които да се навират в лицето ти? Спрях на Харвард Скуеър преди малко и се огледах, за да видя кой се мотае по площада, а някакво колежанче започна да се снима с мобилния си телефон.

— Как разбра, че е колежанче?

— Защото приличаше на разглезен копелдак с джапанки, торбести къси панталони и часовник „Ролекс“.

— Какво правеше там?

— Задавах въпроси, за да разбера дали някой е видял нещо по-рано. Нали знаеш, пред „Кооп“ и Си Ви Ес често се мотаят едни и същи хора. По-малко са от обикновено в тази жега, но предпочитат да се шляят навън, отколкото да стоят на закрито и прохладно. Онова хлапе насочи телефона си към мен, сякаш се каня да застрелям някого без причина, а то се надява да извади късмет и да направи клип. На всичко отгоре над главата ми бръмчеше някакъв проклет дрон. Мразя технологиите! — добави мрачно той.

— Каж ми, моля те, защо седя в колата ти, тъй като очевидно не се нуждая от превоз. Бездруго вече пристигнах.

— Да, вярно, не се нуждаеш от превоз. Бих казал, че злото вече е сторено. — Той ме оглежда от глава до пети, а очилата му се задържат прекалено дълго върху бримката на чорапа ми.

— Сигурна съм, че не си дошъл, за да ми кажеш това.

— Не. Искам да разбера какво всъщност става с Брайс? — Черният „Рей Бан“ сякаш ме приковава към седалката.

— Нямах представа, че с него става нещо... като изключим обстоятелството, че изглежда по-изнервен и досаден от обикновено.

— Именно. И каква според теб е причината за това? Помисли си.

— Добре, мисля... Вероятно заради жегата и натоварения график. Както знаеш, затрупани сме със смъртни случаи, причинени от горещото време, а Брайс и Итън имат проблем с някакъв агресивен съсед и... чакай да се сетя... Мисля, че бабата на Брайс се подложи на операция за отстраняване на жлъчката миналата седмица. С други думи, подложен е на доста стрес. Но от друга страна, кой може да каже какво се случва в главата му. Или в главата на когото и да било, Марино?

— Ако има причина да не можем да се доверим напълно на Брайс, сега е моментът да изплюеш камъчето, Док.

— Струва ми се, че достатъчно сме го обсъждали — отговарям аз, докато климатикът бълва студена струя, която ще ме смрази до мозъка на костите, тъй като дрехите ми са мокри от пот. — Нямам време да се возя с теб точно сега и трябва да направя опит да почистя костюма си преди вечеря.

Понечвам да отворя вратата, но той отново ме хваща за ръката.

3.

— Стой! — казва Марино, сякаш се обръща към немската си овчарка Куинси, която в момента не се вози в клетка в багажника. Освен че не е издържал изпитите за полицейско куче, Куинси се е провалил и в ролята си на най-добър приятел.

Кръстен на легендарния съдебен патолог от едноименния тв сериал от осемдесетте, Куинси не припарва до местопрестъпление, когато метеорологичните условия не са благоприятни. Предполагам, че косматата дружка на Марино седи в момента на сигурно място у дома, излегнала се в луксозната си кучешка колибка с климатик, и гледа кучешка телевизия.

— Ще те оставя след петнайсетина метра. А сега стой мирно и се наслаждавай на климатика — каза Марино.

Дръпвам ръката си, защото не обичам да ме държат дори нежно.

— Трябва да ме изслушаш — започва той и включва на скорост. — Както казах, не исках да го обсъждаме по телефона. Не можем да знаем кой ни послушва, нали? А ако Брайс представлява заплаха за твоята сигурност или за тази на Центъра по съдебна медицина, бих искал да го разбера навреме.

Напомням на Марино, че използваме лични смартфони, които разполагат с допълнителни екстри от рода на кодиране, антивирусна защита и прочее специални приложения. Малко вероятно е някой да хакне разговорите или имейлите ни. Племенницата ми Луси, която е същински компютърен гений и експерт в Центъра по съдебна медицина, се е погрижила за това.

— Обсъждал ли си това с нея? — питам Марино. — След като си толкова разтревожен, че някой може да ни шпионира, не смяташ ли, че трябва да поговориш с нея? Нали това ѝ е работата?

В мига, в който изричам тези думи, телефонът ми иззвънява. Обажда се Луси, която е разработила собствена версия на „Фейс Таймс“, приложението за видеотелефонни разговори на „Епъл“, и настоява да го включи, за да се виждаме, докато говорим.

— Тъкмо навреме! — възкликвам аз, когато красивото ѝ лице изпълва дисплея на телефона ми. — Точно за теб говорехме!

— Имам само една минута. — Очите ѝ ме пронизват като зелени лазери. — Три неща. Първо, майка ми се обади току-що, за да каже, че самолетът ѝ ще закъснее малко. Аз обаче не бих казала „малко“, макар че тя се изрази точно така. Към момента никой няма представа кога ще излети. Не съм сигурна, че и в службата за контрол на въздушното движение са наясно със ситуацията. В момента задържат всички излитащи самолети.

— Какво са им казали? — питам аз, обзета от притеснения.

— Че сменят гейтовете или нещо подобно. Разговаряхме съвсем накратко, но според нея ще кацне към десет и половина или единайсет.

Много мило от страна на сестра ми да ме предупреди, минава ми през ума. Двата с Бентън сме достатъчно заети, а тя изобщо не би се замислила дали да ни накара да я чакаме цяла нощ на летището.

— Второ, това дойде току-що от Тейленд Чарли. — Очите на Луси се движат, докато говори, и се опитвам да отгатна какво прави. — Още не съм го прослужала. Ще се заема веднага щом се освободя от тези глупости, свързани с обаждането на 911.

— Предполагам, че става въпрос за още един аудиозапис на италиански — казвам аз, тъй като Луси не говори добре езика и няма да се справи сама с превода.

Тя потвърждава догадката ми. Новият аудиоклип от Тейленд Чарли по нищо не се отличава от предишните осем, които получих от първи септември насам. Анонимните заплахи пристигат по едно и също време всеки ден, файлът е от един и същи вид, записът е с една и съща дължина. Луси обаче не го е изслушала и аз ѝ казвам, че ще се заемем с това по-късно.

— Къде си? — пита ме тя. — Каква е тази кола? — Лицето ѝ се откроява съвсем ясно на тъмния фон, все едно се намира в пещера и зад гърба ѝ цари непрогледен мрак.

Меднорусите ѝ коси са озарени от разсеяна фонова светлина, сякаш някъде зад нея се прожектира филм. По лицето ѝ се гонят сенки. Хрумва ми, че може да се намира в симулатора на виртуална реалност, който в центъра наричаме Пит.

Казвам ѝ, че съм с Марино, което я подсеща да съобщи третата и най-важна новина.

— Видяхте ли какво става в Туитър?

— Щом питаш, предполагам, че не е нещо хубаво — отговарям аз.

— Сега ще ти го изпратя... Готово. — Секунда по-късно Луси изчезва от малкия правоъгълен екран на телефона.

— Какво има? — пита намръщен Марино. — Какво има в Туитър?

— Чакай малко. — Отварям имейла, който Луси ми е изпратила току-що, и кликвам на твита, който е копирала. — Както подозираше, качили са видео, на което разговаряш с обичайните заподозрени по Харвард Скуеър.

Показвам му клипа и усещам наранената му гордост, докато наблюдава миниатюрната си фигурка, която снове тежко-тежко по площада, спира бездомниците, които се шляят пред магазините и ги пита нещо със строг тон. Марино изкарва някакъв мъж от сянката, в която се е скрил, а онзи жестикулира и отговаря уклончиво. Марино надига глас, макар да не се разбира какво казва, а мъжът запристъпва нервно от крак на крак. Ситуацията става неприятна. Още по-лош е надписът. *Окупирай Скарпета* с хаштаг.

— Какво е това, по дяволите? — възкликва Марино.

— Предполагам идеята е, че подходът ти към мен е твърде собственически и заради това задаваш толкова много въпроси. Предполагам, че затова името ми се е озовало в твита. — Мълчанието му отговаря на въпроса ми. — Но се съмнявам, че ще навреди на друго, освен на егото ти. Глупав клип — добавям аз. — Нищо повече. Не му обръщай внимание.

Той не ме чува, а аз наистина трябва да тръгна.

— Трябва ми минутка, за да се оправя. — По този начин искам да кажа на Марино, че ми е омръзнало да ме държи като зложница в колата си, в която цари толкова мрачна атмосфера. — Ще отвориш ли вратите и ще ме пуснеш ли, моля? Може да поговорим утре или по друго време?

Марино потегля от мястото, на което бездруго нямаше право да паркира. Спира пред Харвард Клуб, който се простира зад дървена ограда, разположен сред просторна, добре поддържана морава.

— Не се отнасяш достатъчно сериозно — поглежда ме Марино.

— Към кое по-точно?

— Някой ни наблюдава. Въпросът е кой и защо. Не се съмнявам, че някой следи и Брайс. Как иначе ще обясниш татуировката на марихуана.

— Няма нищо за обясняване. Той няма никаква татуировка.

— Напротив. И то именно на лист марихуана, както стана ясно от онова обаждане.

— Невъзможно! Толкова се страхува от игли, че не се ваксинира срещу грип!

— Явно не си в час. Татуировката му се намира точно тук. — Марино се навежда и забива месестия си показалец от външната страна на левия си глезен. От мястото, на което седя, не бих могла да видя повече подробности, дори да имах такова желание. — Обаче е фалшива — добавя той. — Мисля, че не знаеше за нея.

— Явно не зная много неща.

— Листът марихуана е временна татуировка. Поставил я е на шега предната вечер, когато двамата с Итън излизали с някакви приятели. Типично за Брайс. Решил, че ще я измие, преди да си легне, но повечето временни татуировки издържат цяла седмица.

— Очевидно си разговарял с него. — Поглеждам зачервеното лице на Марино. — Той ли ти се обади?

— Аз се свързах с него, когато чух за обаждането на 911. Попитах го за татуировката и той ми изпрати селфи с нея.

Поглеждам в страничното огледало колите, които се движат край нас. Минава ми през ума, че не зная с коя кола ще пристигне Бентън. Може да е с неговото „Порше Кайен Турбо“. Или с неговото „Ауди Ер Ес 7“. А може да е и със служебната кола. Сутринта се занимавах с кучетата, Сок и Тесла, когато Бентън излезе още по тъмно, затова не го видях и не чух да потегля.

— Татуировката е проблем, Док — казва Марино. — Тя придава достоверност на телефонното обаждане. Доказва, че който и да се е оплакал, че двамата с Брайс нарушавате обществения ред, ви е видял... освен ако има друго обяснение откъде този човек е научил за татуировката или как сте били облечени.

Разпознавам рева на турбодвигател, който сменя скоростите. Ослушвам се, тъй като шумът прозвучава по-близо и по-силно.

— Още ли възнамеряваш да я посрещнеш? — пита Марино.

— Кого? — Проследявам с поглед черното ауди на Бентън, което минава покрай нас, превключва на по-ниска предавка и спира точно отпред.

— Дороти.

— Това е планът.

— Ако имаш нужда от помощ, за мен ще бъде удоволствие да я взема от летището — предлага Марино. — И въобще, ако имаш нужда от каквото и да било, само кажи. Особено след като има голяма вероятност полетът да закъснее.

Не си спомням да съм му казвала, че сестра ми пристига, нито пък че ще я взимам от летището. Той не го чу за първи път, когато Луси позвъни преди малко. Очевидно знаеше предварително.

— Много мило — отговарям му. Черните му очила се насочват към багажника на аудито, тъй като Бентън маневрира толкова близо до тротоара, че между бордюра и титановите джанти не може да се провре дори игла.

Матовочерното купе мърка като пантера, която се готви за скок. През затъмненото задно стъкло успявам да различа силуета на Бентън, формата на красивата му глава и гъстата коса, побеляла, откакто го помня. Стойката му е изправена, а раменете му са широки и наистина прилича на хищна котка. Сивите му очила ни наблюдават в огледалото за задно виждане. Отварям вратата на колата и когато излизам навън, жегата се стоварва върху ми като нагорещена тухла. Благодаря на Марино, че ме докара, макар да не го бях искала.

Наблюдавам как Бентън слиза от колата. Изправя високото си слабо тяло. Винаги изглежда безупречно. Не забелязвам дори една гънка по перленосивия костюм, който облече сутринта, сиво-синята му копринена вратовръзка е стегната в безукорен възел, а старинните му копчета за ръкавели от бяло злато блещукат под лъчите на залязващото слънце.

В състояние е да озари дори страниците на „Венити Феър“ със силните си и същевременно изящни черти, платиненобяла коса и очила с рогови рамки. Той е висок и слаб, но силен, а зад спокойното му излъчване се крият стоманени мускули и пламенно сърце. Никога не бихте предположили какво представлява истинският Бентън Уесли, скрит зад елегантния костюм, ушит не просто по поръчка, а на ръка,

защото той произлиза от богато семейство в Нова Англия, натрупало състояние още преди няколко поколения.

— Здравей — казва той и взима плика ми с покупките, но продължавам да стискам чантата с лаптопа.

Бентън проследява с поглед как тъмносиният джип на Марино се влива в потока от коли, а над асфалта се вдига пара, благодарение на която въздухът изглежда по-гъст и по-мръсен.

— Надявам се следобедът ти да е минал по-добре от моя. — Добре осъзнавам как изглеждам в сравнение с безупречно елегантния си съпруг. — Съжалявам, но изглеждам ужасно.

— Какво те накара да тръгнеш пеша?

— Не започвай и ти! Да не би Брайс да ви е изпратил съобщение, че в района на студентското градче се издирва слънчасала жена с бримка на чорапите?

— Наистина не би трябвало да го правиш, Кей. Поради куп причини.

— Явно си разбрал за обаждането на 911. Това ли е новината на деня?

Не ми отговаря, защото не е необходимо. Знае всичко. Вероятно Брайс му е позвънил, защото Марино едва ли би го направил.

4.

На тротоара зад нас звъни велосипеден звънец. Отстъпваме встрани, за да направим място на млада жена, която ни подминава.

Спира пред нас, сякаш се е запътила към същото място, на което отиваме и ние. Слиза от колелото и когато сваля черните спортни очила, виждам потното ѝ, зачервено лице. Погледът ми е изпълнен със съчувствие. Разкопчава каишката на синята си предпазна каска и забелязвам прибраните назад дълги кестеняви коси, сините шорти и бежовата блуза. Обзема ме странно чувство.

Оглеждам финия памучен шал с индийски десен, маратонките „Конвърс“ с цвят на слонова кост, спортните чорапи на сиво-бели райета, докато тя се взира първо в телефона си, а после в тухлената фасада на Харвард Клуб, сякаш очаква някого. Пише нещо с пръсти по екрана, сетне поднася телефона до ухото си.

— Здравей — казва тя на когото там се обажда. — Тук съм.

Едва сега осъзнавам, че причината младата жена да ми изглежда толкова позната е много проста. Срегнахме се преди половин час.

Тя беше в „Лоуб“, когато купувах билетите за театър. Помня, че я видях, когато прекосяха коридора на път за дамската тоалетна. Беше на двасет и няколко и говореше с британски акцент, който ми се стори малко изкуствен и дори театрален. Чух я да разговаря със служители и актьори от Американския репертоарен театър.

Забелязах я и във фойето да закачва листчета с рецепти по стените, които вече бяха покрити със стотици подобни. В тази постановка на „Сервиторка“, театърът кани зрителите да споделят любимите си лакомства и да разкрият семейни кулинарни тайни, затова си направих труда да им отделия няколко минутки. Аз обичам да готвя, а сестра ми обича сладкиши. Най-малкото, което мога да направя, е да ѝ приготвя нещо специално, докато е тук. Тъкмо преписвах рецепта за пай с фъстъчено масло, когато въпросната млада жена закачи още едно листче.

— Предупреждавам ви. Жесток е! — каза ми тя и когато се извърна, видях колието ѝ със златен череп, което ми навя мисли за пирати.

— Моля? — огледах се аз, защото не бях сигурна, че говори на мен.

— Паят с фъстъчено масло. Особено ако добавите шоколад. Можете само да го залеете отгоре. Истински шоколад. Не слагайте натрошени сухари от черно брашно, защото смятате, че ще се получи по-добре. Няма. Обещавам ви. И използвайте *истинско* масло, а не нискокалорично.

— Спокойно можете да минете и без нискокалорични храни — казах ѝ аз, защото изглеждаше в отлична форма.

Сега същата тази млада жена стои пред двама ни с Бентън на Куинси стрийт. Прибира айфона си в леденосинята си чантичка и неволно бутва шишето си с вода, което се търкулва по тротоара право към нас. Бентън се навежда, за да го вземе.

— Извинете. Много ви благодаря. — Лицето ѝ е зачервено, обсипано с капчици пот.

— Днес това определено ще ви трябва — казва той и ѝ подава шишето, а тя го поставя на стойката. В същия момент забелязвам млад мъж да прекосява моравата пред клуба.

Очилата ѝ са насочени право към него, докато яхва отново велосипеда, намества се на седалката, а върховете на маратонките ѝ допират тротоара. Младежът е слаб и мургав, облечен е с официални панталони и риза, закопчана догоре, като човек, който работи в офис. Застава пред нея, запотен и ухилен, след което ѝ връчва плик на „Федекс“, който е надписан, но не и запечатан.

— Благодаря — казва младежът. — Сложи билетите и можеш да го изпратиш.

— Ще го направя на път за вкъщи. До по-късно — отвърща тя и го целува по устните.

Той се връща в клуба, където предполагам, че работи. Младата жена слага каската си, но не си прави труда да закопчае каишката под брадичката си. Обръща се към мен и се усмихва.

— Вие сте дамата с фъстъчения пай — казва тя.

— Много мил начин да ме опишете. Здравейте отново. — Отвърщам на усмивката ѝ и едва не ѝ напомням да закопчае каската.

Все пак не я познавам. Не искам да се държа назидателно, особено след обвинението, че съм крещяла на Брайс и съм нарушавала обществения ред.

Вместо това казвам:

— Внимавайте! Тази жегла може да бъде опасна.

— Онова, което не те убива, те прави по-силен — отговаря тя, хваща кормилото и натиска педалите с продължителни, мощни движения.

— Невинаги — отбелязва Бентън.

Усещам полъха на вятъра, когато тя преминава покрай нас.

— Насладете се на пая и на пиесата — извиква тя през рамо.

Напомня ми на моята племенница — самоуверена, с изящни черти на лицето и в отлична форма.

Наблюдавам как голите ѝ крака натискат педалите и мускулите на прасците ѝ изпъкват, когато ускорява, пресича улицата и минава през същата врата, която аз бях използвала по-рано. Спомням си времето, когато бях на нейната възраст и всичко най-хубаво и най-лошо още предстоеше. Тогава исках да зная всичко предварително, сякаш можех да преговарям със съдбата. С кого да бъда и в какво да се превърна? Къде да живея и как да променя живота на хората около мен? Често си играех с подобни мисли и от време на време се опитвах да принудя живота ми да поеме в посоката, в която смятах, че трябва да продължи. Днес не бих го направила.

Наблюдавам как фигурата на младата жена се смалва в далечината, докато върти педалите из „Харвард Ярд“, между ниските, разлети тухлени сгради на библиотеките „Пюзи“ и „Ламонт“. Не разбирам защо някой ще иска да знае бъдещето. Чудя се дали това момиче е сред тези хора. Консервативният отговор гласи: „Вероятно“. А логичният: „Със сигурност“. Аз обаче не съм сред тях.

— Какво искаше Марино? — пита Бентън и докосва нежно гърба ми, докато вървим по тротоара.

Вляво от нас се ниже оградата от хоризонтални дървени греди, а далеч зад нея се издига двуетажната тухлена сграда с бели прозорци и остъклена веранда. Четирите високи комина се издигат гордо и симетрично от четирите ъгъла, а десетте капандури стърчат над скосения покрив като войници на пост.

Дългата алея, застлана с тъмночервени плочки, се вие между алпинеуми и декоративни храсти. Слънцето се е скрило зад околните сгради и тежкият въздух, който толкова напомня за сауна, започва бавно да се разхлажда.

Бентън е свалил сакото си, сгънал го е и го е преметнал внимателно върху ръката си. Минаваме покрай яркорозови калистемони, пурпурни планински лаври и сини и бели хортензии. Нито едно цветче не помръдва на това душно безветрие и само шепа листа са обагрени в червено, при това едва-едва. Колкото по-дълго се задържи горещото време, толкова по-малка е вероятността да се насладим на есенни багри тази година.

Разговарям с Бентън, като полагам сериозни усилия да отговоря на въпросите му относно намеренията на Марино и да обясня, че се е притеснявал за мен и не е искал да вървя пеша. Не мисля обаче, че това е бил единственият му мотив. Оставам с впечатлението, че и Бентън е на същото мнение.

— Във всеки случай — продължавам с разказа си аз, — търсил ме е из квартала, докато разговаряхме по телефона, макар да се преструваше, че не го прави. Докара ме последните петнайсет метра, където ти ни завари преди няколко минути.

— Последните петнайсет метра? — повтаря Бентън.

— Настоя да ме докара. Трябваше да се кача и да измина с кола последните петнайсет метра. Проклетите последни петнайсет метра.

— Очевидно е искал да разговаря с теб на четири очи. Може да е бил прав, когато е казал, че не иска да го обсъждате по телефона. А може да го е използвал като извинение. Или и двете — казва Бентън, сякаш знае какво точно се е случило. А може и наистина да знае, защото за него не представлява проблем да състави психологическа характеристика на Пийт Марино.

— Каж ми защо реши да тръгнеш пеша, сам-самичка, облечена с костюм и натоварена с две тежки чанти? — пита Бентън. — Нали ти предупреди всички колко опасни са тези високи температури? Както постъпи и с онази жена с колелото преди малко?

— Предполагам така е излязла онази поговорка: Не слушай попа какво казва, а какво прави.

— Не става въпрос за четене на проповеди, които после не спазваш, а за нещо съвсем друго.

— Мислех, че разходката ще ми се отрази добре. Бентън посреща отговора ми с мълчание. — Освен това трябваше да взема билетите за театър.

Обяснявам, че исках да купя и подаръци от „Кооп“, книжарницата на колежа. Тениската, нощницата и луксозният фотоалбум може да не са най-оригиналните подаръци, които съм купувала някога, но са най-доброто, което успях да открия по лавиците. А Бентън много добре знае колко е трудно човек да избере подарък за Дороти.

— Това не означава, че нямам представа какво харесва — обяснявам аз, а той отново не ми отговаря.

Популярен мюзикъл или пай с фъстъчено масло например. Дороти би останала очарована и от възтрасна тениска с емблемата на Харвард, която да носи с възтрасните си джинси или клинове. Ще я изпъне с хирургически уголемения си бюст и несъмнено ще вдъхнови безброй вълнуващи разговори по баровете на Саут Бийч и Маргаритавил.

— А албумът с фотографии от Кеймбридж би могла да отнесе в Маями, все едно идеята е била нейна — обяснявам аз, а Бентън слуша, но не казва нито дума. Така прави, когато има собствено мнение, което се различава от моето. — Точно така ще представи нещата пред мама, докато ѝ показва снимките от Харвард, Масачузетския технологичен институт, река Чарлз... Всичко ще бъде наред, Дороти ще е в центъра на вниманието, а мама ще се чувства щастлива, че се е сетила за нея и ѝ е купила подарък.

— Няма да е наред — отговаря Бентън, докато минаваме под сянката на огромни чемшири.

— Някои неща няма да се променят. Би трябвало всичко да бъде наред.

— Не можеш да позволиш на Дороти да се държи по този начин. — Тъмните му очила се обръщат към мен.

— Предполагам си чул са обаждането на 911. — Сменям темата, защото сестра ми ангажира прекалено голяма част от времето ми. — Очевидно Марино разполага със записа от обаждането, но не желае да ми го пусне.

Бентън не отговаря, сякаш вече е слушал записа, но няма да ми каже. Ако е бил уведомен за случая, несъмнено е изискал копие от

полицейското управление в Кеймбридж под претекст, че ФБР иска да се увери, че държавен служител не се е държал неподобаващо на публично място или не е бил заплашван.

Съпругът ми би измислил какво ли не, за да се сдобие със запис от разговора, освен това е в доста добри отношения с началника на полицейското управление, кмета и почти всички влиятелни личности в града. Изобщо не се нуждае от помощта на Марино.

— Както вече знаеш, а може и да не знаеш, някой се е оплакал, че уж съм нарушила обществения ред. — Думите ми прозвучават още по-странно, когато описвам случилото се на човек, чийто обикновен работен ден преминава в издирването на терористи и серийни убийци.

Поглеждам го, докато приближаваме красивата тухлена сграда, обгърната във вечерен сумрак. Лицето му не издава абсолютно никаква реакция.

— Предполагам, че Брайс ти е казал, след като Марино го е разпитал, за да разбере какво точно се е случило на Харвард Скуеър — добавям аз.

— Марино се притеснява за теб — отвръща Бентън и аз не мога да разбера дали това е констатация, или въпрос.

— Винаги се притеснява. Но освен това се държи странно. Много искаше да отиде на летището. Демонстрира прекомерен ентузиазъм в желанието си да посрещне Дороти.

— Питам се как е разбрал, че пристига. Ти ли му каза? Защото аз не съм.

— След като намерението на сестра ми изненада самите нас, не съм имала възможност да кажа на никого — отговарям аз. — Може Луси да му е споменала.

— Или Деси. Двамата с Марино са станали много близки — казва Бентън. Той е в състояние да прикрие емоциите си по-добре от всеки човек, когото познавам, но въпреки това не може да ме заблуди.

Мога да разбера кога се чувства засегнат от нещо и укрепващата връзка между Марино и Деси очевидно постига този ефект. Очаквах това да се случи, след като Марино започна да прекарва все повече време с немирно хлапе с неутолимо любопитство, чиято генетика остава загадка за нас. Не знаем какво да очакваме. Не можем да предвидим на кого ще заприлича.

Може би на Натали, покойната сестра на Джанет, тъй като тъкмо тя бе замразила яйцеклетката си, докато е била на двайсет и няколко. Доста време бе посветила на проучване на сурогатни майки и донори на сперма. Помня как обсъждаше предимствата и недостатъците на самотните родители и като се върна назад във времето, имам чувството, че е подозирала, че дните ѝ на тази земя са преброени. Предчувствието не я излъга. Седем години след раждането на Деси тя почина от рак на панкреаса. Колко жалко, че не е сред нас и не може да наблюдава колко бързо се променя той като пеперуда, измъкнала се от пашкула си.

— Разбирам проблема — говори Бентън. — Не съм толкова забавен като Марино. Той води Деси на риба, учи го да стреля, дава му да пие първите си глътки бира...

— Нямам нищо против риболова, но не мисля, че Луси и Джанет са прави, ако одобряват останалото.

— Работата е там, че...

— Работата е там, че не е нужно да бъдеш забавен по начина, по който е забавен Марино — отговарям аз. — Надявам се да му дадеш по-добър пример.

— На какво? На скучен възрастен?

— Мислех по-скоро за красив и талантлив федерален агент, който кара бързи коли и носи дизайнерски дрехи. Деси още не те е опознал.

— Очевидно ме е опознал. Марино му е казал, че съм пенсиониран директор на училище, и Деси ме попита дали е вярно. Обясних му, че това е било преди сто години, малко след като съм завършил колеж и съм работил върху магистратурата си — казва Бентън.

— А обясни ли му, че когато започна работа в Бюрото, много агенти постъпваха във ФБР именно от образователни и юридически институции? Че с други думи, кариерата ти е претърпяла логично развитие? — Още докато го изричам, осъзнавам, че обяснението е прекалено сложно, а и кладенецът вече е отровен.

— Марино няма никаква причина да повдига този въпрос, освен за да накара Деси да се страхува от мен. Което е неразумно и вредно, тъй като той бездруго е достатъчно твърдоглав. Забелязвам, че все по-трудно възприема онова, което му се казва.

— Съгласна съм, че не обича да бъде контролиран. Но това се отнася до повечето хора.

— Целта на Марино е да се превърне в Добрия чичо Пит, докато аз си остана училищният директор — казва Бентън, а аз наблюдавам как около нас се спуска тежък, топъл мрак.

Достигаме широката тухлена веранда с наредени по нея дървени маси, червени чадъри и кашпи с цветя и храсти. Последната сряда от септември е и не откриваме нито едно свободно място. Но имаме чувството, че пред клуба няма никого, абсолютно никого освен нас двамата.

5.

Входът прилича на частен дом. Именно в това се е превърнал Харвард Клуб за моя съпруг, профайлър от ФБР, който дори не е завършил Харвард. Бентън е учил в Амхърст като баща си и дядо си преди него.

Дом далеч от дома. Портал към друга вселена, където болката, страхът и трагедията нямат място. Бентън може да намери убежище в тази безупречна неодажорджианска сграда в сърцето на кампуса и да се престори, макар и за кратко, че на света не съществуват неща като невежество, фанатизъм, политика, тесногръди бюрократи...

Може да се наслади на атмосферата на тази затворена, почти манастирска обител, където всички приветстват напредничавите идеи и не се боят от различията, където няма насилие и агресия. Тук Бентън се чувства на сигурно място. Но не толкова сигурно, че да не носи оръжие. Не виждам пистолета му, но не се съмнявам, че в куфарчето му има един, а резервния е скрил някъде под дрехите си. Това са „Глок 27“ и „Смит & Уесън модел 19“, без които не напуска дома.

Заставаме пред боядисаните в бяло колони и фронтоната над тъмночервената врата. Погледът ми се спира на съвършената симетрия на тухлената фасада, след което се насочва нагоре, към издадените еркерни прозорци на стаите за гости на втория етаж.

— Може би някой друг път. — Бентън също гледа нагоре и се досеща какво си мисля.

— Да, предполагам, че днес няма да останем да спим тук заради сестра ми. Но ако имах в какво да се преоблека, веднага щях да наема стая и да си взема душ. — В съзнанието ми прозвучава скърцането на старите дървени стълби, които водят към втория етаж.

Добре си спомням излъчването на покритите с тапети стени, изискания уют и тесните легла, в които двамата с Бентън почти не мигнахме. Това е добре отработен ритуал, който често изпълняваме и не обсъждаме с никого освен помежду си. Той принадлежи само на нас двамата и не бих го нарекла романтична вечер или нещо подобно, а

бих го приела по-скоро като терапия, към която прибъгваме веднъж месечно, когато звездите са благосклонни към нас.

Това се случва рядко, но подредят ли се небесните светила в подходящата комбинация, този ритуал ни напомня, че понятия като приличие и човечност не са изгубили своя смисъл на този свят. Не всички лъжат, крадат, насилват, малтретират, злоупотребяват, изоставят, измъчват, отвличат или убиват. Не всички искат да ни съсипят или да откраднат това, което е наше. Чувстваме се толкова щастливи, че се имаме един друг.

Озоваваме се сред строгата тишина на фоайето, обзаведено със старинни мебели, скъпи картини и персийски килими. Бентън затваря вратата зад нас. Заобикалят ни стенни свещници и махагонова ламперия, тъмнокафяви кожени дивани и широки дъски на пода. Масата до входа е украсена със свежи цветя, а менюто за вечерта е изложено върху дъбова катедра във викториански стил.

Долавям познати ухания — току-що откъснати лилии и рози, пчелен восък, примесен с лек дъх на мухъл — които ми действат толкова успокояващо. Те излъчват старинно очарование, което навява мисли за поезия, пури, подвързани с кожа томове. Мога да позная къде съм дори със затворени очи. Енергията тук е различна. Атмосферата е наситена с достолепие и тържественост, каквито подобават на място, посрещало държавни глави и някои от най-видните личности на света.

Спирам пред старинното овално огледало във фоайето и прокарвам пръсти през безформените си руси коси. Оглеждам се в помътнялото стъкло и виждам в него отражението на висок красив мъж в светлосив костюм. Той се извисява над мен като пленително привидение.

— Познавам ли ви? — питам Бентън, без да се обърна.

— Не мисля. Очаквате ли някого?

— Да.

— Какво съвпадение. Аз също. Винаги съм очаквал някого.

— И аз.

— Не просто някого. А подходящият човек. — Отражението му се вижда в мен.

— Смятате ли, че за всеки от нас има само един подходящ човек? — питам отражението в огледалото.

— Мога да отговоря само за себе си.

Не сме измислили име на нашата малка игра и никой не подозира за тази очарователна хореография, която пресъздава среща на двама непознати. Тя ни действа освежаващо и отрезвяващо, но изисква добри психологически умения, стига човек да умее да приема истината. Какво ли би се случило, ако наистина се срещаме за първи път тук, във фойето на Харвард Клуб?

Щяхме ли да се забележим един друг? Щеше ли да ме намери за толкова привлекателна, както при първата ни среща? С възрастта мъжете променят отношението си към своите съпруги и макар някои да казват, че продължават да обичат жените си по същия начин, добре знаят, че това не е така. Какви ли чувства бихме изпитали, ако първата ни среща бе именно днес, а не преди десетилетия, когато Бентън бе женен, а аз разведена и работехме по първия ни съвместен случай?

Не съществува научен метод, който да даде отговор на подобен въпрос, а и не се нуждаем от него. Не се съмнявам, че бихме се влюбили отново. Сигурна съм, че бих се впуснала в страстна връзка с него, в резултат на която някои биха ме обвинили, че разбивам семейството му. Пет пари не бих дала за мнението им, защото наградата си струва.

Бентън поставя красивите си топли длани на раменете и опира брадичката си на върха на главата ми. Долавям аромата на одеколона му — екзотична дървесина и мускус — докато се вираме в отраженията си в огледалото. На местата, където посребряването на стъклото е ерозирало, изображенията ни напомнят абстракции в стила на Пикасо.

— Какво ще кажеш да вечеряме? — прошепва той в косата ми.

— Ще ме извиниш ли за момент?

Оставям плика с покупките на гардероба и се отправям към дамската тоалетна, декорирана с тапети с флорални мотиви, подредени в строга симетрия, и театрални плакати от викторианската епоха. Оставям кожената си чанта на черния гранитен плот и изваждам несесера с козметика. Поглеждам се в огледалото и виждам жена, облечена в костюм в цвят каки, леко уморена и разрошена.

Не, леко не е най-подходящата дума. Изглеждам направо ужасно. Свалям мокрото от пот сако и го окачвам на един стол. Сутиенът ми е подгизнал под бялата блуза, затова включвам сешоара и насочвам горещата струя под яката си. Правя всичко по силите си, за да не ми се налага да стоя с мокро бельо. Когато приключвам, изваждам пудра,

червило и четка за зъби. Оглеждам лицето си и обмислям какво мога да направя. Не е много.

Не мога да залича последствията от лошия сън, омачканите дрехи и ходенето пеша в ужасната жегга. Чувствам се леко замаяна, уморена съм, кожата ми лепне. Изпитвам отчаяна нужда от храна и вода. Но най-вече от душ. Свалям скъсаните си чорапи и ги захвърлям в кошчето. Навлажнявам една кърпа и се почиствам надве-натри, но бързо и ефикасно средство срещу потта просто не съществува.

Имам чувството, че са ме въртели в центрофуга на пералня. Забелязвам, че съм отслабнала малко през последните седмици. Това обикновено се случва, когато занемаря упражненията си. От доста време не съм тичала в парка и определено не съм го правила, откакто ни връхлетя тази гореща вълна. Не съм докосвала и ластиците за тренировки и все отклонявам поканите на Луси да я придружа във фитнеса.

Напудрям лицето си. Сенките, които хвърля кристалният полилей, подчертават издадените ми скули и добре очертаната ми брадичка. Спомням си епитетите, използвани от журналистите. Не намирам нито един от тях за особено точен или любезен. Смятат ме за *мъжествена* и *непривлекателна*. А ето и любимия ми, макар и неособено ласкав израз, който циркулира предимно във вестникарските статии: *Доктор Кей Скарпета се отличава с резервирано, потайно и властно изражение*.

Навлажнявам пръсти и бухвам леко косата си. Пръскам я с лак, който да ѝ придаде обем. Измивам зъбите си и поръсвам челото и скулите си с минерален прах, който блокира ултравиолетовите лъчи и възпрепятства появата на рак на кожата. Пет пари не давам, че навън вече е тъмно като в рог. Решила съм да го направя. Нанасям зехтинов балсам на устните си и капвам малко „Визин“ в очите си.

Чувствам се доста по-добре, но когато поглеждам измачкания костюм и блузата си, в главата ми прозвучава гласът на Дороти, при това така ясно, сякаш стои до мен. Тя казва същото, което вероятно ще каже след няколко часа, когато с Бентън я посрещнем на летището. Че имам ужасен вкус. Че се обличам скучно и небрежно. Че съм немарлива и избирам все старомодни костюми като някоя лелка. Не може да проумее защо не нося обувки на висок ток, тежък грим, нокти от акрил и крециящ лак.

Чуди се защо не подчертавам формите на тялото си, след като — както сама се изразява — „и двете сме надарени с големи бомби“, както обича да се изразява по адрес на най-важната отличителна черта в своята външност. Не се обличам като сестра ми, не се държа като сестра ми. Никога не съм го правила и предполагам, че не бих могла да го направя.

Откакто се помня, не си падам по типично женското контене и празноглавие. Това просто не е за мен.

Докато ме очаква, Бентън разговаря с госпожа П., която стои зад своята катедра.

Съпругът ми държи в едната си ръка черното кожено куфарче, а в другата — телефона, и натиска с пръст по екрана. Прибира го в джоба си, щом забелязва да излизам от дамската тоалетна. Разбирам какво означава изразът „сърцето да прескочи“. Моето буквално спира за миг, щастливо да го види. Винаги прави така.

— Доста по-добре? Нали? — Той сваля очилата си и изиграва цяла сценка, докато ме оглежда. Очите му искрят игриво. — Съгласна ли сте, госпожо П.? — пита я, докато ми намига.

Госпожа П. е прехвърлила осемдесетте, има артистично разрошена прическа, от която стърчат сиво-бели кичури, и кръгли очила с телена рамка, които я превръщат в карикатура на превзета старомодна матрона от Нова Англия. Лицето ѝ е бледо и отпуснато, сбръчкано като сушен плод, а роклята и жакардовото ѝ сако греят в свежи флорални мотиви — декоративни арки, покрити с катерливи рози в червено и зелено, които напомнят картините на прочутия английски художник Уилям Морис.

Госпожа П. ме оглежда с любопитство дори когато дрехите ми не са омачкани, а косата ми невчесана, сякаш се чуди нещо, но не се решава да го изрече на глас. Погледът ѝ се спира на няколко пъти върху голите ми крака, но го отмества бързо, сякаш е видяла нещо, което не е трябвало.

— Какво мислите? — пита я Бентън.

— Ами не съм сигурна. — Очилата ѝ подскачат леко, докато върти глава наляво-надясно — от него към мен, оглежда единия, после другия — сякаш гледа тенис мач. Това обаче е добре отработена сцена

между нея и Бентън. — Знаете, че не бива да ме поставяте в такова неудобно положение — укорява го нежно тя.

Фамилията на госпожа П. е Пийбоди и се произнася с ударение на първата сричка и удължено „ий“ като онзи град край Салем. Никога не съм се обръщала към нея на малкото ѝ име, Морийн, и нямам представа дали онези, които го използват, я наричат Мо или нещо друго. През всичките години, откакто идваме тук, неизменно я наричаме *госпожа П.*, а тя се обръща към Бентън с *господин Уесли*. Когато говори с мен, аз съм госпожа Уесли, макар добре да знае, че в другия ми живот почти всички ме наричат *доктор Скарпета* или *Шефе*.

Добре известна — и тъжна — тайна е, че госпожа П. знае коя съм и какво работя, макар да се преструва, че не е така. Скоро след като двамата с Бентън се преместихме в Кеймбридж, съпругът ѝ загина в автомобилна катастрофа буквално пред дома им и аз се погрижих за него. Госпожа П. обаче се държи така, сякаш това никога не се е случвало, а това, което ми бе направило най-силно впечатление в случая със съпруга ѝ, бе, че овдовялата госпожа П. отказваше да разговаря с мен. Настояваше да прочете доклада от аутопсията на съпруга си в компанията на един от моите заместници, мъж.

Трябва да отбележа все пак, че госпожа П. е започнала работа в Харвард Клуб по време, когато положението на жените е било много различно. Тогава представителките на нежния пол са могли да идват тук, но персоналът ги е насочвал към отделен дамски салон, отказвал им е да резервират стаи на втория етаж, намеквал им е, че не са добре дошли в библиотеките, посещавани от техните състуденти и колеги. Когато Рут Бейдър Гинсбърг, един от най-блестящите юристи на своето време, била първи курс в юридическия факултет на Харвард, била помолена да аргументира решението си да заеме място, което би могъл да заеме някой мъж.

— Мисля, че трябва да отидете на психиатър, ако излезе навън с тези дрехи — казва госпожа П. и гледа към Бентън, а той облещва очи в престорено разочарование. — Ще се разтопите като свещ.

Това сигурно означава, че ѝ приличам на свещ.

Бентън вдига рамене и казва:

— По всичко изглежда, че оценката не е положителна. Съжалявам, Кей. Явно госпожа П. смята, че изглеждаш ужасно.

— Никога не бих казала подобно нещо! — Госпожа П. се смее тихо, неловко, поставила три пръста върху розовите си устни и поклаща глава, сякаш съпругът ми е най-палавото момче на света.

Тя определено харесва Бентън, който, разбира се, обича да дразни и двете ни. Ако човек не го познава, трудно ще забележи какво прави, защото хуморът му е толкова тънък, недоловим почти, че наподобява паяжина, която хем не виждаш, хем непрекъснато отмяташ от лицето си. Той много добре знае, че не изглеждам кой знае колко по-добре. Нямам чорапи, а кожените стелки на старомодните ми ниски обувки са влажни и лепкави като сурова стрида, извадена от черупката си преди часове.

— Не ме карайте да се чувствам още по-зле — казвам аз, докато госпожа П. взима две менюта и една дебела черна книга, която всъщност е богатата *carte des vins*. — Разбирам, че не си имал намерение да вечеряш с жена, която изглежда ужасно.

— Зависи от жената — отговаря Бентън и отваря куфарчето си с рязко изщракване на закопчалките.

Сменя слънчевите си очила с обикновени бифокални, каквито могат да се купят от всяка дрогерия. Нарамвам кожената си чанта и тръгваме след госпожа П., която ни повежда към северната трапезария с високите сводести прозорци и изглед към предната морава, която вече е потънала в мрак.

Крачим по дебелия червен килим, който напълно заглушава стъпките ни. Минаваме под голите, почернели от времето греди на белия гипсов таван, прекосяваме море от маси, застлани с бели покривки, над които греят месингови полилеи с малки червени абажури на тънките крушки, които наподобяват свещи. Единствените гости сме в салона. Бентън и госпожа П. бърбят приятелски, докато тя ни настанява на обичайното ни място в ъгъла.

— Едва ли някой ще дойде преди осем — обяснява тя на Бентън защо клубът е толкова празен тази вечер. — На горния етаж имаме две частни вечери, но тук няма никого. Прекалено е горещо.

— А спиранията на тока? — пита Бентън. — Отразиха ли ви се по някакъв начин?

— Винаги ни създават проблеми. Ту пускат тока, ту го спират. Човек не може да остане вътре, но и не може да излезе навън. Да се надяваме, че това няма да се случи отново, особено след като вие сте

дошли тук с намерението да се насладите на приятна и спокойна вечеря.

Госпожа П. започва да споделя последните новини за Котарака Феликс. Да, това е пълното му име, но понякога го нарича Феликс за по-кратко. Очевидно той не е понесъл добре горещата вълна.

— Последното спиране на тока му се отрази много зле. Било е вчера по обед, но разбрах впоследствие, тъй като бях на работа. Живея на едно от най-ужасните места от гледна точка на електроснабдяването — обяснява тя и на двама ни. — А както знаете, Феликс е доста възрастен вече и подобни проблеми му се отразяват. Невинаги разбирам дали токът у дома е спирал. Тук може всичко да е наред и да нямам представа, че горкичкият Феликс се измъчва без климатик.

— Нямате ли някоя съседка или близка, която да се грижи за него от време на време? — питам аз.

— Спре ли токът, съседите ми се оказват в същото положение като мен — отвърща тя. — А децата ми живеят далече. Внукът ми работи почасово тук, докато се опитва да пробие като музикант, и ми помага, когато има възможност. Но той е на двацет и три и има алергия към котки.

— Не можете ли да взимате Феликс на работа? — пита Бентън, а госпожа П. му отвърща със смях. — Защо да не може? — Бентън е напълно сериозен.

— Защото не може — отговаря тя и поглежда към другия край на салона, за да се увери, че никой не е дошъл.

6.

Ъгловата ни маса е разположена пред голяма камина, стената около която е облицована с ламперия от някаква чвореста дървесина, простираща се от килима до тавана. Стената срещу нея пък е покрита с тапети от брокат в златисти нюанси и по нея са окачени маслени картини на британски, холандски и италиански майстори, които не бяха тук миналия месец.

Новата изложба включва морски пейзаж, религиозна алегория и натюрморт с череп. Има още маслени портрети на сурови мъже в колониални дрехи или обилно напудрени жени в корсети, които са толкова стегнати, че противоречат на законите на анатомията. Едва ли са се отървали с нещо по-леко от натъртени ребра и деформирани органи. Никога не зная каква изложба ни очаква, когато идваме тук, защото повечето произведения на изкуството са взети назаем от съседните музеи, които притежават едни от най-добрите колекции в страната.

Картините се сменят непрекъснато и това допада особено на Бентън, защото му напомня атмосферата, сред която е израснал. Богатият му баща инвестирал в произведения на изкуството и непрекъснато внасял и изнасял безценни картини от дома им, обширно имение от червеникавокафяв пясъчник, което много прилича на Харвард Клуб.

Да можеш да окачиш произведение на Питер Клас тази седмица, а следващата на — на Търнър или Ян Бот, е наистина удивителна възможност. Това може би е Йоханес Вермеер, а онова Франс Халс, мисля си аз, докато оглеждам нашата малка частна галерия, в която всяка картина е поставена в позлатена рамка и осветена като в музей.

Трудно ми е да си представя детство като това на Бентън, при положение че съм израснала в доста по-скромни, почти спартански условия в Маями. Той принадлежи към аристокрацията на Нова Англия, докато аз съм единственият представител на фамилията ни от второ поколение италиански емигранти, който е учил в колеж. Макар

да ми е било трудно, тъй като съм разполагала с толкова малко във всяко едно отношение, днес съм благодарна, че когато съм пораствала, не съм получавала онова, което съм смятала, че искам.

Бентън е търпял лишения от друг тип. Получавал е всичко, което родителите му са искали. Изживявал е техните мечти, а това го е лишило от доста неща и е направило живота му по-самотен. Като дете неведнъж съм се чувствала тъжна и самотна. Най-ярките ми спомени обаче са свързани с усещането за принуда, с липсата на избор, със съзнанието, че трябва да се науча да се справям сама, независимо дали става въпрос как да се облека, какъв шампоан мога да си позволя или колко дълго може да продължи нещо.

Опознах света с помощта на книги, фотографии и филми, защото не можех да си помисля за ваканция или пътешествие. Това продължи някъде докъм петнайсетата или шестнайсетата ми година, когато започнах да обикалям колегите. Бентън, от друга страна, не е бил лишаван от нищо освен от внимание и нормално детство. Казва, че никога не се е чувствал богат, докато не ме е срещнал, и това е най-милото признание, което някой ми е правил.

Премества леко масата и дори я завърта така, както му харесва, сякаш трапезарията на клуба му принадлежи.

— Притеснявам се да не ти стане студено.

— Засега съм добре. Всичко е наред... освен външния ми вид.

— Но той е прекрасен. Ти винаги ще си останеш най-красивата жена, която някога съм срещал — усмихва се Бентън, докато придърпва стола ми.

— Мисля, че си слънчасал — отговарям аз и сядам.

Намествам стола си по-близо до масата и пъхам кожената си чанта под него. Никога не сядаме с гръб към вратата или който и да било вход или изход. Не сядаме и до прозорци, които биха ни изложили на показ като риби в аквариум.

Всъщност ние не толкова сядаме край масата, колкото заемаме позиции около нея. Дватамата с Бентън се разполагаме така, че да държим под око пространството около нас, за да се уверим, че нищо няма да ни изненада иззад някоя врата или прозорец. С други думи, в този дом, далеч от дома на моя съпруг, сядаме да вечеряме като две ченгета.

Не го ли направим, не можем да се отпуснем. Именно такива дребни неща ни действат отрезвяващо. Невъзможно е да забравим, че принадлежим към една малобройна, но особена порода. Породата на държавните служители, изложени на непрекъснат стрес.

— Сигурна ли си, че си добре, въпреки климатика? — пита Бентън, докато сервитьорът — възрастен мъж, когото виждам за първи път — приближава към нас. — Искаш ли сакоето ми? — Бентън посяга да го свали, но аз поклащам глава.

— Добре ми е засега. Ще се справя. Съжалявам, че съсипах остатъка от вечерта.

— Нямам представа за какво говориш. Нищо не си съсипала. — Разтваря бялата си салфетка и я поставя върху скута си. — Е, освен чорапите. Как стана, между другото?

— О, господи! Само това не ме бяха питали днес! — Чувствам в гърлото ми да се надигат мехурчета смях, докато Бентън се взира объркано в мен.

— Пропуснал ли съм нещо? — пита той, но сервитьорът ни чака.

Стои до масата, облечен в бяло сако, колосано и закопчано догоре. Лицето му е слабо, с увиснала кожа, като на човек, който някога е бил красив, но е изгубил доста тегло. Поглежда Бентън и поднася химикалката към бележника си.

— Бих искал да ни донесете първо вода — казва съпругът ми и изведнъж се сецям за чорапите, които хвърлих в кошчето за боклук в дамската тоалетна, и това отново ме разсмива.

— Съжалявам — казвам и попивам очи със салфетката. — Но понякога подобни абсурдни въпроси просто ме разсмиват. И за да ти отговоря, сигурна съм, че съм скъсала чорапите си като всяка друга жена.

— Съмнявам се. — Бентън наблюдава сервитьора, който разговаря с младежа, когото видяхме откън преди няколко минути. Двамата дооправят голяма маса, сервирана за многолюдна компания, подреждат сребърните прибори, наместват вазите с цветя. — При теб обикновено става въпрос за остри оръжия, телесни течности, мухи месарки — добавя Бентън.

— Закачих чорапите си на една носилка, на една от онези колички за трупове с лост за вдигане и сваляне. Помагах да прехвърлят

едно тяло, когато се закачих за някаква издатина, останала вероятно при изливането на метала.

— И после какво? — Започвам да осъзнавам, че той наистина търси причината. — Не си ги сменила с нови? Защо?

Това не е случаен въпрос. Нито един въпрос, който Бентън задава дори на шега, не може да се нарече случаен.

В работата ми Брайс е човекът, който отговаря за поддържането на определени запаси, включително кафе, бисквити, обичайните тоалетни принадлежности и допълнителен чифт чорапи.

Ако той не се погрижи за тях, съществува голяма вероятност да пропусна да го направя, защото обикновено не мисля за поли и чорапи, макар понякога да се преструвам, че е обратното. Ако зависеше от мен, щях да обуя удобни, здрави панталони, устойчиви на огън и насекоми, с колкото се може повече джобове и да облека войнишка тениска с емблемата на Центъра по съдебна медицина.

Както и здрави памучни чорапи и ниски, удобни обувки. Падам си още по топли якета, сгъваеми дъждобрани, бейзболни шапки... Предполагам, че това се дължи на годините, прекарани в медицинския факултет и военновъздушните сили. В началото на кариерата си обличах единствено лекарска престилка и бойна униформа и ако зависеше от мен, щях да продължа да ги нося и досега.

Но тъй като често ме призовават да давам показания под клетва било пред съда, било пред законодателни органи, трябва да се обличам по начин, подходящ за директор, чиято позиция може да повлияе на избора на бронирани жилетки за армията или решението на съдебните заседатели дали някой да отиде в затвора.

— Всяка седмица хабя по няколко чифта чорапи в работата си — обяснявам на Бентън. — Предполагам, че Брайс е занемарил пазаруването заради тази жега. А може и да е бил прекалено зает със собствените си драми и не си е направил труда да поръча онлайн. Да, не се зарадвах, когато открих, че няма с какво да сменя скъсаните си чорапи. Не зная защо не ми хрумна сама да се отбия в дрогерията на Харвард Скуеър и да си купя един чифт. Тогава нямаше да ми се налага да седя тук с голи крака. Предполагам, че това е още един пропуск от моя страна.

— Искаш да кажеш, че Брайс те е подвел и ти си му била ядосана още преди да те откара до Харвард Скуеър? И когато си осъзнала, че не можеш да се преобуеш, това е било последната капка? Катализаторът. — Бентън изважда очилата си за четене от калъфа им. — Но горивото за химическата реакция вече е било налице.

— За какво гориво говориш? — Разстилам салфетката върху полата си, което само ми напомня колко отчаяно искам да се отърва от тези дрехи.

— Мисля, че знаеш.

Има предвид семейството ми и по-точно реакцията ми на неочакваното и неканено посещение на сестра ми. Поглеждам часовника си. Възнамерявах да тръгна към летище „Логан“ към девет и половина, но сега не съм сигурна какво да правя. Луси каза, че Дороти може да закъснее. Сестра ми ще постъпи добре, ако си направи труда да ме уведоми какво става, за да не се налага двамата с Бентън да бързаме за летището, а после да чакаме с часове.

— Брайс се отби в кабинета ми към четири и половина, за да ме откара до „Кооп“, да ми помогне с пазаруването и да ме докара дотук — започвам да си припомням случилото се този следобед. — Всичко беше наред, само дето не спря да говори през цялото време. Честна дума, не бях в състояние да го изтърпя.

— За какво говореше?

— Много ми е трудно да си спомня за какво говори Брайс. Изглеждаше убеден, че не се отнасям към него по същия начин, по който той се отнася към мен, че не го харесвам и избягвам компанията му, но това започна далеч преди днешния инцидент с чорапите. Останах с впечатлението, че си е въобразил, че съм се дистанцирала от него и възнамерявам да го уволня или кой знае какво.

— На какво се основава това впечатление? — Бентън слага очилата си за четене. Те кацват почти на върха на правия му тесен нос, а лешниковите му очи ме поглеждат над рамките.

— На непрекъснатите му въпроси какво не е направил както трябва. Точно това ме питаше, докато спореше с мен пред „Кооп“.

— Той ли спореше, или ти?

— Доколкото съм чувала, за това са необходими двама души.

Бентън се засмива.

— Не и когато става въпрос за Брайс. Той е в състояние да изиграе и двете роли.

— Аз не съм спорила. Просто отричах обвиненията му и повтарях, че трябва да тръгвам. Той се тревожеше много за ужасната жега, а аз стоях под палещото слънце, защото не искаше да ме остави сама.

— С други думи, Брайс е реагирал на твоето поведение — казва Бентън и взима винен лист, оставен върху менюто му.

— Както обикновено, но предполагам, че в случая реагира твърде емоционално.

— Напълно възможно е това да се окаже някоя от онези зловещи ситуации, в основата на които е неподходящият момент. — Бентън отгръща няколко дебели страници в кремав цвят и изучава селекцията от вина. — Но се надявам да не е. Моментът обаче е бил крайно неподходящ, за да решаваши проблемите си с Брайс, тъй като ви е наблюдавал недоброжелател, а може би ви е преследвал сталкер? Обикновено не бихме обърнали внимание на подобно нещо. Бихме го квалифицирали като бръцоловене на психически неуравновесен човек. Татуировката обаче е проблем. Ако не беше тази подробност, не бих придал никаква достоверност на случката. Щях да реша, че някой се обажда с напълно неоснователно оплакване. Дори не бих си направил труда да го изслушвам.

— Какво говориш? — питам аз. — И откъде знаеш за татуировката?

Бентън обаче отгръща следващата страница от листа с вината. Не ми отговаря.

— Да не искаш да кажеш, че си прослушал записа от обаждането на 911? Това ли искаше да ми кажеш? — продължавам да питам аз.

7.

Сервитьорът се е върнал с бутилка минерална вода. Мълчим, докато напълни чашите ни.

Не казваме нито дума, освен ако не е свързана с ордъворите или приятната възможност да вечеряме сами в целия салон. Бентън винаги си поръчва крокети от раци със зелен лук на грил и туршия от люти чушлета, а аз обикновено се наслаждавам на крем супа от омар с лимонов сок.

Решаваме обаче, че е прекалено горещо и за двете ястия, затова се спираме на средиземноморска салата с домати и натрошена фета. Питам сервитьора дали могат да сменят червения лук със сладък и да донесат допълнително сос със стрити червени чушлета. Поръчвам още една бутилка вода, този път газирана, с много лимон. Връщам се към думите на Бентън в секундата, в която сервитьорът ни обръща гръб.

— Какво означава, че не би си направил труда? — питам аз. — Съпругата ти е обект на оплакване в полицията и ти не би му обърнал внимание? Дори да се окаже пълна глупост?

— Не за първи път психически неуравновесени хора забелязват присъствието ти на публично място и звънят в полицията или медиите. — Бентън отгръща поредната страница на винения лист и златният му пръстен с гравирания фамилен герб проблясва на светлината. — Ти си известна личност, Кей, и хората те свързват със сензационни престъпления и трагедии. Бих могъл да ти отговоря по друг начин, но това би означавало да излъжа. Затова отговорът ми е „да“. — Вдига поглед и се вира в мен. — Не бих обърнал внимание или по-скоро не бих обърнал онова внимание, което случаят може би заслужава.

— Прослушал си записа. — Няма да му позволя да избегне въпроса ми. — Ще продължа да те питам.

Той чете мълчаливо списъка с вината. Виждам погледа му да се движи нагоре-надолу по страницата с бели бургундски. Не съм сигурна защо. Може да си позволи най-много една чаша. Скоро ще

трябва да шофира, сещам се за Дороти и подхождам още по-твърдо към Бентън.

— Искам да чуя записа — заявявам му аз. — Разполагаш ли с копие? Няма да се задоволя със стенограма. Искам да чуя какви лъжи е изрекъл този тип по мой адрес!

— Марино би трябвало да ти даде да го чуеш — казва Бентън, докато отгръща страниците напред-назад, за да избере между различните сортове вино. — Предполагам, че той разследва възмутителното нарушаване на обществения ред от твоя страна, както би сторил всеки уважаващ себе си детектив.

— Казах ти вече, че Марино не пожела да сподели нито дума от обаждането на онзи тип. Не пожела да разкрие никакви подробности, макар да имам пълното законово право да ги науча, Бентън. Имам правото да заста на лице в лице с човека, който ме обвинява, а в случая това е някой, който лъже по мой адрес и лъжите му са документирани на запис. Искам да ги чуя лично, със собствените си уши. Не съществуват никакви юридически основания, които да ме възпрепятстват да чуя записа, освен ако не смяташ, че съм обвинена във федерално престъпление. Доколкото зная, нарушаването на обществения ред не спада към тази категория.

Точно това иска Бентън от мен — да се почувствам засегната, да го заплаша с конфронтация, която не отразява истинските ми чувства. Точно това не бива да правя, да го третирам като мой съпруг, когато въпросът е служебен. Нищо че по ирония на съдбата дори не би разбрал за обаждането, ако не бяхме съпрузи. В този момент той трябва да бъде специален агент Бентън Уесли, а аз трябва да съм директорът на Центъра по съдебна медицина. Достатъчно често сме изпадали в тази ситуация.

Той отгръща нова страница от *carte des vins*.

— Мисля, че трябва да поръчаме бяло — казва Бентън. — Но все пак зависи от това какво ти се яде. Можем просто да го дегустираме и да вземем бутилката за по-късно, когато най-сетне се приберем у дома.

— Достатъчно е подам искане съобразно Закона за свобода на информацията. Но би било глупаво да се стига дотам. Мисля си за риба. Нещо леко. — Отварям менюто, но погледът ми блуждае над страницата.

Бентън посяга към пода до стола си и взема куфарчето си. Поставя го в скута си. Чувам отново рязкото щракане на ключалките.

— Помниш ли какво ми каза учителят ми в осми клас? — Изважда безжичните слушалки, които държи в калъфче с цип. — Добрият стар господин Броудмур...

— Който заяви, че някой ден ще получиш това, което искаш, и ще съжеляваш? — Довърших анекдота вместо Бентън, който често го повтаря, когато смята, че ми подхожда.

— Няма да ти стане приятно, затова предпочитах да ти го спестя. — Дръпва ципа на малкия черен калъф. — Но както знаеш, в Масачузетс законовите разпоредби, които регулират записите на обаждания на 911, са малко неясни. Няма забрана, която изрично да казва, че нямаш право да чуеш записа. Права си за това.

Подава ми слушалките и аз ги слагам на главата си. Поставя телефона си по средата на масата и докосва няколко иконки на дисплея. Чувам прашене, последвано от превключване на стереозвук. Прозвучава:

— Деветстотин и единайсет, какъв е проблемът? — Диспечерът е жена. Познавам гласа ѝ от честите разговори по полицейската радиостанция, на които съм била свидетел.

— Здравейте. Не става въпрос за спешен случай, но мисля, че полицията трябва да знае, когато някой от нашите видни държавни служители нарушава обществения ред пред бог знае колко хора на Харвард Скуеър.

Гласът на обадилия се е топъл и мелодичен, следва бавен, протяжен дори ритъм. В съзнанието ми изниква образът на човек, който разтяга карамел. Или на човек, който се е надрусал или пък играе роля. Припомням си думите на Марино, който заяви, че не е успял да различи дали се обажда мъж или жена. Аз също не съм сигурна.

— Какъв е адресът? — пита диспечерката.

— Мисля, че става въпрос за онази част от Харвард Скуеър, която се намира близо до станцията на метрото.

— Можете ли да ми дадете точен адрес?

— Не. — Следва кашляне.

— От кой номер се обаждате?

— Мобилният ми телефон няма да разкрие местоположението ми. И няма да ви разкрие самоличността ми...

В този момент човекът, който се обажда, става груб и заядлив по характерния си бавен и провлачен начин, поради което съм склонна да мисля, че е мъж. Честно казано обаче, не мога да бъда категорична заради ниския, дрезгав глас, който попада някъде в диапазона между баритон и тенор.

Слушам го как описва сцената, на която уж е бил очевидец, и ми хрумва, че размяната на реплики с моя „приятел“ не се е състояла, докато т.нар. свидетел — който всъщност е лъжец — разговаря по телефона с диспечерката. Разказът му звучи прекалено гладко, прекалено репетиран, за да описва нещо, което се е случило току-що. Започвам да подозирам, че разказва постфактум измислена история.

— Знаете ли къде се намира жената в момента? — Диспечерката има предвид мен. Слушам внимателно с помощта на слушалките, забила поглед в бялата покривка на масата.

— Не, но тя ми изглежда голяма мръсница. Не бих искал да се появи пред дома ми, ако някой случайно умре. Забива пръста си в гърдите му, зашлевява го през лицето, а той е някаква нещастна мижитурка... страшен смотаняк. Не мога дори да си представя как се държи в леглото гадна кучка, която...

— Къде се намирате? — пита диспечерката, след като се закашля отново и прочиства гърлото си. — Навън ли сте?

— При птичките и пчеличките. Разбира се, че съм навън! Как, по дяволите, мога да ви съобщя за инцидент, разиграл се на площада пред собствените ми очи?

Това продължава известно време, докато накрая диспечерката го уведомява, че е изпратила полицейски патрул, и пита за името му.

— Не ви трябва името ми, госпожо. Трябват ви техните имена. Чувате ли ме?

— Трябва ми вашето име, за да може полицията да ви намери...

— Не ми пробутвайте тези глупости. Зная какво целите. Опитвате се да потулите случая, както правите винаги, когато става въпрос за важен държавен служител. Време е да сложим край на тази несправедливост, на този фашизъм...

Продължава да бълва змии и гущери почти цяла минута. Трудно ми е да слушам такива ужасни думи по мой адрес. Започвам да се

ядосвам. Свалям слушалките и ги връщам на Бентън.

— Явно този човек има личен проблем с мен поради някакви причини. — Потресена съм. Вбесена съм и това е единственото, което ми хрумва да кажа.

— Познат ли ти е гласът? — Бентън не откъсва поглед от мен.

— Не. В колко часа е постъпило обаждането?

— В шест и дванайсет. — Погледът му не трепва, очаква да се досетя сама.

Дванайсети юни, или 6/12, е рождената ми дата. При други обстоятелства бих предположила, че това е най-обикновено съвпадение с личния ми живот, ако не беше един проблем, който в никакъв случай не бих нарекла незначителен. Шест часът и дванайсет минути е точното време, когато Тейленд Чарли изпраща по имейл записите на заплахите си към мен от първи септември насам.

— Значи почти час и половина след като бях на площада. — Посягам към чашата с вода. — Двамата с Брайс разговаряхме пред „Кооп“ към четири и четиридесет и пет. Сигурен ли си, че часът на обаждането не може да бъде манипулиран?

— Не виждам как, Кей. Системата регистрира точното време и го отбелязва в записа на разговора.

— В такъв случай обаждането определено е направено, след като напуснах площада. Сигурна съм, че в шест и дванайсет вече прекосявах „Харвард Ярд“. Там ме намери и обаждането на Марино по мобилния ми телефон.

— Можеш ли да провериш? — Бентън посочва телефона ми на масата.

Взимам го и преглеждам входящите обаждания.

— Потърсил ме е първо в шест и осемнайсет — отговарям аз. — Помня сградата, покрай която минавах, когато телефонът завибрира. Беше той.

— Което предполага, че те е потърсил веднага щом полицията е получила оплакването срещу теб — казва Бентън. Нямам представа дали задава въпрос, или разсъждава на глас.

— Не забравяй, че Роузи има специално отношение към него. Излизали са заедно няколко пъти. Вероятно веднага се е свързала с него.

— Роузи?

— Диспечерката — напомням му. — Познах гласа ѝ. Всъщност името ѝ е Розмари, но Марино я нарича Роузи.

— Което ме връща на същия въпрос. Откри ли нещо познато? Забеляза ли нещо особено в гласа, докато слушаше записа? Хрумна ли ти нещо? — Бентън поглежда телефона си, но той е преминал в спящ режим и не може да види нищо освен лъскав черен правоъгълник.

Отключва го и на екрана се появяват иконките на няколко видеофайла със стрелка, върху която пише PLAY.

— Както изключим арогантността и омразата в гласа? — замислям се аз. — Не, нищо не ми хрумва.

— Май не си сигурна.

Вдигам поглед към гипсовия таван и възпроизвеждам записа в главата си.

— Не — решавам аз. — Не го познавам. Най-обикновен приятен глас. Не съм сигурна какво друго мога да кажа.

— Пак увърташ — заявява Бентън, но без да обясни защо смята така.

Не е в стила му да води свидетеля, дори въпросният свидетел да е съпругата му. Отпивам от чашата с вода и се замислям за миг. Прав е. Не съм сигурна. Едва сега се сещам защо.

— Речта му е прекалено еднородна и равномерна — обяснявам аз, тъй като току-що съм осъзнала онова, което не успях да формулирам допреди миг. — Няма вариации, каквито бихме могли да очакваме. В нея има нещо сковано и неестествено.

— С други думи, звучи изкуствено. Сякаш е записана предварително. Тоест в нея има нещо фалшиво — казва Бентън. Чудя се дали Луси е стигнала до този извод. — Не можем да кажем дали използва гласов синтезатор. — С това отговаря на неизречения ми въпрос относно моята племенница. — Но Луси е съгласна, че говорът е твърде равен и шаблонен. Смята, че ако гласът е бил променен...

— Чакай малко. Ако си получил записа от полицията, как е възможно да е бил променен?

— Луси подхвърли идеята за програма за манипулиране на гласа, сходна на тези, които геймърите използват. На пазара се предлагат безброй подобни приложения, макар и не с толкова високо качество като използваното в случая. Обикновено гласът, който е променен от софтуер, наистина звучи фалшиво като в лош анимационен филм.

Напълно възможно е обаче, който и да се е обадил, да е използвал модерен софтуер, променящ гласа по време на телефонен разговор...

— И той звучи различно от обичайния ти глас, но напълно нормално за човека на другия край на линията — довършвам мисълта му, защото вече знам какво ще последва.

Бентън пита дали е възможно моят киберхулиган Тейленд Чарли да се е обадил на 911 и да е излъгал, че съм нарушавала обществения ред.

— Това би показало, че поведението му ескалира — добавя съпругът ми. — Вдига залозите на каквато там игра играе. Освен това знаем извън всякакво съмнение, че Тейленд Чарли притежава висока техническа грамотност.

— Да се надяваме, че не той се е обадил на 911, защото това би означавало, че се е намирал съвсем близо до мен — казвам аз. — Надявам се, който и да е този киберхулиган, да не се намира в Кеймбридж. Предпочитам да живее на другия край на света.

— Подобно съвпадение ми се струва прекалено — само преди седмица започваш да получаващ заплахи по имейла под формата на аудиоклипове. А сега и това — отвърща Бентън.

— Кажете ми, господин Профайлър — казвам аз и притискам голия си крак към неговия, усещам фината и хладна материя на панталона. — Как ще опишете човека, който се обажда на 911, за да заяви, че жена ви се е държала като мръсница?

8.

— Мъж. Не възрастен. Но не и млад — отговаря Бентън. — Съмнявам се, че е студент, освен ако не говорим за човек, който е постъпил в университет в по-зряла възраст.

— Докторант например?

— Не зная, мисля, че е поне на четиридесет — казва той. — Възрастен, но не чак толкова възрастен, че да има проблем да се разхожда по улиците в това време. Като бездомниците, които се шляят около Харвард Скуеър, но това не означава, че си имаме работа с някого от тях. Образован е, но може и да се е самообразовал. Вероятно живее сам, вероятно страда от психично заболяване. Интелигентен е, при това над средното ниво. Настроен е против правителството, което означава против всяка власт и авторитет. Враждебното му отношение към теб е съвсем искрено и неподправено. Склонен е към свръхидеализиране на отношенията и дори към самозаблуда, че такива съществуват, когато това не е така. — Бентън изброява всичко това, сякаш чете списък с покупки.

Изобщо не се замисля.

— Възможно ли е да е човек, когото познавам?

— Да. Но е по-вероятно да не го познаваш. Нищо чудно да е човек, когото никога не си срещала.

— Марино смята, че този тип използва предплатен телефон, който не може да бъде проследен — казвам. — Това е логично, ако не водиш живот, който изисква плащане на телефонни и други сметки всеки месец. Как обаче това се връзва с човек, използващ сложен софтуер за манипулиране на гласа, който изисква съответната инсталация?

— Мисля, че спокойно можеш да си инсталираш какъвто пожелаеш софтуер на мобилния си телефон и пак да го използваш с предплатена карта.

— Така е. Асоциираме тези неща с бездомници, но има още нещо, за което съм сигурна, че си се досетил... — започвам аз, но

сервитьорът се връща с газираната вода и лимона.

Бентън вдига ръка, за да му даде знак, че сами ще си налеем. Когато сервитьорът се отдалечава, споменавам програмата „Обамафон“, популярно название на правителствена инициатива, която осигурява безплатни мобилни телефони с неограничен брой минути и съобщения на хора с ниски доходи.

— Това са телефоните, с които разполагат типичните бездомници, които откриваме по приютите или улиците, онези с надписите върху картон — обяснявам аз, а Бентън слуша. — Но за да получиш „Обамафон“, трябва да подадеш молба, да се регистрираш... Ако човекът, който се е обадил на 911 с това лъжливо оплакване срещу мен, е разполагал с такъв телефон, полицията би трябвало да може да проследи номера до телекомуникационната компания.

— „Сейфлинк“ — казва Бентън. Явно вече се е сетил за това. — Една от най-големите и най-популярните компании, които предоставят мобилни телефони без абонаментни договори.

— Но ако телефонът е част от правителствена програма?

— Това би променило нещата. Човек трябва да се регистрира. Трябва да подаде молба, която да бъде одобрена. Трябва да разполага със собствена сметка. — Бентън взима бутилката вода и налива в чашите ни.

— Точно това имах предвид — отвърщам аз с кимане. — Ако човекът е част от тази програма, Луси вероятно би могла да проследи телефона, от който е постъпило обаждането.

— Да, би могла — съгласява се Бентън.

— В такъв случай свидетелят, който е голям мой почитател, не е използвал „Обамафон“ — обобщавам аз, а Бентън ме наблюдава мълчаливо.

Знае, че бих предпочела смахнатият свидетел да е използвал „Обамафон“ и това не е случайно. Бих предпочела непознатият да се окаже някой бездомник, който се навърта около Харвард Скуеър, може би официално освидетелстван тип, неприятен и лабилен, но не и опасен. Не искам да се изправя срещу опитен престъпник. Особено такъв, който е в състояние да напише сложна софтуерна програма, която да ни насочи в грешна посока.

Не успеем ли да идентифицираме злото, не можем да бъдем сигурни, че то не е сред нас. Кой е позвънил на 911, кой е Тейленд

Чарли, за един и същи човек ли става въпрос? Мръсникът може да е пред очите ни. Няма по-плашеща мисъл от тази. Би ми подействало ужасно да разбера, че в полицията се е обадил и излъгал човек, когото познавам. Още по-зле би било, ако се окаже, че смъртните заплахи на италиански са изпратени от човек, когото познавам и на когото имам доверие.

— Кой ти каза за обаждането на 911? — питам Бентън. — Как се забърка в това?

— Като за начало, женен съм за теб. Всъщност Брайс ми се обади, когато тъкмо приключвах една среща и излизах от офиса. Агнешко или калкан? Ти решаваш. Ще взема каквото избереш.

— Ще опитам калкан с брюкселско зеле. Как получи копие от записа? Не мога да си представя, че полицията го е дала на Брайс.

— Не, разбира се. Мисля да вземем бургундско. Шабли?

— „Монте дьо Тонер“, реколта 2009 г. — Пили сме го и преди. Виното е свежо, с ясно подчертан послевкус.

— Много добре — казва Бентън. Явно няма намерение да ми каже, ако е получил записа от своя приятел, началника на полицията. Няма да питам повече, защото не съм сигурна, че искам да знам отговора.

Сервитьорът се връща със салатите и двамата си поръчваме за основно калкан на жар с брюкселско зеле.

Моля за зеленчукови спагетини и горски гъби и поръчваме шабли. Изчакваме мълчаливо сервитьорът да се отдалечи, за да не чуе разговора ни, тъй като имам чувството, че се бави прекалено дълго. От друга страна обаче, клиентите се броят на пръсти и на него най-вероятно му е скучно.

— Между другото, в случай че не си разбрала, преди няколко часа издадохме ново предупреждение за терористична заплаха — казва Бентън. Под „ние“ има предвид ФБР.

— Трудно ми е да следя всички подобни бюлетини. Имам чувството, че тези заплахи стават постоянни. Нещо конкретно?

— Знаем само, че става въпрос за голяма операция, и имаме основания да подозираме, че ще се проведе някъде по Източното

крайбрежие. Надявам се да не става въпрос за Бостън, но това е една от най-вероятните мишени, както и Вашингтон.

— Благодаря за информацията. — Поглеждам го, защото усещам, че ме наблюдава внимателно. — Има ли нещо друго? Защото ми се струва, че имаш въпрос. Мога да си представя как над главата ти се оформя балонче като по комиксите.

— Може би не трябва да го казвам.

— Длъжен си да го кажеш след подобно вмятане.

— Добре. Питам се дали е възможно нервите на Брайс да са малко опънати заради твоето поведение.

— Тоест да съм станала раздразнителна и избухлива? Не мисля, че съм го чувала преди. Чувала съм много неща по свой адрес, включително доста вулгарни, но не и това.

— Позволи ми да ти задам един важен въпрос. Ако не беше изненадващото пристигане на Дороти, смяташ ли, че инцидентът на Харвард Скуеър щеше да се случи?

— Не. Защото нямаше да отида там, за да купя подаръци или билети за театър.

— Това не е единствената причина, Кей. Тя идва тук. Не те е попитала дали е удобно, а те е поставила пред свършен факт и ти си го приела, както обикновено. Платила си самолетния ѝ билет и си ѝ предложила стая у дома.

— Която за щастие тя отказа, тъй като предпочита да отседне у Луси. — Усещам как някъде в дълбините на душата ми се припламва гняв. Не одобрявам, всъщност мразя онова, което се крие там.

— Имам чувството, че би предпочела да отседне у Марино — отбелязва Бентън. — Но само ако живееше в просторна мансарда.

Оставям чашата си прекалено рязко и водата прелива през ръба ѝ. Наблюдавам как бялата покривка посивява там, където водата попива в нея. Бентън използва салфетката си, за да попие мокрото петно, докато аз се вирам изумена в съпруга си.

— За какво говориш?

Забелязвам, че госпожа П. започва да пали свещите през няколкото маси от нашата и полагам усилия да не изглеждам разстроена.

— Споменах ти го при последното ни посещение в Маями — казва Бентън, докато сервитьорът ни се появява отново с две чаши и

бутилка вино.

Замислям се за последното ни пътуване миналия юни. Спомням си, че Марино и Дороти започнаха да излизат заедно да поръчват храна за вкъщи. Той взе „Харли“ под наем и започна да я вози насам-натам. Спомням си, че Бентън наистина отбеляза това. Когато съм при семейството ми в Маями и край мен са още Луси, Джанет и Деси, лесно се разконцентрирам. Вярно е и още нещо — че бих предпочела да не забележа това, за което намеква Бентън. Просто не бих искала да се окаже истина. Едва ли нещо може да ме уплаши повече от идеята Марино и сестра ми да започнат да се срещат.

Сервитьорът отваря бутилката, тапата изпуква леко и той я подава на Бентън, който я поднася към носа си, след което наблюдава внимателно как студеното светло шабли потича в чашата.

— На теб се пада честта — казва той и ми подава чашата. Виното е толкова свежо, че мигом събужда сетивата ми.

Бентън кима на сервитьора да налее и на двама ни.

— Честита първа сряда на месеца! — Бентън допира чашата си до моята. В този миг за втори път през деня изпитвам усещането, че в дрехите ми има насекомо.

Телефонът ми вибрира в джоба на сакото.

— Сега пък какво? — Оставям чашата си, за да проверя кой се обажда. — За вълка говорим... Пак е Марино.

След срещата ни днес дори той не би прекъснал вечерята ни без сериозна причина. Телефонът на Бентън също започва да звъни.

Хвърлям поглед към екрана и виждам телефонния код — 202.

— Трябва да се обадя — казва той. — Уесли.

— Задръж — нареждам на Марино, без да кажа „здравей“. Дватамата с Бентън се надигаме едновременно от столовете си. — Знаеш къде съм, затова предполагам, че е важно. И предполагам, че трябва да отида някъде, където да поговорим на спокойствие?

— Направи го веднага. — Гласът на Марино звучи строго и неумолимо.

— Излизам навън. Задръж — казвам на Марино, докато двамата с Бентън едновременно взимаме чантите си.

Оставяме салфетките до почти недокоснатите си салати и чаши вино. Излизаме, сякаш няма да се върнем.

9.

Прекосяваме салона спокойно и невъзмутимо, без да обръщаме внимание на любопитните погледи на останалите двойки.

Двамата с Бентън вървим заедно, но всеки разговаря по своя телефон. Ако ни погледнете от страни, никога няма да разберете дали се е случило нещо важно. Може да разговаряме с нашите агенти по недвижими имоти, банкери, брокери или гледачи на домашни любимци.

Може да сме заможна двойка, която получава обаждане от любящите я деца, а Бентън да е красивият и богат глава на семейство. Аз може да съм работещата му съпруга, а не някоя капризна жена, която винаги изглежда леко повехнала и леко пийнала. Лавираме между масите забили очи в пода. Разпознавам втрещения поглед, стиснатата челюст, напрежението в ръцете му.

Зная какво означава това — случило се е нещо сериозно. Вероятно разговаря с някого от Министерството на правосъдието, което е всъщност работодателят на ФБР. Не със служител на регионалния офис във Вашингтон, а с някого от шефовете на ФБР, възможно е дори със самия директор или с някого от Белия дом. Но не и с Куонтико, където е започнала кариерата на Бентън. Кодът, който видях на екрана, когато телефонът му завибрира, не съответстваше на Куонтико.

Съпругът ми притежава уникалната способност да прониква в съзнанието на престъпника, да разкрие целите и мотивацията му, да се добере до психологическите травми и злощастните събития, довели до превръщането на един човек в чудовище. Мишена на Бентън може да бъде един човек, няколко души или многобройна група и когато тръгне подире им, той трябва да започне да мисли като тях, дори да чувства като тях, за да предвиди действията им и да ги залови. Това си има съответната цена.

— Да, мога да говоря — казва Бентън и започва да слуша. После отговаря: — Разбирам. Не, нямам представа. — Поглежда ме и

продължава: — За първи път чувам. — Забива поглед в червения килим и казва: — Обяснете, моля. Слушам ви внимателно.

— Излизам — казвам тихо на Марино.

Нещо се е случило и това кара въображението ми да се развихри. Усещам някакво присъствие, тежко и мрачно, което ме задушжава. Осезаемо е като озона във въздуха, като призрачната пустота преди силна буря. Усещам го с цялото си съществуване.

— Какво точно искате от мен? — Бентън извързва глава от хората, които ни гледат.

— Пристигам след... три... — В слушалката ми отеква гласът на Марино. Връзката отново е лоша, сякаш в унисон с всичко, случило се около мен през последните няколко часа. — Никой не е видял нищо... не знаем... двете момичета, онези близначки, които са я открили... — казва той, а аз се опитвам да си съставя цялостна картина.

Имам чувството, че съм се озовала в епицентъра на торнадо. Светът около мен се е завъртял в такъв вихър, че не успявам да различа кое е горе и долу, ляво и дясно.

— Задръж — повтарям, защото няма да обсъждам случая, докато не намеря място, където никой да не може да ме чуе.

— Завивам по „Кенеди“... сега съм на Харвард стрийт... — Гласът му прозвучава на пресекулки.

— Дай ми още две секунди. Ще намеря някое тихо място — казвам в мига, в който чувам рева на колата му и воя на сирените, който вече заглъхва.

Бентън подминава мястото, на което обикновено стои госпожа П., и завива вдясно покрай кръглата маса във фойето, украсена с пищен букет от благоуханни лилии и рози. Връщам се към думите му отпреди няколко минути за възможна терористична атака по Източното крайбрежие, вероятно в района на Бостън. Нещо се е случило тук, в Кеймбридж, и той разговаря по телефона с Вашингтон, сякаш терористичната заплаха е преминала на ново, по-високо ниво. Изпитвам предчувствие, което никак не ми харесва.

Не ми харесва и начинът, по който Бентън ме погледна, когато каза, че няма представа от нещо, че за първи път чува или нещо подобно. Ако се е случил инцидент, за който трябва да бъде уведомен, това означава, че аз също трябва да зная. Каквото и да се е случило, то очевидно не е местен проблем. В същото време обаче осъзнавам, че

отивам прекалено далеч в предположенията си. Обстоятелството, че двамата едновременно сме получили важни телефонни обаждания, не означава непременно, че те са свързани. Възможно е това да е най-обикновено съвпадение.

Не мога обаче да пренебрегна злокобните сигнали, които долавям. Имам чувството, че много скоро ще открия, че двамата с Бентън сме изправени пред един и същи проблем, но няма да имаме възможност да го обсъдим подробно. Ще подходим към него от различни изходни позиции и в крайна сметка можем дори да се озовем от двете страни на барикадата. Няма да ни е за първи път и със сигурност няма да е за последен.

— Док...? Чу ли за...? ... позвъниха от Интерпол...? — казва Марино, но предполагам, че не съм го разбрала добре.

— Не чувам почти нищо — отговарям му шепнешком. — Освен това не мога да говоря. Една секунда, моля.

Бентън влиза в приемната. Съжалявам, че завесите на високите панорамни прозорци не са дръпнати. Навън цари почти непрогледен мрак, единствените светлини в който идват от уличните лампи в далечината. Късна вечер е и навън може да се спотайва някой, който ни наблюдава. При това точно под носа ни. Долавям нечие зловещо присъствие, което ни следва цял ден, а може би отпреди това.

Връщам се към входа, където избягвам старото корозирало огледало на стената, и заставам с наведена глава до предната врата. Не виждам почти нищо, докато слушам Марино по телефона.

Трудно ми е да чуя каквото и да било. Връзката бездруго е лоша и започвам да се изнервям. Нямам представа кой какво прави или кого шпионира и в светлината на всичко останало ми е трудно да не се чувствам изложена на опасност или объркана.

— Добре, спри. Трябва да повториш всичко отначало, при това бавно. — Сгушила съм се до една поставка за чадъри от ковано желязо и не мога да повярвам, че това се случва. — Какво означаваха думите ти, че се е вкочанила?

— Първият полицай на местопрестъплението е проверил жизнените й показатели и е установил, че вече е вкочанена — отговаря Марино и връзката изведнъж става чудесна.

— Провери ли лично, или предаваш чужди думи? — питам го аз, защото усещам, че нещо не е наред.

— Това ми предадоха.
— Някакви опити за реанимация?
— Очевидно е била мъртва. — Думите на Марино прозвучават силно и ясно като камбана.
— Така са ти казали?
— Да.
— И какво му е било очевидното?
— Била е вкочанена. Ченгетата не са я докоснали.
— Как тогава са разбрали, че е вкочанена?
— Нямам представа, но очевидно е била. — Марино отново ми напомня, че не е бил на местопрестъплението.
— Доколкото знаем, първият полицаи, пристигнал на мястото, е единственият, който я е докосвал? — питам аз.
— Това ми предадоха.
— А температурата на тялото? Топла? Студена?
— Предполага се, че е била топла. Но какво друго можеш да очакваш, след като навън е над трийсет градуса? Тялото ѝ може да лежи там цял ден и пак да не изстине.
— Ще проверя, когато пристигна на местопрестъплението. Но този ригор ми се струва нелогичен — казвам на Марино. — Освен ако тялото не е престояло навън по-дълго, отколкото предполагаме първоначално. Това също би било странно. Въпреки топлото време навън има доста хора, особено край водата. Мисля, че би трябвало да са я открили по-рано.
За да има очевиден *ригор мортис*, жертвата би трябвало да е мъртва поне от няколко часа, в зависимост от състоянието на мускулите и хода на процеса на послесмъртно вкочаняване. Високите температури би трябвало да ускорят разлагането, което означава, че вкочаняването ще настъпи по-рано. В същото време обаче вероятността Марино да е получил достоверна информация, е много малка. Това също не е изненадващо. Обикновено първи на местопрестъплението се отзовават патрулни полицаи, а те невинаги знаят за какво става въпрос.
— ... чакаше с близначките... които са открили тялото... — казва Марино и отново не чувам останалото.
— Добре. Явно отново си попаднал в дупка. — Започвам да се изнервям, но поне ми се струва, че е обезопасил местопрестъплението.

Не мога да разбера обаче какво означават думите му, че от Интерпол са се опитвали да се свържат с него.

— Явно някой се е криел сред дърветата и е чакал — казва той, след което връзката отново се оправя. — Така предполагам. Никой не е видял или чул нищо.

— Не и ако е било по обяд — изтъквам аз, докато продължавам да се оглеждам, за да съм сигурна, че никой няма да ме чуе. — Ами ако е била мъртва от часове, както предполага този евентуален ригор? Все някой трябва да е видял или чул нещо, защото се е случило посред бял ден, вероятно в ранния следобед или малко по-късно.

— Съгласен съм. Нещо не е наред.

— Струва ми се нелогично. Ще проверя, когато пристигна на мястото — повтарям аз. — Какво друго можеш да ми кажеш?

Марино започва да описва онова, което вече знае за насилствената смърт, която може да е настъпила през изминалия един час на километър или два от мястото, на което се намирам в момента. Тялото на жената е открито на алея за джогинг край реката. Част от дрехите ѝ са били разкъсани, предпазната ѝ каска лежала на пет-шест метра от тялото, по което имало кръв. Изглежда, че е загинала от удар по главата. Така поне смята полицаят, озовал се първи на местопрестъплението.

— Според него било очевидно, че жертвата е оказала съпротива, движела се е, докато убиецът е удрял главата ѝ в асфалта — добавя Марино, но ми прави впечатление наличието на предпазна каска. — Сякаш някой е чакал да мине през горичката, където да не могат да ги видят, след което я е сграбчил, а тя е оказала яростна съпротива.

— Каква каска? — питам аз. — Жертвата с колело ли е била?

— Явно са я нападнали, докато е карала колело — отговаря Марино и аз долавям възбудата в напрегнатия му глас. Побиват ме тръпки.

Мигом си спомням двете срещи по-рано през деня, едната в театъра, а другата тук, на Куинси стрийт. В съзнанието ми изскача образа на младата жена с британски акцент. Надявам се да не е тя.

— Карала е по пътеката, която минава направо през центъра на парка — обяснява Марино. — Случило се е на място, където има полянка сред дърветата. Мисля, че убиецът е планирал действията си и я е причакал там.

— А каската е била на пет-шест метра от тялото? — Това е друга подробност, която, подобно на вкочаняването на тялото, не съответства на логиката. Чудя се какъв ли е цветът на каската.

Надявам се да не е син.

— Това е всичко — завършва Марино с тон, който подсказва, че се е случило нещо важно, че случаят е голям.

Случаят не е просто голям. А експлозивен. При погрешен подход нападението, което току-що бе описал, притежава потенциала да породии паника сред населението. Причернява ми леко. Спомням си младата жена на колелото, спомням си как ме погледна въпросително, когато Бентън ѝ подаде бутилката с вода, която бе изпуснала. Бе поставила каската си, преди да потегли, но не си бе направила труда да закопчае каишката под брадичката. И когато жената пресече улицата и навлезе в „Харвард Ярд“ в посока към Харвард Скуеър и реката, каишката се полюшваше свободно.

Това се бе случило малко преди седем или приблизително преди около час, когато слънцето бе започнало да залязва. Казвам си, че ако жертвата се окаже жената, която бях срещнала, това би било необикновена, почти невероятна приумица на съдбата. Надявам се данните за ригор мортис да се окажат точни. Защото в такъв случай жертвата не би могла да бъде младата жена с маратонки „Конвърс“.

Въпреки това зная, че не е възможно думите на Марино за вкочаняването да отговарят на истината. Или полицаят, който му е докладвал, се е объркал. Защото не смятам, че е възможно — дори в това време — мъртво тяло на алея в парка „Джон Ф. Кенеди“ да не бъде открито часове наред. Подозирам, че смъртта е настъпила съвсем скоро, и в съзнанието ми отново изникват зачервеното лице и усмивката на младата жена.

Онова, което не те убива, те прави по-силен. Гласът ѝ прозвучава в главата ми.

— Вече разговарях с офиса ти — казва Марино. — Ръсти и Харълд ще дойдат с оборудването.

— Трябва ми големият камион.

— МКЦ — отговаря той. Мобилният команден център, единайсетметров камион с три оси, е добра идея, стига да намерят къде да го паркират.

— Ще ни трябват и полицейски ограждения — напомням на Марино. Не мога да прогоня от мислите си лицето, спортните очила, самоуверената усмивка на жената.

— Вече поръчах. Не забравяй с кого разговаряш.

Когато оглавяваше отдела за разследвания в Центъра по съдебна медицина в Кеймбридж, той отговаряше и за автомобилния ни парк. Затова е по-запознат дори от мен с някои аспекти на нашите операции.

— Искам място, което да ни осигури подслон от горещината и да е далеч от любопитни погледи — отговарям аз. — И ще ни трябва много вода.

— Е, наблизо няма супермаркет, а и в парка е тъмно като в рог. Вече разполагаме прожектори.

— Моля те, не ги включвайте все още. Ще осветите сцената като стадион.

— Не се притеснявай. Ще останем на тъмно, докато не издигнем шатрата. Ще направим всичко възможно да държим зяпачите надалеч, особено онези задници, които се опитат да снимат клипове с мобилните си телефони. В района е пълно със студентски общежития. Елиът Хауз е от другата страна на Мемориал Драйв, а това общежитие е с размерите на Пентагона. Да не забравяме и института „Кенеди“, и трафика по Мемориал Драйв. Също и моста. От другата страна на реката е Бостън. Така че не възнамеряваме да включим осветлението още в този момент.

— Разполагаме ли с име? — питам аз.

— Открихме документ за самоличност на алеята в непосредствена близост до колелото. Елиза Вандерстийл, двайсет и три годишна, от Великобритания. Разбира се, ако документът принадлежи на жертвата — уточнява Марино и аз унивам още повече. — Казаха ми, че има известна прилика със снимката. Току-що спрях пред Харвард Клуб. Идваш ли?

— Откъде по-точно във Великобритания? — питам въпреки нежеланието си.

— Мисля, че от Лондон.

— Знаеш ли с какви обувки е била обута? — Представям си маратонките „Конвърс“ на колоездачката, която срещнах. Сигурна съм, че зърнах и спортни чорапи, от онези късите, до под глезена.

— Обувките ли? — пита Марино, сякаш не ме е чул добре.

— Да.

— Нямам представа — казва той. — Защо?

— Ще се видим след минутка — отговарям аз.

10.

Отстъпвам крачка встрани от входната врата и заставам до старинната маса с голямата ваза с цветя.

Виждам вътре в приемната Бентън да стои дискретно до един прозорец, близо до рояла. Продължава да говори по телефона, лицето му е сериозно, напрегнато. В стаята няма никого. Искане ми се да му разкажа за жената с колелото. Той също я видя, а сега с нея може да се е случило най-лошото.

Не пристъпвам към него. Зная кога не бива да го безпокоя и забелязвам, че госпожа П. е на обичайното си място зад катедрата. Старомодните ѝ кръгли очила ме следят. Поглеждам към нея и тя бързо свежда глава, отваря менюто и започва да прелиства страниците му. Явно е усетила, че нещо не е наред.

Не чувам какво казва Бентън по телефона, но ако съдя по тона му, не разговаря със същия човек, с когото говореше преди малко. Улавям погледа му и му давам знак, че трябва да тръгвам. Той ми кима, сетне се извърща. Не закрива телефона с ръка, за да попита какво се е случило с мен или за да сподели какво се случва с него. Това ме кара да си задам въпроса дали двете обаждания са свързани с един и същи случай.

Не виждам как е възможно. На този етап не мога да се сетя за причина ФБР да прояви интерес към престъпление, извършено на местна почва с вероятна жертва млада жена от Лондон на име Елиза Вандерстейл. Притеснява ме обаче фактът, че Марино спомена Интерпол, международната организация на криминалната полиция. Не зная защо го направи, а може и да не съм чула добре. Но не мога да прогоня от мислите си колоездачката със синята каска и маратонките „Конвърс“, която ме нарече „жената с фъстъчения пай“.

Осъзнавам, че личната карта, открита до тялото, може да не е нейната, но когато се срещнахме, акцентът ѝ ми се стори британски, или по-точно лондонски. Стомахът ми се свива на топка. Изпитвам натрапчивото усещане, че това е лично. Сякаш познавам жената, която

е била убита. Сякаш съм сред последните хора, с които е разговаряла или които е видяла. Опитвам се да контролирам мислите си.

Не мога да кажа със сигурност чие е тялото в парка, как е настъпила смъртта или защо, напомням си аз. Отварям вратата и излизам навън, на потъналата в мрак веранда. Тя е празна, никой не седи тук в тази задушна вечер. Тръгвам по алеята, като се оглеждам на всяка крачка. Ослушвам се за обичайните нощни звуци, които издават насекомите, за птичките, които отлитат уплашени от клоните на дърветата и пляскат с криле.

Ослушвам се за пращенето на изсъхнали клони, за шумоленето на килима от листа, за цвърченето на горските скакалци. Цари абсолютна тишина, нарушавана единствено от трафика в далечината, шумът от който долита на талази, сякаш вятърът ту се усилва, ту отслабва. Усещам колко твърди са плочките под ниските ми обувки с тънка, мека подметка. Долавям колко душен е въздухът и виждам ярките като очи на буболечки фарове на колите по Куинси стрийт.

Минавам покрай същия алпинеум и декоративни храсти, които бях подминала по-рано с Бентън, но сега ми се струва, че се намирам на друга планета, заобиколена от непознати морави и огромни мрачни форми и сенки. Нищо не помръдва освен трафика зад оградата от дървени греди пред мен. Виждам библиотеките в парка, покрай които минах преди час и половина, отдавна затворени, но с красиво осветени фасади. Излизам на тротоара и откривам джипа на Марино паркиран зад аудито на Бентън.

Изпитвам дежавю. Качвам се в колата и впервам поглед в черния батмобил на съпруга ми, озарен от светлината на фаровете. Сега обаче той не е в колата си. Пронизва ме усещане за самота, докато наблюдавам празното, потънало в мрак място зад волана. Не толкова отдавна той бе седял там и ни бе наблюдавал в огледалото за обратно виждане.

Бентън е все още в клуба. Не откъсвам поглед от червената врата в очакване да излезе, да го видя осветен от лампите на входа и да тръгне по алеята. От него обаче няма и следа. Сигурно продължава да говори по телефона. Минава ми през ума, че в целия този хаос той трябва да се погрижи и за съвсем банални неща, като например да плати вечерята, от която така и не хапнахме. Не се сетих да поискам сметката. Просто си тръгнах.

Затварям вратата и оставям чантата в краката си. Питам Марино какво друго е наредил на двамата ми асистенти в аутопсиите, Ръсти и Харълд, да донесат на местопрестъплението.

— Тръгнаха ли вече? — Дръпвам колана пред гърдите си и пъхам стоманения език в закопчалката, която обикновено търся между седалките. — Защото ще ми трябват защитно облекло и куфарче с оборудване за оглед на местопрестъплението. Не нося нищо с мен, дори чифт ръкавици. А няма време да се отбиваме в офиса.

— Спокойно — казва Марино. — Погрижил съм се за всичко.

Изглежда по същия начин като при последната ни среща, с тази разлика, че е свалил вратовръзката си. Забелязвам я на седалката, навита на кравайче като полиестерна змия.

— Моля те, кажи ми, че не са включили прожекторите. — Не мога да се успокоя. — Включим ли проклетото осветление, все едно разпращаме покани до пресата.

— Забрави ли къде работех преди? Забрави ли кой се грижеше за всички тези неща? — Марино поглежда в страничните огледала. — Зная какво да правя. — Погледът му играе, челото му е плувнало в пот. — Предполагам, че Бентън ще остане? — Марино гледа към ниската правоъгълна сграда на Харвард Клуб, която се издига аристократично в далечината.

Златиста светлина озарява високите прозорци. Мога да надзърна в приемната, да видя кожените мебели, искрящия полилей, лакирания до блясък роял. Търся Бентън, макар да зная, че никога не би застанал пред прозореца така, че всички отвън да го виждат.

— Не съм сигурна какво прави — отвързвам аз. — Говореше по телефона с Вашингтон, когато си тръгнах.

— Нека позная — възкликва Марино и мигом изказва предположението, че разговорът на Бентън е свързан с убийството в парка „Кенеди“.

— Нямам представа — признавам аз, когато колата потегля. — Нямам представа какво става, но по-рано спомена, че са повишили нивото на опасност от терористична заплаха.

Марино включва полицейските светлини, но не и сирената.

— Нещо става, Док. Казвам ти. А той не споделя информацията, защото такива са агентите на ФБР и няма значение дали си омъжена за тях или не.

— Не съм омъжена за ФБР, омъжена съм за Бентън. — Казвала съм го и преди, казвам го и сега.

— Ако причината да разговаря с Вашингтон е случаят „Вандерстейл“, няма начин да ти каже — заявява Марино, сякаш познава съпруга ми по-добре от мен. — Може да е разговарял с Интерпол, което обяснява обаждането до мен... ако предположим, че новината за убийството вече се е разчула, макар да не мога да си представя как е възможно това. Бентън няма да ти каже нищо, ама съвсем нищо, освен ако това не е в негов интерес, защото такива са федералните. А, да, вярно, ти си омъжена за тях. Или нещо по-лошо? Той е женен за теб.

— Няколко пъти вече спомена Интерпол. — Не ми се слушат жлъчните му словоизлияния, насочени срещу Бентън, ФБР и каквото друго се сети в момента. — Защо? — питам аз.

— Не са ли ти позвънили още? — поглежда ме Марино. Кафявите му очи проблясват в мрака. Виждам, че са кървясали.

— Не — озадачена съм аз. — Защо трябва да ми позвънят? По какъв повод?

* * *

Марино натиска газта и колата лети по Харвард стрийт, като следва маршрута от злощастната ми разходка по-рано през деня.

Единствената разлика е, че сега е тъмно, звездите и тънкият лунен сърп са скрити зад същата онази гореща мараня, която от дни изпълва хоризонта. Тя сякаш подсилва сумрачните багри от размити пастелни нюанси до широки ивици яркооранжево, искрящо червено и тъмнорозово.

— Ще започна от самото начало — казва Марино. — Тъкмо пътувах към Центъра за съдебна медицина...

— Защо? — Поглеждам към зачервеното му лице с широко отворени очи, докато колата лети покрай жилищни сгради, книжарница, банка, кафене и безброй магазини и офиси, които се сливат в размазани ленти от светлини от двете страни на булеварда.

— Защото с Луси се опитвахме да открием още нещо за това фалшиво обаждане на 911, направено с помощта на програма за

манипулиране на гласа — обяснява той. Това отговаря поне на част от въпросите, които си задавам.

Не бива да ме изненадва обстоятелството, че Луси е доловила почти незабележимата, но странна монотонност на софтуерно манипулирания глас на аудиоклипа. Явно бе споделила подозренията си с Марино и Бентън.

— Тя е в лабораторията — казва Марино. — Или поне беше, преди да ти се обадя.

— А после какво? — питам, докато пресичаме кампуса с бясна скорост. — Били сте заедно в Центъра, после какво?

Тук хората са повече, изпълват тротоарите, разхождат се из парка. Определено са по-малко от обикновено, броят им е далеч от обичайната за Кеймбридж суетня. Винаги съм смятала градчето ни за умалена версия на който и да било голям метрополис по света с всички предимства и недостатъци, които произтичат от това.

— После ми се обади Клей — продължава Марино.

— Познавам ли го?

— Том Барклей.

— Следователят?

— Да.

— Разбирам — казвам аз и това променя нещата.

Поглеждам през прозореца към парка и реката, които лежат на няколко минути оттук. Виждам тухлената сграда на библиотеката „Уайдънър“ с нейния синьо-зелен сводест покрив, а също и каменната фасада, покрития с шисти покрив на факултета по лингвистика. Изненадана съм и разтревожена от думите на Марино. Ако източникът на информацията е Том Барклей, това е лошо.

— Разбирам — повтарям аз. — Следователно първият полицай, пристигнал на местопрестъплението, не е патрул.

— Не. Бил е Клей — отговаря Марино. Клей или детектив Барклей, както го познавам, бе прехвърлен наскоро от отдела за кражби в отдела за тежки престъпления.

Не съм работила непосредствено с Клей, но един от медицинските ни специалисти е разследвал един случай с него преди седмица и се оплака от поведението му. Барклей бил прекалено самоуверен и не знаел кога да си затвори устата. Може да е посещавал курсове в Академията по криминология, но това не означава, че

разполага с необходимите опит и знания да идентифицира и интерпретира данни и факти като *ригор мортис* и *ливор мортис* или други промени, настъпили след смъртта. Повърхностните познания могат да бъдат много опасни, когато човек е прекалено самоуверен.

— Данните за ригора са обърквачи и смуцавачи — обръщам се към Марино, като се опитвам да надвикам воя на двигателя, тъй като джипът лети като ракета. — Клей е имал работа с трупове и преди.

— Не чак толкова.

— Но все пак има известен опит. Би трябвало да разпознае определени изменения, които настъпват след смъртта. Надявам се да не ги обърка или интерпретира погрешно — добавям аз. — Все пак ми се струва странно да допусне подобна грешка, след като е заявил за протокола, че жертвата вече е в ригор, когато това не е така. Не би трябвало да прави подобни твърдения пред теб, тъй като ти на свой ред ще ги предадеш на мен. Всичко това оставя документална следа, за което впоследствие може да съжаляваме.

Подчертавам за *протокола*, защото Марино ми предава това, което Барклей му е казал, а то може да се окаже проблематично, ако бъде документирано и предадено по веригата. Трупът на жената и всяка свързана биологична улика попадат под моята юрисдикция, което означава, че аз присъствам в качеството си на служебно лице.

Не съм тук като майка, съпруга, приятелка, партньорка, учителка и прочее на Марино. Освен това много малка част от информацията, която обменяме, остава в тайна. За съжаление дори разговорите, които водим, не са строго лични, тъй като положим ли клетва пред съда, могат да ни зададат какви ли не въпроси.

— Клей е нов. Никога не е разследвал убийство. Освен това се смята за гений. Какво друго мога да ти кажа? — отвръща Марино. — Предполагам, че ще се уверим в това сами, но той твърди, че трупът е вкочанен. Докоснал я е и решил, че е твърда като манекен. Така ми каза.

— Ако не е знаел какво прави или не е бил сигурен, бих предпочела да не ти беше казал нищо. — Това е разочароващо и може да се стовари върху нас като бумеранг. — Още по-лошо е, когато го казва детектив.

— Зная — признава Марино. — Затова непрекъснато повтарям и на него, и на всички останали да помислят добре, преди да си отворят

устата, да внимават какво пишат, какво пращат по имейл, какво постват в проклетия Фейсбук.

Излизаме на Харвард Скуеър, където синьо-червените светлини на джипа се отразяват в уличните знаци, прозорците на сградите и колите, край които минаваме. Подсещам го за Интерпол.

— Защо ти се обадиха? — питам, понеже искам да разбера какво точно се е случило.

— Въпрос за един милион долара.

— Кога беше това?

— Чакай да върна лентата, за да оцениш точния момент — казва Марино. — Първо, получавам обаждане от Клей. Казвам на Луси, че трябва да тръгна. Слизам по стълбите...

— Бил си с нея в лабораторията, когато Барклей ти е позвънил? — питам аз, а Марино кима и ми обяснява, че тъкмо бил отишъл там, за да анализират обаждането на 911.

— Тогава телефонът ми звъни. Обажда се Барклей и ми казва, че се намира на място в парка „Кенеди“, близо до реката, където е извършено убийство.

— Думата *убийство* ли използва? — питам аз. — Защото бих предпочела да не я беше изричал.

— Каза, че му прилича на опит за сексуално насилие и жертвата е пребита до смърт.

— Нямам представа защо си направи труда да ме вземеш. — Полицаи като Барклей могат да създадат сериозни проблеми. — Изглежда се справя отлично с работата ми. — Ще трябва да поговоря с него, и то още тази вечер. — Защо ли си направих труда да прекъсна вечерята си?

— Да, мен също ме дразни — признава Марино. — Нямах представа колко. Чула си поговорката „Седем пъти мери, един път режи“. Е, той не мери нито веднъж. Никога не му минава през ума, че може да не разбира от нещо.

— Надявам се, че не предлага мнението си на всеки срещнат — добавям аз, — защото невярната информация ще тръгне по служебните канали. Да се върнем на Интерпол. Разкажи ми за телефонния разговор.

— Както казвах, Клей ме помоли да се срещнем на местопрестъплението. После ме попита дали трябва да се свърже с

твоята служба, а аз му отговорих, че ще се погрижа за това. Вече бях излязъл от лабораторията на Луси, бях слязъл с асансьора, бях стигнал паркинга и тъкмо се качвах в колата, когато телефонът иззвъня отново. — Марино говори високо, за да надвика рева на двигателя. — Този път ме търсеха от неизвестен номер. Нали се сещаш, когато вместо цифри се изписват само нули? Все едно идентификацията на повикващия е блокирана и той не присъства в списъка ти с контакти — пояснява той. — Вдигнах и се оказа, че ме търсят от Вашингтон.

11.

— От Интерпол — заявява Марино, сякаш не може да има никакво съмнение в това.

Питам го откъде е толкова сигурен.

— Нали каза, че номерът е бил блокиран? Как си разбрал кой се обажда? — добавям аз, докато останалите шофьори разчистват пътя пред нас.

— Човекът се представи като следовател от вашингтонския офис на НЦБ и заяви, че се опитва да се свърже с инспектор Питър Роко Марино от полицейското управление в Кеймбридж.

Американското поделение на Интерпол, известно като Национално централно бюро (НЦБ), е подчинено пряко на главния прокурор. И нито Националното бюро, нито световната централа на Интерпол във Франция би проявила интерес към разследване на американска земя, ако не подозира, че конкретната престъпна дейност се простира отвъд националните граници. Тази мисъл ме връща към колоездачката с британски акцент. Надявам се жертвата да не е тя.

Припомням си синята каска с незакопчаната каишка. Трябваше да ѝ кажа нещо. Трябваше да я подсетя да я закопчае.

— Попитах човека от НЦБ по какъв повод се обажда и той отговори, че знае за текущата ситуация в парка край реката — обяснява Марино.

— Това ли бяха точните му думи? *Текущата ситуация?* — Това наистина ме озадачава.

— Кълна се в Господ! Помислих си: какво, по дяволите, става? За каква ситуация говори? Откъде може да знае, че тук в Кеймбридж, в парка край реката, има труп?

— Не разбирам... — започвам аз.

— Попитах го откъде знае, че тук има каквато и да било ситуация — прекъсва ме Марино. — Кой е източникът му? А той ми отвърна, че било секретно.

— Не разбирам — повтарям аз. — Как е възможно това обаждане от Интерпол да е свързано с Елиза Вандерстийл, ако предположим, че тя е жертвата? — Това е толкова нелогично. — Споменаха ли името ѝ?

— Не, но онзи говореше за внезапна смърт. Точно така се изрази, *внезапна смърт с международни последиствия*, което обяснява намесата на Интерпол — отговаря Марино.

— Убийството на Елиза Вандерстийл определено би имало международни последиствия — съгласявам се аз, — защото не е американка. Разбира се, с уговорката, че шофьорската книжка е на жертвата.

— Имам чувството, че точно това имаше предвид онзи, който се обади. Беше научил по някакъв начин.

— Обясни ми как е възможно? Никога не съм чувала за нещо подобно. Местните медии нямат представа какво е станало. Да не би в интернет да се е появило нещо, за което не зная? Как е възможно в Интерпол да научат за убийство, преди още ти да се появиш на местопрестъплението и да повикаш съдебния лекар?

— Попитах Луси дали е засякла туит или каквото и да било — обяснява Марино. — Позвъних ѝ веднага след като приключих разговора със следователя от Интерпол. По случая Вандерстийл не се е появило абсолютно нищо, за което да не знаем. Ако допуснем, че жертвата е именно Вандерстийл. Но ти си права. Изглежда, че в Интерпол са разбрали преди нас. Нямам представа как е възможно това.

Радиостанцията на Марино се зарежда на таблото. Прави ми впечатление колко чист е ефирът. Толкова е тихо, че бях забравила, че в колата има радиостанция, докато не я забелязах. Не чух нито един разговор, който да обсъжда мъртвото тяло, което ни очаква в парка.

— Как е възможно следователите или анализаторите на Интерпол да научат, че преди трийсет и няколко минути в парк в Кеймбридж е открит труп? — питам аз. — Съжалявам, но нещо не е наред, Марино. Процесът не протича по този начин. Местната полиция иска помощ заради евентуален международен интерес...

Той ме прекъсва.

— Зная как стоят нещата! Да не смяташ, че това е първият ми случай?

— Не мисля, че съм чувала за случай, когато от Интерпол първи установяват контакт с нас във връзка с разследване на убийство, за което почти никой не знае — подчертавам аз. — Към момента дори не знаем дали жертвата е Вандерстийл. Не знаем абсолютно нищо.

— Мога да ти кажа само, че следователят, който ми се обади, се представи като служител на отдела за борба с тероризма. Заяви, че разбирал ситуацията. — Марино отново използва същата дума. — Смъртен случай с международни последиствия. Имам чувството, че е нещо, свързано с тероризма, особено ако съдя по думите, които използва. Сигурен съм, че разполагам с нещо като стенограма на разговора.

— Откъде ли е постъпила информацията? — продължавам да се чудя. — Само защото на алеята за колоездачи е била открита британска шофьорска книжка? И как би могъл да разбере, освен ако Барклеј не му е казал? Това е абсурдно!

— Когато го попитах как е разбрал, че в Кеймбридж се е случило каквото и да било, и защо се обажда директно на мен, той отвърна, че е получил имейл с моето име и телефонен номер. — Марино гледа право напред. Явно си мисли същото като мен, но не иска да го признае.

— Интерпол не процедира по този начин. — Нямам намерение да отстъпя по този въпрос, защото отлично познавам правилата и смятам, че Марино е станал жертва на измама. — Не съм чула там да са назначили медиуми с кристални топки, които предсказват какви престъпления ще бъдат извършени, преди останалите да разберат. — Мигом съжалявам за думите си, защото той ще го приеме като упрек, отправен към него самия, а това не е така. — Струва ми се невероятно, не, невъзможно да са разбрали за дадено престъпление, преди още да сме отишли на мястото.

— Е, не аз съм приятел с техния генерален секретар — отвръща саркастично Марино. — Може би трябва да му позвъниш и да го попиташ как са научили толкова бързо.

Посещавала съм централата на Интерпол в Лион, Франция, много пъти и съм в приятелски отношения с генералния секретар Том Пери, който всъщност е американец, бивш ръководител на Националното централно бюро. Пери е следвал в Оксфорд, където е спечелил стипендията „Роудс“, и мога да го определя като истински ренесансов човек.

— Ще се обадя, ако трябва — отговарям спокойно, без да обръщам внимание на жегването на Марино. Внимавам с тона, защото не искам да споря с него. — Как са получили информацията? — питам аз.

— Следователят каза, че някой се свързал с централата във Вашингтон, НЦБ, но не уточни кой. Било класифицирана информация. Пробута ми същите глупости, които аз непрекъснато пробутвам на другите. Затова не се замислих върху думите му — обяснява Марино, но съм сигурна, че в момента мисли именно върху тях.

— Много ми прилича на оплакването на 911 — отговарям аз с надеждата Марино да стигне до същия извод като мен.

Предпочитам да стигне до него сам, за да не излее гнева си върху вестносеца.

— Да, онзи също се закашля.

— Кой?

— Следователят от Интерпол се покашля няколко пъти. Помня, че дори се зачудих дали не е настинал. Сега като се замисля, онзи, който се е обадил на 911, също кашляше.

Марино потъва в мрачни мисли, лицето му се налива в тъмночервено.

— Започвам да си мисля, че убиецът на Елиза Вандерстийл е съобщил анонимно за случая на Интерпол, защото иска целият свят да научи — казва той, като се опитва да надвика рева на двигателя. Виждам как пулсира вената на врата му. — Един господ знае на кого още се е обадил.

Това е най-голямото притеснение на Марино. Но не и на мен.

* * *

Колкото повече се ядосва той, толкова по-спокойна ставам аз.

— Трябва да има източник, който да е предал информацията — настоявам, защото имам много по-голям опит в работата по международни случаи от него и отлично познавам процедурите и протоколите. — Полицейски служител ли се е свързал с Интерпол? С други думи, някое ченге ли се е свързало с НЦБ във Вашингтон по

повод случая в Кеймбридж? Защото подобна информация не би трябвало да е секретна.

— Нямам представа кой е източникът, но някой определено е казал нещо на някого. — Марино почти крещи, за да надвика двигателя. — Не, не мисля, че е Барклей. Не би го направил, без да ме попита. Не би си го помислил дори.

— Служителите на Интерпол внимават с кого разговарят. Трябва първо да потвърдят самоличността на човека... — Насочвам го внимателно към горчивата истина.

— Не мисля, че е било телефонен разговор. Звучеше ми по-скоро сякаш са получили имейл — казва Марино. Неприятният извод, до който ще стигне, ще го докара до истинска ярост.

Поглеждам профила му в сумрачния салон на джипа, големия купол на плешивата му глава, едрия нос, суровите очертания на масивната му челюст.

— Зная, че имейлът е най-бързият и най-лесният начин да се съобщи нещо на Интерпол — казва той. — Формулярите са качени на страницата им в интернет. Всичко е на сайта. Лесно е, но се наблюдава и може да бъде проследено.

— Следователно бихме могли да очакваме, че Вашингтонското бюро на Интерпол би разбрало дали имейлът е фалшив, или не — казвам многозначително аз. — С други думи, НЦБ би трябвало да разбере дали имейлът е изпратен от реално съществуващ служител на правоохранителните органи или от друг човек, чиято позиция му позволява да разполага с информация за инцидент или заплахата. — Добре зная накъде са насочени подозренията ми, но Марино не харесва посоката на моите мисли.

— Разбира се, че това ще си помислиш — казва той, сякаш се оправдава. Това е очаквано, защото би трябвало да знае какво ще последва.

Би трябвало да се е досетил преди мен, но това не прави истината по-малко неприятна. Или по-лесна за преглъщане.

— Напълно възможно е човекът, свързал се с Интерпол, да не е полицай — казвам аз. — Както и този, който ти се е обадил, да не е служител на Интерпол — добавям, но той се преструва, че не ме е чул.

— Следователят, който ми се обади, щеше да ни помогне, ако бе казал, че не са сигурни дали информацията е достоверна, че тя може да

е подадена от някоя откачалка... — Марино звучеше лично засегнат, но продължаваше да не обръща внимание на думите ми. — Аз обаче приех всичко за чиста монета.

— Напълно ли си сигурен, че ти се е обадил следовател от Интерпол? — започвам да излагам подозренията си, но Марино мълчи.

Ако трябва да заема цветистите му — и понякога странни — изрази, които използва, това е черешката на тортата, отровата в мастилото, змията под палатката и слонът в купа дърва. Питам го с кого е разговарял в действителност, защото всичко подсказва, че са го изиграли лошо. Или поне ще приеме нещата тъкмо по този начин.

— Питам се какво те е накарало да повярваш, че разговаряш със следовател от Интерпол, освен собствените му думи, разбира се? — Опитвам нов подход, но усещам, че Марино е по-упорит от магаре.

После казва:

— Предполагам, че единственият начин да разбере, е да върна обаждането на този задник.

Взема мобилния си телефон, който е оставил в скута си. Отключва го и ми го подава неохотно, сякаш ми предава вещественно доказателство, което ще му донесе куп неприятности.

— Отвори бележките ми — казва Марино, без да откъсва поглед от пътя — и ще видиш номера. Просто натисни иконката и ще прочетеш получената от него информация, която съм записал.

— Защо? За да му се обадиш и да му съобщиш какво правим?

— Откъде да зная, по дяволите? Даде ми телефонен номер и каза да го държа в течение. Щели сме да се чуем утре — отвърща Марино, но с всяка изминала секунда думите му звучат все повече и повече като шега, ирония, дори подигравка.

През цялата си кариера съм работила в близко сътрудничество с Интерпол. Винаги сме поддържали тесни връзки, защото стане ли въпрос за насилие и смърт, светът изведнъж се смалява и се превръща в едно много малко място. Кое то става все по-малко с течение на времето. Затова често ми се налага да се сблъсквам с международни бюлетини с различни цветове за хора, които се укриват от правосъдието, изчезват безследно или се появяват мъртви и анонимни на територията на Съединените щати.

Често имам работа и с други случаи, на американци, които умират в чужбина, а от време на време и с покойници, оказали се

полицаи под прикритие или шпиони. Зная как да процедирам, когато си имам работа с Министерството на правосъдието, Пентагона, ЦРУ, Съвета за сигурност на ООН, различни международни полицейски агенции и наказателни съдилища. Честно казано, процесът, описан от Марино, не съответства на реалността.

— В такъв случай аз да се обадя? — Преглеждам записките му в телефона, обръщам специално внимание на телефонния код, който сочи към Вашингтон, и самия номер.

— Защо не? — пита той. Прилича на тенджера под налягане, която всеки момент ще се пръсне.

— Не искам да говоря с никого, тъй като това е твоят телефон, а не моят. — Поглеждам телефона в ръката си. Номерът се изписва в електронния му бележник.

— Престани да разсъждаваш като проклет адвокат. Просто се обади. И включи на високоговорител, за да чуваме и двамата. Да видим какво ще каже следователят.

— Не ми каза името му. Как се представи?

— Джон Дау. Като в „Дау Джонс“. — Марино стиска здраво челюсти.

— А може би Джон Доу?

— Сигурен съм, че го произнесе Дау. — Червенината по лицето му пропълзвява към врата му.

Набирам номера и натискам зелената слушалка. Изчаквам връзката. Прозвучава силен и ясен сигнал, който отеква по високоговорителите в джипа.

— Благодаря, че позвънихте в „Хей-Адамс“. Говори Кристал, с какво мога да ви помогна? — отговаря ни женски глас.

— Ало? — казва Марино със смаяно изражение, което се превръща в убийствена гримаса. — „Хей-Адамс“ ли е? Хотелът? — Обръща към мен почервенялото си от гняв лице и пита безмълвно: — Какво е това, по дяволите?

— Това е хотел „Хей-Адамс“ във Вашингтон. С какво мога да ви помогна, господине?

— Бихте ли ми съобщили телефонния си номер, за да съм сигурен, че съм набрал правилно — пита Марино, без да откъсва от пътя искрящите си от гняв очи.

— С хотел „Хей-Адамс“ ли се опитвате да се свържете, господине?

— Ще ви бъда много благодарен, ако ми кажете телефонния си номер. Мисля, че може да съм позвънил на грешното място — отговаря Марино и миг по-късно жената рецитира същия номер, който е записал в мобилния си телефон.

— Благодаря. Грешката е моя. — Марино слага край на разговора. — Проклет кучи син! — възкликва той и стоварва огромния си юмрук върху волана.

Оказва се, че е записал номера на централата на хотела. Именно този номер му е дал онзи, който се е представил като следовател от отдела за борба с тероризма в Интерпол. Това не е неволна грешка или съзнателно подвеждане, а нещо много по-лошо. Това е лично и е насочено не само против Марино. Всъщност може изобщо да не е насочено против него, но за момента нямам намерение да му го казвам. „Хей-Адамс“ не означава нищо за него, съмнявам се, че някога е отсядал в този хотел.

„Хей-Адамс“ е близо до Капитолия, Белия дом и централата на ФБР, както и до академията в Куонтико и Центъра за поведенчески анализ в Северна Вирджиния. „Хей-Адамс“ е първият избор на двама ни с Бентън, когато посещаваме заедно Вашингтон. Бяхме там преди няколко седмици и съчетахме работата с удоволствието. Обиколихме музеите, а Бентън имаше срещи в Куонтико, докато аз обсъждах с генерал Бригс презентацията ни относно космическата совалка в института „Кенеди“.

Опитвам се да си припомня всичко по-необикновено около това пътуване. Но нищо особено не се бе случило. Имах работа, Бентън също. Вършехме работа, срещахме се с различни хора. Последната вечер излязохме да хапнем с Бригс и съпругата му в ресторант „Палм“, чиито стени са покрити с комикси и карикатури.

Настанихме се в сепаре, изпъстрено с популярни герои. Спомням си, че сред тях бяха Никсън, Спайдърмен, Кисинджър, Денис Белята...

12.

Чуваме вой на сирени. Патрулен автомобил на полицията в Кеймбридж изскача от Уинтроп стрийт, взема рязко левия завой и се нарежда зад нас. Превръщаме се в светлинно шоу с пуснати сирени по Кенеди стрийт, докато останалите шофьори намаляват скоростта и се отдръпват от пътя ни.

— Мамка му, мамка му, мамка му! Проклет кучи син! — продължава да беснее Марино като електрическа буря, ако мога да заимствам още един от любимите му изрази.

Поглежда в страничните огледала, докато аз седя на мястото си и се моля да не катастрофираме. Не караме толкова бързо, колкото може би ми се струва, но е доста изнервящо, а и Марино е в отвратително настроение след разговора с хотел „Хей-Адамс“. Рядко бърза толкова, за да пристигне на местопрестъплението. Обикновено не се нуждае от светлини и сирени. Обикновено е прекалено късно, за да предотвратим нещо или да спасим някого, но днес той е припрян, агресивен, заслепен от ярост.

— Мили боже! Какво е това, по дяволите? С кого съм разговарял?

Не е спрял да ругае, откакто затвори телефона. Не мога да кажа нито дума, освен това зная кога е най-добре да замълча. Трябва да изпусне парата, после ще се успокои. Но няма да забрави и да прости. Всеки, който е изиграл лоша шега на Пийт Марино ще трябва да си плати. Може да отнеме години. В някои случаи е отнемало десетилетия.

— Не мога да повярвам! Мамка му! Не мога да повярвам! Какво си въобразява, че прави този Робъртс? — Марино поглежда в огледалото за обратно виждане и патрулната кола с включени светлини. — Чу ли ме да искам помощ? Чу ли ме да искам подкрепление? Чу ли ме да викам SOS или *мейдей*?

Поглежда сърдито към мен. Почти крещи. Мълча и се свивам на седалката, пристегнатата здраво с предпазния колан. Наблюдавам

светлините, които пулсират в страничното ми огледало, и чакам Марино да се успокои.

— Не, не мисля — отговаря той гръмогласно на собствения си въпрос. — Това да не е игра на стражари и апаша? На този глупак Робъртс му е доскучало на дежурство и се чуди какво да прави. Затова се мъкне след нас. Аз обаче изобщо не се нуждая от помощта му!

Марино поглежда през секунда в огледалото за обратно виждане. Мускулите на устата му ту се стягат, ту се отпускат в бърза последователност. Изважда радиостанцията от стойката.

— Екип трийсет и три. — Държи радиостанцията близо до устата си, толкова е ядосан, че плюе, като говори.

— Трийсет и три.

— Кажете на едно-шест-четири да ми се обади. — Изведнъж става любезен, дори мил, тъй като разговаря с диспечерката на име Роузи.

— Разбрано, трийсет и три — казва тя. Нейният тон също е различен и това ме жегва леко.

Марино обича жените, но никога не знае какво да прави с тях освен очевидното ухажване, досаждане, преструване, водене за носа и общо взето, попадане под контрола на първичните си инстинкти, както неособено деликатно се изрази Луси. Нито една от връзките му не продължава кой знае колко дълго, включително тази с бившата му съпруга Дорис. Според мен той така и не преодоля раздялата им. На няколко пъти се влюбва и в мен, при това отчаяно и почти непоправимо.

Мисля си за флирта му със сестра ми в Маями. Бентън е готов да се закълне, че между двамата е започнало нещо, при това още при предпоследното ни посещение през лятото. Чудя се как ли съм могла да пропусна издайническите белези. Наблюдавам как Марино връща радиостанцията на стойката ѝ, докато Роузи се обажда на патрул 164 и предава съобщението.

Проверявам телефона си за актуализирана информация за полета на сестра ми с надеждата да разбере кога ще кацне. Каня се да изпратя на Луси съобщение, че предвид обстоятелствата няма да мога да отида на летището. Разсейва ме звънът на мобилния телефон на Марино, прозвучал през интеркома на джипа.

— Какъв е проблемът? Какво мога да направя за вас? — Мъжки глас изпълва салона на джипа. Полицай Робъртс звучи весел и възбуден.

— Ти си проблемът — отвърна Марино не особено любезно. — Виждам, че ме следваш. Предпочитам да се разкараш. — Гласът му звучеше заплашително.

— Кой да го каже! Грейнал си като фойерверк на Четвърти юли. Нали знаеш какво казват за чуждия пример... — отговаря полицаят от патрул 164, сякаш ситуацията го забавлява.

Марино го прекъсва, защото е ядосан:

— Изключи светлините и проклетата сирена, Робъртс. Потрябва ли ми безмозъчна марионетка, първо на теб ще се обадя!

Ако това бе обикновен стационарен телефон, сигурна съм, че щеше да тресне слушалката. Но не може. Натиска бутона на волана, за да сложи край на разговора.

— Не съм сигурна на какъв сигнал реагира — чудя се аз. — Не съм чула по радиостанцията дори намек за възможно убийство в парка.

— Разбрал е, че става нещо голямо. Може да не знае какво, но всички са разбрали, че става нещо. Радиомълчанието не е случайно. Видял ни е да минаваме и е решил да се залепи за нас — изръмжава Марино.

Напомням му, че включването на светлините и сирената може да не е добра идея. Така определено привличаме внимание.

— Но не означава, че трябва да ме следват като на парад. Това не е някакво проклето парти или зрелище! — Марино вече вика с пълни сили. — Всеки иска да стане детектив, но забравя канцеларщината, проклетите адвокати, обвиненията срещу нас, телефонните обаждания през нощта и всички останали глупости, с които се сблъскваме.

Виждам как патрулната кола в страничното огледало изостава от нас и се смалва в далечината. Синьо-червените светлини помръкват, сирената заглъхва с жален вой. Патрул 164 намалява и завива наляво по Саут стрийт, докато ние продължаваме да се носим по ярко осветената улица, изпълнена с ресторанти, кафенета, таверни и пивоварни.

— Може наистина да е бил от Интерпол — казва Марино. Добре че съм свикнала с подобни нелогични вмятания. — Може да съм записал грешно номера — продължава разговора за фалшивото

обаждане от фалшивия следовател оттам, където го бяхме прекъснали. — И толкова.

— Много се съмнявам. Съжалявам, че трябва да го кажа, но мисля, че обаждането е точно това, което изглежда, Марино, и това ме притеснява. — Премълчавам, че то ме накара да се почувствам по същия начин, както когато Бентън ми пусна записа от 911, който Марино отказа да сподели с мен.

Много добре зная какво означава да те обвиняват несправедливо, да те изолират, да те подценяват, да се отнасят към теб с подозрение или просто да те дразнят или тормозят. Когато Марино е разстроен обаче, той не се вслушва в ничие мнение, включително в моето. За него не съществуват други мнения. Само неговото.

— Чакай само да го пипна — продължава да беснее той. — Откъде е намерил името ми и телефонния ми номер? Откъде е получил информацията? Откъде е разбрал, че трябва да се обади на мен?

— Нямам представа. — Твърде често започнах да използвам този израз.

— Това е най-голямото, най-важното нещо, което трябва да разберем. Кой е дал информация на този мръсен шегаджия?

— Вероятно това не е нито най-голямото, нито най-важното, което трябва да разберем в момента. — Поглеждам го със съжаление, че някой му е погодил подобен номер.

Добре познавам Марино. Не понася, когато някой го праща за зелен хайвер. Не понася, когато някой го кара да се чувства незначителен и безпомощен, както се е чувствал като хлапе, израснало в бедняшките квартали на Ню Джърси.

— Съветвам те да го забравиш за момента — казвам аз. — Ще се тревожим за Интерпол по-късно. При пръв удобен случай ще помолим Луси да провери телефона ти, за да види дали може да проследи обаждането, което уж си получил от отдела за борба с тероризма към НЦБ.

— Да — отговаря напрегнато той, ядосан най-вече на самия себе си.

Някой бе изпързлял Марино и той ще се изложи, ако останалите ченгета научат за това.

Сещам се за Робъртс например, когото Марино току-що нахока. Подобно отношение към колегите ще му се върне като бумеранг, но с умножена стократно сила, разберат ли, че е станал жертва на подобна измама. Няма да проявят никаква милост към него, защото в случая не става въпрос за шега. Напълно възможно е Марино да е разговарял със същия анонимен тип, който е използвал програма за манипулиране на гласа, за да се обади на 911 и да подаде оплакването срещу мен.

Напълно възможно е да е разговарял с Тейленд Чарли. Или ако мъртвата млада жена наистина е Елиза Вандерстийл и става въпрос за убийство, може да е разговарял с убиеца. Нямам представа с кого е разговарял по телефона, но със сигурност не и със служител на Интерпол. Бях напълно сериозна, когато му казах, че за момента трябва да забрави това обаждане. Случаят, който ни очаква, не оставя място за лични чувства като объркване и гняв.

— Да не се отклоняваме от случая, който ни очаква — повишавам глас, за да надвикам ревящия двигател. Колата продължава да лети из Кеймбридж с включени светлини и сирена. — Денят беше ужасен, но сме преживявали и много по-лоши. Колко години минаха, а ние още сме тук. Още сме тук и ще разрешим и този случай. Винаги сме се справяли.

— Това е самата истина — отвърща Марино. Усещам как мрачното му настроение се разсейва и той започва да се успокоява. — Не мога да повярвам, че това се случи!

— Зная. Но може да се случи на всеки.

— Дори на теб? — Той ме поглежда, а аз кимам. — Глупости! — възразява Марино.

— На всеки — уверявам го аз, макар да не съм напълно искрена.

Сериозно се съмнявам, че щях да падна в същия капан по същия начин, по който това бе сторил Марино. Щях да задам повече въпроси. Щях да проявя повече подозрителност, ако бях получила обаждането от самозвания следовател от НЦБ на личния си мобилен телефон. Щях да разпозная неспазването на процедурните правила, защото ги познавам по-добре от Марино.

— Чувствам се толкова глупаво — признава той. Изведнъж и аз се чувствам глупаво, но поради съвсем друга причина.

Изведнъж отново се сещам за Дороти. Объркана съм, ужасена съм, тъй като си представям неодобрението ѝ, погледа, който сякаш

говори: „Нали ти казах!“, блясъка на самодоволство в очите ѝ. Изпитва удоволствие, когато се издъня, а от мига, в който се качих в джипа на Марино пред Харвард Клуб, вниманието ми бе насочено в съвсем друга посока и забравих напълно за сестра ми и неочакваното ѝ посещение.

Тя пътува насам, докато двамата с Марино сме се отправили към поредното местопрестъпление. Сещам се за флирта му с диспечерката Роузи. Сещам се и за дразнещия му подход към флирта. Полагам усилия да не го поглеждам, докато разсъждавам върху думите на Бентън. Сега възприемам като още по-обезпокоителни настойчивите предложения на Марино да посрещне Дороти на летището тази вечер.

Според последната информация, с която разполагам, тя би трябвало да кацне от Форт Лодърдейл около девет и половина. Според Луси обаче полетът ѝ щял да закъснее. Вече е осем и половина и не се съмнявам, че сестра ми очаква двамата с Бентън да я чакаме, независимо в колко часа ще пристигне.

Това няма как да се случи. Марино също не може да отиде на летището, не бих му позволила да го направи. Сещам се за още един гаф. Оставих чантата с подаръците на гардероба в клуба и забравих да я взема. Сега няма да имам какво да поднеса на страдащата от хронично недоволство Дороти. По дяволите! Истината е, че в момента не мога да направя нищо по въпроса. Не мога да обърна внимание на сестра ми, не мога и да направя най-дребния жест за добре дошла. Издъних се и тя ще го приеме именно по този начин.

Ще го приеме крайно негативно, като несправедливост, насочена лично към нея. Изобщо няма да ѝ хрумне, че неприятностите, с които се сблъсква, са нищо в сравнение с тези, с които се е сблъскала мъртвата жена. Няма да ѝ мине през ума, че неприятностите ѝ са нищо в сравнение дори с моите. Отново ще се превърна във вечно заетата и недостъпна по-голяма сестра, а тя ще се престори на уязвима. Точно това ще се случи. Чувам гласа ѝ. Мога да напиша сценария ѝ.

Изпращам съобщение до Луси и Джанет. *Няма да успея да отида на летището. Можете ли да вземете Дороти? Или да повикате „Юбер“? Много съжалявам.*

Джанет отговаря почти мигновено. *Няма проблем. Ще се погрижим за мамчето на Луси. Защо не се отбиеш по-късно? Ще се радваме да те видим.*

Винаги изпитвам странно усещане, когато някой нарече Дороти „майка“ на Луси. Струва ми се толкова неуместно, особено като се замисля колко привързана съм към моята племенница, която отгледах като дъщеря. Признавам, че проявявам известно собственическо чувство и изпитвам ревност, но мъничко, съвсем мъничко.

13.

Влизаме в парка „Джон Ф. Кенеди“. Масивните силуети на вековните дървета и високите гъсти храсти се очертават на фона на душната нощ.

Марино намалява скоростта и колата започва да пълзи едва-едва. Изключва лампите и сирената. Успявам да преброя четири патрулни автомобили и един цивилен джип, паркирани броня до броня на тротоара. Тъмно е и ми е трудно да различа каквото и да било навътре в парка. Може би онова на хоризонта са очертаванията на планинска верига. А може би са просто дебели дървесни стволове в тъмни, размити нюанси на тъмни, размити цветове.

Ако не знаех какво да очаквам, никога не бих се ориентирала в това, което виждам. Мракът превръща пейките, алеите, кошчетата за боклук, завоя на реката в пейзаж, който може да се намира на почти всяко друго място. Аз обаче разпознавам Бостън на другия бряг. Мигом разпознавам небостъргача „Ханкок“, увенчан с характерната си антена, която наподобява копие, а също и изчистения силует на Пруденшъл Тауър. Не мога да пропусна и ярката реклама на петролната компания „Ситгоу“ на Кенмор Скуеър, край която са прелитали не една и две бейзболни топки по време на мачовете на „Бостън Ред Сокс“ на близкия стадион „Фенуей Парк“.

Не можем да продължим с колата, защото няма пътища, които да минават през парка. Алеите по периферията са широки, но навътре стават много тесни. Достъпът на моторни превозни средства е забранен на територията на парка, сред добре поддържаните морави и горички, които се простират между река Чарлз и Мемориал Драйв. Била съм тук много пъти. Това е едно от любимите ми места за разходка между дома ни и североизточния край на студентското градче в Харвард.

Ако двамата с Бентън се движим с добро темпо, може да изминем пеша този маршрут за около час. Ако минем напъряко, разбира се, което невинаги правим. От време на време се отбиваме до някоя

вестникарска будка, кафене на открито или пазар или се шляем покрай водата, когато времето е хубаво, особено през пролетта и есента. В неделя, когато е топло и не вали, обичаме да си вземем кафе от „Пийт’с“, да купим цял наръч вестници и да седнем да ги четем на някоя пейка край реката.

Разхождаме се и през зимата, макар понякога да се налага да обуюем снегоходки, сядаме един до друг, сгушваме се дори и си разделяме термос с горещ ябълков сайдер, над който се вдига пара. Всички тези мисли преминават през съзнанието ми като емоционален фон, заради който не мога да се съсредоточа, но който не мога и да прогоня. Долавям далечното ехо на носталгия и загуба, спомням си колко рядко двамата с Бентън имаме време за подобна почивка, когато не правим абсолютно нищо, каквото и да означава това.

Високо ценим разговорите и дейностите, които не са обременени от нарушени закони и човешки трагедии. Приемаме като нещо специално обстоятелството, че никой не е извършил насилие или загинал по време на тези часове или уикенди, когато на двама ни с Бентън ни остава време един за друг. Затова редовните ни вечери в Харвард Клуб са толкова важни, толкова ценни. Затова имаме любими тайни места като хотели, океана, реката, живописни кътчета и това се отразява благоприятно и на доброто ни здраве, и на добрите ни отношения.

Паркът е популярно място за разходка, за пикник, за слънчеви бани, четене, учене или игра на фризби. На територията му се допускат само пешеходци и колоездачи, но това не пречи на Марино да извърши същинско светотатство, като подкара огромния си полицейски джип по застланата с чакъл алея и съседните тревни площи. Спира под голям клен и висок уличен стълб, чиято лампа едва мъждука в почти непрогледния мрак. Предницата на колата му е насочена към река Чарлз. Фаровете му осветяват тухлената фасада и червения покрив на яхтклуба. Вляво от него се намира мостът, по който минах по време на съдбоносното си пътуване с Брайс. Струва ми се, че това се е случило не преди няколко часа, а преди няколко дни.

Наблюдавам сияйната огърлица от автомобили, които се движат в двете посоки по протежение на реката. Фаровете им искрят в диамантенобяло, а стоповете — в кървавочервено. Под тях лениво се низят тъмнозелените, леко къдриви води на Чарлз. Не виждам нито

една лодка или яхта. Повечето от тях са се прибравили още по залез-слънце. На другия бряг се намира Бек Бей, старинният викториански квартал на Бостън, бледо озарен от грейналите прозорци на старите каменни къщи. В далечината се извисяват силуетите на небостъргачите в центъра на града, а нощното небе е с няколко нюанса по-светло от гарвановочерно. Така се е получил наситен антрацит, простиращ се над пристанището и океана, който не мога да видя оттук.

Марино спира двигателя и ние отваряме вратите. Лампичките в салона не грейват, защото той винаги ги изключва. Прави го, откакто се познаваме. Няма значение каква кола кара. Не иска да се превърне в лесна мишена, в елен, заслепен от фарове, както сам се изразява. Изминали сме много километри заедно и той никога не е включвал осветлението в салона. Когато сме били заедно, повечето ми инциденти, свързани с автомобили, са били резултат от обстоятелството, че не съм била в състояние да видя къде стъпвам, къде сядам или на какво се излагам, когато съм се качвала или слизала от колите, които е карал.

Трябва да призная обаче, че е станал изключително грижлив, педантичен дори към леките автомобили, пикапите и мотоциклетите, които е притежавал от запознанството ни насам. Никога няма да забравя тунингованите му фордове, модел „Краун Виктория“, с техните чудовищни двигатели и дълги антени, увиснали като рибарски въдици. Пепелниците преливаха от угарки, а прозорците бяха замъглени от дим. Навсякъде имаше кесии от заведения за бързо хранене и кутии от пилешки хапки, а седалките бяха посипани с толкова сол, че приличаше на пясък. Ако не знаех какво е това, можех да си помисля, че Марино живее край някой плаж.

Като цяло, променил се е положително и в други отношения. Продължава да пуши, но далеч не толкова много, а когато го прави, използва природата за пепелник. Не би му хрумвало да изцапа или вмирише колата си. Когато се храни по време на път, не къса пакетчетата сол и кетчуп, както преди, и си прави труда да почисти. Въпреки това предпочитам да виждам къде сядам, особено когато се возя при него след залез.

През годините съм се окичвала с достатъчно петна от мазнини и какво ли още не, лепнали се по полите и панталоните ми. Натъртвала съм задника си от полицейски винтовки, оставени между или под

седалките, подхлъзвала съм се върху стъпенки, покрити с оръжейна смазка. Удряла съм носа си в рога на елени и съм порязвала пръста си в рибарски кукички, оставени в жабката, чиято лампичка също никога не светва. Веднъж попаднахме в дупка на пътя и от сенника изпадна постер от „Плейбой“, който тупна в скута ми. Беше отпреди няколко броя. Предполагам, че Марино бе забравил къде го е оставил.

Стъпвам на алеята, изправям се и жегата отново се стоварва върху ми като ковашки чук. Не е толкова зле, както когато излязох от клуба, но това не означава, че мога да я определя като нещо повече от едва поносима. Не означава, че е безопасно да стоим продължително навън, без да рискуваме да получим хипертермия, а предполагам, че ще работим на местопрестъплението с часове.

Когато камионът пристигне, може да послужи като междинна станция, където от време на време да почиваме на хладно. Ще разполагаме с достатъчно вода, храна, мобилни тоалетни, по-известни като *гърнетата*, и прочее.

— Трябва да решим как точно ще процедираме — казва Марино и затваряме вратите.

Единствено шумът от трафика по моста и улицата зад нас нарушава безмълвната горещина. Не чувам почти нищо друго. Може би самолет, който прелита над главите ни. Нищо не помръдва, горещият въздух е напълно неподвижен.

— Ще огледаме първо по-отдалеч — отговарям аз и намествам чантата на рамото си. — После по-отблизо, по-детайлно, за да съберем улики.

— Ще оставиш тялото навън по-дълго, отколкото е престояло до момента?

— По-дълго от какво? Не знаем откога е тук. Знаем само кога е постъпил сигналът в полицията. А това е било... Кога? Преди трийсет или четиридесет минути? Ще отчете всички тези фактори и ще получим възможно най-точните данни. С други думи, това е просто работа. Ще се справим.

— Значи ще го оставим както си е. — Той натиска бутона върху дистанционното на колата и мигачите ѝ светват.

— Какво толкова те притеснява?

— Предпочитам да преместим тялото. Това би решило голяма част от проблемите ни, Док.

— И заедно с това би ни създадо още по-големи. Не искам да чакам по-дълго от необходимото, но нямаме избор, ако искаме да виждаме какво правим.

— Жалко, че това се случи точно когато идва Дороти — казва той. Пристигането на сестра ми е последното нещо, за което искам да говоря в момента.

— Освен това не разполагам с нищо, нито със защитно облекло, нито с... нищо. — Продължавам разговора от мястото, на което бе прекъснат от напълно неуместната му забележка за Дороти. — Дойдох направо от вечеря. Не разполагах нито с колата си, нито с каквото и да било. При други обстоятелства не бих дошла направо на местопрестъплението.

Заобикаляме колата отзад. Не искам да натяквам на Марино, че се радва на специален статут и специално отношение. Ако бе следвал обичайната процедура, от която останалите детективи рядко се отклоняват, щеше да се свърже с екипа от следователи на Центъра по съдебна медицина, който бе оглавявал преди време.

Щеше да обсъди случая с онзи, който отговори на повикването. Щеше да отговори на няколко рутинни въпроса, след което колегата щеше да напише доклад и да го качи в системата. Информацията щеше да постъпи при дежурния съдебномедицински експерт. Най-вероятно лекарят нямаше да пристигне на местопрестъплението, преди тук да се появят подвижната лаборатория и всички необходими сътрудници и консумативи.

Дори да пристигнех тук, нямаше да е в този момент, а поне час по-късно. Вероятно първо щях да довърша вечерята си с Бентън. Ако ли пък бях пийнала повечко вино, изобщо нямаше да пристигна. Тази вечер не би трябвало да работя. Би трябвало да вечерям със съпруга си и да посрещна сестра си на летището. Марино обаче заобиколи всички стандартни протоколи, както винаги прави.

Няма да му кажа, че нямам нищо против. Защото винаги, когато се обади, зная, че случаят е сериозен. Двамата с него следваме рутина, която ни е позната и комфортна като стар дилижанс, който се движи по добре отгъпкани коловози. Наблюдавам го как отваря капака на багажника. Лампичката, разбира се, не светва. Все едно гледам входа на пещера.

— Имам ръкавици, имам гащеризони — казва той без особен ентузиазъм, защото знае, че не мога да облека нищо, което му е по мярка. — И всичко най-необходимо без термометър. Трябва да сложа един, за да имаш на разположение винаги, когато ти потрябва. Все забравям да го направя.

— Налага се да изчакаме — повтаря аз. Не се съмнявам, че Марино не е единственият, който проявява подобно нетърпение.

Всички искат час по скоро да съберат каквито веществени доказателства успеят да открият. Всеки полицаи — и най-вече Марино — ще иска да разбере какво се е случило с жертвата. Не мога да кажа нищо, докато не я прегледам, а не мога да направя това, докато не преценя, че местопрестъплението ще остане стерилно. В момента не мога да гарантирам това.

Включването на прожекторите би означавало да работим в нещо като оранжерия. А всички наоколо ще разполагат с места на първия ред. Споделям тези съображения с Марино, който се съгласява неохотно.

— Да започнем със снимките. И със скицата на местопрестъплението — казвам аз, докато продължаваме да обсъждаме това, което ми се струва най-логично. — Камионът трябва да пристигне всеки момент.

— Но ще минат двацет или трийсет минути, докато подготвят всичко. — Марино е пъхнал глава в багажника на джипа си и използва фенерчето на мобилния си телефон, за да освети грижливо подредените дрехи и оборудване за обработване на местопрестъплението. — А междувременно ще ни бъде трудно да видим каквото и да било. — Гласът му заглъхва, тъй като продължава да се рови още по-навътре. — А и проклетото ми нощно зрение не е като едно време. Навършиш ли четиридесет, всичко започва да се скапва.

Взирам се през мекия и гладък като кадифе мрак, а реката тече бавно-бавно като разтопено черно стъкло. Марино отдавна прехвърли четиридесетте и когато започне да говори така, предпочитам да замълча. Но не го обвинявам. Аз също щях да си ближа раните, ако бях изиграна по същия начин като него.

— Старостта е гадно нещо — продължава да се оплаква той. Познавам кога се чувства пренебрегнат и кога е обладан от някаква

фикс идея. — Мразя я! Мразя я, мамка му! — добавя той. Несъмнено продължава да мисли за онзи телефонен измамник, представил се за следовател от Интерпол.

— Не си стар, Марино. — Наслушах се достатъчно, а ни очаква много работа. — Намираш се в отлична форма и не си вчерашен. Ти си опитен следовател. Аз също. И двамата знаем много добре какво да правим тук. Обработвали сме далеч по-трудни местопрестъпления. Забрави за момента за онова телефонно обаждане. Изхвърли го от главата си. Обещавам, че ще стигнем до дъното на тази история. Сега трябва да насочим усилията си в съвсем друга посока.

Той продължава да рови в багажника, а аз започвам да оглеждам местопрестъплението като крайбрежен фар, чийто ярък лъч снове от единия до другия край на залива и търси кого да спаси и кого да остави на милостта на стихииите. След като не знаем какво се е случило и къде точно, ще започнем от периферията на периметъра, който полицията е оградила.

От мястото, на което сме спрели, не мога да видя жълтата лента, но предполагам, че огражда цялата поляна, на която лежат мъртвото тяло и велосипедът. Ако става въпрос за случай на насилие, при което престъпникът и жертвата са влезли във физически сблъсък, то началото му е било поставено на друго място, не на поляната. Това просто е невъзможно. И Марино си мисли същото.

— Който и да го е направил, трябва да е дошъл и да си е тръгнал отнякъде — казва той. — Освен ако е елф и живее по дърветата.

— Можем ли да предположим, че в описанието на детектив Барклеј се съдържа някаква истина? — отговарям аз. — Ако тя наистина е била нападната и пребита? В такъв случай, да, престъпникът или престъпниците би трябвало да влязат в парка. Независимо дали е убита тук, или само са се отървали от тялото ѝ, някой трябва да е влязъл и излязъл от парка. Не можем да предположим, че не е минал по същия маршрут, по който се каним да минем и ние. И макар да говоря в мъжки род, не казвам непременно, че извършителят е мъж.

— Да, зная. — Марино ми подава кутия с нитрилови ръкавици, размер XL, които той ще използва, но не и аз. — Ако зад нападението се крие сексуален мотив, тогава извършителят най-вероятно е мъж. Вече се оглеждам за следи от гуми, за места, където земята е вдлъбната

или тревата е смачкана. За момента не откривам нищо, но може да е влязъл в парка от най-различни места.

— Доста улици завършват без изход и тук, и покрай реката — изтъквам аз. — Няма стени или огради, което означава, че може да е паркирал къде ли не. Как обаче е докарал тялото дотук?

— Носил го е — отвръща Марино, докато размества някакви тежки кутии в багажника на колата.

— Съмнявам се.

— Не казах, че е станало точно така. Имах предвид само, че е възможно.

— А как ще обясниш наличието на велосипеда до тялото? — питам аз.

— Именно заради това смятам, че тялото не е донесено тук. — Той отваря картонена кутия. — Убита е тук, където е открит трупът. — Подава ми грижливо сгънат защитен гащеризон за еднократна употреба, все още в целофанената си опаковка, размер XXL.

— Напомням ти, че не можем да бъдем сигурни, че е била убита. — Наблюдавам го и се оглеждам непрекъснато. — Нямаме представа каква е причината за смъртта.

Светлините, които се отразяват в бавните води на реката, наподобяват огромно ято сребърни рибки, а на другия бряг се издига Бостън, бляскава империя от вековни постройки от камък и тухли и модерни небостъргачи. Около нас обаче няма разсеяна фонова светлина, която да прогони поне малко мрака. Затова бръквам в чантата си и търся малкото тактическо фенерче, което винаги нося.

— Трябва да определим периметъра — казва Марино. — Трябва да започнем отнякъде, но е прекалено тъмно. Ще се губим в догадки.

Може да се наложи да изгоря костюма, когато го сваля най-после. В този огромен ярко бял гащеризон приличам на човечето на „Мишлен“. Жадувам, не, копнея за работни дрехи по мярка и леки боти до глезените.

— Можем да маркираме всичко, което открием, с конуси или флагчета, след което да се върнем отново, когато разполагаме с достатъчно време, спокойствие и подходяща светлина — продължавам разговора с Марино. — Предполагам, че си разговарял с Ръсти или Харълд относно огражденията? Да, в големите камиони има всичко най-необходимо, но в тази ситуация не знаем какво може да ни

потрябва. Включим ли веднъж осветлението, местопрестъплението става добре видимо и достъпно практически от всеки ъгъл.

— Казах на Харълд, че ще имаме нужда от нещо повече от обичайните прегради и паравани, които издигаме с помощта на няколко чувала пясък. — Марино плъзга голяма кутия до самия край на багажника. — Но си права за конкретния случай. Ще ни трябва палатка или тента, защото от околните сгради, а и от моста ще ни наблюдават много хора.

Поглеждам дългата върволица от светлини над нас, която пресича реката в двете посоки. Виждам и самолет, чиито илюминатори греят като малко съзвездие, да се спуска към летище „Логан“. Сещам се отново за Дороти. Марино рови в един кашон и вади оттам конуси за маркиране на улики. Конусите са номерирани и боядисани в ярки цветове. Нарезда десетина от тях един върху друг и това ми напомня за играта „Не се сърди човече“, която баща ми купи от някаква дворна разпродажба в Маями, когато бях малко дете.

— Казах, че искаме покрив — обяснява Марино какво е предал на Харълд. — Казах му, че ще ни трябва цялото оборудване.

14.

Тръгваме по същата пътека, по която дойдохме току-що, но не след дълго продължаваме напред през тревата. Тя е суха, висока едва няколко сантиметра, шумоли под краката ми и гъделичка глезените ми. Навлизаме навътре сред дърветата към застланата с пясък алея за джогинг, която се вие сред горичката.

Високите стълбове на лампите са твърде малко на брой и разположени далеч един от друг. Седнете ли на някоя пейка или разходите ли се нощем по пътеката, те ще предложат единствено бледи, размазани петна жълтеникава светлина. Тук е много тъмно и аз използвам тактическото си фенерче, докато Марино е насочил фенерчето на мобилния си телефон напред и леко надолу.

С другата си ръка дърпа черен пластмасов куфар с криминалогично оборудване, който е достатъчно голям да побере едно по-дребно тяло. Колелцата му стържат тихо по камъчетата, докато Марино върви напред. И двамата внимаваме да не стъпим върху някоя улика или да не се препънем. До момента не съм видяла нищо, което да ни накара да спрем и поставим малък ярък конус.

На оскъдната светлина сухата, изпепелена от слънцето трева образува килим от тънки зелено-кафяви остриета, върху който ясно се открояват светлите ми кожени обувки. Дочувам фрагменти от разговори, които се водят някъде пред нас. Като че ли са деца, които обсъждат нещо с тихи, но развълнувани гласове. Но развълнувани не от щастие, а обхванати от ентузиазъм, подхранван от приток на кортизол, хормон, който свързваме със страх, шок, стрес. Долавям и още нещо. Детински звуци, които не ми се струват нормални.

Те извикват в съзнанието ми призрачни места, в които вятърът донася разговори от отвъдното, като в някоя страховита история. Ту набираща сила, ту заглъхва смехът на мъртви деца, които тичат из гората, на мъртви деца, които събират ягоди или играят на криеница.

Тези странни безтелесни гласове в далечината пред мен ми напомнят за филми на ужасите. Тръпки ме полазват по врата, когато

навлизаме в онази част от парка, заобиколила пътеката за джогинг, на която младата жена е загубила живота си. Може би същата, която срещнах два пъти днес. Надявам се да греша.

Приближаваме дърветата с големи гъсти корони, които предлагат идеалната възможност някой хищник да се скрие и да дебне жертвата си. Марино изтъква това, докато навлизаме все по-навътре в сенките, където са се събрали живите и мъртвите в очакване да отидем при тях. Чувствам се странно, сякаш отивам на парти изненада, на което всички са се скрили в мрака в очакване да се появи почетният гост и лампите да светнат.

Спомням си ранните години от моята кариера, когато не трябваше да се притесняваме от камери и видеоклипове по интернет, преди да приключим аутопсията или да получим лабораторните резултати. В доброто старо време любопитните минувачи не снимаха с мобилните си телефони. Фоторепортерите се появяваха с огромните си телеобективи едва след като тялото бъде прибрано в черен найлонов чувал или детективите покрият жертвата с чаршаф или яке, за да ѝ осигурят някаква анонимност и достойнство и в смъртта. Днес животът и смъртта са доста по-сложни.

— Не мисля, че мястото е избрано случайно — казва Марино. — Някой е познавал маршрута ѝ.

— Откъде знаем, че е имала маршрут? — По този начин го предупреждавам да не прави преждевременни изводи, но само си губя времето.

— Всички имат маршрути — настоява той.

Принудена съм да слушам разсъжденията му, докато чакам Ръсти и Харълд да пристигнат с дизеловия мобилен команден център.

Чудя се къде ли ще паркират и каква ли суматоха ще предизвикат у обитателите на Елиът Хауз. Срещу парка се издига едно от най-големите общежития в цялото студентско градче със седем тухлени сгради и множество дворове, които ми напомнят за Оксфорд и Кеймбридж или за двореца Версай. Представям си как студентите надничат през прозорците и гледат към нас.

Хората ще забележат камиона отдалеч и ако се приближат, ще видят надписа ГЛАВЕН СЪДЕБНОМЕДИЦИНСКИ СПЕЦИАЛИСТ, емблемата на Центъра по съдебна медицина и герба на щата Масачузетс. Очаквам всеки момент студентското градче на Харвард да

започне да осъзнава тъжната истина, че някой е бил убит под носа му, както се казва. В мига, в който включим прожекторите, ще имаме нужда от повече полицаи, които да удържат тълпите.

— Няма какво да спре хората да минат отвъд полицейската лента — казвам на Марино, докато крачим през гората. — Няма какво да спре и трафика по моста, шофьорите ще отбият, за да гледат, и ще задръстят движението. Това може да се превърне в огромно фиаско, и то за отрицателно време.

— Ще повикам още патрули, когато сме готови — казва той, а аз започвам да си представям сцената, която ще се появи на няколкостотин метра пред нас. — Какво ще стане, ако ги повикам още сега? Ще дойдат още коли и ще привлекат още внимание. Ще повикам подкрепление — колкото хора ни потрябват, веднага щом вдигнем палатката.

Преброявам силуетите на шест светодиодни прожектора, издигнати на триноги. Стърчат като високи хищни мантиси, потънали в мрак и тишина, сякаш са заспали.

Виждам силуетите на униформените полицаи, които се суетят около мястото и разговарят тихо, както правят хората, след като се стъмни. Детските гласове се сливат в объркващо неясно стакато в непрогледния мрак. Не мога да определя източника на звука, но той е призрачен, сякаш горичката около нас изобилства с превъзбудени елфи.

Двамата с Марино се пъхваме под жълтата полицейска лента, с която е ограден периметърът. Оказва се поставена точно на мястото, на което очаквах да я намеря. Навлизаме на поляната сред дърветата и виждаме тялото да лежи на границата между алеята и тревата. Прави ми впечатление колко бледи са голите ѝ ръце и крака, колко бял е спортният ѝ сутиен и колко светъл е цветът на шортите ѝ. Лежи по гръб с изпънати, но разтворени крака. Ръцете ѝ също са изпънати и разперени. Тялото ѝ сякаш образува буквата Х.

Сцената ми изпраща смесени сигнали за фарс, присмех, сексуално унижение и едновременно с това... нищо подобно. На пръв поглед младата жена сякаш е оставена да лежи така, че да шокира онзи, който ще я открие, но сутиенът и шортите ѝ са на място, а това е необичайно. Обикновено, когато трупът е изложен в някаква неприлична поза или по начин, който издава омраза, той е гол. Нерядко

престъпникът добавя и други щрихи, свидетелстващи за презрението му към жертвата, които да подсилят унижението ѝ. За момента не забелязвам и такива знаци.

Научила съм се обаче — и то по трудния начин — да подхождам консервативно към всякакви предположения, основани на предишни случаи, по които съм работила. Определена подробност в един случай може да означава нещо съвсем различно в друг случай. Когато приближаваме, забелязвам велосипеда, паднал настрани върху застланата с чакъл алея. Разпознавам широкоплещестия следовател от Кеймбридж Том Барклей да стои отстриани, на петнайсетина метра от тялото, близо до дърветата. Оказва се, че детските гласове, които чувах допреди малко, принадлежат на две момичета, с които разговаря. И двете ми се струват прекалено млади, за да излизат сами в този час. Все пак трудно ми е да преценя.

Може да са на десет или дванайсет, а може би малко по-големи. Напълно идентични близначки са с тази разлика, че едната е облечена в розово, другата в жълто. Не могат да стоят мирно, приличат на две пухкави пиленца, които пърхат непрекъснато. Въртят глави в синхрон, очите им се стрелкат насам-натам, очевидно е, че нещо не е наред. Когато приближаваме, виждам, че Барклей осветява някакъв предмет, който държи в ръка. Задава въпрос, който не мога да чуя.

— Може би — отговаря с провлачен глас момичето в розово. Говори високо, както правят хората, които не чуват добре. Взира се в това, което Барклей им показва на телефона си.

— Не зная. Обикновено тук е доста оживено и гледам да не се изпречвам на пътя на колелата — отговаря бавно момичето в жълто, което говори със същия висок и провлачен глас. И макар да би трябвало да съм подготвена, не мога да повярвам на това, което виждам на оскъдната светлина, на играта на светлини и сенки, създадена от нашите фенерчета.

По време на един от телефонните разговори с Марино — онези, по време на които връзката бе направо ужасна — той спомена някакви близначки. Тогава не обърнах внимание, сега фактът, че стоя пред тях при подобни обстоятелства, силно ме притеснява. Оглеждам внимателно първо едната, после другата. И двете са чернокоси с еднакви къси прически с бретон, които изобщо не им подхождат.

Еднаквите им старомодни очила ми напомнят за драсканиците в годишника на гимназията, когато рисувахме с химикалка грозни черни рамки по лицата на онези, които не ни бяха симпатични. Момичетата са еднакви на ръст, под метър и шейсет и пет, набити и пълни. Носят блузи на райета, къси панталонки и сандали, които за мой късмет не са еднакви. Не съм убедена, че щях да успея да ги различа, ако дрехите им не бяха в различни цветове.

— Чакайте тук, става ли? Знаете какво да правите, нали? Стойте тук, не ходете никъде. Не мърдайте. Сега се връщам. — Барклей им говори като на домашни любимци, и то като на такива от по-нисши видове, като зайци или гущери например.

Тръгва към нас, а аз проверявам телефона си за новини от Ръсти и Харълд.

* * *

Тъкмо се каня да позвъня, когато чувам камиона и натискам КРАЙ.

Не мога да сбъркам с нищо характерното боботене на дизеловия двигател. Поглеждам към Кенеди стрийт. Виждам фаровете да прорязват парка, когато белият камион на Центъра по съдебна медицина — който, между другото, е доста по-голям от линейка — се качва на тротоара и паркира под дърветата. Ниските клони жулят твърдия метален покрив, като издават отвратителен скърцащ звук, който има ефекта на драскане с нокти по училищна дъска.

— Добре. Можем да пристъпим към работа, за да разберем кого трябва да уведоим, с кого трябва да разговаряме... — започва да нарежда Барклей с твърде властен тон, когато застава пред мен и Марино. — Колкото по-скоро обработим местопрестъплението и пратим тялото в моргата, толкова по-добре — добавя той, но Марино не му обръща никакво внимание.

Зрението ми се адаптира към контрастните светлини и сенки и успявам да огледам по-добре близначките, които продължават да стоят на мястото, където ги остави Барклей. В момента те са в компанията на униформена полицейска служителка, която ги пита дали имат нужда от храна и вода. Дали предпочитат да почакаат в патрулния автомобил, в

който има климатик. Интересува се дали досега някой ги е питал това и те клатят глави в знак на отрицание. Представям си какво ще последва.

След няколко минути тя ще ги изпрати в полицейското управление и ще ги настани в стаята с маргаритките, както ченгетата наричат помещението, което използват за разпити на деца. Ще се появи психолог, който ще оцени интелектуалното и емоционалното състояние на момичетата, но полицейската служителка няма да спомене това тук, насред парка.

Няма да обясни на близначките, че към тях ще се отнесат като към деца, жертви на насилие. Долавям у себе си склонност да подложам на критика подобен подход, макар да не би трябвало. Не бива да имам лично мнение по един или друг аспект на случаите, върху които работя, но е неизбежно някои неща да ми правят по-силно впечатление от други. Не проявявам толерантност с лошите родители, лошите бавачки и лошите собственици на домашни любимци.

Близначките са твърде малки и очевидно страдат от някакво увреждане. Що за родител би ги оставил сами навън и по тъмно? Никой ли не си задава въпроса защо не са се прибрали у дома? Къде са те сега?

— Можем да включим прожекторите веднага щом сте готови. — Барклей сякаш ни нарежда, вместо да ни пита.

— Проблемът, Клей, е, че в секундата, в която го направим, поляната ще грейне като бейзболно игрище — отговаря Марино с изкуствено любезен тон, сякаш младият следовател е глуповато и безполезно, но достатъчно симпатично момче. — И ако го направим, зяпачите веднага ще се струпат. Затова, Клей, не, няма да стане. — Марино повтаря името му при всеки удобен случай. — Нали така, Док? — пита той и ме поглежда.

— За момента ще се задоволим само с фенери — съгласявам се аз. Шумът от дизеловия двигател става все по-силен, после изчезва изведнъж. Явно са го изключили. — Ще имаме достатъчно проблеми, когато хората забележат мобилния команден център, паркиран до всички онези полицейски коли. — Поглеждам близначките, които ни наблюдават с ококорени очи. — Очевидно е, че тук става нещо. Не искам да привличаме внимание, докато не поставим заграждения.

Обяснявам, че в момента тялото може да бъде видно или заснето от всеки, който мине наблизко или разполага с телеобектив. Не мога да включа прожекторите, но и не мога да работя без тях. Озовавам се в добре познат омагьосан кръг. При нормални обстоятелства не би ми хрумвало да огледам дори повърхностно тялото без осветление. Не мога да го покрия с чаршаф, преди да го огледам, защото в такъв случай рискувам да преместя или увредя някоя улика. За момента оставаме на тъмно, въоръжени единствено с фенерчетата. Отново насочвам вниманието си към близначките. Не мога да откъсна погледа си от тях.

Няма как да пропусна непропорционално малките им глави, тънките горни устни и плоските скули. Вероятно няма да пораснат много на ръст, цял живот ще се борят с наднорменото си тегло, малките им очи ще си останат раздалечени като на тревопасно животно — кон или жираф. Дебелите стъкла на очилата, слуховите апаратчета, лъскавите шини на зъбите и всичко останало подсказват генетична катастрофа, настъпила още в майчината утроба.

Възможно е тя да се дължи на външни въздействия, на които са били изложени неродените близначки. Ако подозренията ми са верни, това е невъобразима трагедия. Става въпрос за нехайство и жестокост. Феталният алкохолен синдром е напълно предотвратим. Достатъчно е майката да не пие по време на бременността. Питам се дали двете момичета посещават специални класове в училище. Тревожа се доколко дееспособни са те и с какви проблеми ще се сблъскаме, ако ги използваме като свидетели по този случай.

Чудя се до каква степен мога да разчитам на думите им, докато ми разказват как са се натъкнали на тялото. Каква част от уликите може би са увредили? Способни ли са да разсъждават ясно и логично? Може ли да им се има доверие? Що за родители или настойници са им позволили да се разхождат навън толкова късно вечерта?

Усещам гневът ми да се разгаря като въглен, който припламва от порив на вятъра. Сетне Барклеј застава до мен и Марино и ни показва снимката на шофьорската книжка на Елиза Вандерстейл, която е направил с мобилния си телефон.

— Това открих на алеята — заявява гордо той, сякаш е открил пистолет, с който току-що е стреляно. — Разбира се, че не я вдигнах.

Реших да изчакам да се появите. — Думите му са насочени към Марино, а аз разглеждам снимката на екрана на телефона му.

Елиза Ан Вандерстийл. Дата на раждане: 12.04.1998 г. Лондон. И пощенски код на Мейфеър, скъп квартал около Саут Одли стрийт, близо до хотел „Дорчестър“ и американското посолство. Снимката би могла да принадлежи на жената, която срещнах по-рано днес, при това два пъти, но не съм сигурна.

Няма да споделя това нито с Марино, нито с когото и да било, докато не получа повече информация. Всяка среща, всяко зърване, макар и отдалеч, на евентуалната жертва са важни за определяне часа на смъртта, но аз трябва много да внимавам каква информация предавам, ако не съм я проверила предварително. Снимките на шофьорските книжки не се отличават с кой знае какво качество, но тази Елиза Вандерстийл е по-пълничка от колоездачката, която срещнах. Лицето на фотографията е по-широко, а кестенявата коса — по-къса в сравнение с тази на младата жена с маратонки „Конвърс“ и конска опашка. Не знаем обаче кога е правена снимката. Жената може да изглежда по различен начин днес.

— Нещо друго? — питам аз. — Някакви лични вещи? Много колоездаци носят раници или пък закачват на колелата си чантички, в които държат портфейли, ключове и прочее.

Не добавям, че не си спомням да съм видяла нещо подобно по време на срещата си с младата колоездачка на Куинси стрийт. Барклей обаче казва, че не е видял чанта нито на самото колело, нито в близост до него.

— Това не означава, че не е имала чанта — добавя той. — Но може да е открадната от убиеца.

— Все още не знаем дали това е убийство. — Няма да се уморя да го повтарям. — Все още не знаем нищо. — Връщам му телефона.

— Колко хора успяхте да разгоните от местопрестъплението, след като пристигнахте тук? — Марино го пита какво се е случило, след като сигналът е бил подаден по радиостанцията.

— Няколко души се опитаха да минат оттук.

— В каква близост се озоваха? — пита Марино, без да си направи труда да погледне към Барклей.

— Не ги оставихме да се приближат.

— Но това са само тези, за които знаем — казва Марино и се отправя с енергична крачка към близначките.

— Двама студенти... трима, ако трябва да бъда точен — извиква Барклей подире му. — Отпратих ги, преди да успеят да видят каквото и да било. Изобщо не видяха, че има труп. — Последните му думи са насочени към мен. Чудя се какво ли е правил, преди да пристигне тук.

15.

Той е елегантен и трябва да се признае, че изглежда добре в панталоните си с множество джобове, блузата с къси ръкави и баскетболните кецове. Всичко, от главата до петите, е издържано в черно.

Пистолетът му лежи в кобур на дясното бедро, а значката му на детектив е окачена на колана. Със стегнатото си мускуесто тяло, красивото си като на кукла Кен лице и по войнишки къса руса коса Барклеј прилича на звезда на свое собствено телевизионно шоу. Подушвам одеколона му от няколко метра. Познавам този тип полицаи. Наричаме ги гъзари.

Марино използва доста по-груб език по отношение на суетните млади контета като Клей, както се обръща към него. Не мога да си представя, че е възможно между тях да има приятелски отношения или някога да се появят такива. След като тази мисъл минава през главата ми, си задавам въпроса откъде се е появил прякорът на Барклеј. Или по-точно казано, светва червена лампичка.

— Всички ли ви наричат Клей? — питам го аз, но всъщност се чудя дали някой друг освен Марино използва това име.

— Нямам представа защо изведнъж започна да ме нарича така, освен за да ме дразни, както обикновено. — Наблюдава разговора на Марино с близначките и казва: — Първото ми име е Том, второто — Дейвид. Хората ме наричат Том. Това просто е поредната му тъпа шега, която смята за гениална. Предполагам, че целта му е да насърчи и останалите колеги да ми се подиграват. Първо започна да ме нарича *Клей*. Като глина. После *Дърт*. Като пръст. Накрая *Плейдо*. Като онези детски пластилини. Сгафя ли нещо, веднага започва да ме нарича *Мъд*. Кал. Но подобно отношение е нормално, когато някой полицай започва да работи по тежки случаи. — Барклеј сви рамене. — Приемаме подобни заяждания като нещо обикновено.

Барклеј продължава да пронизва Марино с поглед, а Марино продължава да разговаря с близначките, сякаш не знае какво става зад

гърба му. Това обаче не е така. Пубертетските шеги, детинското поведение са негова запазена марка. Освен това има острия поглед на ястреб. Не пропуска и най-малкото трепване на Барклеј. Добре че и аз не го нарекох Клей. Марино би го намерил за забавно, особено при положение че най-вероятно той единствен го нарича така.

Нищо чудно да е първият, но не и последният, който използва този прякор. За съжаление, когато става въпрос за прякори, лепнеш ли някому прозвище, няма връщане назад. Не бих се изненадала, ако скоро всички в полицейското управление в Кеймбридж започнат да говорят за Клей Барклеј, сякаш тази тъпа рима е истинското му име.

— А вие как сте, доктор Скарпета? — Той се държи твърде весело и приветливо, сякаш сме се срещнали на прием или в претъпкан бар.

— Благодаря ви, че удържате нещата тук под контрол... — започвам аз.

— Ако беше посред бял ден, можете ли да си представите пооткрито място? — Той ме наблюдава как ровя в чантата си за бележник и химикал. — Да не говорим какво е да обработваш местопрестъпление, когато температурата е почти четиридесет градуса. Сега поне е спаднала на трийсет и един.

Действам методично, без да бързам, когато изваждам пакета с работните дрехи и кутията с ръкавици от Марино. Поставям ги върху куфарчето. Връщам се при Барклеј, като осветявам с фенерчето всяка моя стъпка.

— Ще отчета температурата на околната среда веднага щом камионът пристигне тук — казвам му аз. Истинската причина да го правя е, че той трябва да престане да подхвърля информация наляво и надясно.

Вече е изказал твърде необоснованото предположение, че жертвата е Елиза Вандерстийл, а това не е потвърдено нито от анализ на ДНК, нито от стоматологичен картон или каквито и да било други надеждни средства. Защото документът за самоличност, открит на алеята в обществен парк, не може да послужи за потвърждение. Ни най-малко.

Освен това заяви, че става въпрос за нападение и убийство, с което не мога да се съглася, докато не огледам трупа. Най-големи опасности крие обстоятелството, че е съобщил поне на един човек —

Марино — мнението си, че тялото е твърдо като манекен. С други думи, че е в напреднал стадий на ригор мортис. Това оказва пряко влияние върху преценката за времето на настъпване на смъртта, затова предпочитам Барклеј да бе запазил мнението за себе си.

Подобни грешки изглеждат на пръв поглед безобидни, но могат да те съсипят в съда, а времето на смъртта е сред най-коварните. Трудно може да се определи с абсолютна точност, но играе ключова роля за всяко алиби. Това е любимият кокал, на който се нахвърлят адвокатите на обвиняемите, а съдебните заседатели лесно могат да загубят вяра в мнението на експерти като мен. Нямам намерение да позволя на съда да се усъмни в професионалното ми мнение само защото един неопитен детектив си е въобразил, че може да свърши моята работа на местопрестъплението.

Барклеј е постъпил правилно, като се е уверил, че жертвата е наистина мъртва, но не и като е влязъл в ролята на съдебен лекар и е започнал да изказва мнения за фазата на ригор мортис, в която се намира трупът. Трябва да бъде особено внимателен към информацията, която предава по интернет. И не би трябвало да приема, че температурата в Кеймбридж е била точно такава, каквато я съобщават в прогнозата за времето.

В коя част на Кеймбридж например? Има голяма разлика между сенчесто място край брега на реката и горещите павета на някой площад.

— Предполагам, че сте взели данните за температурата от някое приложение на мобилния телефон — казвам на Барклеј след продължителна пауза, която той явно няма намерение да наруши. — И там сте прочели, че температурата е осемдесет и осем градуса по Фаренхайт или трийсет и един градуса по Целзий? Няма да включваме това в докладите, защото не знаем каква е била точната температура на мястото, където е било открито тялото.

— Ако имате термометър, мога да го сложа до тялото — казва той. Едва сега осъзнавам колко нетърпелив и настойчив е той.

— Не, благодаря. Нямах това предвид. Не разполагам с необходимото оборудване, но когато то пристигне, ще сменя необходимите температури — на тялото, на околния въздух и прочее. — Говоря бавно и отмерено, използвам неутралния си глас, както го

наричам. — Тук може да е по-хладно заради реката — подхвърлям аз, сякаш става въпрос за незначителна подробност.

Той обаче знае, че това не е така. Чувства се изложен на критика и неуважение и аз съм свидетелка на бързата промяна в настроението му. Едва сега се сещам за нещо, което ми направи впечатление, докато го наблюдавах да работи по няколко случая. Барклеј е уязвим. И много бързо преминава от превъзбуда в отчаяние и обратно.

— Само ако има бриз. — Извъръща поглед от мен към реката. Очевидно е, че нарцисизмът му е засегнат. — Трудно се диша. Направо се задушавам.

Обърнал се е с гръб към мен.

— В колко часа е било открито тялото? — задавам му следващия въпрос. Може да стои с гръб към мен чак до сутринта, ако това ще го направи щастлив.

След като мълчи нацупен известно време, Барклеј отговаря:

— Получихме обаждането преди около четиридесет и пет минути. Но... чакайте малко!

Обръща се и се преструва, че току-що се е сетил нещо важно. Усмивка се и белите му зъби проблясват в мрака.

— Засякох времето по мобилния си телефон. — Опитва се да ме засегне, но няма да успее. — Това устройва ли ви? Или трябва да се доверя единствено на часовника си? — пита той.

Няма да му се вържа.

— Часът, който записах, когато получих обаждането, е деветнайсет нула шест — казва той, сякаш не зная, че така съобщават времето само в армията.

Записвам си го.

— Двайсет и три и двајсет зулу. — Със зулу военните означават онова, което те наричат универсално, а останалите — гринуичко време. — Или седем и двајсет източна часова зона.

— Как точно бе формулиран сигналът? — питам аз. — Защото явно медиите не са разбрали до момента.

— Като десет-седемнайсет. — Изчаква няколко секунди, за да го попитам какво означава това, но аз съм отлично запозната с полицейските кодове.

Слушала съм ги през цялата си кариера, а 10–17 е сред най-популярните. Означава буквално „подаване на оплакване“.

— Предполагам, че е ставало въпрос за двете близначки — казвам аз, а Барклей ме зяпва, докато възкликвам наум: *Ама че глупак!*

Барклей обяснява, че в ефира не е прозвучала нито дума, която да привлече вниманието на репортерите, които подслушват полицейските радиочестоти в района на Бостън. Това обаче показва, че подозрителното телефонно обаждане до Марино не е дело на служител на реда, който работи по случая. Няма никакво съмнение, че Барклей не се е свързвал с Националното централно бюро на Интерпол във Вашингтон. Имам чувството, че Марино е прав. Най-вероятно неопитният следовател не би се сетил за подобно нещо. Нищо чудно дори да не знае какво е НЦБ. Не всеки полицай знае.

Марино определено не е потърсил контакт с Интерпол. Аз също. Не може да го е направил и някой от моите служители. Към момента, в който т.нар. следовател от Интерпол се е свързал с Марино, не знаехме нищо за смъртта на младата жена. Става все по-очевидно, че който и да е позвънил, не го е направил с добри намерения, меко казано.

— Случайно бях на Мемориал Драйв и пристигнах тук за не повече от три минути — отговаря Барклей на въпроса, който нито зададох, нито имах намерение да задам, а именно защо се е отзовал първи и е обърнал внимание на код с толкова нисък приоритет.

Подаване на оплакване означава, че някой иска да разговаря с полицейски служител, обикновено за да изрази загриженост от даден проблем. Подобен общ код може да означава какво ли не. Най-често става въпрос за незначителни оплаквания, затова съм изненадана, че някой детектив би му обърнал внимание, освен ако повикването не е било адресирано конкретно към него. Барклей обаче е новобранец в отдел за тежки престъпления. Може да е проявил излишно усърдие. А може просто да му е доскучало.

— А кой откри двете момичета? — питам аз и наблюдавам как Марино разговаря с тях на такова разстояние, че не мога да чуя и дума. — Ученички ли са? Защото ми изглеждат прекалено малки, за да следват в колеж.

От мястото, на което стоя, ми приличат на тийнейджърки. Не мисля, че са достигнали възрастта, на която да имат шофьорски книжки например.

— Не, госпожо, не учат в колеж — отговаря Барклей и прелиства страниците на бележника си. — Посещават училището близо до

стадион „Донъли Фийлд“, ученички са в осми клас. Така поне ми казаха, а аз нямах основания да се усъмня в думите им, да предположа, че лъжат или крият нещо. Или че са познавали жертвата. Казаха, че не я познават.

Забележката му ми се струва доста груба, все пак става въпрос за две момичета, които току-що са преживели шок, видели са нещо, което ще ги преследва до края на дните им. Питам се дали думите на Барклеј не означават, че макар и за кратко, ги е причислил към заподозрените, че е допуснал мисълта, че близначките могат да намерят за забавна идеята да причакат някой колоездач в парка и да го убият. Предполагам, че всичко е възможно. Забелязвам, че фенерчето на Барклеј е изключено. Сякаш е забравил, че разполага с него, и прелиства бележника си в мрака. Открива нужната му страница с такава лекота, все едно вижда като котките нощем.

Момичетата живеят близо до обществената пералня „Хайланд“ в една от преките на Маунт Обърн стрийт, казва Барклеј, докато прелиства шумно страниците. Струва ми се логично маршрутът им да минава през Харвард Скуеър, по Кенеди стрийт и оттам покрай реката. Възнамерявали да се разходят покрай водата, след което да тръгнат по Аш стрийт и да се приберат у дома. Дължината на маршрута не надхвърля два километра.

— Обикновено минават по Маунт Обърн за по-пряко — предава Барклеј наученото по време на разпита на сестрите. — Но заради горещината решили да минат през парка, където има повече сянка, и да се придържат максимално близо до реката.

— Защо изобщо са излезли? — питам аз, докато си вода записки.

— Обясниха, че са се прибирали от пицарията на Харвард Скуеър, макар че мен ако питат, кой би ял пица в това време? Сутринта чух по новините, че се вижда край на горещата вълна. След ден-два ще завали и ще преминем направо към зимата. Израснали сте в Маями, нали? Предполагам, че обичате подобно време. Не и аз. Прекалено горещо е за моята гъста кръв.

Не го попитах откъде е, но най-вероятно не бе оттук. Долових в гласа му следи от акцента на Средния запад.

— Бил съм в Маями само два пъти — продължава той, но аз изобщо не го слушам.

16.

Барклей изчаква да види дали ще се впусна в разговори и шеги на подобни теми, но аз не проявявам интерес. Вниманието ми се връща към Марино, който продължава да разговаря с близначките на известно разстояние от нас. Насочва фенерчето на мобилния си телефон по начин, който няма да разкрие твърде много на евентуален наблюдател с бинокъл или телеобектив.

Разбирам какво прави. Иска да следи израженията на лицата на момичетата, докато ги разпитва, а аз виждам, че те се чувстват спокойно и комфортно с него. Долавям го в начина, по който го гледат. Долавям го и в начина, по който пристъпват по-близо към него под огромната тъмна корона на дъба, сякаш минават през изпълнена с опасности гора, а Марино е техният водач.

— Във всеки случай — казва Барклей и посочва рододендроновите храсти на пет-шест метра пред нас, вляво от тялото, — съветвам ви да внимавате къде стъпвате. Нямам предвид, че ще унищожите някоя улика, която не сте проучили. Но на едно от момичетата му прилоша и...

— Кога се случи това?

— Още когато пристигнах тук. Вървах по алеята, а тя излезе иззад храстите, бършеше уста с опакото на ръката си, а погледът ѝ бе изцъклен. Не зная кое от двете момичета беше, нито дали е повърнало или какво. Повярвайте ми, предпочетох да не проверявам по-отблизо.

— Знаете ли дали някоя от тях е докосвала тялото? — Стигам до най-важния въпрос. — Какво точно ви казаха, че са направили? — Поглеждам часовника на мобилния си телефон и светлината от екрана му наподобява сиянието на телевизор в мрака.

Часът е осем и двацет и две. Отбелязвам си го наум.

— Когато пристигнах, не видях никого, а и те не бяха близо... поне на шест метра от него — обяснява Барклей. — Изглеждаха доста уплашени и казаха, че не са го докосвали. Попитах ги поне десет пъти и всеки път отричаха. Не са се приближавали на по-малко от метър —

добави той и разпери ръце на около метър, сякаш не бях в състояние да си представя това разстояние.

— Го? — питам аз.

— Трупът на жената.

Продължава да се отнася към тялото на жертвата като с вещ, а с мен като с непълноценно човешко същество, което няма работа тук. Ще го изслушам още малко. После ще споделя част от мислите си с него. И ще му дам няколко безплатни съвета.

— Приближили са се, за да видят дали е жива, после са се отдалечили, най-вероятно са се уплашили — обяснява Барклеј. — Останали са на разстояние и са повикали полицията.

Момичетата носят еднакви ранички на гръб и нямам представа какво има в тях. На пръв поглед не виждам никоя от тях да носи телефон.

— Как са повикали за помощ? — питам аз.

— Нямам представа. Деветстотин и единайсет. — Това е начинът му да се отърве от мен.

— Много добре зная, че някой се е обадил на деветстотин и единайсет. Искан да кажа, че поне една от двете трябва да има телефон.

— Не зная, не съм ги претърсвал — отвърща ми той. — Но едно ще ви кажа. Когато ги заведе в стаята с маргаритките и отвлека вниманието им, ще преровя раниците им. Гарантирам ви, че там ще открия и телефони, и бог знае какво още.

Връщам се на въпроса около намирането на тялото и Барклеј ми съобщава същите подробности, които вече съм чула. Момичетата се прибирали у дома и видели нещо да лежи на алеята.

— Приближили се — обяснява Барклеј — и в първия момент решили, че някой е паднал от колелото и се е наранил. Започнало да се мръква и някой се блъснал в стълб или нещо подобно, паднал и си ударил главата толкова силно, че каската отхвърчала настрани. Видели кръвта, видели и че жената не помръдва.

— Какво означава в първия момент? — Преди да разговарям с момичетата, искам да разбера до каква степен е повлиял върху показанията им. — В първия момент са решили, че е паднала с колелото? Това ли казаха?

— Ами... съмнявам се, че в момента са на това мнение. Смятат, че някой ѝ е направил нещо лошо.

— Как са успели да я разгледат толкова добре, че да забележат кръвта и да решат, че е мъртва? — питам аз, защото ако близначките са заподозрели, че нещо не е наред, това най-вероятно се дължи на Барклей, който предварително е решил, че става въпрос за убийство.

Не се е поколебал да изрече предположението си на глас и дори да добави сексуален мотив.

— Много е тъмно, а на мястото, където лежи тялото, сянката е особено плътна — изтъквам аз. — Имали ли са фенерче? Защото в противен случай нямам представа как биха могли да видят каквото и да било.

— Може да имат в раниците. Не зная. Казаха ми, че са сигурни, че е мъртва. Заявиха дори, че миришела на смърт.

— Интересно. Какво означава това?

— Казаха също, че миришела на сешоар — подсмихна се той.

— Питам се какво ли са имали предвид — казвам аз, а Барклей се смее.

— Кой може да знае? Та те са малоумни!

— Не е моя работа да проверявам коефициента им на интелигентност, нито пък твоя. — Поглеждам към Марино, който прави снимки и поставя номериран конус. Едва се сдържа да не нахокам Барклей. — Момичетата са имали предвид нещо — добавям аз с възможно най-спокоен тон. — Би било по-разумно да проверите какво е то, вместо да предполагате, че говорят глупости.

— Нищо чудно да са видели кръвта. Кръвта в съчетание с високата температура може да доведе до отделянето на миризма. Може би с метален привкус? Като на сешоар? И тъй като е много горещо, кръвта ѝ ще започне да се разлага.

— Детектив Барклей, това е друга подробност, която изобщо не би трябвало да обсъждате, освен ако не искате да си сменим местата. — Поглеждам в посоката, от която чувам стъпки и скърцане на колелца по застланата с чакъл алея.

— Друга подробност? Нима има още? — прави неумел опит да се пошегува, сякаш флиртува. — Но, да, разбира се. Готов съм да си сменим местата още сега. Винаги съм смятал, че от мен ще излезе добър лекар.

Чувам едва доловими гласове. Ръсти и Харълд мъкнат необходимото ни оборудване, а играта на светлини и сенки ги превръща в призрачен керван. Успявам да ги различа едва когато навлизат в горичката, която води към поляната.

Носят челници, фенерчета за глава и приличат на миньори, които тикат две колички, натоварени догоре. Не е нужно да гледам към тях, за да се уверя, че са отрупани с купища кутии с оборудване, кашони, чували, ограждения, които са разглобени и пакетирани в нещо, което прилича на продълговат черен чувал за трупове. Привързани здраво с въжета за бърнджи, обемистите черни силуети на товара им наподобяват отрупана с чували призрачна шейна на Дядо Коледа. Изпращам съобщение на Харълд:

Щом влезете зад лентата, започнете веднага да разтоварвате. Ще дойда след няколко минути.

— Ще ни трябват двайсетина минути, за да разположим нещата си — уведомявам Барклея. — През това време двамата с Марино ще обиколим района, ще направим снимки, ще получим представа какво трябва да идентифицираме и съхраним, преди да поставим огражденията и да издигнем тентата над тялото. Когато приключим, ще пуснем прожекторите и ще огледаме тялото, без да се притесняваме от чужди погледи.

— Каква площ могат да обезопасят? — Барклея е извърнал поглед към транспортния ми екип.

— Достатъчна, за да покрият и тялото, и колелото — обяснявам аз. — Това, което ще сглобим, е на практика тента. Ако не си го правил преди, трябва да знаеш, че следваме стъпка по стъпка строго формулиран логически ред, за да не допуснем една процедура да пречи на друга.

Наблюдавам разговора на Марино с двете близначки, поглеждам колелото, което лежи на пет-шест метра от мен, а после и тялото на около три метра зад колелото. Обикновено, когато правя предварителен оглед на района, съставям скица на терена, за да добия по-добра представа с какво си имам работа. Сега обаче съм изправена пред противоречие. То се дължи на необикновена случайност, сякаш някой е подредил сцената на местопрестъплението, но не е знаел как точно трябва да изглежда тя.

Ако жертвата бе паднала от велосипеда си, тялото ѝ нямаше да лежи на три метра от него. Колелото не може да хвърли човек както кон, но дори да бе в състояние да го направи, сцената пред мен пак изглежда нелогична. Защо каската е толкова далеч от колелото? Дори каишката под брадичката на жертвата да не е била закопчана, това пак не обяснява местоположението ѝ. И как си е ударила главата толкова силно, че да загине почти мигновено? Не мога да си представя, че е умряла точно в тази поза, с вдигнати ръце, разтворени крака и леко сгънати колене и лакти, сякаш се е канила да скочи на място.

— Готова ли сте да я погледнете? — пита Барклей.

Това, което искам, е този прекалено усърден новоизпечен детектив да ме остави насаме с мислите ми поне за миг.

— Излишно е да казвам, че не би трябвало да помествате тялото. Не сте го помръдвали, нали?

— Казах ви, че не съм. Проверих жизнените ѝ показатели, но по всичко изглеждаше, че е мъртва от известно време.

— Проверили сте жизнените ѝ показатели. Къде?

— На китката. Сигурен съм, че беше дясната. Вдигнах я, за да проверя пулса. Ръката ѝ беше вкочанена. Това беше. Това беше всичко. Казах на всички, че не съм я премествал — отговаря той, а аз се чудя кои са тези *всички*.

Предполагам, че когато Марино започне да тормози някого, може да замести десет души.

— Когато патрульът пристигна, изразихте ли пред тях мнение, че жертвата е мъртва от известно време?

— Споделих наблюденията си с тях. Казах, че вече е вкочанена, но тялото е топло, защото е толкова горещо, че човек може да изпържи яйце на асфалта.

— Не бива да забравяте, инспектор Барклей, че е изключително важно да не изказвате необосновани твърдения. — Като прощален жест му предлагам част от опита си, безплатен съвет, който той със сигурност няма да оцени.

— Няма никакво значение, че го правите с най-добри намерения — добавям аз с тих, но делови тон, — внимавайте какво говорите. Не ме интересува какво са ви казали или какво сте видели. Не ме интересува какво смятате, дори да сте абсолютно сигурен в него. Премислете го два пъти. Премислете го три или четири пъти.

— Имам право на мнение... — започва той, а аз го прекъсвам:

— Не и ако става въпрос за наука, медицина или друга област, в която нямате познания. Съветвам ви да докладвате своите наблюдения, но не и да ги интерпретирате или да взимате решения на тяхна основа. — Не откъсвам поглед от него. — Защото всяка непремерена дума или невярна информация е истинско съкровище за адвокатите.

— Казвам само, че беше вкочанена и следователно мъртва от известно време...

— Парализата също може да вкочани човек, но това не означава, че той е мъртъв. Отново повтарям, моля, не интерпретирайте своите наблюдения, не предлагайте своето мнение, особено по медицински или съдебномедицински въпроси.

— След като съм първият полицаи, пристигнал на местопрестъплението, думите ми се превръщат във факт, а не в мнение. — Барклей изстрелва думите като от лък с опъната до скъсване тетива. — А може да е имало и миризма. Може да съм усетил миризмата на кръв. — След изпълнена с враждебност пауза той продължава: — А сега на главата ми се стоварват всички онези глупости, прозвучали по радиостанцията.

Не го питам какво означава това. Имам усещането, че това е неприятно напомняне за оплакването до 911 относно скандала, който уж съм устроила с Брайс и съм нарушила обществения ред. Може Барклей да е научил за това. Може всички в управлението да са научили. Приключвам разговора си с него, като му нареждам да изчака на място, а това означава да стои на благоразумно разстояние от мен.

Той се запътва към Марино и близначките. Напористият детектив, чието име не е Клей, явно не ме харесва. Не че ме е грижа. Марино тръгва към мен. Превил се е под тежестта на големия черен куфар „Пеликан“, който е взел от джипа си.

— Трябва да го държиш под око — казвам тихо аз. — Защото е новобранец, а си въобразява, че знае всичко и никой не може да му държи сметка. Подобно отношение само ще се влошава.

— Познавам го по-добре от теб — отговаря Марино и отваря ключалките на куфара. — Малко е чалнат на тема по-възрастни жени. Има някакъв сбъркан майчин комплекс. Просто те предупреждавам.

— Напомням му за майка му?

— За майка му, за леля му... Защото си по-възрастна от него.

— Това не означава, че му напомням за майка му, за леля му или за когото и да било.

— Само ти казвам, че той се мисли за дар божи по отношение на жените, но всъщност не ги харесва, за разлика от мен. Никак даже — казва Марино и отваря капака на куфара.

Вътре откривам отлично подреден и опакован набор от всевъзможни пособия по криминалистика. Марино изважда фотоапарат с презрамка и голяма светкавица. Нахлузва найлонови калцунни върху обувките си и надява ръкавици върху огромните си ръце.

— Зная, че са ти прекалено големи, Док — казва той и ми подава чифт калцунни и ръкавици.

Моля го да ми подаде два ластика, за да пристегна калцуните и да намаля размера им поне наполовина, така, че да не се изуват и да не ги настъпвам. Надявам огромните ръкавици, в чиито пурпурни нитрилни пръсти остават няколко сантиметра свободно пространство.

— Да вървим — казва той.

Пристъпваме към следващата фаза, навлизаме във вътрешния периметър, без да си правим труда да слагаме друго защитно облекло. Засега.

Не съществува риск да компрометираме местопрестъплението, стига да не настъпим или повредим някоя улика. С редки изключения, не събираме улики, докато не подсигурием вътрешния периметър и включим осветлението. Започваме от поляната, като използваме фенерите си, за да осветим ивицата чакъл пред нас, тревата и дърветата от двете ѝ страни.

Марино спира на всяка крачка, сякаш е видял нещо. Навежда се, изсумтява тихо, което означава, че не е открил нищо, и прави снимки. Чувам непрекъснатото жужене на затвора на фотоапарата. Ослепителните проблясвания на светкавицата ме дезориентират, но продължаваме да следваме нашия добре отработен синхронизиран подход. Това е процедура, която сякаш е дълбоко вкоренена в нас, като например начина, по който тенисистът удря топката. Рядко ни се налага да разменим някоя дума.

— Спри! — казвам му аз, когато в мрака отпред изниква силуетът на уличен стълб, чиято лампа не свети. Издига се близо до

падналото на земята колело в периферията на поляната, точно преди гората.

Лампата на върха на стълба не свети. Насочваме фенерите си нагоре и откриваме, че стъклената вратичка е отворена, а крушките вътре са пръснати на парчета. Безброй натрошени стъкълца са осеяли тревата около нас, проблясват и в непосредствена близост до колелото.

— Оттук изглежда така, сякаш се е блъснала в стълба — отбелязвам аз. — Може Барклей да се окаже прав.

— Той никога не е прав — сопва се Марино.

Възможно е някой колоездач да не види стълба и да се блъсне в него. Но това не би могло да обясни счупените крушки на височина поне три метра над земята. Не би могло да обясни и защо тялото лежи толкова далеч от стълба.

— Нямам представа — казва Марино, докато се взира в потъналата в мрак лампа на върха на стълба. — Може някой да е отворил осветителното тяло горе и да е счупил крушките.

— Странно, че стъклата са разпръснати навсякъде. Как е възможно това, ако просто отвориш вратичката и счупиш крушките? А и не мисля, че някой би могъл да ги стигне, освен ако не е гигант.

— И аз съм на същото мнение. Как е възможно счупените стъкла да са навсякъде? Никой не е стрелял по крушките, защото тогава щеше да счупи и външните стъклени панели. Не виждам как можеш да ги счупиш и с камък, освен ако не се качиш на стълба и не ги размажеш. — Марино осветява наоколо и търси следи от стълба. — Честно казано, нямаме представа кога се е случило това.

— Не мисля, че хората от поддръжката на парка ще оставят неработещ стълб твърде дълго — отговарям аз.

— Без него тук става ужасно тъмно, точно на мястото, където е минавала с колелото, когато е била нападната — казва той, докато продължаваме да светим наоколо с фенерите си. — Може някоя откачалка да е счупила лампата. Може да се е покатерила по стълба — кой знае — и да е причакала нея или друга жертва. На това ми прилича... което означава, че нападението е предварително планирано.

— А може лампата вече да е била извън строя и жената да е претърпяла инцидент. — Не мисля, че се е случило точно това, но му напомням да бъде предпазлив, да не се вкопчава в една или друга идея.

— Не сме установили със сигурност, че е била нападната. — Повтарям това вече много пъти, но като че ли никой не ме чува.

Правим още една стъпка, после още една и още една. Накрая се озоваваме на около метър от колелото. Тялото лежи на три метра от него и вече мога да видя следите по алеята.

— По дяволите! — измърморвам аз. Точно това очаквах да видя независимо от всички приказки на Барклей. — Някой я е местил!

17.

Човек лесно може да различи подобни следи, но само ако е свикнал да търси съответните неравности в пръстта или нападалите листа. А при мен навикът да се оглеждам за всичко, което би могло да подсказе, че някой е стъпвал някъде или е разместил нещо, неволно или не, се е превърнал във втора природа.

Следите от влачене показват, че тялото е било местено, но не на голямо разстояние. Още една странност, която прибавям към списъка. Горната част на трупа лежи в тревата. Бедрата и краката са върху алеята. Мога да проследя пътя на тялото по следите в чакъла, които започват на броени сантиметри от петите на ниските й спортни чорапи. Хрумва ми, че може някой да е започнал да влачи тялото, но или да е бил прекъснат от някого, или да се е отказал поради друга причина. Питам се какво ли е станало с обувките й.

Обувките, както и блузата й явно липсват, защото предполагам, че е била с тях преди смъртта си. Може да са тук някъде, предполагам. Може да открием куп неща, когато включим осветлението. Пред погледа ми отново изниква колоездачката със синята каска.

Спомням си маратонките й. Надявах се жертвата да не носи „Конвърс“. Не мога да бъда сигурна в това, тъй като с обувките й явно се е случило нещо. Не носи и синьо шалче на индийски мотиви, нито златно колие като младата жена, която срещнах. С тях също може да се е случило нещо. Полагам усилия на волята, за да не погледна отблизо, да не отида направо при тялото и да задоволя непоносимото си любопитство, примесено със страх.

Мога да се приближа на сантиметри от нея. Мога да озаря лицето й с фенерчето си, за да проверя дали това е жената с британски акцент. И дали тя е Елиза Вандерстейл. Но зная, че не бива да го правя. Трябва да пристъпвам към тялото крачка по крачка, търпеливо, предпазливо. Трябва да се преструвам, че не зная какво ме очаква в мрака. Да се преструвам, че не ме е грижа. От мен не се очаква да проявявам

чувства, да реагирам по какъвто и да било начин спрямо хората, за които се грижа или които разследвам, но аз го правя, разбира се.

Поглеждам назад, където Харълд и Ръсти продължават да тропоят, разтоварват количките и разкопчават големите чанти от черен винил. Чувах тихия им шепот, когато разговарят.

— Нещо против? — питам и разменям малкото си тактическо фенерче за големия фенер на Марино.

Приклякам по средата на алеята и се оглеждам, за да се уверя, че няма да повредя евентуална улика. Мощният фенер с шест хиляди лумена е с изцяло метален корпус и тежи повече от килограм. Има широка леща с шест светодиода и когато ослепително яркият му лъч минава над алеята, озарява песъчинките кварц и силиций.

Те сякаш оживяват от светлината, а парченцата стъкло засияват, когато насочвам лъча към района около колелото. Правя го бавно, методично, не пропускам нито една подробност. Навлезем ли веднъж на територията, на която е извършено самото престъпление, няма връщане назад. Няма да можем да поправим евентуална грешка, затова, имам ли възможност, предпочитам да не бързам, колкото и това да дразни всички останали. Насочвам лъча на фенера покрай колелото, на около три метра от тялото.

Сега виждам по-ясно, че петите ѝ са се влачили по неравната повърхност, докато някой я е местил на близко разстояние, не повече от двайсет сантиметра, както ми се струва оттук. Мога само да предположа, че именно тези следи детектив Барклей е интерпретирал погрешно като свидетелство за борба. Виждам ниски спортни чорапи, сиви на цвят, много сходни с онези, които носеше колоездачката от Харвард Клуб, но не мога да бъда сигурна, докато не се приближа.

— Не съм сигурна какво се е случило тук, но видяното не ми харесва — казвам на Марино. — Нещо не е наред. Сякаш велосипедът ѝ е минал точно оттук, където осветителното тяло на стълба е отворено, а крушките счупени и стъклата са се разпилели навсякъде. Въпреки това обаче тялото ѝ е там? Освен това съмнявам се, че е карала колело по чорапи. Трябва да се приближа. Ще се върна след минутка, ако нямаш нищо против, а ти продължавай да снимаш — казвам аз и се изправям.

Всяка стъпка на огромните ми, закрепени надве-натри калцунни предизвиква стържене по чакъла. Насочвам лъча на фенера по алеята и

го проследявам до тялото. От метър или два виждам, че кестенявите ѝ коси са разпилени. Виждам привлекателното ѝ младо лице с чип нос и изящна брадичка, бледата кожа, мръсотията по леко раздалечените устни и очите, които се взират безжизнено през притворените клепачи. Очилата, които носеше по-рано, липсват, ако приемем, разбира се, че жертвата и колоездачката, която срещнах по-рано, са едно и също лице.

Убеждението ми, че това е именно така, нараства, и то при положение че подхождам крайно предпазливо към въпроса. Това означава, че не взимам под внимание какво ми подсказва интуицията. На ярката светлина на фенера виждам, че шортите ѝ са светлосини, а чорапите са на райета. Тревата под врата ѝ е подгизнала от кръв. От мястото, на което съм застанала, не се вижда много кръв, не забелязвам охлузвания и разкъсвания на кожата или каквито и да било наранявания по лицето. Само трева и мръсотия, сякаш се е претърколила по поляната.

Силно впечатление ми прави позицията на ръцете ѝ. Те са протегнати над главата ѝ, широко разтворени с дланите нагоре, а това потвърждава предположението ми, че са я влачили за китките. Никога не преставам да се учудвам на всички онези неща, които хората пропускат в суматохата. Много лесно би било да се заличат следите от влаченето и да се оправи позата на тялото, за да не бъде толкова очевидно какво е правено с него. Поглеждам отново близначките. Лицата им са извърнати към мен. Изпитвам неприятното усещане, че лъжат.

Твърдят, че не са приближавали тялото на по-малко от метър, ако се вярва на думите на Барклей. Някой обаче го е приближил. И това може да е повече от един човек. Може да са двама души със сходна сила, като всеки от тях е хванал жертвата за едната ръка, дърпал я е, а после е спрял. Питам се отново защо предпазната каска се е озовала на шест метра от тялото и лежи в тревата като морска костенурка на плажа. Да не би някой да я е хвърлил там? Какво се е случило с маратонките и блузата? Ами слънчевите очила, колието, шалчето? Ако ги е носила, къде са те сега?

Насочвам светлината към велосипеда и обикалям бавно около него. Търся повреди по колелата, по бялата рамка със сини акценти и състезателна лента, по седалката с пълнеж от гел. Не откривам металът да е хлътнал или издраскан. Но забелязвам, че черната стойка за

мобилен телефон, прикрепена към кормилото, е празна. Щипката, която би трябвало да придържа телефона на мястото му, е била освободена. Не виждам телефон наоколо, а това само подсилва предишното ми усещане. То се завръща като юмрук в стомаха, придружен от усещането за тежест. Поемам си въздух, дълбоко и бавно.

Опитвам се да поставя под контрол мислите си, свързани с жената, която срещнах два пъти днес, и се приготвям да посрещна неизбежния извод, който се стоварва отгоре ми като огромна приливна вълна. Велосипедът определено ми изглежда познат. Нямах причина да огледам по-детайлно колелото ѝ, но съм сигурна, че рамката му бе бяла или светла със сини детайли. Беше ми направило впечатление, че те са в тон със синята ѝ предпазна каска, която лъчът на фенера ми осветява отново в тревата близо до един японски клен.

— Това е странно — казвам на Марино и си представям образа на Елиза Вандерстийл от шофьорската книжка, която погледнах преди малко. — Каската лежи на шест метра от тялото. Защо?

— Може да е станало, докато се е съпротивлявала, може да се е опитвала да се отскубне от нападателя и да избяга — предполага той, но за момента не откривам никакви доказателства, че се е борила с някого или се е опитвала да избяга.

— Или сестрите са я подхвърлили там? Но ако са го направили, поради каква причина? — отговарям. — Струва ми се малко вероятно да са съблекли блузата на жертвата, но все пак къде е тя? Къде са обувките ѝ?

Не споменавам телефона, шалчето, колието или слънчевите очила, защото не бих могла да зная за тях, ако не съм срещала жената преди. Не съм готова да разкажа това на Марино. Ако съществува дори най-малката вероятност да греша, че съм срещнала именно жертвата, това би могло да го насочи в грешна посока. А това би навредило на случая, когато влезе в съда. Осветявам района с фенера и отбелязвам, че мястото, на което лежат велосипедът и тялото, е непокътнато, като изключим следите от влачене.

— За момента не виждам нищо, включително кръв, което да предположи, че е имало преследване или борба — обяснявам аз. — А това, което виждам, ми се струва толкова нелогично, че не мога да намеря никаква обяснение. То не е нелогично, а направо хаотично.

Тогава фенерът ми осветява нещо, което наподобява две лъскави нишки, навити на кравайче, разположени на пътеката на няколко сантиметра една от друга.

Двете парчета са дълги петнайсет или двацет сантиметра. Осъзнавам, че току-що сме открили изящна златна верижка, която е била разкъсана на парчета.

— Вероятно са части от колие — казвам на Марино и поглеждам назад към колелото.

То лежи на земята съвсем наблизо, на метър-два от нас. Оглеждам алеята около скъсаната верижка, търся следи от борба. Повърхността обаче е гладка и спокойна, сякаш нищо драматично не се е случило тук.

— Някой е скъсал колието. Не ми се струва да лежи отдавна на земята. — Марино поставя поредния маркер за улики, син конус с номер 7. — Чудя се дали на него е имало нещо, медальон, кръстче или нещо друго, ценно на вид. Или пък убиецът го е взел като сувенир.

— Възможно е — отвърщам аз и оглеждам района около парчетата от верижката, търся висулка, пръстен, талисман, всичко, което би могло да бъде част от колие.

Череп например, като онзи, който колоездачката носеше. Трудно можех да го пропусна още при първата ни среща край касата за билети, а после и при втората, на тротоара пред Харвард Клуб. Забелязах колието със златния череп, стори ми се доста странен, като илюстрация от някой комикс. Помня как младата жена го отметна назад на врата си, когато натисна педалите и потегли, за да не би парчето метал да подскочи и да я удари по зъбите например, докато кара. Мога само да гадая.

Вървя по тревата, но не откривам и следа от блузата ѝ. Спомням си, че беше бежово потниче, сувенир от турнето на Сара Барелес отпреди няколко години. Сигурна съм в това, защото не бях виждала подобна блуза. Накрая обаче откривам маратонките ѝ, едната тук, а другата ей там, „Конвърс“ с цвят на слонова кост. Връзките са останали завързани, сякаш просто е изула маратонките.

Може да не съм сигурна за името ѝ, но вече почти не се съмнявам, че точно тя е колоездачката, която срещнах по-рано през деня в театъра, а после и пред клуба. Полагам усилия да запазя хладнокръвие. Не мога да си позволя да реагирам на откритието. Не

мога да си позволя никакво лично отношение към работата, която върша тук. Взимам решение, докато поставяме конусите, водим записки и правим снимки. Време е да споделя с Марино.

— Не мога да го докажа — казвам му аз — и не съм сигурна дали има някакво значение. Но може би я срещнах по-рано днес.

— Шегуваш ли се? — Той спира на място и ме поглежда като ударен от гръм.

Обяснявам му накратко, като започвам със срещата в Американския репертоарен театър и продължавам с тази пред Харвард Клуб.

— Двамата с Бентън я видяхме на тротоара — добавям аз. — Трябва да е било към седем без петнайсет, когато слънцето вече залязваше, но още не се беше мръкнало.

— Ако е тя, едва ли е била мъртва отдавна, преди момичетата да я открият — казва Марино. — Обаждането на 911 е постъпило около седем и половина.

— Затова думите на Барклеј изглеждат толкова нелогични. Ако е била мъртва от по-малко от час, когато е проверил пулса ѝ, тялото не би трябвало да е в пълен ригор и не би трябвало да е дори в начален стадий.

Поглеждам отново към двете сестри, чиито погледи шарят насам-натат, докато Барклеј им говори нещо. Прави ми впечатление, че в негово присъствие не се чувстват така комфортно, както с Марино, и това е очевидно. Откакто отиде при тях, те започнаха да се държат като две уплашени малки момичета, уморени, отегчени, с облещени от страх очи.

Чувам, че Барклеј ги пита нещо за майка им. Задава въпроса си по начин, който ми подсказва, че ги е питал и преди. Те поклатят глави. Не съм ги чула да споменават баща си.

— Тя обикновено си ляга толкова рано... в осем и половина? — пита Барклеј.

— Зависи.

— Понякога.

— Когато не се чувства добре.

— Може би затова не вдига телефона...? — пита той, а аз не мога да различа кое от двете момичета му отговаря.

— Не — казва то. — Не я будим, когато спи. Не обича да го правим.

— Не обича да я будим, когато не се чувства добре — повтаря другото. Имам чувството, че са свикнали да се грижат за майка си.

Долавям само откъслечни фрази от разговора им, но и това, което чувам, е достатъчно, за да ми подсказже, че имаме сериозен проблем. Не бих се учудила, ако майката се окаже разведена, а причината да не вдига телефона е, че е пияна. Вероятно няма представа, че дъщерите ѝ не са се прибрали у дома. Надявам се да греша. Отключвам екрана на телефона си и изпращам съобщение на Харълд:

Идвам при вас.

А на Марино казвам:

— Мисля, че видяхме достатъчно за момента. Ще инструктирам Ръсти и Харълд как да разположат оборудването. Веднага се връщам. След това ще ни трябват няколко минути, за да вдигнем тентата и да включим прожекторите.

Марино поглежда към жълтата полицейска лента, която се губи в горичката. Ръсти и Харълд ни чакат на разстояние едно футболно игрище. Сетне той поглежда близначките, които стоят на петнайсетина метра вляво от нас, в самия край на поляната, близо до дърветата. Очите им продължават да се стрелкат насам-натам, докато Барклеј им задава въпроси, които не мога да чуя.

— Ще отида да поговоря с тях — казва ми Марино.

— Ще се видим там. — Поглеждам към близначките, които гледат към нас. — Би било чудесно, ако ни разкажат със свои думи какво са правили тук. Ако не възразяваш, бих искала да узная първо това.

— Да — съгласява се Марино, — вече сме наясно, че крият нещо. Например защо тялото е влачено по алеята или защо нещата на жертвата са разпилени наоколо или липсват.

18.

Ръсти и Харълд са нашият аналог на героите от популярния сериал „Странна двойка“. Дватама най-добри специалисти по аутопсии в Центъра по съдебна медицина в Кеймбридж са толкова различни един от друг, че изобщо не би трябвало да се погаждат.

Със своите панталони за сърф и суичъри с качулка, Ръсти прилича на хипи от златната ера на батика и Уудсток, докато Харълд е бивш военен, преквалифицирал се впоследствие в директор на погребално бюро. Той има оредяващи побелели коси, добре поддържани мустаци и носи строги костюми с едно копче, издържани в убити нюанси на черното и сивото.

— Колко време ще ви трябва? — Поглеждам оборудването, с което ще трябва да се справят на светлината единствено на своите фенерчета. — Ще бъдем ли готови до двацет минути?

— Така мисля — отговаря Харълд и прикляква. Ръсти се присъединява към него. Дватама се надвесват над големите сакове на колелца, отварят циповете им, вадят съдържанието им и го подреждат наоколо.

В саковете има сглобяеми алуминиеви рамки, черни странични панели с полиуретаново покритие и тента от здрав черен полиестер. На количките са подредени още чувалчета пясък, колчета, куфари с криминологично оборудване, кутии с ръкавици, пакети със защитно облекло за еднократна употреба.

Останалото, което може да ни потрябва, включително вода и храна с дълъг срок на годност, като протеинови блокчета например, ни очаква в камиона. Възнамерявам скоро да отида там. Може да пийна малко вода или да си почина от жегата поне за няколко минути. Но което е по-важно, искам да позвъня на Луси, без никой да чуе разговора ни. Ще я попитам за двацет и три годишната млада жена на име Елиза Вандерстийл, в чиято шофьорска книжка е записан лондонски адрес. Искам да видя какво може да открие племенницата ми за нея и нямам време за губене.

Няма никакво значение, че не сме установили със сигурност самоличността на жертвата. Към момента — особено ако съдя по видяното дотук — това потвърждение е чиста формалност. Останала част от историята обаче е обвита в мистерия, очакват ни куп загадки, които да разбулим, и трябва да се възползваме от всяка следа, на която попаднем.

Коя е била Елиза Вандерстийл? Защо е дошла в Съединените щати? Какво е правила в Кеймбридж? Имала ли е навика да кара колело покрай реката на свечеряване? Ако го е правила редовно, тогава някой опасен човек би могъл да разбере.

— Съжалявам, че усложнявам нещата — обяснявам аз. — Работата е там, че не искаме някой горе да види какво правим. Нямам предвид Господ. — Посочвам моста и околните сгради. Очаквам минути, след като се разнесе новината, в небето да се появят и хеликоптерите на новинарските канали. — Изложени сме на показ от всички посоки.

— Нали затова ни плащат такива големи заплати — отговаря Ръсти. Често използва този израз.

— Знаем ли как е убита? — пита Харълд.

— Не съм огледала тялото, защото не искам да го приближавам, докато не го скрием от чужди погледи и не си осигурим светлина. Но от разстояние мога да видя следи от травма. Освен това изглежда, че тялото е било местено.

— Това е лошо — отбелязва Харълд. — Сигурна ли си, че някой го е пипал?

— Има следи от влачене.

— Кофти — обаждат се и Ръсти. — Чух, че две хлапета са я намерили?

— Кой знае какво са правила, преди да пристигне полицията — добавя мрачно Харълд.

— Изглежда част от вещите ѝ липсват. Други са разпилени. Колието ѝ най-вероятно е било разкъсано и каквато и висулка да е имало на него, е изчезнала. — Не споменавам златния череп.

Не им казвам какво да търсят. Продължавам да си повтарям, че не бива да позволя на някаква лично моя теория, основана на опит, който може да се окаже подвеждащ, да повлияе на разследването. Какво ако съм срещнала Елиза Вандерстийл — стига това да се окаже

истина? Какво общо има това със смъртта ѝ или с онова, което може да открием или да не открием тук?

Дори да се опитам да омаловажа срещата ни като случайност, която няма нищо общо с разследването, зная, че това не е така. Най-малкото, разбере ли съдът, че съм се срещала с нея малко преди смъртта ѝ, няма да погледне с добро око на тази новина. Тя няма да подсили позицията на обвинението. Тъкмо обратното. И защитата ще я използва срещу мен. Ще ме обвини в липса на обективност, ще заяви, че съм се повлияла от срещите си — не една, а две — с жертвата часове преди смъртта ѝ.

— Свалена е насила — казва Харълд. Има предвид скъсаната златна верижка, която споменах.

— Така изглежда, ако предположим, разбира се, че бижутото е нейно — отговарям.

— Изглежда, че е имало яростна борба, след която нападателят се е опитал да манипулира местопрестъплението — предполага той. Двамата с Ръсти обръщат челниците си към мен и светлината им ме заслепява.

— Несъмнено е имало насилие — отговарям аз. — Не мога да кажа, че е имало борба, защото все още не знаем достатъчно. Ще научим повече веднага щом вдигнем тентата.

— Обсъдихме как е най-добре да подходим. Решихме, че ще искате тента тип шатра и я препоръчахме на Марино. — Харълд винаги говори леко сервилно, угоднически дори, сякаш посреща опечалени на входа на параклиса или развежда посетители в магазин за ковчези. — Запознати сме с района, разбира се, но взехме и карта.

Поглеждам към горните етажи на студентското общежитие Елиът Хауз и виждам няколко души да надзъртат през грейналите прозорци. Извърщам глава към моста, където колите се нижат и в двете посоки. Чувам тракане на метал, последвано от стоварване на чували на земята.

— Тази вечер ли ще извършиш аутопсията? — пита Ръсти.

— Обикновено бих изчакала до сутринта, но случаят не е обикновен — отвърщам аз.

— Питам, защото се чудя дали ще имаме нужда от Ан? — Вдигна поредното колче от тентата, което изглежда тежко, но всъщност е много леко. Лампата на челото му проблясва като око на

циклоп. — Защото в такъв случай тя би трябвало да се върне в Центъра, и то още сега.

Край нас израства алуминиевата рамка на тентата, която прилича на футуристична версия на Стоунхендж, изработена от сребристи тръби.

— Ще повикам микробус да я превози, когато му дойде времето. — Сега вече Ръсти говори за тялото.

— Как мислиш да процедираш? — питам аз. — Без да минеш с микробуса право през местопрестъплението.

— Мисля да спра колкото може по-близо, без да навлизам в оградения периметър — казва Ръсти. — Когато си готова, ще ни дадеш знак да я изнесем, но тогава тя ще бъде в черен чувал. И ако някой заснеме нещо на фотоапарата или камерата си, ще види само тяло върху носилка. Мисля, че ако всичко мине добре, ще я отнесем в Центъра към девет. — Двамата се споглеждат, а аз кимам.

— Мога да уведомя Ан — предлага Харълд.

Ан е главният радиолог на Центъра по съдебна медицина, а аз ще искам тялото на жертвата да бъде прегледано с компютърен томограф колкото може по-скоро. Затова отговарям, че, да, Ан трябва да се върне на работа, ако може.

— Смяташ, че е била убита? — пита Ръсти.

— Все още не зная какво да мисля.

— Ще вляза в ролята на адвокат на дявола — продължи той. — Чудя се дали смъртта не би могла да е свързана с горещините. Карала е колелото си, прилошало ѝ е, паднала е и си е ударила главата. Сигурен съм, че напоследък имаме доста смъртни случаи, свързани с високите температури, и поне част от тях несъмнено изглеждат странни.

— Никакъв инцидент с колелото не е в състояние да обясни защо вещите ѝ са разхвърляни наоколо — казва замислено Харълд.

— Зависи кой ги е пипал и кога се е случило — възразява Ръсти. — Може някой да е откраднал нещо. Да си имаме работа с проява на мародерство като при самолетните катастрофи? Не пристигнеш ли по най-бързия начин на мястото на инцидента, хората ще отмъкнат всичко.

— Не и тук. Подобно нещо не може да се случи тук — отвръща мрачно Харълд.

— Навсякъде се краде — казва Ръсти, докато развива рулото черен полиуретан, който ще използва за страничните панели на тентата.

Разказвам им повече за близначките, открили тялото, и заявявам, че не можем да бъдем сигурни кой какво е направил. Децата не винаги разбират последствията от своите действия, казва Ръсти с обичайния си провлачен и дружелюбен тон и челникът му подскача върху кърпата, която е вързал на главата си.

— Понякога преместват нещо, друг път взимат нещо. Не осъзнават какво правят. — Сглобява рамката на голям панел от огражденията. — После нерядко ги хваща страх и започват да лъжат, защото не искат да загазят.

— Ще сглобим компонентите тук — казва ми Харълд, докато оглеждам количките и преценявам какво да взема от тях. — А когато сте готови и прецените, че можем да работим на местопрестъплението, ще ги съединим там.

— Ще оградим периметъра и ще можете да разположите шатрата точно над тялото и велосипеда. — Добавям, че Марино обикновено използва спрей с боя, за да означа къде можем да опънем тентата или да оставим нещо на земята.

Свалям прекалено големите ръкавици, които ми даде, както и огромните калцуни, пристегнати с ластици. Изхвърлям ги в яркочервен чувал за опасни биологични отпадъци.

Взимам нещата си и грабвам куфарче с криминологичен набор, което прилича на голяма пластмасова кутия за инструменти. Прибавям и кутия пурпурни нитрилови ръкавици, малък размер, няколко чифта калцуни с грапава подметка, за да не се хлъзгат, и пакет гащеризони с качулки. Оставям Ръсти и Харълд да сглобяват шатрата, тръгвам по алеята и се връщам на поляната.

Насочвам фенера си надолу и леко напред, като внимавам да не настъпя евентуална улика, макар двамата с Марино вече да сме проверили това място. Никога не спирам да гледам в краката си или около мен, защото е напълно възможно да подмина няколко пъти дадена улика, преди да я забележа. Засега не съм открила нищо освен разпилените лични вещи на жертвата, които вече сме маркирали с конуси. Паркът е чист. Изглежда, че всяко боклуче, на което попадам, е тук съвсем отскоро.

Чувам дишането си, стъпките по застланата с чакъл алея, шумоленето на калцуните, когато тръгвам през тревата. Чувам постоянния тътен на трафика по моста, бученето на колите и камионите, воя на мотоциклетите по Кенеди стрийт. Толкова е горещо и душно. Не долавям и най-слабия повей на вятъра. Забавям крачка, тъй като в мрака отпред изниква нечия фигура и се запътва право към мен. Полицейската служителка, която видях по-рано.

— Доктор Скарпета? — Тя е възбудена, едва успява да си поеме дъх и да спре на метър-два от мен, насочвайки фенерчето си към земята. — Случвало ли ви се е да намерите нещо, което изобщо не сте търсили? — На лъскавата метална табелка върху тъмносинята ѝ униформена блуза с къси ръкави пише: Н. ФЛАНДЪРС.

— Непрекъснато ми се случва — отвърщам аз. — Какво сте открили?

— Тъкмо идвах към вас, за да проверя дали имате нужда от нещо — поглежда тя към Ръсти и Харълд. — И забелязах нещо. Вероятно не е важно, но все пак ми се стори малко странно. Мисля, че някой е повърнал зад онези храсти там. Сигурна съм, че е станало скоро. — Тя се обръща и посочва зад себе си. — В горичката точно до пътеката, недалеч от колелото и тялото.

— Детектив Барклеј спомена, че на едно от момичетата може да му е прилошало — отговарям аз. Оставам с впечатлението, че полицай Фландърс не знае нищо за това, защото той не си е направил труда да я информира. — Каза, че когато пристигнал тук, видял една от близначките да излиза от храстите. Имала вид на човек, който ще повърне всеки момент.

— Е, някой определено го е направил.

— Ще проверя мястото, ако искате. Бездруго се бях запътила натам.

— След колко време ще можем да включим осветлението?

Обяснявам ѝ, че скоро ще издигнем шатрата, а след това ще преместим тялото по възможно най-бързия начин.

— Извинете, че го казвам, но не ми се струва уместно да я оставим да лежи на земята.

— Много по-неуместно би било да компрометирам някоя улика — отговарям аз.

— Не можем ли да я покрием с нещо? С чаршаф или друго?

— Боя се, че не. Не мога да рискувам да поместим тялото или да изгубим улика, особено трасеологична. Ако я покрия, преди да я огледам внимателно с лупа, няма да имам представа каква вреда мога да нанеса.

— От доста време лежи така, затова предполагам, че още половин час няма да ѝ навреди — заключава полицай Фландърс.

— Какво ви навежда на мисълта, че лежи от доста време?

— Така казва Барклеј.

— Ще направим най-добре, ако не разпространяваме разни слухове — казвам аз, а тя насочва фенерчето си към багажа, който съм помъкнала.

— Мога ли да ви помогна? Прекалено горещо е, за да мъкнете толкова тежки неща.

— Добре съм. Ако на някого от вас му се допие вода и прииска да се спаси от горещината, камионът ни е ей там.

— Стига в него да няма трупове — шегува се тя.

— Ще ви изненадам приятно, но не пренасяме телата със същия камион, в който почиваме, храним се, пием, работим. За трупа ще пристигне специален микробус — обяснявам.

Полицай Фландърс има широко лице, което не мога да нарека нито красиво, нито непривлекателно. Тя спада към категорията, която майка ми наричаше „обикновени момичета“. Под това имаше предвид момичета със семпла външност, които се намират в по-неблагоприятно положение от „грозните“. Точно така се изразяваше и обясняваше грубите си думи по изключително логичен начин. Поне от гледна точка на ограничения си миоглед. Същата позиция заемаше и Дороти. Красивите момичета не се напрягат в живота, защото не им се налага. Грозните момичета се трудят упорито поради очевидни причини.

Извън тези две категории остават обикновените момичета, които обикновено са синоним на „умни момичета“. Те трябва да полагат повече усилия, за да успеят, но не знаят как да го постигнат или просто не им пука. Така обикновените момичета заемат първите места в класациите за професионално развитие и последните в класациите за привлекателност. Предполагам, че това бе някаква странна версия на баснята „Костенурката и заека“, която майка ми сама си е съчинила, с тази разлика, че в нея няма никаква поука.

Н. Фландърс е толкова обикновена, че Дороти трудно би намерила някоя мила дума, за да я опише. Предполагам, че на възраст е над четиридесет и пет, с невисока, набита фигура, която панталоните с ниска талия и черният кожен колан не правят по-привлекателна. Късо подстриганите ѝ черни коси са затъкнати зад ушите, а под разтворената яка на униформената ѝ риза наднична бяла тениска.

— Ще ви покажа. — Дава ми знак да я последвам. — Има някакъв парцал, не зная дали е кърпа или просто парче плат. Но доколкото успях да видя, някой е повърнал върху него. Имам предвид, че не се приближих на повече от метър — метър и половина и не го докоснах, разбира се.

Осветяваме пътя пред себе си, заобикаляме велосипеда и спираме в периферията на горичката между алеята и реката. Разпознавам рододендроновите храсти, които Барклеј посочи по-рано, и докато полицај Фландърс прогонва гъстите сенки с фенерчето си, аз подушвам това, което търсим, преди още да го видя.

— Там. — Фландърс насочва лъча светлина към нещо, което прилича на смачкан на топка парцал, заплел се в ниските клони, сякаш някой го е захвърлил там.

Оставям куфарчето, навеждам се и насочвам своя фенер. Установявам, че Фландърс не е открила парцал или кърпа. Това е блуза, вероятно кремава или бежова. Успявам да различа част от изображението върху нея, лице, нанесено със ситопечат. Спомням си, че жената с колелото, която срещнах, носеше бежово потниче на Сара Барелес.

— Предполагам, че никой не я е снимал — казвам аз и отварям ключалките на куфарчето си.

— Не. Открих я с помощта на фенерчето. А после ви видях да идвате.

— Трябва да повикаме Марино. — Пристъпям внимателно, нахлузила калцуните с грапава подметка върху обувките, които продължавам да чувствам влажни и лепкави върху голата кожа на краката си.

Слагам си ръкавици, този път по-малки, които пасват идеално на ръцете ми. Отварям прозрачен найлонов плик за улики и изваждам чифт стерилни пинсети за еднократна употреба. Обикновено не прибирам в найлон нищо, което не е изсъхнало напълно. Кръвта и

другите телесни течности, включително съдържанието на нечий стомах, ще загният и ще се разложат, тъй като в тях ще се развият гъбички и бактерии и ще унищожат всякакви доказателства, като ДНК например.

Обяснявам това на полицай Фландърс, когато чувам Марино, преди да го видя. Стъпките на огромните му крака отекуват по алеята.

— Какво има? — прогърмява гласът му в мрака. Показвам му какво сме открили. — Защо смяташ, че е нейна? — Въпросът му е насочен към мен. Изпитвам облекчение, че не го свързва с онова, което му разказах преди малко.

Не ме пита дали блузата ми изглежда позната. Не се интересува дали си спомням как е изглеждала или е била облечена колоездачката, която срещнах два пъти този ден.

— Това е блуза, влажна, покрита с повръщано — казвам аз. — Изглежда се е случило скоро, тъй като нищо не би останало влажно за по-дълго време в тази горещина.

Докато Марино прави снимки, аз му обяснявам, че блузата е прекалено влажна, за да я прибера в хартиен плик. Ще трябва да я сложа в найлонов, но само временно. Ще наредя да я доставят директно в Центъра по съдебна медицина. Правя всичко възможно да съхраня уликата в първоначалния ѝ вид. Ще анализирам блузата, ще я окача в сушилнята, а засега само ще покривя носа и устата си с хирургическа маска.

— Защо не отидеш при двете момичета — предлага Марино на полицай Фландърс. — Не позволявай на никого да говори с тях, ти също не им задавай въпроси. Просто им прави компания, двамата с Док ще дойдем, когато приключим тук.

Тя се отдалечава, а аз подавам на Марино маска. Той си я слага и започва да снима.

— Мамка му! — оплаква се, докато под краката му пращят сухи клонки. — Има неща, с които не мога да свикна! По дяволите!

— Добре ли си?

— Нали знаеш какво става, когато някое хлапе повърне в автобуса? На всички започва да им се повдига.

— Ако ще го правиш, използвай кесия. Да ти дам ли една?

— Не, по дяволите! Виждал съм далеч по-гадни неща!

Подавам му чифт пинсети за еднократна употреба и той хваща блузата с тях и я измъква от храсталака. Поднася я към прозрачния найлонов плик, който държа разтворен. Вече мога да видя, че това е блуза от концерт на Сара Барелес и е скъсана. Памучният плат е раздран на места, но не забелязвам кръв. Ако жертвата е носила тази блуза, когато е била нападната или ранена, по нея би трябвало да има кръв.

Двамата с Марино обсъждаме това, защото ни се струва нелогично.

— Нямам представа как блузата ѝ се е озовала тук — казва Марино, докато продължава да рови из храстите. — И по нея няма кръв, така ли?

— Трябва да я огледам внимателно, но няма да го направя тук.

— Освен ако момичетата не са я съблекли. Може да са я свалили от тялото, защото са я харесали.

— Но защо тогава е скъсана? Защо е съсипана? — питам, докато затварям найлоновия плик.

— Откъде да знаем дали не е била скъсана? — казва Марино.

Не си спомням блузата на колоездачката да бе скъсана. Но и не съм я оглеждала внимателно. По онова време нямах никаква причина да се вирам във всяка подробност, като че предварително пиша доклад за оглед.

— Ще разберем това, когато се върнем в лабораториите — отвърщам аз. — Но отсега мога да ти кажа, че виждам, че е скъсана на много места и е изцапана с повръщано.

— Как се е озовала в храстите? Отговорът може да бъде само един: не е отишла сама там. А тук има доста разровени листа и отъпкана почва.

Поглежда към двете сестри. Виждам гърба на полицай Фландърс и лъча на фенерчето ѝ. След няколко крачки ще се озове при момичетата.

— Да вървим! — Марино излиза от храстите и стъпва на тревата. — Да разберем какво са направили.

19.

Представям се като Кей Скарпета, което не означава нищо за тях.

Не казвам, че съм доктор, госпожа или госпожица. Може да съм ченге. Може да работя за социалните служби. Предполагам, че бих могла да мина и за приятелката на Марино. Нямам представа какво си мислят близначките за мен или какви догадки правят относно причината да се появя тук и да ги разпитам за мъртвото тяло, на което са се натъкнали.

— Как сте? — питам ги аз, оставям куфара си и се усмихвам.

— Добре.

Лицата им са зачервени и изглеждат уморени, но доколкото разбирам, отказали са поканата да изчакат в патрулна кола, в която има климатик. Предпочитат да стоят навън, в горещата и непрогледна нощ. Минава ми през ума, че им харесва да се намират в центъра на вниманието. Имам чувството, че обикновено или ги навикват, или ги игнорират, не бих се учудила, ако се окаже, че са изложени на непосилен присмех и тормоз.

— Би искала да ви зададе няколко въпроса — обяснява им Марино, като има предвид мен. — После ще ви заведем на едно място, където ще бъде прохладно, ще получите нещо за хапване. Искате ли да видите как изглежда едно истинско полицейско управление?

— Добре — съгласява се едната от тях.

— Къде са телевизионните камери? — пита другата. — Защо не са го излъчили по новините? Непременно трябва да го излъчат по новините!

— Не желаем тук да има нито камери, нито репортери — отговаря Марино.

— Защо ги няма?

— Защото аз съм шефът тук — отговаря спокойно Марино. — Сещате ли за онази симпатична полицайка, която беше тук преди няколко минути? Полицай Фландърс ще ви откара в полицията с патрулния си автомобил.

— Загазили ли сме?

— Защо трябва да сте загазили? — пита Марино.

— Защото някой е мъртъв.

— Защото някой е направил нещо лошо.

Докато с Марино идвахме насам, той ме уведоми, че момичетата са на четиринайсет. Имената им са Аня и Еня Румидж. Фамилията им се произнася с „у“, а не с „ъ“, в противен случай би звучала Ръмидж, което означава сбирщина или вехтория. Ама че неподходящи имена за еднояйчни близнаци! Сякаш не им стигат другите подигравки на хлапетата, ами трябва да търпят и тези, свързани с името им. Дарявам ги с добронамерен, изпълнен със симпатия и съчувствие поглед, сякаш всички ние сме се озовали заедно в тази непоносима жега и пак заедно сме се забъркали в тази каша. Това, разбира се, е безкрайно далече от истината.

— Чудя се къде точно стояхте, когато забелязахте тялото — питам аз, сякаш съм объркана и се нуждая от помощта им.

— Там! — Аня, момичето с розовите дрехи, сочи дърветата зад нас, където Ръсти и Харълд продължават да сглобяват скелета на шатрата.

— С други думи, вървели сте през гората, като сте следвали алеята, която води към поляната — пояснявам аз.

— Да, и тогава видяхме колелото на земята.

— Тогава видяхме и нея.

— Когато влязохте в парка откъм Кенеди стрийт, видяхте ли някого? Чухте ли нещо? Интересно ми е колко ли дълго е лежала тук, преди да я откриете?

Обясняват, че не са чули или видели нищо необичайно, докато са прекосявали парка. Не са чули никакви разговори, писъци, викове за помощ. Докато и двете продължават да разказват какво се е случило, аз започвам да си ги представям как вървят по същата алея за джогинг, по която минахме двамата с Марино.

Когато излезли на поляната, видели сцена, която ги навела на мисълта за инцидент с колело. По това време вече било тъмно и наоколо нямало никого. Паркът бил пуст, с изключение на „животните“, както се изразяват. Катерички, може би дори елени, обясняват те. Питам ги в колко часа са открили колелото и тялото на жената, но момичетата само поклащат глави. Нямаат представа.

— Какво направихте после? Можете ли да ми опишете какво точно се случи след това? — питам аз, а те поглеждат към Марино. Търсят одобрението му и той ги насърчава с кимане. — На какво разстояние от нея се приближихте? — интересувам се аз.

— Кажете й. Всичко е наред — подканя ги той. — Тя е доктор и се опитва да помогне.

Това явно не са най-подходящите думи. Близначките вперват поглед в трупа, сякаш не е прекалено късно за лекарска намеса.

— Аз съм доктор, който работи с полицията — обяснявам аз, без да използвам помпозни фрази като *съдебен лекар*, *съдебномедицински експерт* или *съдебен патологоанатом*. — Трябва да разберем какво се е случило с жената, която сте намерили. Задачата ми е да открия как се е наранила и е починала.

— Сигурно се е блъснала — казва облечената в жълто Еня.

— А може някой да я е нападнал, защото не е виждала добре. Когато човек не вижда добре, кара бавно, нали така? А когато кара бавно, някой може да го издебне и да му се нахвърли.

— Беше прекалено тъмно — добавя сестра й.

— Прекалено тъмно, за да се кара колело в парка? — продължавам мисълта им, а те кимат.

— Защо решихте да минете оттук? — пита Марино. — Тъмнината не ви ли притесни?

— Не, защото го правим непрекъснато.

— Не, не непрекъснато — възразява облечената в розово Еня. — Рядко минаваме оттук по тъмно, но този път пицата ни се забави.

— Защото ти поиска салам. Макар аз да не исках.

— И какво толкова е станало?

— Добре, дошли сте тук, било е тъмно. Не ви ли е страх да се разхождате сами из парка? — пита Марино, а те поклащат глави.

— Внимаваме за коли. А в парка няма коли. Мама не обича да се разхождаме около коли.

— Не сме дошли и с влак.

— Само се разхождаме пеша понякога. Но не и през зимата или когато е прекалено студено край водата.

— А най-вече, когато е горещо.

— Мама ни дава пари за храна, когато не се чувства добре.

— Днес не се чувства добре.

— Много е уморена.

— Спи и не иска да става.

Местя поглед от едното момиче към другото, от Аня към Еня. А може би от Еня към Аня. И двете се облечени в шорти от ликра с връзки и блузи тип лале. Продължавам да задавам въпроси, а те ми разказват същата история, която вече съм чула от Барклей. Приблизихи се до тялото, но не го докоснали. Очите им шарят наоколо, докато описват видяното. Когато ги питам колко дълго са изчакали, преди да позвънят в полицията, те не отговарят и не ме поглеждат в очите.

Питам Еня, облечената в жълто, дали тя е позвънила, но момичето поклаща глава в знак на отрицание.

— А ти? — обръщам се към облечената в розово Аня. Сега и двете се втренчват в мен.

— Мога ли да видя телефона ви? — пита Марино. — Обзалагам се, че поне едната, а може би и двете имате телефони. — Момичетата показват, че това не е така. — Значи никоя от вас не се е обаждала в полицията, така ли? Как тогава сме научили за инцидента, след като не сте ни звънили?

— Аз не съм звънила в полицията — казва бавно, но категорично Еня.

И двете продължават да настояват на своето, но първоначално това ми звучи като откровена лъжа. Впоследствие обаче се прокрадва съмнение. Нямам представа какво се е случило.

* * *

Знаем, че в полицейското управление на Кеймбридж е постъпило обаждане на телефон 911. Някой е съобщил за инцидент в парка, а това подсказва, че момичетата са имали достъп до телефон. Но ако наистина не притежават телефон, това би могло да означава, че са използвали чужд телефон.

Към това уравнение прибавям наблюденията си от местопрестъплението. Стойката за телефон, монтирана на кормилото на велосипеда, е празна. Ако жената, която срещнах по-рано, е Елиза Вандерстейл, както подозирам, би трябвало да има телефон, защото я

видях да поставя айфона си на стойката, преди да потегли по Куинси стрийт и да навлезе в „Харвард Ярд“. Какво се е случило с телефона ѝ след това? Започвам да се досещам и това обяснява защо Аня и Еня са готови да се закълнат, че не притежават телефон.

Може би наистина не притежават свой собствен телефон. Твърдят, че не са се обадили в полицията. Твърде вероятно е да не са имали тази възможност. Не и ако телефонът не е техен, не и ако телефонът е заключен и те не знаят паролата. В такъв случай наистина не биха могли да се свържат с полицейското управление в Кеймбридж. Не биха могли да позвънят дори на 911, без да отключат екрана. Съмнявам се, че биха могли да влязат в режим за спешни повиквания, освен ако някой не им е показал как се прави.

Споделям разсъжденията си с Еня, която е облечена в жълто. Питам я дали знае какво е айфон и тя отговаря утвърдително. Оказва се, че майка ѝ има такъв телефон. Да, знае, че трябва да плъзне пръст надясно по заключения екран, за да се покаже виртуалната клавиатура, с която да въведе паролата. Долу вляво се появява надпис EMERGENCY. Така телефонът влиза в режим на спешни случаи. Трябва само да кликне върху него и може да набере номера за спешни случаи, който в Съединените щати е именно 911.

Затова нито Еня, нито Аня са позвънили на официално обявения номер на полицейското управление на Кеймбридж. Една от сестрите е влязла в режима за спешни случаи и е набрала 911. Точно това Аня, момичето в розово — но не и Еня, близначката в жълто — признава, че е направила.

— Откъде знаете какво трябва да направите? — преструва се на впечатлен Марино.

— Мама ни показва — отговарят двете едновременно.

— Показала ви е как да използвате телефона в случай на необходимост? — предполагам аз, а те кимат.

— Ако трябва да повикаме линейка — пояснява Аня.

— Това ли мислехте, че правите? Че звъните на Бърза помощ? Решили сте, че викате линейка? — питам аз и те потвърждават, че точно това е било намерението им.

— Изобщо не сте помислили за полицията — поема щафетата Марино. — Не сте очаквали да пристигне полицията, тъй като сте позвънили за помощ. И не сте викали полицията.

Те потвърждават, че не са имали никакво намерение да викат полицията. Не са искали ченгетата да идват тук. Обясняват, че са искали да ѝ помогнат, а полицията не помага на никого. Човек се обажда в полицията само ако иска някой друг да загази.

— Или когато някой е лош — казва Аня — и трябва да го заключат в затвора.

С Марино осъзнаваме, макар да не го изричаме на глас, че момичетата не са ни подвели съзнателно за телефона или за това на кого са се обаждали или не са се обаждали. Очевидно е, че не се ориентират добре в ситуацията и не излизат извън границите на понятията *спешен случай* и *престъпление*. Едното изисква лекарска помощ. Другото изисква полицейска намеса. Това означава, че не са били сигурни дали жертвата е мъртва и не са предположили, че е била нападната. Първата им мисъл е била, че жената е претърпяла инцидент, и реакцията им е била да повикат медицинска помощ, както ги е учила майка им.

— Не сте искали да идва полиция — повтаря Марино, за да е абсолютно сигурен. — Искали сте линейка.

— Да.

— Смятахте, че е жива ли? — Ще продължи да пита, докато не получи удовлетворителен отговор.

— Не помръдваше.

— И миришеше лошо. — Облечената в розово Аня сбръчква носа си.

— Можете ли да опишете миризмата? — питам аз.

— Като сешоара на мама, когато е развален.

— Усетили сте миризма, която ви е напомнила за сешоара на майка ви? — Опитвам се да разбера какво означава това, затова се преструвам, че за първи път чувам за тази странна миризма.

Няма да се издам, че и Барклеј спомена нещо подобно.

— Става прекалено горещ — казва Еня.

— И мирише на изгоряло? — гадая аз, като се сещам за счупената улична лампа.

— Ако бяхте решили, че някой ѝ е направил нещо лошо, щяхте ли да повикате полиция? — пита ги Марино.

Двете момичета се замислят, след което едновременно поклащат глави.

Вдигат рамене и признават, че не знаят. Марино посочва поляната и ги моли да си спомнят първото си впечатление, когато са видели колелото и жената на земята. Продължават да твърдят, че отначало са решили, че става въпрос за инцидент.

— Искали сте да ѝ помогнете — предполага той и те кимат. — Видели сте, че е ранена. — Ново кимане.

— Не искахме да пострада повече.

— Като например да я прегази друг колоездач — обяснява Аня и маха уверено с ръка.

— Такава опасност съществува, когато някой лежи по средата на алеята, нали? — Марино не закъснява с въпроса. — Може би сте я преместили малко? За да не би някой да мине върху нея? — пита той, а те кимат.

Съвсем простичко обяснение.

— Какво се случи, та ти прилоша? — Марино гледа и към двете, защото не знае към коя да се обърне.

— Стомахът ми — отвърща Еня.

— А блузата, с която се избърса? — Марино продължава смело напред. — С нея ли беше облечена, когато я намерихте? — Предполага, че момичетата са съблекли блузата от мъртвата жена, но те поклащат глави, не, не. Изглеждат съвсем спокойни.

Не изглеждат нито уплашени, нито нещастни.

— Беше в храстите при онова нещо. То ме уплаши и ме накара да повърна — обяснява Аня.

— Хъммм — мръщи се Марино. — Чудя се дали това са същите храсти, където я намерихме.

— Искях само да видя какво е. Там наистина имаше нещо. — Очите ѝ изведнъж се разширяват зад стъклата на очилата. — Опитва се да ме ритне и аз изпищях.

— Какво смяташ, че си видяла? — пита спокойно Марино, сякаш думите ѝ не звучат странно.

— Може да е било елен.

— Може и тя да го е чула, докато е минавала с колелото, и да се е уплашила. Затова да е паднала.

— Наистина ли видяхте елен? — намесвам се аз.

— Чух го — отговаря възбудено Аня. — Чух го да тича.

— Ами ти? — обръща се Марино към сестра ѝ.

— И аз го чух! — възкликва Еня, както правят децата, когато разберат, че някой няма търпение да чуе историята, която разказват. — Чух го да тича в тъмнината, а после се появи полицаят.

— Да видим дали съм разбрал правилно — казва Марино. — Чули сте нещо или някой да тича в храстите, а после се е появил детектив Барклеј. Имате ли представа колко минути са минали между шума, който сте чули в храстите, и появата на Барклеј?

— Една минута — отговаря Еня.

— Нямам представа — признава Аня.

— Една минута или нямам представа? — Марино се взира в тях. — Кое от двете?

— Може да е било повече от една минута. Не зная.

— Бях уплашена, а после той се появи и тръгна към нас. Загазили ли сме? — Еня отново изглежда объркана.

— Защо трябва да сте загазили? — учудва се Марино.

— Нямам представа.

— Хъммм. — Марино се преструва, че се е замислил върху нещо неприятно. — Чакайте малко. Да не би да сте направили нещо, за което не зная? И затова се притеснявате, че може да загазите?

Строго погледнато, отговорът е да. Момичетата са компрометирали местопрестъплението и вероятно са се опитали да откраднат скъп телефон, взет от мъртвец. Дори първоначално да са го взели, за да се обадят на 911, намерението им впоследствие е било да го задържат, освен ако не са в състояние да предложат по-добро обяснение. Мисля, че спокойно можем да ги уверим, че никой няма да ги подведе под отговорност. Не би трябвало, защото не съм сигурна дали разбират какво точно са направили.

Еня сякаш прочита мислите ми и взима раницата си, която лежи в тревата до краката ѝ. Тя е розова на миниатюрни сърца, досущ като тази на сестра ѝ. Рови в предния джоб и изважда айфон в леденосин калъф като онзи, който видях колоездачката да поставя в стойката на кормилото.

Марино не докосва телефона. Не се преструва на изненадан, не ги гледа подозрително или осъдително. Отваря кафяв хартиен плик за улики и го поднася пред Еня. Нарезда ѝ да пусне телефона в него.

— Това ни помогна много — заявява той на двете момичета. Представя си бурното възмущение на Барклеј, когато разбере какво е

направил току-що. — Знаете ли какво не ми е ясно? — пита той.

— Какво?

— Как се сдобихте с това? Откъде го взехте?

Аня, която е облечена в розово, обяснява с нотка на гордост, че е видяла телефона „на кормилото“ и го е взела „назаем“.

— Много добра идея да вземете телефона и да повикате помощ — казва Марино.

Близначките изглеждат доволни.

Сега ги пита дали имат нещо против да надникне в раниците им. Там може да открие още нещо полезно.

— Добре — съгласява се Еня и го хваща за ръка.

Притиска дланта му към лицето си сякаш в знак на обич.

20.

Прекосявам поляната за втори път през последните четиридесет минути. Сега следвам алеята, която води към изхода на парка, където в тъмнината тихо мърка дизеловият генератор.

Раздразнението ми расте с всяка изминала минута. Надявах се да съм се върнала вече в Центъра, а работата ми на местопрестъплението едва сега започва. Тялото трябваше вече да е в скенера за компютърна томография. А аз трябваше да подготвям залата за аутопсии.

Вече би трябвало да имам представа какво се е случило с нея, а аз нямам. Да не говорим колко уморително е това състояние на свръхпредпазливост, в което се намирам в момента. Когато трябва да обмисляш всяко свое действие, всяка своя дума, да следиш внимателно къде стъпваш или какво докосваш, бързо се изморяваш. Особено в това време.

Вече е девет и половина вечерта, а шатрата още не е опъната. Мога да остана навън, вместо да се оттегля сред тихия комфорт на огромния камион и неговия климатик. Не мога да направя почти нищо в момента и ако съм научила нещо през годините, то е кога трябва да намаля темпото. Ако не пия вода, ако не внимавам организъмът ми да не прегрее, ако не планирам действията и не разработя стратегията си, от мен няма да има голяма полза.

Мобилният команден център е с размерите на малка яхта, прикачена към мощен влекач, боядисан изцяло в бяло с кръста на ЦСМ и герба на щата Масачузетс по вратите. Фургонът няма прозорци, но в него е светло и прохладно. Той е нещо като комбинация от луксозно хотелско фоайе и военен щаб, където ключовите ни служители могат да почиват, да работят, да организират видеоконференции, да ползват компютри, да складират улики, които впоследствие да изпратят в лабораториите. Когато се отбих за първи път тук, целта ми бе да пийна вода, да се преоблека и да прибера блузата на жертвата на сигурно място в хладилник за веществени доказателства.

Сега се връщам отново, за да пия вода, да изям протеиново блокче и да прогоня от мислите си вечерята в Харвард Клуб, която пропуснах. Умирам от глад и очаквам с нетърпение новини от Луси. Племенницата ми настояваше да обсъди нещо с мен, но аз не можех да говоря. Сега, когато разполагам с няколко спокойни минути, не мога да се свържа с нея. Решавам да запълня времето си, като се опитам сама да открия някаква информация за Елиза Вандерстийл, затова сядам пред компютъра.

Въвеждам паролата си и прекарвам няколко минути в търсене на името, но не откривам нищо, абсолютно нищо, дори един-единствен файл, а това ме изпълва с неприятно чувство. Опитвам с комбинация от Вандерстийл и Мейфеър, Лондон, но отново нямам късмет. Това е странно. В наши дни трудно можеш да опазиш името си да не попадне в интернет, затова, ако се доверя на търсенето, това би означавало, че Елиза Вандерстийл просто не съществува.

По всичко изглежда, че не присъства и в нито една социална медия. Не мога да я открия в Инстаграм, Фейсбук или Туитър, което е много необичайно за млад човек. Жената, която срещнах да окачва рецепти във файето на Американския репертоарен театър, нямаше вида на срамежлива или затворена. Разбирам, че това не означава кой знае какво. Човек може да бъде открит, дружелюбен и уверен в себе си, но да пази личния си живот в тайна. Нищо чудно да се е сблъскала с проблеми в миналото и да е решила да остане под радара, както се казва. Колкото повече ключови думи въвеждам обаче, толкова по-странно ми изглежда всичко.

Замислям се за снимката върху британската шофьорска книжка, която детектив Барклей ми показа. Спомням си улицата от адреса в Мейфеър — „Саут Адли“, близо до американското посолство. Не обърнах внимание на номера. Проверявам информацията, която си спомням, и отново не откривам нищо. Доволна съм, че стандартното ми търсене в интернет не е единственото, което можем да направим по въпроса.

Аз не съм Луси. Компютърните ми умения не могат да се сравняват с нейните. При първа възможност ще ѝ звънна и ще ѝ възложя издирването на информация относно Елиза Вандерстийл. Поглеждам телефона си отново. Иконките на съответните приложения ми подсказват дали се е случило нещо ново. Не, няма нищо, което да

се превърне в приоритет за момента. Надявам се Луси да е добре. Като се замисля какво се случи днес, лесно мога да си представя душевното ѝ състояние. Имам доста точна представа какво си мисли.

Или по-точно казано, за кого си мисли, кой обсебва мислите ѝ, при това с удивителна скорост, и това е потискащо. Това е опасно, може да изкара човек извън релси. Ако не внимава, един такъв враг, една такава немезида, може да се превърне в обсебия. Луси приема нещата твърде лично. Ще се зарие в работа и ще развие параноя, каквато Марино, Бентън и аз никога не сме развивали и няма да развием, защото не сме били заразени с човешкия вирус, който тя пипна преди години.

Решавам да се върна на местопрестъплението, за да видя докъде са стигнали колегите с опъването на шатрата, което се оказва по-сложно от очакваното. Не можем да включим прожекторите, без да изложим цялото местопрестъпление на показ пред всички, които може би гледат с любопитство натам и дори са приготвили фотоапаратите си. Твърде тъмно е въпреки множеството фенерчета, които проблясват в мрака. Теренът е неравен, осеян с многобройни препятствия от рода на храсти, пейки, лампи...

Първият опит се оказва неуспешен. Наложил се да спрем и да започнем отначало, а това ни създаде повече проблеми от очакваното. Първо, ярките оранжеви очертания, нанесени от Марино, трябваше да бъдат преобоядисани в черно, сетне площта да бъде измерена отново, за да сме сигурни, че няма да разпънем тентата върху някоя улика. Вторият опит не се оказва по-успешен и докато разсъждавам върху това, осъзнавам съвсем ясно, че Марино, Ръсти и Харълд са навън в момента и ще останат там още известно време.

Скриването от любопитни погледи на велосипеда, тялото и личните вещи на жертвата се превръща в инженерно предизвикателство, тъй като едновременно с това трябва да избягваме храсти и дървета и да пазим да не увредим местопрестъплението. Ако не успеят да издигнат шатрата достатъчно бързо, ще се наложи да импровизирам. Бездруго изгубихме твърде много време. Нещата не вървят според плана и все някой ще каже нещо. Най-вероятно Том Барклеј.

Марино не би му позволил да придружи близначките до полицейското управление, което означава, че напереният и досаден

детектив ще остане тук, ще се опита да наблюдава всичко, което правя, но ще се преструва, че е зает с нещо съвсем различно. Може би се надява да научи нещо, което да го направи по-добър в работата му. А може би се надява да се издъня.

Или просто играе роля, ролята на сврака, която отнася в гнездото си всяка лъскава дрънкулка, в неговия случай всяка по-пикантна клюка. Информацията струва пари и дори да не искат да навредят никому, хора като него са опасни.

Ставам от стола, занитен към стоманената плоча на пода. Лъснатият до блясък метал е студен под босите ми крака.

Успях да сменя копринената блуза, полата и сакото със зелени памучни панталони и блуза, каквито носят хирурзите, но за съжаление съм принудена да остана с влажните и лепкави обувки. В шкафовете тук има дрехи за всички климатични зони, с изключение на Сахара, а аз имам чувството, че напоследък Кеймбридж се е превърнал именно в африканска пустиня. По принцип Центърът по съдебна медицина не е подготвен за продължителен горещ фронт, защото подобно явление е почти непознато в Нова Англия.

Не мога да сменя неудобните си обувки с алтернативите, които предлага мобилният ни център, а именно гумен рибарски гащеризон и водонепроницаеми пожарникарски ботуши. Отварям един шкаф и измъквам нов чифт калцуни. Обувам влажните си обувки и усещам, че тънките кожени стелки са се разлепили и се хлъзгат под босите ми стъпала. Нахлузвам калцуните, но не си правя труда да обличам гащеризон или да слагам ръкавици. Проверявам телефона си отново. Нищо.

Уведомих Луси, че ще имам нужда от помощта ѝ, но не ѝ обясних защо. Нямам намерение да увековеча подозренията си върху лист хартия или гласова поща, колкото и да ме уверяват, че комуникациите ни са защитени от външна намеса. Особено когато телефонът ми се държи странно, а Луси внимава повече дори от мен какви електронни следи оставя. Чудя се какво ли прави в момента, дали работи в лабораторията си, или се е потопила в симулатора на виртуална реалност.

А може би е с Джанет и Деси. Представям си тримата и си мисля в какво необикновено семейство се превърнаха. Джанет е адвокат, специализирана в проблемите на околната среда. Тя е бивш агент на ФБР, а двете с Луси се познават още от колежа и академията в Куонтико. На практика са израснали заедно и трудно мога да си представя по-подходяща партньорка за моята племенница. Ако зависеше от мен, бих избрала Джанет без никакво колебание. Тя е мила, добра, умна като сестра си Натали, която почина миналото лято.

Джанет и Луси създадоха идеален дом за Деси, а всички ние — едно голямо семейство, което да го подкрепя и закриля. Без тях той би останал сирак, което би било ужасно нещастие. Такова прелестно хлапе, същински Кристофър Робин, както казва сестра ми. Сините му очи буквално омайват, а немирните му светлокестеняви коси искрят в златисто, изсветлели от слънцето.

Деси е вече на девет, расте бързо, краката и ръцете му са удивително дълги, а лицето му става все по-ъгловато. Той е буден, схватлив, безстрашен и плашещо умен. От известно време започнах да дразня Луси, че май си е намерила майстора. Кой не би искал да е част от подобно семейство? В главата ми отново се прокрадва онази неприятна мисъл, породена от думите на Бентън по време на вечерята.

Той смята, че между Дороти и Марино може да има нещо повече от лековат флирт. В момента тя пътува насам, при положение че не е идвала нито веднъж, откакто се преместих да живея и работя на североизток. Марино установи солидна връзка с Деси, води го на риболов, учи го да играе бейзбол, дава му да отпива по глътка бира... Насоката, която поемат мислите ми, е твърде неприятна, за да продължа да я следвам.

Дразня се, не, ядосвам се, когато си представя Дороти с Деси. Самовлюбената ми сестра не обръщаше никакво внимание на Луси. Беше толкова пристрастена към мъжете, че забравяше собствената си дъщеря в мига, в който на вратата се появи поредният ухажор. А сега само за него говори: Деси това, Деси онова, сякаш не може да си представи по-голямо щастие от това да се грижи за дете, при това момче. Отвратително! Върхът на лицемерието! Не мога да мисля повече за това!

Дороти трябва да кацне съвсем скоро, стига полетът ѝ да не се забави допълнително. Луси, Джанет и Деси вероятно са отишли да я

посрещнат и затова племенницата ми не вдига телефона, казвам си аз. Сигурно шофира някоя от онези капризни спортни коли, които не ти позволяват да се разсееш дори за миг, или пък някой тунингован джип, а може би футуристичен брониран автомобил. Кой обаче знае какво правят останалите, включително съпругът ми. Нямам представа защо го търсеха от Вашингтон. Нямам представа и къде е в момента.

Не мога да повярвам, че вечерята ни се провали и се наложи да се върна на работа. Кликвам една от иконките върху екрана на телефона, за да включа приложение, което следи с помощта на охранителните камери какво правят кучетата ни. Преди малко Сок и Тесла бяха в дневната. Сега спят върху луксозните си кучешки матраци в кухнята. Връщам записа до мястото, където Пейдж, момичето, което ги извежда на разходка, влиза у дома. Очевидно Бентън я е предупредил, че се е случило нещо непредвидено и не знае кога ще се приберем у дома.

Явно се кани да ношува у нас, защото е облечена в тениска и долнище на пижама, боса е и няма сутиен. Не искам да го казвам на всеослушание, но е самата истина, дори най-вероятно означава, че съм егоистка. Но наистина не ми е приятно, когато в дома ни ношуват чужди хора. След появата на Тесла обаче просто нямам избор. Тя се нуждае от дресиране, общуване и не бива да бъде оставяна без компания продължително време.

Наблюдавам как Пейдж пълни купичките на кучетата с филтрирана вода, която налива от каната. Приятелка на Луси и Джанет, тя ме изумява с мощния си торс, развит до невероятна за жена степен, благодарение на плуването, което е тренирала усърдно. Минава ми през ума, че може да е вземала стероиди, тъй като не мога да повярвам, че може да извае такава фигура благодарение единствено на дългите часове във фитнеса или тренировките във флота, когато се е обучавала по програмата на морските тюлени за подводни диверсии.

Висока, с къдрави черни коси, цялата в мускули, Пейдж се превръща в нежен гигант в компанията на кучета, държи се невероятно мило с тях, но без да губи контрол над ситуацията. Трудно мога да си представя друг човек, който да прояви повече грижи и внимание към остаряващата хрътка, спасена от кучешките гонки, или малкия английски булдог, тормозен от някакви хлапета, а после изхвърлен на улицата.

— Кой ще ходи на разходка, след което ще се приготви за лягане? — обръща се Пейдж към Тесла и Сок.

Чувам как ноктите им драскат бясно към задната врата.

Прекосявам прохладния салон на камиона, окъпан в облак светодиодна светлина, и спирам пред кухненския бокс, оборудван с кафемашина, малък хладилник, микровълнова печка и ламинирани бели плотове.

Изхвърлям празните шишета от вода в чувала за рециклиране и оглеждам компютърните терминали, куфарите с криминологични пособия, лабораторното оборудване, шкафовете, пълни с инструменти и консумативи. Уверявам се, че не съм забравила да взема нещо, което може да ми потрябва. Не, не съм пропуснала нищо. Освен това Харълд и Ръсти знаят какво да правят. Ще се погрижат за всичко и когато стъпя под тентата, ще ги заваря в пълна готовност.

Въпреки това не ме свърта, неспокойна съм, мислите ми се лутат объркани. Замислям се отново върху обстоятелството, че жената, която срещнах по-рано днес, е мъртва и ще се превърне в мой пациент. Нямам представа къде е отишла след втората ни среща или кога е дошла в парка, но в седем и половина вече се бе мръкнало.

Ако предположим, че е била убита по това време, в продължение на почти два часа тялото ѝ е лежало наред обществен парк, заобиколен от студентски общежития и други оживени сгради. В идеалния случай щяхме да отнесем тялото в Центъра по съдебна медицина още преди час.

Сега ни е необходимо много повече време, но това не бива да ни изненадва. Нещата рядко се случват с желаната от нас скорост; когато става въпрос за трудно разследване на убийство, те почти никога не оправдават очакванията ни. И тъй като светът е станал по-нетолерантен, вече се подготвям да посрещна първите упреци.

Някой ще реши, че не съм проявила нужното уважение към смъртта и съм оставила тялото на всеобщ показ. Ще ме нарекат груба и безсърдечна. Или небрежна. Ще прочета всичко това в нечий блог или ще го видя в Ютюб. Никога не пропускам подобни неща.

21.

Преглеждам последните новини и установявам, че за момента всичко е наред.

Никъде не се споменава, че полицията или мои служители работят по инцидент с велосипед, убийство или каквото и да било в покрайнините на студентското градче в Харвард. Не откривам нито дума и за труп, намерен в парк в Кеймбридж или дори най-бегъл намек за *развиваща се ситуация*, както се е изразил фалшивият следовател от Интерпол в разговора си с Марино.

Не попадам на нищо притеснително, с изключение на новина, свързана с онова, което Бентън сподели по-рано. Повишеното състояние на тревога, свързано с потенциална терористична заплаха. Преглеждам статия, публикувана по-рано днес в електронното издание на „Вашингтон Поуст“:

... Министерството на вътрешната сигурност е издало предупреждение, свързано с потенциална заплаха срещу транспортни възли, оживени туристически дестинации и места за провеждане на масови обществени прояви като спортни срещи и концерти. Особена загриженост поражда евентуални атаки срещу Вашингтон, Бостън и съседните градове. Предупреждението се базира на данни от американското разузнаване и комуникации, засечени в интернет, които споменават тези потенциални мишени. Радикализирани местни терористи биха могли да атакуват след кратко предизвестие и дори без...

Когато оценката за степента на заплахата бъде променена от „повишена“ на „предстояща“, това означава, че информацията е достоверна, а терористичният акт може да бъде извършен всеки момент. Замислям се за охраната на летищата. Мигом ще я затегнат,

особено в Бостън. Може пък на това да се дължи забавянето на самолета на Дороти. Това би обяснило допълнителното натоварване на служителите в Службата за транспортна сигурност — която е поделение на Министерството на вътрешната сигурност — във Форт Лодърдейл и дългите опашки пред гишетата за чекиране, „освен ако не пътувате в първа класа като мен“, както се е изразила сестра ми в разговора си с Луси, която го предаде на останалите от семейството.

Не съм получила никакви повиквания или съобщения от Дороти. Явно не би си направила труда да ме уведоми, че закъснява или пък че се е качила на самолета. Налага се да потърся информация от втора ръка, но дори да я получа, пак няма да зная какво да очаквам. Предполагам, че едва ли има особено значение, след като не аз ще я посрещна на летището. Изпитвам някакво чувство, което наподобява обида, разочарование, примесено със солидна доза болка.

Част от мен очаква повече от единствената ми сестра. Винаги съм очаквала нещо повече от нея, макар да осъзнавам, че след всичко, което съм преживяла с нея, подобно очакване е не само неоснователно, ами направо нелогично. Време е да го преодолеея. Дороти винаги е била... такава, каквато е. Спотаената надежда за нещо по-добро ме връща към една мисъл, приписвана на Айнщайн: *Лудостта върши едно и също отново и отново, а очаква различен резултат.*

Дороти е предсказуема. Тя върши едно и също, но не очаква различен резултат, а същия, който е постигнала предишния път, когато е правила каквото си е искала, без да обръща почти никакво внимание на околните. Затова може би не тя е лудата, мисля си с горчивина. Докато преглеждам повикванията и съобщенията, установявам, че генерал Джон Бригс се е опитвал да се свърже с мен. Нямам представа как се е получило, но явно съм пропуснала обаждането му отпреди няколко минути.

Обозначила съм и домашния, и служебния му номер със специална мелодия и редовно проверявам дали не съм изключила звука. Телефонът ми обаче е останал безмълвен. Нямам представа защо, тъй като цялото ни електронно оборудване работи отлично тук. Така би трябвало да бъде. Луси поддържа отличната връзка във всичките ни коли, като използва антени, усилватели, ретранслатори и каквото там е необходимо. Започвам да се замислям сериозно дали смартфонът ми работи нормално. Той не е обикновен модел, от онези,

които могат да се купят в магазина или да се поръчат по интернет. Според Луси защитата му е практически непробиваема за хакери. Но може да е сгрешила. Зависи кой е хакерът.

Луси непрекъснато разработва нови и нови специални приложения и кодиращи програми, които не могат да бъдат намерени на свободния пазар. Тя прави всичко възможно, за да подsigури нашите компютри, радиостанции, телефони и друго електронно оборудване, разбира се, доколкото нещо може да бъде защитено срещу хакерска атака в наши дни. Нищо не е свършено. Натискам иконката, обозначена с PLAY, и очаквам да чуя гласа на началника на Съдебномедицинската служба на въоръжените сили, моя приятел и някогашен наставник генерал Бригс.

Оказва се обаче, че не той, а съпругата му се е опитвала да се свърже с мен. Веднага усещам, че новините не са добри. Рути е класическа съпруга на военнослужещ от една отминала по-консервативна епоха, която е посветила живота си на кариерата на своя бележит съпруг, следвала го е навсякъде, където дългът го е пращал, грижила се е за него и за дома им в негово отсъствие и се е молила да не пострада, да не бъде ранен, отвлечен или убит в поредната опустошена от войни адска дупка, в която се е озовал.

Ирак, Афганистан, Сирия, Турция, Камерун, Йемен и още куп места, за които не може да бъде сигурна. Често не знае къде отива мъжът ѝ, а е принудена да живее с болезнената мисъл, че всеки път, когато се качи на транспортен самолет или на борда на военен кораб, може би го вижда за последно. Бригс е целият ѝ живот и ако тя не иска някой да получи достъп до него, този човек няма да го получи, дори това да съм аз. Ако Бригс не иска да говори с мен, Рути е човекът, който ще проведе разговора.

Затова съм свикнала с това нейно посредничество, което неведнъж е поставяло нервите ми на изпитание. Този път обаче гласът ѝ звучи необичайно тревожен и емоционален в съобщението, което ми е оставила. Не мога да преценя дали е плакала, дали е пияна, болна или всичко изброено. Връщам записа и го пускам отначало. Правя го и трети път, но сега го спирам на определени места, заслушвам се внимателно, опитвам се да разбера дали нещо с Рути не е наред, или просто изпитва някакъв дискомфорт. Почти сигурна съм за какво става въпрос. Очаквах го.

— Кей? Обажда се Рути Бригс — започва тя с бавния, провлачен говор, характерен за Вирджиния. Звучи, сякаш е уморена и отегчена. — Надявам се да вдигнеш. Там ли си? — пита недоволно тя. — Ало, Кей? — Сетне се покашля. — Там ли си? Зная колко си заета, но, *моля те*, вдигни! Е, когато чуеш това, моля те, обади ми се. Искам да съм сигурна, че знаеш...

Гласът ѝ заглъхва, сякаш е преглътната думите си, и почти не я чувам. Хрумва ми, че може да държи нещо — кърпичка например — пред лицето си или да е извърнала глава от телефона, докато говори.

— Известно време ще остана на този номер, после... Както можеш да си представиш, чака ме много работа и не мога да повярвам... — Гласът ѝ трепери. — ... моля те, обади се при първа възможност. — В объркването си диктува телефонния номер, сякаш не го знам.

Сетне гласът ѝ прекъсва изведнъж.

Ако се е случило това, което подозирам, Рути няма основания да се разстройва. Нищо не може да се направи, но поне Бригс не отменя участието си в последния момент, както можеше да направи.

Бях подготвена за това обаждане, преди двамата с Бригс да застанем пред аудиторията в института „Кенеди“. Така поне получих двайсет и четири часovo предупреждение. Не мога да кажа, че не съм го очаквала. Бригс ми каза още в самото начало, че може да не присъства на лекцията. Всичко зависи от това накъде ще задуха вятърът в Пентагона и НАСА, твърдеше генералът и се извиняваше предварително за подобен развой на събитията.

Най-вероятно Рути се е опитала да се свърже с мен, за да ме предупреди, че утре ще трябва да се справям сама. Бригс няма да дойде с мен. Пак ще се справя. Минава ми през ума, че след като изляза от мобилния команден център, ще видя зад дърветата внушителната сграда от червени тухли.

Институтът „Кенеди“ се намира от другата страна на парка. Мисля си по какъв странен начин се навързват нещата. Сякаш стъпвам по поляна, която изведнъж се оказва заплетен лабиринт и не само това, ами не зная нито колко е голям, нито накъде води, нито как да се измъкна от него.

Няма да науча нищо повече относно решението на Бригс да не вземе участие в лекцията, докато не разговарям с него. Стига, разбира

се, да успее да се свърже. Възможно е да е заминал в командировка някъде, защото много добре зная колко мрази да подвежда приятелите си, особено мен. Може да е важна клечка в армията, но винаги ще се опита да избегне конфронтацията, особено ако трябва да съобщи лоша новина. Набирам домашния му номер. Никой не отговаря, но чувам характерното писукане на телефонния секретар.

— Рути, аз съм Кей. Съжалявам, че пропуснах обаждането ти — започвам да записвам съобщението си и чувам ехо, сякаш гласът ми звучи от две места едновременно. — Нямам представа защо, но телефонът ми не е звънял. Работя навън, на открито, и може да съм се озовала на място, където сигналът е бил прекалено слаб. Моля те, звънни ми отново.

Изпращам есемес на Харълд и Ръсти, за да се уверя, че някой от микробусите ни е потеглил насам. Може да се наложи да ни почака, но предпочитам да ни е подръка, съобщавам им аз.

10-4, Шефе. Напредваме бавно. Неизбежно е. Запази спокойствие КСМПД, което на езика на Ръсти означава колкото се може по-дълго. Добавил е и емотикон — намръщено, почервеноло от гняв лице.

В дясната половина на фургона, точно зад малкия кухненски бокс, е разположена стръмна стълба, която води навън. Покритите ми с калцунни обувки изтрополяват по металните стъпала. Отварям вратата и излизам навън в горещата нощ. Мигом ме заслепяват мощни газоразредни лампи с високо налягане. Чувам гърленото боботене на мощния генератор. Подушвам високооктанови бензинови пари, които не биха могли да идват от дизеловия генератор на мобилния команден център. Изведнъж всичко потъва в тишина и мрак.

— Ехо? — Страхът прониква до мозъка на костите ми, тъй като чувам шумолене на трева. Някой крачи енергично през поляната. — Кой? Кой е там?

В мрака изниква слаба, стройна фигура, която се устремява към мен.

— Лельо, аз съм. Не се плаши — казва Луси, но прекалено късно.

Адреналинът ми достига рекордни нива. Объркана съм. Включвам тактическото си фенерче, но го насочвам надолу, за да не я

заслепя. Изключвам го също толкова бързо. Отначало се чувствам глупаво, а после започвам да се ядосвам.

— По дяволите, Луси! — Сърцето ми бие до пръсване, мислите ми се разпиляват като ято подплашени птици. — Не се промъквай така! — Пулсът ми бумти. — Божичко! Добре че нямам пистолет!

— Не зная дали е добре. Особено сега.

— Можех да те застрелям! Не се шегувам!

— Няма място за шеги. Освен това не се промъквах. — Тя се оглежда наоколо, явно се опасява, че не сме сами. — Току-що пристигнах и видях да излизаш от камиона. Точно теб търсех.

— Защо? — Поемам дъх бавно и дълбоко. Топлият въздух изпълва белите ми дробове.

— Радвам се, че си добре. — Тя се вира първо в мен, сетне в улицата, накрая поглежда нагоре, сякаш очаква някой да ни нападне.

— Какво означава особено сега! Какво става? — Нещо не е наред. Луси е напрегната. — Защо да не съм добре?

— Изпрати ми няколко съобщения — казва тя. Откривам следи от обида в гласа ѝ, от непреклонно упорство и взривоопасна агресивност дори. — Затова дойдох. Да влезем вътре.

Разпознавам настроението ѝ и вероятно зная какво означава.

— Не съм настоявала да разговаряме лично. Искях да задам елементарен въпрос и едно телефонно обаждане щеше да свърши чудесна работа. Искях да те помоля да потърсиш едно име...

— Тук е прекалено горещо — прекъсва ме тя, сякаш не чува какво ѝ казвам.

— Какво има?

— Не ми харесва какво става. — Очите ѝ ме пронизват като две сенки, устните ѝ са изкривени в мрачна усмивка.

— Някой е мъртъв, така че няма нищо за харесване — казвам аз, макар да зная, че няма това предвид.

— Не ми харесва — повтаря Луси и насочва вниманието си в друга посока. — Опитвах се да те предупредя. Има неща, за които не знаеш. Всичко е много объркано. — Говори тихо и напрегнато в мрака и в мен се надига някакво чувство или по-скоро смес от емоции, които не мога да опиша с лекота.

Разочарование. Неудовлетвореност. Убийствен гняв, чийто пламък е станал студен и безчувствен като древна вкаменелост.

Станала съм по-корава, по-безсърдечна, особено през последните години. Зная, че онова, което казват за лъжливото овчарче, е вярно. Луси може да не изрича притесненията си на глас, но зная кога е притеснена от нещо.

Рядко проявява подобна възбуда. Не е от хората, които лесно излизат от релсите, лесно се паят, изнервят, плашат или повишават тон. Мен обаче не може да заблуди. Винаги мога да усетя кога нервите ѝ са опънати и аха да изгуби контрол. Както в момента. Сцената няма да бъде приятна. Никога не е била. Обикновено зная причината, довела я до това състояние. Или по-точно казано, имам представа за нея.

— Какво се е объркало, Луси? — Очите ми отново привикват с тъмнината. Подготвям се да чуя отговора ѝ.

Почти сигурна съм какво ще ми каже. Бих могла да предскажа реакцията ѝ след обаждането до 911, за което смятаме, че е направено с помощта на софтуер за манипулиране на гласа. Ако е разбрала и за другото фалшиво обаждане, направено уж от името на Интерпол, това само би подсилило убеждението ѝ, че светът е ужасно място. Луси приема като безспорна и несъмнена своя собствена версия на първородния грях, според която всички злини са породени от един-единствен източник на злото.

Сякаш има само един дявол. Само един смъртен враг. Само едно раково заболяване. Сякаш това може да е истина.

— Да влезем вътре и да пийнем нещо. — Лицето ѝ е толкова близо до моето, че мога да подуша канелата в дъха ѝ и ненатрапчивия екзотичен аромат на мъжкия ѝ одеколон.

Държи се така, сякаш някой ни наблюдава. Може да се тревожи, че са я проследили дотук. Поглеждам зад камиона, за да видя с коя кола е дошла. Звучи нелепо, но Луси смята своето „Ферари FF“ за семейна кола само защото има две тесни седалки отзад и багажник.

Не мога да различа цвета в тъмнината. Зная, че този конкретен нюанс на синьото е известен като „Тур дьо Франс“, а интериорът е издържан в жълта италианска кожа, наречена *cuoio*. Но Луси спокойно би могла да дойде с друг автомобил — „Астън Мартин“, „Мазерати“, „Макларън“ или различен модел на „Ферари“.

Луси е гений. Не използвам тази дума с лека ръка, нито пък от обич. Не съм от онези лели, които се прехласват и прехвалват своите племенници, но именно *гений* е точното описание за дете, които на

десетгодишна възраст пишеше сложни програми, сглобяваше компютри и получаваше патенти за най-различни изобретения. Преди да достигне възрастта, на която да може да си купи алкохол или да гласува, тя вече бе натрупала значително състояние от създаването на търсачки и други компютърни приложения и технологии.

Още като тийнейджърка попадна в списъка на най-младите милионери, на неприлично богатите, както подмята саркастично понякога. Горедолу по това време се появи и страстта ѝ към хеликоптери, мотоциклети, моторници, самолети и прочее бързи машини. Може да управлява почти всичко, което върви, лети или плава. Насочвам вниманието си отново към ферарито със задвижване на четирите колела, чиято издължена предница е паркирана на тротоара, надвиснала мрачна и безмълвна над тревата. Дойде с него на работа тази сутрин. Сигурна съм, защото охранителните камери в Центъра по съдебна медицина засякоха колата. Видях изображението ѝ, докато седях в кабинета си зад бюрото, отрупано цялото с монитори.

На един от тях видях Луси да вкарва тъй наречената си семейна кола на стойност четиристотин хиляди долара в гаража редом с линейките и микробусите, които превозват трупове. Дори полицаите не могат да паркират там и това ме подсеща, че Луси обича да държи скъпите си коли далеч от прахоляка и мръсотията на улицата, на безопасно място от капризите на природата. Звучи малко егоистично и от време на време някой колега изразява недоволството си от тази практика. Не това ме притеснява в момента обаче. А пилотският ѝ гащеризон.

Когато камерите засякоха Луси сутринта да слиза от електриковосиньото си купе, задвижвано от дванайсетцилиндров двигател с мощност шестстотин и петдесет конски сили, тя бе облечена в прокъсани джинси, торбеста блуза и маратонки. В едната си ръка държеше чаша кафе, а на гърба си бе метнала черната си тактическа раница, която изобилства с безброй отделения и служи едновременно като походен офис и оръжейна.

Сега като се замисля, Луси взима тази раница, когато лети някъде. Явно по някое време през деня се е преоблякла в един от огнеупорните си пилотски гащеризони, изработени от лека и здрава специална материя, наречена номекс. Гащеризонът ѝ е в цвят каки и върху левия джоб на гърдите ѝ е избродиран синьо-червеният кръст на

Центъра за съдебна медицина. Често лети с двумоторния си хеликоптер когато и където си пожелае.

Сега обаче е късно. Тъмно е като в рог. Навън е ужасно горещо. Предстои ни тежко разследване на убийство. Майка ѝ се намира на борда на самолет, който лети към Бостън. Не разбирам какво става.

— Питам се защо си облякла тези дрехи. — Правя опит да повдигна въпроса колкото се може по-тактично, а тя поглежда пилотския си костюм, сякаш е забравила какво е облякла. — Ще летиш ли някъде? Или вече ли се върнала?

Това обаче ми се струва нелогично. В днешния си пик температурите надхвърлиха трийсет и осем градуса при влажност на въздуха над седемдесет процента. Колкото по-горещо и по-влажно е, толкова по-неефикасна става работата на хеликоптера, а Луси подхожда изключително педантично към метеорологичните условия. Изчислява всевъзможни фактори като полезен товар, въртящ момент, температура на двигателя и прочее, освен това се замислям колко пъти съм я видяла днес.

На съвещанието с колегите, пред асансьора, зърнах я и в стаята за почивка, когато надникнах там в търсене на Брайс. Последния път, когато я видях, вероятно е било към четири следобед. Тогава излизахме от залата за аутопсии задно с моята заместничка доктор Зенър и минахме покрай лабораторията за виртуална реалност.

Луси беше вътре и подменяше някакви проектори. Разменихме няколко думи. Тогава не беше облечена в пилотски гащеризон.

22.

Тя не отдава никакво значение на пилотския си костюм, обяснява, че е разляла кафе и е трябвало да се преоблече.

Зная кога племенницата ми отговаря уклончиво. То е очевидно като меднорусите ѝ коси и безспорно като изящния нос върху красивото ѝ лице. Проверявам телефона си, тъй като минутите се низжат, а не получавам никакви новини от Харълд или Ръсти относно напредъка им по издигането на тентата.

Обикновено Луси проявява инициатива и сама предлага да провери докъде са стигнали. Все пак тя е инженер, може да успее да им помогне с нещо. Сега обаче не предлага услугите си и не проявява желание да отиде където и да било. Очевидно си е наумила нещо, след като се появи неканена, без никаква причина. Очаквам да чуя какво има, докато прикривам нетърпението си, като поглеждам непрекъснато към телефона си.

Не искам да притискам Ръсти и Харълд. Няма да им помогна с нищо, ако започна да им досаждам с натяквания да побързат, при положение че имат проблеми с вдигането, както грубо се изрази Марино последния път, когато проверих докъде са стигнали. Вероятно не би трябвало и да стоя в тъмнината и да разговарям с племенницата си. По-добре ще направя, ако се върна на поляната и проверя как са останалите. Не искам някой да припадне от жегата или да се нуждае от каквото и да било. Не искам и да тръгнат досадни слухове.

Не искам някой да подхвърли, че съм седяла на хладно, вдигнала крака на бюрото си в мобилния център, докато останалите са се бъртали навън, на тъмно, в условия, които по нищо не се отличават от Долината на смъртта след залез. Не искам някой да подхвърли, че през това време съм бърбила сладко-сладко с племенницата ми, пристигнала на местопрестъплението с ферари, което струва повече от къщите на колегите. Майка ми не спира да натяква, че външният вид е всичко. Няма представа колко е права в наши дни.

Хората — особено полицаите — се нуждаят от съвсем малко, за да поставят под въпрос професионалните умения на някого или доверието си към него. Още по-малко им трябва, за да се усъмнят в честността му, и още по-малко, за да поставят под съмнение скромността и благоприличието му. Всеки намек, че съм се почувствала привилегирована или съм проявила мързел, може да се отрази неблагоприятно върху мнението на съдебните заседатели. Истината е, че почти всичко може да му се отрази неблагоприятно.

— Луси, трябва да отида и да проверя как вървят нещата... — започвам аз, а тя пристъпва към мен и ме хваща за ръката така, че да не мога да направя крачка напред.

— Нека се разхладим и пийнем нещо — отговаря и това не е предложение.

Поглеждам към фенерите, които пронизват нощта в далечината. Сетне извърщам поглед към върволицата от автомобили по Кенеди стрийт и несекващия трафик по моста. Оглеждам нарастващия брой полицейски коли около нас. Не виждам никого в тях. Около нас няма дори един човек, който да чуе разговора ни.

Не се съмнявам, че Луси усеща как врагът диша във врата ѝ. Каквото и да кажа, няма да променя убеждението ѝ. Прилича на войник с посттравматичен синдром. Не можеш да убедиш човек в подобно състояние, че няма за какво да се тревожи. Колкото и да му говориш, не можеш да прогониш кошмарите и фобиите му. Няма да му помогнеш с жизнерадостни мисли и пожелания за сладки сънища.

Страстите, триумфите, трагедиите, флиртуванията дори в миналото на Луси са част от психологическото ѝ програмиране. Най-силно върху съзнанието ѝ се е отпечатало преживяното в Куонтико. Именно това бяха най-щастливите и най-нещастните моменти от младите ѝ години. С моята благословия и под мое ръководство, тя пое по трудния път и се сблъска челно с едно истинско чудовище. Това стълкновение бе с мащабите на същински катаклизъм, а аз дори не успях да го предвидя. Оттогава Луси не е същата. Нито пък аз.

Психическите травми могат да се превърнат в проблеми, които подобно на грешките при четене на системния диск на компютъра невинаги могат да бъдат отстранени. Притеснявам се, като се замисля колко често спонтанните, избухливи дори реакции на племенницата ми не са довели до резултата, който е преследвала. Обикновено не

коментирам действията ѝ. Изчаквам сама да си изясни някои неща, но това като че ли не се случва толкова често, както преди. Все по-трудно ми става да преценя на какво да вярвам и на какво не. Кое е реално? И кое не е? Дори самата Луси невинаги знае отговора на тези въпроси. Ако можех да изтрия онази психопатка Кари Гретхен от лицето на земята, бих го сторила дори само поради тази причина.

Тя успя да лиши Луси, която възприемам като моя собствена дъщеря, от онова спокойствие на духа, което би могла да изпитва в живота си, и аз не мога да направя почти нищо. А бог ми е свидетел, че съм се опитвала. Бог ми е свидетел, че горчиво съжалявам за случилото се. Ако наистина бях майка на Луси, би трябвало да призная, че съм се провалила в тази си роля. Тя е най-важната задача, с която би трябвало да се справя.

Това е едно от нещата, които никога няма да простя на Кари Гретхен. В такива моменти осъзнавам до каква степен желая тя да изчезне от лицето на земята. Да бъде заличена. Веднъж и завинаги. Като чумата. Или като туберкулозата.

— Добре — отстъпвам небрежно пред молбата на Луси, без да разкривам нищо важно, в случай че не сме сами и някой може да ни чуе. — Ще се скрием от жегата, ще пийнем по нещо, но ще го направим бързо. Както вече си се досетила, вдигането на тентата отнема повече време от планираното.

— Законът на Мърфи.

— Вдигнат ли тентата, няма да остана и една минута тук.

— Добри неща се случват на онзи, който умее да чака — отвърща Луси с популярно клише, очевидно предназначено за онзи, когото подозира, че ни подслушва.

Имам чувството, че напоследък не говорим за нищо друго освен за шпиониране, следене, подслушване, манипулиране, преследване, хакване, дебнене... Нищо чудно Кари наистина да се крие там някъде в мрака и да се забавлява, като следи всяка наша стъпка, чува всяка наша дума.

Колкото повече мисля за нея, толкова повече се ядосвам, но не казвам нищо пред Луси. Набирам мълчаливо личния си код за достъп на цифровия панел върху страничната врата на фургона.

— Внимавай! — прошепва племенницата ми в ухото ми и аз долавям канелата в дъха ѝ. Много добре зная, че съществуват

телеобективи, с чиято помощ някой може да проследи цифрите и символите, които въвеждам.

Зная, че съществуват куп устройства, с чиято помощ някой може да събира данни от значително разстояние. Много добре зная, че Кари владее подобни технологии, а и не само тях, но се чувствам уморена от подобни предупреждения. В допълнение към злокобните предупреждения на Луси, трябва да понасям плашещите хипотези на Марино, които следват една подир друга и внушават, че някой ме следи или дебне поради какви ли не отвлечени причини.

— Винаги внимавам — казвам аз и отварям алуминиевата врата. — Може невинаги да съм безупречна, но не подхождам небрежно към въпроса — добавям, докато влизам вътре и студеният въздух щипе кожата ми.

Луси ме следва и затваря вратата зад гърба си.

— Все си мисля, че трябва да сложим ключалки с пръстови отпечатъци.

— Зная мнението ти по въпроса и смятам, че един ден това няма да изглежда толкова непрактично.

Посрещам с облекчение хладината вътре, но заседа ли се, направо ще замръзна.

— Освен това ми се иска камионите да бяха бронирани. Смятам, че така е правилно.

— Но това би било още по-непрактично. Джанет и Деси добре ли са? — питам аз, докато стоим на металната стълба на фургона, чиито стени може да не са бронирани, но все пак гарантират, че никой не може да ни подслушва.

— Правят кръгчета около летището, защото няма къде да паркират. — Луси проверява отново дръжката на бравата, за да е напълно сигурна. — Казах на Джанет да не тръгва толкова рано, но тя не ме послуша, не питай защо. Мама няма да кацне скоро.

— Имаме ли представа за причината? — Започвам да изкачвам стъпалата.

Луси ме следва по петите.

— Първо имаше забавяне във Форт Лодърдейл заради забравен багаж в същия ръкав, който мама трябвало да използва. Заради това полетът закъснял с повече от час, а после самолетът чакал на пистата, докато получи разрешение за излитане.

— Как разбра всичко това? Не мисля, че в интернет има информация за забравен куфар на летището.

— Мама изпращаше имейли на Джанет — обяснява Луси, с което ми напомня, че сестра ми не си е направила труда да информира и мен.

— Предполагам, че няма да има време да ни дойде на гости. — Заболява ме като едно време, но няма да позволя да си проличи. — Може да се наложи да се качи веднага на обратния полет и да се върне — добавям аз.

— Въздушният трафик над Ню Йорк също е затруднен от горещата вълна, при това вече цяла седмица. Над морето се стеле мъгла, а въздушните течения създават сериозни проблеми, защото температурата на въздуха е много по-висока от тази на водата. Доста полети биват задържани на земята или пренасочвани по други маршрути. Мама едва ли ще кацне преди десет и половина, но всичко зависи от горивото, с което разполага самолетът.

Поглеждам часовника си. Почти десет е.

— Тя носи багаж — добавя Луси. — Много багаж.

— Явно възнамерява да остане известно време.

— Надявам се проклетата батерия на телефона ѝ да издържи. Притеснявам се дали Джанет ще успее да се свърже с нея. Очевидно на „Логан“ цари ужасен хаос, а знаеш как това може да се отрази на мама — казва Луси, докато изкачваме последното стъпало. — Винаги слиза последна от самолета. А и Джанет не може да влезе и да ѝ помогне с багажа.

— Деси явно ще си легне много късно.

— Изпрати ми съобщение, че трафикът е отвратителен. Щатските полицаи регулират движението и не позволяват на шофьорите да спират за по-дълго, след като оставят или качат някого.

— Сигурна съм, че много се вълнува от посещението на Дороти — отбелязвам не особено искрено аз, докато достигахме кухненския бокс с белите мебели и стоманени плотове.

— Да, защото го глези безобразно. Говори ли с Бентън?

— Не и откакто се разделихме в клуба — отговарям аз, а зелените очи на Луси ми отговарят с онзи отнесен поглед, който много добре познавам. И който ме плаши.

Може да стои пред мен от плът и кръв, но духът ѝ е някъде другаде, витае в някое далечно емоционално пространство, което не споделя с никого. Луси е красива и умна и макар в някои отношения да е много по-незряла за своите трийсет и няколко години, тя разполага с безброй предимства. Много жалко, когато свръхнадарена личност като нея тръгва по пътя на най-малкото съпротивление. Не че има друга като Луси и нейната уникалност е част от трагедията.

Колко жалко, че притежава вродена склонност да гравитира около онова далечно царство на омразата, създадено от Кари, като нощна пеперуда край пламъка на свещта. Луси вярва, че е капитан на собствения си кораб, че е господар на собствената си съдба. Че се радва на свободна воля. Аз обаче не съм сигурна в това.

— Защо? Ти говори ли с него? — питам аз.

— Да — отвърща Луси.

Как бих искала да премахна това проклятие от нея, стига да можех. Бих го поела върху себе си, ако това означава да я освободя. Бих направила почти всичко. Странно, но отново се сецам за младата жена с колелото, за думите, които изрече, преди да се понесе по нагорещената от слънцето улица.

Онова, което не те убива, ще прави по-силен.

Ами ако то все пак те убие? Този въпрос трябва да си зададем, защото Кари не ни прави по-силни. Прекалено късно е. Прекосихме тази граница преди две десетилетия, когато тя ни показа — при това по възможно най-кошмарния начин — че още е жива. Оттогава насетне ние се опитваме да отвърнем на ударите ѝ, но съпротивата ни става все по-вяла, тъй като тя постоянно ни обезкървява и осакатява, а ние пребиваваме в състояние на постоянна загуба на сензорни възприятия.

Нито виждаме, нито чуваме Кари. Не установяваме контакт с нея, освен ако тя не го пожелае съобразно своите собствени правила, тъй като най-голямото ѝ предимство е именно внушението, че не съществува. Да кажем, че е направила нещо ужасно, е почти като да заявим, че го е направил сатаната. С тази разлика, че още нося белезите от срещата си с нея, а мнозина загубиха живота си.

— Интересно ми е с какво се занимава Бентън в момента. — Опитвам се да звуча спокойна, макар това да не съответства на душевното ми състояние. — Позвъниха му от Вашингтон почти по

същото време, когато Марино ми се обади за този случай. Как ти се стори?

— Трудно ми е да преценя. Сигурна съм, че беше в кола, когато се чухме — отговаря Луси.

— В кола? Или в неговата кола? — Облягам се на кухненския плот срещу племенницата си. — Чудя се дали се е случило нещо, дали работи заедно с други агенти на ФБР. Спомена, че заплахата от терористична атака е повишена, а сред потенциалните мишени са Вашингтон и Бостън.

— Не ми каза нито какво прави, нито с кого е в момента — отвърща Луси. Ярката светлина ми помага да различа едва доловимата издутина от пистолета под десния крачол на панталона ѝ.

23.

Кобурът е пристегнат точно над ботите ѝ. Не мога да видя какво носи, но най-вероятно е деветмилиметров „Корт“ от лимитирана серия, произведена ръчно в Германия. Нямам представа какво държи в колата си, но там със сигурност има един пистолет с голям капацитет на пълнителя, а може би и някое по-мощно оръжие.

— Не знам дали шофираше или се возеше, но тонът му ми подсказа, че не е сам — казва Луси, протяга ръце зад гърба си и опира длани върху ръба на кухненския плот.

Подскача, намества се отгоре и се обляга на шкафа. Краката ѝ се поклащат във въздуха, черният кобур на пистолета ѝ се показва изпод крачола. Прибира силните си ръце в скута си. Забелязвам семплата платинена халка от „Тифани“ на безименния пръст на лявата ѝ ръка.

Никой от нас не бе поканен, когато двете с Джанет сключиха граждански брак в Кейп миналата година, малко след смъртта на Натали. Но както обясниха Луси и Джанет, не са предприели тази стъпка, за да докажат любовта си. Изобщо не са имали намерение да докажат каквото и да било. Направили са го, за да осиновят Деси.

— Защо си се обаждала на Бентън? — питам. — И по кое време?

— Преди малко. След като чух последните новини от Тейленд Чарли — казва тя за мое най-голямо учудване.

— Защо, по дяволите, си го притеснила в толкова напрегнат момент? — Не мога да повярвам, че го е направила.

— Случиха се неща, за които не знаеш. Изплуваха и някои подробности от миналото. Важно е, затова си позволявам да притесня и теб — казва тя, но аз продължавам да се съмнявам.

Луси крие нещо от мен. Виждам го по лицето ѝ. Чувствам го. Бентън също е замесен в това. Питам я отново дали той е добре. Отговаря ми, че бил зает, но аз отбелязвам, че всички сме заети. Луси ми съобщава, че Тейленд Чарли е изпратил поредния си аудиоклип в обичайното време — шест часът и дванайсет минути. Това е преди повече от три часа. Започвам да се ядосвам. Не разбирам защо трябва

да отклоняваме вниманието си от разследването на убийство, което водим в момента.

— Не искам да прозвучи грубо — уверявам Луси, — но тази информация съвсем не е нова. Той изпраща всичките си смахнати послания именно в шест и дванайсет. Като сама знаеш, прави го целенасочено. Нека позная. Новият запис е напълно идентичен с предходните. Разликата е единствено в съдържанието. Дължината на записа е точно двайсет и две секунди и четири десети.

— А 224 е номерът на къщата, в която двете с мама сте живели в Маями. — Луси явно няма да се откаже с лека ръка от това, което си е наумила, макар да не разполага с никакви доказателства в подкрепа на твърденията си.

— Двеста двайсет и четири и двайсет и две цяло и четири десети не е едно и също.

— От гледна точка на символиката няма никаква разлика.

— Не съм сигурна дали трябва с такава лекота да допускаме наличието на преднамерена символика. — Подбирам внимателно думите си, за да не я засегна. — Часът на изпращане е шест и дванайсет минути, а дължината на записа е двайсет и две секунди и четири десети, но това може да са напълно случайни елементи от някакъв програмен код.

— Фалшивото оплакване до полицията в Кеймбридж също е подадено в шест часа и дванайсет минути — напомня ми Луси, сякаш изобщо не е чула какво казах току-що.

— Така е. Но това може да е най-обикновено съвпадение... — Не довършвам изречението, защото знам, че най-вероятно не е.

Поглеждам телефона си. Никакви новини от Ръсти и Харълд. Изпращам съобщение на Марино:

Как върви?

— Чуй ме, лельо Кей — започва Луси, докато се вирам в телефона си в очакване на отговор от Марино, — не ми е приятно да призная, че не успях да ти помогна заради няколкото случая, по които работех едновременно.

Потупва джобовете на пилотския си гащеризон и изважда малка тенекиена кутийка с любимите си бонбонки с канела. Те подрънкват тихичко, докато отваря капачето и предлага и на мен. Замислям се върху избора ѝ от думи. *Няколко* случая. Явно премълчава нещо. Взимам си бонбон. Лютиво-сладкият мирис изпълва ноздрите ми и насълзява очите ми.

— Когато разговаряхме преди два часа, бях ангажирана с позвъняването на 911. — Луси прибира кутийката в джоба си и го закопчава. — Опитвах се да разбера какво, по дяволите, става, кой стои зад това, защо го прави. Не мога да върша всичко едновременно.

— Дори ти не го можеш. — Премествам бонбончето встрани и отпивам глътка вода.

Започва да излага проблема, като твърди, че по-рано тази вечер сме били атакувани едновременно на няколко фронта. Отново използва същата дума.

Няколко.

— Часът е избран целенасочено. Убедена съм, че става въпрос за свързани помежду си атаки, които са дело на един и същи човек или на няколко души. Това ме навежда на мисълта, че ще последват и други — добавя тя.

Истинският въпрос не е какво става в момента или какво може да последва след малко. Нито как. Или защо. А *кой*. Тъкмо това е неизвестната в уравнението. Непрекъснато си повтарям, че очакването зад всяко действие, което се отклонява от нормалното, да се крие сатанински кукловод, е опасно и може да се превърне във фикс идея.

В никакъв случай не подценявам Кари Гретхен. Отлично познавам престъпните ѝ наклонности и коварните ѝ способности. Зная какво означава да бъдеш малтретиран физически от нея, тъй като едва не загинах в ръцете ѝ и обработвах местопрестъпленията и правих аутопсии на жертвите ѝ.

За мен тя съвсем не е абстракция. За нещастие кошмарното шоу на ужасите с автор Кари Гретхен не е единственото в програмата. Отварям съобщението, което Марино току-що ми изпрати.

Голяма каша. Остани в готовност за момента. Не можеш да направиш нищо.

Иска ми се да не беше определял местопрестъплението като „голяма каша“. Надявам се това да не рефлектира върху нас в един момент.

— Достатъчно е да кажа, че малкото, което успях да дешифрирам от аудиозаписа, беше по-лошо от обичайното. — Луси продължава да ми предава съдържанието на най-новото послание на Тейленд Чарли. — Този пъти попада прекалено близо до целта.

— Какво смята Бентън?

— Нямах намерение да му съобщавам подробности по телефона, не и при положение че не е сам и особено ако е в компанията на други федерални агенти — отговаря Луси. Чудя се как може да знае с кого е Бентън, ако той сам не й е казал. — Освен това не исках да повдигам въпроса за Натали — добавя тя за мое най-голямо учудване.

— Имаш предвид Джанет, а не Натали — поправам я аз, тъй като решавам, че се е объркала.

— Имам предвид Натали — настоява Луси. — Ще разбереш защо, ако се замислиш върху последните й няколко месеца, когато двете с Джанет често пътувахме до Вирджиния. Вие с Бентън я посетихте няколко пъти, когато вече беше настанена в хоспис. Можеш ли да си спомниш някои от нещата, които говореше по това време? Сега придобиват съвсем различен смисъл. И то ужасен.

— Не мога да разбера защо с Бентън сте обсъждали Натали в контекста на всичко останало. — Чувствам се неловко, докато чакам да чуя останалата част от историята.

— Спомняш ли си как сте се карали с мама, когато сте били деца? — Въпросът на Луси само засилва объркването ми. — Спомняш ли си как си я наричала, когато си била много ядосана?

* * *

— *Сестрица-мръсница. Жалка-щипалка.* Заради отвратителния й навик да те щипе в допълнение към всички останали гадости, които ти е причинявала като скубане или рязане на косата ти, докато спиш, и какво ли още не. Макар че според нея именно ти си била гаднярката. — Луси ми напомня за неща, за които не съм се сещала от години.

— Дороти винаги е била голяма фантазьорка. — Няма да кажа нищо повече.

През по-голямата част от съзнателния ми живот проявявам забележителни умения да говоря уклончиво пред Луси, когато става въпрос за майка ѝ.

— Трябва да помислим кой би могъл да знае какво се е случвало у вас, докато сте живели в Маями. — Луси включва телефона си в зарядното, което открива на плота, където е седнала.

— Освен майка ми и Дороти? Очевидно аз. Не се сещам за друг човек, но ще помисля. — Отварям един шкаф и измъквам оттам тъмносин дъждобран с логото на Центъра, тъй като започва да ми става студено.

— Подозирам, че определени събития са свързани и връзката между тях датира по-отдавна, отколкото подозираме — продължава Луси. — Датира от предпоследното лято на Натали, когато тя вече умираше... и дори отпреди това.

— Например? — Дръпвам ципа на якето, което е толкова голямо, че стига до средата на бедрата ми. — Какви неща? — Отварям иноксовия хладилник, в който държим само храна и напитки. Забранено е да се поставят улики в него. — Вода или оранжада?

— Вече не вярвам, че смъртта ѝ е била семеен въпрос, за каквото винаги сме я смятали. Оранжада. В бутилка, не в кутийка.

— Има „Гаторейд“. Череша или лимон?

— Не трябва ли да е с портокал?

— Твърдиш, че смъртта на Натали не е семеен въпрос? — питам аз, докато търся „Гаторейд“ с портокал. — Искаш да кажеш, че някой я е шпионирал? Ако си сигурна в това, не съм чувала да си го споменавала досега. Зная само, че Натали бе развила силна параноя. Притесняваше се, че някой я следи.

— Наистина е имала основания. Точно това се опитвам да ти кажа. Мисля, че някой я е следил през последните седмици, дни, часове, във времето, което е прекарвала с нас. — Зелените очи на Луси искрят. — Не мога да бъда сигурна какви мащаби е приело това следене, защото никой от нас не го е очаквал и не го е забелязал. Затова може да сме пропуснали някои неща.

— Защото не сме приели опасенията на Натали достатъчно сериозно — казвам аз.

— Така е. Затова не мога да се закълна, че не е имало и други устройства както в дома ѝ, така и в хосписа впоследствие. По онова време изобщо не съм проверявала за такива неща.

— *Други?*

— Освен тези в компютрите на Натали и най-вече в лаптопа ѝ. — Луси отваря бутилката, която ѝ подадох. — Не можем да бъдем сигурни, че те са единствените. Не съм търсила подслушвателни и други устройства при всяко гостуване във Вирджиния. Джанет също. Не смятахме, че имаме основания да го правим.

— А сега си сигурна, че някой я е шпионирал — питам аз, а Луси кима. — Докато Натали е умирала?

— Поне през част от времето, предполагам. Може никога да не разберем за какъв точно период.

— Трябва да си голям мерзавец, за да направиш нещо подобно.

— Много добре знаеш кой съответства на това описание. Имам предчувствието, че този път е намислила нещо много специално.

Тя има предвид Кари. И аз имам същите подозрения, които само се засилват. Случило се е още нещо. Поради някаква причина обаче Луси не споделя тази информация с мен. Мисля си за Бентън. Разговаряла е с него. Нямам представа за какво. Луси няма да ми каже и думичка, ако той я е помолил, затова се насочвам към началото на разговора ни.

Питам я дали Натали е знаела прякора, който бях измислила на Дороти, когато бяхме деца. Възможно ли е да е чула някоя от нас да споменава *сестрица-мръсница*?

— Дори да го е чула, не зная нищо за това. — Луси отмята глава назад и отпива от бутилката.

— Чудя се дали някой е повдигал темата в присъствието на Кари преди години, когато тя, Джанет, Натали и ти още бяхте приятелки.

— Не мисля.

— Не виждам друго обяснение как някой автор на анонимни заплахи може да знае толкова лични подробности около моето семейство. Освен ако не ги е научил директно от извора — казвам аз.

— Имаш предвид от самата *сестрица-мръсница*? От майка ми, лудата щипалка? — казва Луси, а аз не я поправам.

Не е вярно, че щипането и скубането бяха същинските престъпления на Дороти, но нямам намерение да го казвам на Луси. С

никого не съм споделяла колко подла, вероломна и зловна можеше да бъде сестра ми, как умееше да ме хване за ръката или глезена например, да стисне и да завърти кожата бързо и силно в противоположни посоки. Неин специалитет бяха змийското ухапване, две болезнени оципвания едно до друго, които оставяха следи като от змийски зъби, и индианското изгаряне, извиването на ръката в различни посоки чак до нейното почервяване.

Когато се изпълнят с умение и сила, те могат да бъдат изключително болезнени, но да оставят почти невидими следи, ако не се брой зачервяването. Рано се научих да не се оплаквам, защото направех ли го, Дороти просто отвръщаше, че съм изгоряла на слънцето. Или че имам алергична реакция. Че както обикновено я обвинявам несправедливо. Че се опитвам да я наклеветя, а когато все пак майка ни я попиташе какво се е случило, тя съчиняваше всевъзможни фантасмагорични истории, които да обяснят моята подути и зачервена кожа.

Ако например седях до прозореца и четях книга, Дороти обясняваше, че ръката и глезенът ми са се зачервили от слънцето. Или че слънцето ме е напекло под определен ъгъл, докато съм спяла. Или че имам обрив, треска или нещо подобно. А нищо чудно да ме е ухапал паяк или да развивам алергия към гардении или манго. Или дори да съм „пипнала рак“ като баща ни.

С напредването на болестта му Дороти ставаше все по-дръзка и прекриваше всички граници. Бе решила, че няма да се съобразява повече с „домашния любимец на тате“, въобразявайки си, че съм напълно безпомощна. Не бях. Но не се оплаквах от нея и не си откъщавах с подобни телесни мъчения.

A volte la vendetta e meglio mangiata fredda.

Понякога наистина е за предпочитане отмъщението да бъде поднесено студено.

— Чудя се дали сестра ми би могла да спомене този глупав прякор пред Натали или Джанет — казвам на Луси, защото започвам сериозно да се замислям с кого е разговаряла Дороти — не наскоро, а в продължение на години.

— Нямам представа — отвръща Луси, — но не е възможно мама да е разказала тази или някоя друга история на Кари.

— Освен ако грешим в предположенията си, че двете не са се познавали. Можем ли да бъдем напълно сигурни в това?

— Никога не са се срещали и мама не знае нищо за нея — категорична е Луси, но аз нямам намерение да се откажа толкова лесно.

24.

— А в самото начало? — питам Луси. — Сигурна ли си, че не си споменавала Кари, когато постъпи в Куонтико? Напълно естествено е, когато си се връщала у дома в Маями или си говорила с майка си по телефона, да си споменала пред Дороти за твоята наставница от ФБР, особено след като тя ти е обръщала толкова много внимание.

Кари се държеше изключителна мило и очарователно и Луси бе безкрайно поласкана. Нямахме никакъв шанс.

— Зная, че не ти е приятно да мислиш за тези неща — не искам да я провокирам, — но в началото ти беше запленена от нея. Не спираше да говориш за Кари. Поне пред мен.

— Мисля, че знаеш защо не я споменавах пред мама. — Погледът на Луси става твърд като стомана. — Не споменавах нито Кари, нито други хора.

Дороти е ужасно разочарована от „начина на живот“, който е избрало единственото ѝ дете. Зад този евфемизъм сестра ми криеше недоволството си, че Луси не е хетеросексуална. Нямахме никакво значение колко пъти ѝ обяснявах, че това в кого се влюбваме или с кого живеем не може в никакъв случай да се нарече „начин на живот“ като членството в някой голф клуб или къщата в предградията. Сестра ми просто отказваше да го приеме. Според мен тя не искаше да го приеме, защото ѝ беше по-лесно да нарече Луси бохем или мъжкарана, което бе друг етикет, който Дороти лепваше на лесбийките. По-лесно ѝ беше да заяви, че двете с Луси страдаме от липсата на пенис, още един от евфемизмите на сестра ми, който означаваше, че за разлика от нея, не сме зависими от мъжете.

Когато някоя жена страда от липсата на пенис, това е сериозен проблем, заявяваше тя с особено удоволствие пред майка ни. А напоследък и пред Марино. Особено когато бяхме в Маями миналия юни и той глезеше Дороти, като я взеше с мотора си и правеше кой знае какво още.

— Има много неща, които двамата с Бентън никога не бихме споменали пред Дороти — уверявам Луси. — Тя не би могла да има представа коя е Кари Гретхен, освен ако ти не си споделила с нея. Или някой друг. — Сещам се за Марино. Надявам се Бентън да греши.

Прилошава ми, като си представя как Марино се умилква около Дороти и говори пред нея за нас или за нещо друго, което не само че не ѝ влиза в работата, а може да бъде и опасно. Тази мисъл ми е толкова противна, че бързо я прогонвам от главата си.

— Искаш да кажеш, че Тейленд Чарли е споменал *сестрица-мръсница*? — Връщам се към това, защото искам да съм сигурна какво точно се е случило. — Както знаеш, Луси, все още не съм чула записа. Затова предполагам, че не е бил стенографиран и преведен, освен ако не си възложила задачата на някой друг.

— Не съм и не бих го направила — отговаря тя. — Важно е ти да го направиш, защото ти си потенциалната мишена. Записът е направен специално за теб.

— Още не е преведен, но ти знаеш за какво става въпрос?

— Долових някои думи. По-елементарни. — Луси отпива нова глътка „Гаторейд“. — Италианският може да ми куца, но зная, че *sorella* означава сестра. Успях да си преведа и *сестрица-мръсница*. Чувала съм прякора от мама, когато ми е разказвала колко ужасно си се държала с нея.

Залива ме вълна от възмущение, започнало да се трупа не само в настоящия момент, но и в далечното минало.

— Различих името ти, инициалите ти и думата *хаос*. — Луси продължава да описва какво е разбрала от най-новия аудиоклип със заплахи. — Очевидно *хаос* звучи на италиански по същия начин, както и на английски.

— На италиански обаче не се произнася с „х“, а с „к“. И се пише *s-a-o-s* — произнасям го буква по буква специално заради нея.

— Да — кима Луси. — Това чух и аз. *Хаосът идва* или нещо подобно.

След което ми обяснява, че аудиозаписът не се различава особено от онези, които получавам от първия ден на есента насам.

— Сладникави мелодии, обиди и заплахи за смърт — казва Луси.

На всеки от записите звучи компютърно синтезиран глас, който говори на италиански. Лиричен баритон, който напомня гласа на баща

ми, починал, когато бях на дванайсет.

Луси открива записа в телефона си и включва звука на максимум, след което натиска PLAY. Разнася се познатият изкуствен глас.

Torna di nuovo, K. S. A grande richiesta!

Римуваните киберзаплахи неизменно ме посрещат с една и съща начална фраза. В превод тя звучи така: *Ето ме отново, К. С. По желание на слушателите!* Докато слушам, усещам как кръвта пулсира по лицето ми. Пулсът ми се ускорява.

Не искам да слушам този глас, който толкова много прилича на гласа на баща ми, защото после няма да успея да го прогоня от главата си. Сякаш баща ми още е тук. И още е жив. Но това не е така. Гласът не е неговият. Той никога не би ми наговорил тези неща. Никога не би пожелал смъртта ми. Пронизва ме болка. Усещам празнотата в душата си.

— Нямам време за това сега. — Казвам на Луси да спре записа и тя го прави. — Смяташ, че Тейленд Чарли е всъщност Кари Гретхен. Това си дошла да ми кажеш — изричам на глас очевидната истина.

— Мисля, че тя стои зад всичко това, че то е част от онова, което е намислила. Да, така смятам. — Луси ме поглежда предизвикателно.

— Изглеждаш напълно сигурна.

— Защото зная.

— И трябва да ми кажеш веднага, защото ако Кари е Тейленд Чарли...? — Опитвам се да запълня празнотите. — В такъв случай именно тя е преправила гласа си и е позвънила на 911, за да подаде оплакване срещу мен. И може би тя стои зад всичко, което се случва в момента, включително проблемите с проклетата тента, заради която не мога да обработя проклетото местопрестъпление.

— Опитай се да не се ядосваш. Особено в тази жега. Не ти се отразява добре.

— Права си.

— Убедена съм, че Кари работи в тандем с Тейленд Чарли, който и да се крие зад това име. — Зелените очи на Луси се взират в мен, без да мигнат. — Кари си е намерила помощник. Това е характерно за начина ѝ на действие. Така постъпва винаги, когато подготвя следващата си атака. Създава армия от двама души.

— Предишните ѝ помощници бяха Темпъл Голт, Нютън Джойс, Трой Росадо...^[1] — Устата ми е суха като пергамент, отпивам нова

глътка вода, като внимавам да не поема прекалено много течност, за да не ми се наложи да ходя до химическата тоалетна.

— Отне ѝ година да прегрупира силите си след последната кървава баня, когато уби бащата на Трой. А когато използва Трой, това едва не доведе до смъртта му. Кари лесно се отегчава. — Луси заявява всичко това с тон, който не търпи възражение. — Нали не смяташ, че оттогава тя седи със скръстени ръце?

Не откъсвам поглед от нея и не казвам нито дума. Нямам какво да кажа. Или е права, или не. Нямам какво да добавя.

— Не, разбира се — отговаря Луси на собствения си въпрос. — Вече познаваме Кари прекалено добре. Тя се оттегля само за да се завърне по-изобретателна и по-опасна от преди. — В гласа на Луси се прокрадва огорчение. — Най-новият ѝ помощник е компютърен маниак с прякор Тейленд Чарли — добавя тя.

Смаяна съм от ревността в думите ѝ.

Луси се чувства заплашена от последния киберманиак, който ме тормози, защото не успява да го проследи, а тя не познава значението на думата „провал“. Въпреки това не е успяла да постигне нищо, откакто Тейленд Чарли започна да изпраща онези записи. За Луси провалът е като криптонита за Супермен. Не може да го понася.

— Нямам представа кой е той, но Кари не работи сама — продължава племенницата ми, когато вниманието ми е насочено към телефона на кухненския плот.

Дисплеят изведнъж светна без никаква видима причина.

Взимам го, отключвам екрана и поглеждам. Включила съм го едновременно на звънене и вибрация. Очевидно не съм пропуснала повече разговори, всичко изглежда нормално.

Поставям го отново на плота, на който съм се облегла. Странно, че Рути Бригс не е направила нов опит да се свърже с мен. Нито е позвънила, нито е изпратила есемес или имейл.

— След малко изведнъж ще видиш логиката. — Луси говори за смъртта на Натали, настъпила преди около година, на 18 септември, а аз не мога да мисля за друго, освен за проклетата тента.

Минава десет, а от Ръсти и Харълд още няма никакви новини. Всъщност няма никакви новини от никого. Защо се бавят, по дяволите? Решавам да изпратя ново съобщение на Марино, но се отказвам в

последния момент. Няма смисъл да подлудявам всички около мен. Когато са готови, ще ме уведомят.

— Джанет внимаваше много с паролите. — Луси вече говори за електронните устройства на Натали. — Предположих, че напрежението ѝ се е отразило и е забравила паролата или пък е записала нещо, което не трябва.

След смъртта на Натали се оказа, че Джанет и Луси не могат да влязат в най-важното от всички устройства — лаптопа, който Натали държеше в спалнята си, а впоследствие взе и в хосписа. Паролата, която бе дала на Джанет, се оказа грешна.

— А проникването в него се оказа доста трудно. — Луси избягва популярния термин *хакване*. — Натали работеше в областта на интернет маркетинга и разбираше от компютри.

Не откъсвам поглед от Луси, докато говори. Очите ѝ са прозорци към хаоса и мъката в душата ѝ. Те няма да се появят на екрана на компютърния томограф. Няма да се видят и при аутопсия. Но свидетелствата за тях са там, крият се под повърхността като отломките на древна крепост, разрушена преди много векове, погребани под дебел слой камъни и пръст. Луси изгради нов пълноценен живот върху руините на онова, което Кари съсипа, и ако двете се озоват лице в лице и се вкопчат в смъртна схватка, изобщо не се питам коя от тях ще излезе от нея свободна и невредима.

Сигурна съм, че това няма да бъде нито едната, нито другата.

— Честно казано, Натали прекаляваше със страховете си, че някой я шпионира — продължава да обяснява Луси. Усещам, че изпитва чувство на вина. — Притеснявах се да не става въпрос за някакъв вид деменция, да не би метастазите да са засегнали мозъка ѝ.

— Това е напълно разбираемо — отбелязвам аз, докато се чудя има ли още рани, които да не могат да зараснат.

Има битки, които не могат да бъдат спечелени. И ако си представя Луси и Кари в дуел, коя от тях би убила другата? Надявам се да греша. Надявам се да не се окаже от онези случаи, когато нито един от двамата противници не може без другия. Какво ги мотивира да продължат своя безкраен кървав двубой, ако не присъствието на другия? Не зная отговора, но както Бентън обича да казва по повод на подобна зависимост: *Трудно е да се откажеш от желязния бял дроб.*

— Тогава спомена, че Натали е покрила с лепенки камерите на своите компютри — казвам аз. — Много хора го правят, но очевидно тя ги е покрила, след като е разбрала, че умира.

— Постави черни лепенки върху уебкамерите на настолния компютър, таблета и лаптопа — отговаря Луси. — Това е елементарен начин да предотвратиш възможността някой да използва собствения ти компютър, за да те шпионира. Натали имаше навика да изключва камерите, вградени във всички електронни устройства, които притежаваше, защото знаеше, че могат да бъдат включвани от разстояние. Ако хакерът е много добър, той може дори да манипулира дистанционно чипа на камерата и да изключи индикаторната светлина и тя няма да се включва по време на запис.

— Следователно покриването на обектива с лепенка е допълнителна предпазна мярка — заявявам аз.

— Макар че по онова време ми изглеждаше странно.

— Ами ако в това няма нищо странно?

— Точно затова водим този разговор — отговаря Луси. — Трябваше да я приема на сериозно. И щях да го направя, ако тя не беше болна и не говореше странни неща.

— Изразявала ли е някакви притеснения относно Кари?

— Нямахше причина да го прави. Всички смятахме, че Кари вече не е сред нас.

— Защото бе затворена в клиника за психически неуравновесени престъпници — предполагам аз. — А след като избяга от там, бе убита. Или така поне смятахме.

— Подобно на всички нас, Натали също смяташе, че Кари е загинала в пламъците, когато хеликоптерът на Нютън Джойс се разби край бреговете на Северна Каролина — довършва Луси.

— Натали подозираше, че някой я шпионира. Кой?

— Федералните. А може би чуждо правителство, други адвокати, лобисти, репортери... За когото се сетиш. Юридическата кантора, за която работеше, обслужваше влиятелни политици.

— И когато бе настанена в хосписа, взе лаптопа със себе си. — Спомням си дори нощното шкафче, на което Луси го бе поставила, след като го бе свързала с интернет.

[1] Герои от предишни романи от поредицата за Кей Скарпета, съответно „Хищникът“, „Крадци на лица“ и „Покварено сърце“. — Б.пр. ↑

25.

Не си спомням обаче да съм виждала черна лепенка върху обектива на сребристия компютър на Натали. Но си спомням други неща, които се случиха по същото време.

Луси откри някои странности в компютърната система на Центъра по съдебна медицина. Няколко седмици по-късно тя потвърди, че неизвестно лице е проникнало в електронната ни поща, а вероятно и в базата ни данни. Месеци след смъртта на Натали Луси откри и други причини за притеснение.

— Проверяхах сайтовете, които е посещавала, проследявах всички процеси, точния час, в който е правила едно или друго — обяснява Луси. За първи път я чувам да навлиза в подробности за случилото се по онова време. — И открих потенциални следи от проникването на троянски коне, зловреден софтуер, маскиран като обикновена програма и куп други неща.

— Предполагам, че си обсъдила това с Джанет? — питам аз, защото Луси никога не го е обсъждала с мен.

— Казах й, че не съм сигурна. Например за повредения регистров файл може да има куп обяснения. Причините за едно или друго могат да бъдат няколко. Ами ако нямаме причини за подозрения, защото си далеч по-загрижена да не изгубиш човека, когото обичаш, или как да се грижиш за седемгодишното му дете? Тогава може и да не забележиш подобно нещо.

— Сега обаче изпитваш подозрения.

— Нещо повече от подозрения.

— Решила си, че проникването в компютрите е работа на Кари. Че Кари е шпионирала Натали и всички нас. — Не питам, защото това не е въпрос.

— Вероятно е използвала програма за дистанционно администриране, за да постави под контрол компютъра или компютрите на Натали. — Докато говори, Луси крачи напред-назад им

малкия кухненски бокс и отваря и затваря вратички на шкафове като немирно хлапе. — И кой знае колко време е продължавало това.

— Колко стар беше лаптопът на Натали?

— Тя се грижеше за своите компютри, усъвършенстваше и хардуера, и софтуера. По онова време въпросният лаптоп бе на шест години и някои от въпросните файлове бяха на същата възраст. Възможно е да е станала жертва на хакерска атака много по-рано, но предишните ѝ компютри отдавна са на боклука. Няма как да проверим.

— Ако Кари е следяла Натали през последните шест години — отговарям аз, — то причината за това не е нито диагнозата ѝ, нито сдобряването ви с Джанет. Хакнала е компютрите ѝ доста преди това.

Това не означава, че шпионирането е продължило дълго време. Ако Кари ни е следила и след като Джанет и Луси се разделиха преди повече от десетилетие, защо ще продължава да наблюдава Натали? Добре си спомням, че Кари я намираше за скучна и я наричаше Старата обувка. Но очевидно не зная доста неща, а същевременно не искам да подлагам племенницата си на разпит.

Така и не получих задоволително обяснение защо двете с Джанет се събраха отново преди няколко години, след като бяха разделени в продължение на цяло десетилетие. Един ден Джанет просто се върна, а на следващия научих, че Натали е постъпила в хоспис и Деси живее тук.

— Кари е пристрастена, нали разбираш — продължава Луси и навлиза в работната зона на фургона. Стъпките ѝ отекват шумно по лъснатия стоманен под. — Пристрастена е към нас. В някакъв извратен смисъл ние сме всичко, което тя има.

Луси сяда пред един терминал и включва компютъра, поставен върху бюрото.

— Някъде в дълбоко обърканото ѝ съзнание се крие необходимостта да бъде важна за някого. — Луси въвежда парола. — И когато установи контрол над жертвата — защото всеки, с когото се сблужи, става нейна жертва — тя е постигнала целта си. Понеже за него няма по-важен човек от нея. За известно време играе ролята на Господ. След което всичко приключва по познатия начин. И тя отново остава сама. Колкото и абсурдно да звучи, тя се нуждае от нас.

— Тя не е Господ, а аз пет пари не давам за нуждите ѝ — казвам и се настанявам на същия завинтен към пода стол, на който седях

допреди малко.

— Бентън смята, че ако не погледнеш на нея като на човешко същество, никога няма да разбереш какво става в съзнанието ѝ. — Погледът на Луси среща моя. — А не разбереш ли как мисли, никога няма да я спреш.

Отново взимам телефона си. Нищо. Какво, по дяволите, става? Очаквам едва ли не да отворя вратата на фургона и да открия, че не е останала жива душа в целия парк. Сякаш сме попаднали в някаква отворителна зона на здрача, която някой контролира от разстояние по същия начин, по който това може би е правено с лаптопа на Натали.

— Дори зад всичко това наистина да стои Кари, моля те, обясни ми как би разбрала, на първо място, за баща ми. — Мисля си за гласа от аудиозаписите, който наистина прилича на неговия. Докато говоря, изпращам съобщение на Марино. — Дори да е обединила усилия с някой друг психопат, как е възможно той или тя да научат това? — питам Луси. — Доколкото зная, никога не сме записвали гласа на баща ми, а Кари никога не се е срещала с него. Дори не е била родена, когато той почина.

— Мисля, че все някъде трябва да са останали някакви следи, свързани с него — казва Луси. Не за първи път твърди това.

— Не зная за нищо подобно.

— Не си чувала да съществува запис на гласа му, но го чуваш в главата си.

— Сякаш беше вчера.

— А мама?

— Нямам представа какво си спомня Дороти.

— Не е ли възможно тя да разполага със запис или да знае за съществуването на такъв?

— Не ми помогна никак. Попитах я преди няколко дни, когато обсъждахме пътуването ѝ. — Не ѝ обяснявам защо съм проявила любопитство.

— Все някъде трябва да има такъв запис — настоява Луси. — Трябва да има. И ако наистина има? Трябва просто някой да го намери, да направи фонетичен анализ и да синтезира необходимите му изречения. И дори да синтезира глас, който да говори на италиански.

— Защо не можем да намерим този човек? — питам директно аз. — Какво е толкова различно този път, че не успяваш да проследиш

едно-единствено съобщение от Тейленд Чарли?

— Мисля, че си имаме работа с човек, който създава виртуални машини. На негово място бих постъпила точно така.

— Моля те, обясни ми какво означава това.

— Означава, че сме прецакани — казва Луси.

— Достатъчно е да хакнат някоя отворена виртуална машина или мрежа. Колежите и университетите са идеални мишени, а такива около нас има предостатъчно — обяснява Луси действията на Тейленд Чарли. — След като веднъж създадеш собствена виртуална машина, следващата ти стъпка е да създадеш виртуален сървър за електронна поща — добавя тя. — След всеки изпратен имейл изтриваш сървъра, създаваш нов и така до безкрайност.

— В резултат на което не остават следи, айпи адреси и прочее? — сама стигам до извода аз.

— Възможно е айпи адресът да остане в пакетните регистратори на рутери по маршрута. Но дори тогава ще търсим игла в купа сено. Всеки път, когато проследим някой имейл, ще откриваме, че той е изтрит, и ще получаваме нов, изпратен от съвсем различно място.

— Звучи ми напълно в стила на Кари — признавам аз. — Допускам, че е запозната с подобна технология.

— Можеш да бъдеш сигурна, че Кари разполага със същите умения като мен — заявява неохотно Луси. Виждам, че не ѝ е лесно да направи подобно признание.

За мен е още по-трудно да го чуя. Изведнъж Луси повдига въпроса за Брайс. Очаквах да го направи от известно време. Заявява, че той не е имал представа за начина, по който изтича информация за разговори, които смятам за съвсем обичайни.

— Включително подробности за временната татуировка, която страничен наблюдател не би могъл да види в никакъв случай. — Луси взима телефона си. — Дори да е свалил чорапа си в даден момент, татуировката е прекалено малка и избеляла, след като се е опитал да я премахне.

Луси обяснява, че когато чула за обаждането на 911, веднага помолила Брайс да направи снимка на татуировката и да ѝ я изпрати по мейла. Подава ми телефона и виждам листа марихуана над десния

глезен на Брайс. Цветът е тревистозелен, но вече помътнял. Татуировката е с размерите на пъдпъдъче яйце.

Сега като гледам изображението, разбирам защо никой в службата не забеляза тази временна татуировка. Невъзможно е човек да я види, освен ако не се намира в непосредствена близост до Брайс, когато чорапът му е свален или събут. А може някой да е чул за шегата, която Брайс е решил да си направи на онова парти, и тази подробност да е достигнала до фалшивото оплакване, подадено тази сутрин в полицейското управление на Кеймбридж.

— Кръгът от заподозрени би трябвало да е много малък — заключава Луси. — Трябва да е някой, който е знаел какво е правил Брайс снощи.

— Какво ти каза той? — питам.

— Че си е поставил фалшивата татуировка по време на вечеря с приятели. Не е поствал абсолютно нищо в социалните мрежи и няма представа кой би могъл да знае, освен приятелите, с които е бил. Само това пише в имейла до мен. Не съм разговаряла лично с него.

— А може би трябва да го направим. — Отпивам нова глътка вода и се опитвам да не мисля за празния си стомах или за късния час.

Опитам се да не мисля и за онова шабли, което не изпихме с Бентън, нито за влажните обувки, които сякаш са залепнали за босите ми крака. Според най-новата информация, изпратена от Марино преди няколко секунди, шатрата не е издигната, защото разпъването на страничните платна между няколко големи дървета им създава проблем. Част от металната рамка е паднала. Самият покрив на шатрата също не пасва. Или нещо подобно.

— Споменавала ли си някога пред Брайс, че когато си учила в Маями, някои деца са те наричали *дивачка*? — казва Луси и имам усещането, че някои от най-противните призраци от миналото са възкръснали.

— Шегуваш се — отвързвам аз.

— След като Тейленд Чарли го споменава, трябва да го е научил отнякъде. Затова питам.

— В последния запис се споменават и *сестрица-мръсница*, и *беднячка-дивачка*?

— Да — признава Луси и някъде дълбоко в мен се надига възмущение.

Долавям срам, който е задрямал, за разлика от гнева ми, който ври и кипи, защото някой анонимен мръсник продължава да ровичка в миналото ми, да се подиграва с него и да го осквернява.

— Да го изясним веднъж завинаги — предлагам аз, ставам от металния стол и пъхам ръце в джобовете на якето. — Брайс знае неща, дори да не подозира. Да го попитаме.

Луси отваря файл само с няколко кликания с мишката. Миг покъсно на екрана се появява моят административен помощник Брайс Кларк. Луси е установила видеоконферентна връзка благодарение на разработено от самата нея приложение, което представлява усъвършенстван вариант на Скайп или Фейстайм. Не си губи времето с любезности, а го пита направо какво знае за детството ми в Южна Флорида. Обсъждал ли го е с някого? По-специално напоследък?

— Всички знаем, че са били бедни като църковни мишки — отговаря той. — Но не мисля, че го е споменавала изрично, когато сме седели и разговаряли на подобни теми. С теб ли е?

— Да — обаждам се аз.

— Не че ни остава много време да седим в офиса и да си бъбрим, нали, доктор Скарпета? — Той ми маха с ръка и симпатичното му момчешко лице надзърта замъглено от екрана на компютъра. — Сипахте ме! — Вдига кафява бутилка сайдер „Енгри Орчард“ с онова странно намръщено ябълково дърво на етикета. — Това ми е втората, но вече съм си у дома и никой не може да каже, че пия в работно време. Въпреки че разговарям с вас, не съм на работа, нали? — Мисля, че говори на мен. Не съм сигурна дали това е въпрос или коментар, дали се опитва да прояви чувство за хумор или не. Често се държи по този начин.

— Приятелите, за които ми разказа по-рано... — казва Луси и опира брадичка на ръката си. Обръща се към него, сякаш стои от другата страна на бюрото. — Обсъждаш ли работата си с тях?

— Никога не съм казвал нещо излишно — отвърща той. От картината на екрана съдя, че Брайс седи в дневната си и е спрял телевизора на пауза.

— А за нея? — пита Луси и ме поглежда.

— Да не би да се опитваш да ме изкараш нелоялен? — протестира Брайс. — Да не би да казваш, че обаждам доктор Скарпета зад гърба й?

— Не казвам нищо. Задавам въпроси. Сигурен ли си, че никой от приятелите, с които си вечерял снощи, не е поствал информация за татуировката ти? Не че съм видяла нещо някъде...

— И няма да видите, защото няма нищо — възразява той. — Защо да го има в интернет?

— Точно това се опитваме да открием. Как е възможно някой да разбере за татуировката — казва Луси.

— Може би някой не е допускал, че това може да създаде проблем? — Предлагам му възможност да излезе с чест от положението.

— Не, по дяволите! Всичките ми близки знаят, че подобни неща могат да ми докарат неприятности заради шефката ми — казва той, сякаш не съм тук. — Всичко може да бъде използвано срещу всекиго в съда.

Продължава да се възмущава известно време, опитвайки се да внуши по обичайния си завоалиран начин, че за него е съвсем обичайно да го викат в съда и да подлагат думите му на съмнение. А това не е вярно. Никога не са го викали в съда за каквото и да било, освен като съдебен заседател, но винаги си е правил отвод.

— Къде беше снощи? — пита го Луси.

— Поканихме две други двойки на домашно приготвена мексиканска храна. Знаеш, че това е нашият специалитет — усмихва се Брайс на монитора, стоплен от приятния спомен. — Енчилади с пресни люти чушлета халапеньо и разядка от гуакамоле, плюс такос и най-страхотните маргарити, приготвени с отлежала текила, която пазим от миналата Коледа. Онази, която майка ти ни подари.

Думите му ме сепват в първия миг. После осъзнавам, че има предвид Дороти. И разбирам за какво говори.

26.

По време на ваканцията, която изкарахме в Маями миналата година, се наслушах на приказки за невероятната щедрост на сестра ми, за това каква невероятна сладурана е тя, както се изрази Брайс.

Всеки път, когато двамата с него обсъждаме служебни въпроси по телефона, разговорът неизменно се насочва към Дороти. Ако ли пък реши, че тя е наблизко и може да го чуе, Брайс не пропуска да спомене колко много му е харесала текилата. Или ще извика „здравей“, сякаш тя може да го чуе. Или ще ме помоли да я попитам нещо. Ужасно досадно!

— О, как се казваше? — Брайс щраква с пръсти няколко пъти на екрана на компютъра. — „Патрон“, страхотна текила. Кутията беше облицована с истинска кожа. А майка ти ни даде онази фантастична рецепта с нектар от агаве и прясно изцеден сок от лайм, които се смесват в охладена чаша без никаква сол. Обещах ѝ да се усъвършенствам, за да я поканим, когато дойде в града. И както можеш да си представиш, шестимата се забавлявахме чудесно — казва той и подбелва театрално очи. — Може да попиташ задръстения ни съсед.

— Кои приятели си поканил? С кого си пил текила? — интересува се Луси. — И кога каза на майка ми за това?

Брайс изброява четири имена, които съм чувала да споменава през годините, докато Луси въвежда информацията в търсачката. Моят подпийнал главен администратор продължава да защитава опетнената чест, както се изразява, на своите най-добри приятели, които познавал... откога... откакто се помни? Думите му прозвучават като въпрос.

— И знаеш ли какво? Мога да гарантирам, че никой от тях няма нищо общо с онзи мръсен лъжец, който се е обадил на 911 и е заявил, че доктор Скарпета ме е ударила на обществено място — завършва разпалено той.

— Не съм те удряла — напомням му аз да внимава с избора на думи. — Внимавай какво говориш, Брайс!

— Само повтарям съобщението, отправено до полицията от някаква откачалка, представила се за съвестен гражданин. — Русите му коси са леко разрошени, сините му очи се впиват в монитора, а изражението му е искрено.

— Кога каза на майка ми, че ще ѝ приготвиш маргарита? — връща го Луси към въпроса отпреди малко.

— Ами... днес е сряда. Предполагам, че е било понеделник вечер, когато обсъждахме полета ѝ и други неща.

— А фалшивата татуировка? Къде си я направи? — пита Луси. — И кой може да я е видял?

— Ау! Приберете гумените палки! Или в наши дни на мода е симулираното даване? В нашата дневна. И в нея нямаше никой друг. Чувствахме се комфортно и безопасно в собствения си дом. Навън беше прекалено горещо. Не че фалшивите татуировки и коктейлите „Маргарита“ са престъпления, доколкото съм чувал.

— В колко часа? — пита Луси.

— Чакай да помисля... Беше по тъмно, разбира се, вече бяхме вечеряли. Мисля, че по същото време както и сега. Десет без петнайсет или десет. Може би дори беше десет и половина, когато осъзнах, че временната татуировка съвсем не е толкова *временна*, колкото я представят. Мислех дори да се обадя на производителя и да се оплача.

— Да поговорим за прякорите — казва Луси.

— Не се съмнявам, че са ми измислили цял куп. Може да не искам да чуя някои от тях.

— Имах предвид прякорите на твоята шефка — казва му Луси и ме поглежда.

Когато го пита за прякорите от детството ми, които може би е чувал, той пита:

— Например?

— Ти ми кажи. — Луси няма никакво намерение да му събщи подробности, които той не знае.

— Може да са я наричали Многознайка. — Брайс бърчи чело, както прави, когато се замисля усилено. — Но предполагам, че това би трябвало да се очаква. Не искам да обидя никого, но... — добавя той заради мен, предполагам.

— Кажи ми, ако се сетиш още нещо — подканя го Луси. — Случайно подхвърлена фраза, колкото и невинна да ти изглежда. Някой

може да е изтървал нещо, без да се усети.

Брайс обещава да си помисли. Луси натиска бутона на мишката и той изчезва от екрана.

— Това стеснява кръга, но не ме кара да се чувствам по-добре. — Луси се завърта на стола си и се обръща с лице към мен, когато аз проверявам телефона за нова информация. — Ако тази история с временната татуировка се бе случила в бар, ресторант или друго обществено място? — пита тя, докато чета съобщението на Харълд.

Шатрата е готова. Очакваме те.

— Възможно е някой да ги е наблюдавал. Но в хола в собствения му дом? — казва Луси.

Вече ме очакват на местопрестъплението. Казвам ѝ, че трябва да вървя, след което я моля да открие каквото може за Елиза Вандерстейл. Разказвам ѝ набързо за двете си срещи с младата жена, която подозирам, че е мъртва. Дори да е изненадана, Луси не го показва. Аз обаче забелязвам пламъчетата в зелените ѝ очи, които проблясват като изумрудни, озарени от лъч светлина.

— Откъде научи името ѝ? — пита ме Луси и аз ѝ казвам за британската шофьорска книжка.

— Къде са я открили и защо смятате, че принадлежи на жертвата? — продължават въпросите.

— На алеята за джогинг между тялото и велосипеда. Марино може да ти изпрати снимката по мейла.

— Повечето случаи съвсем не са сложни, лельо Кей. Обикновено всичко е точно така, както изглежда на пръв поглед. Този обаче няма да е лесен. — Разсъжденията ѝ звучат логично, но зад спокойно изречените думи се крие подтекст. Надигам се от стола.

— Криеш нещо от мен. — Звуча толкова банално.

Звуча наивно, достойно за присмех, защото Луси винаги крие нещо от мен. Аз също крия доста неща, особено по отношение на Дороти.

— Имам предчувствие. Не мога да кажа нищо повече засега. — Луси ме поглежда както прави, когато не иска да говорим повече на

дадена тема. — Ще ти се обадя, когато разполагам с нещо, което мога да потвърдя.

Сега си спомням какво каза преди малко. *Няколко случая, по които работи едновременно.* Съобщавам ѝ за обаждането, което Марино е получил уж от Интерпол. Единственият ѝ коментар е: *Още едно.*

— Луси, не прибързвай в намерението си да припишеш всичко на Кари — предупреждавам я аз.

— Не съм решила нищо — отвърща ми тя. Долавям упорството ѝ, което прилича на твърд и груб бетон под тънък килим.

— Знаеш къде да ме намериш. Едва ли ще те изненадам, ако ти кажа, че днес няма да имам възможност да се видя със сестра си. — Упорито избягвам да я наричам „майка ти“ винаги когато мога. — Моля те, извини ме пред нея, че с Бентън не успяхме да я вземем от летището. И двамата съжالياваме.

За малко да кажа, че очакваме с нетърпение да се срещнем с Дороти, че я каним в дома си, че ще ѝ приготвим вечеря и ще я заведем на театър. Това не би било вярно и Луси го знае. Мразя да лъжа, особено човек, който е бил мамен и пренебрегван от собствената си майка, която се държи мило само когато ѝ изнася. Аз също не съм най-добрият човек на света, просто защото не мога да прощавам. Не мога да простя на сестра ми. Никога няма да ѝ простя.

— Кажи ѝ, че се надявам да не е много изморена след полета, който разбрах, че не е бил особено приятен. — Това е най-доброто, което успявам да съчиня, докато слизам по металните стълби и отварям вратата. В този миг в главата ми нахлуват спомени, свързани с училищния автобус.

Помня как го изпуснах, защото Дороти бе решила да се забавлява, като смени всички ключалки у дома. Забавляваше се и като криеше домашните ми, заради което също изпусках автобуса.

— Ще поработя тук. — Гласът на Луси ме настига в знойната тъмнина навън, където алчната нощ дебне, за да ме погълне като ненаситно създание, обгърнато от задушавач мрак.

Тихото боботене на генератора на камиона и шумът от автомобилите заглъхват в непрогледната тъмнина зад гърба ми.

Отправлям се към поляната, която не мога да видя вече заради тъмната сянка, хвърлена от шатрата. Размишлявам върху това, което чух току-що. Отдавна не се бях сещала за онази случка отпреди десетина месеца, когато Дороти подари на Брайс и Итън бутилка много скъпа текила.

Помня, че ми се стори странен този екстравагантен жест спрямо хора, към които никога не бе проявявала интерес, макар обикновено сестра ми да се разбира отлично с гейове. Тя обожава Саут Бийч и той ѝ отвърща със същото. Намира за изключително забавно и вдъхновяващо да се издокарва *убийствено*, както се изразява, за да обикаля гей барове, да участва в гей паради, дори да се качи на някоя платформа, облечена в тясна рокля с дълбоко деколте, която да разкрие пищните ѝ форми, и да маха на феновете си, сякаш е София Вергара, която Дороти боготвори.

Малкото италиански думи, които сестра ми научи като дете, успя впоследствие да забрави напълно. Единственото, което е в състояние да каже в момента, е *ciao* или да си поръча паста, макар да не си прави труда нито с едното, нито с другото. Не съм сигурна какво точно се случи, но в един момент Дороти си въобрази, че е латиноамериканка.

Говори отлично испански и е специалистка по всичко латиноамериканско. Слуша „Маями Саунд Машин“, първата група на Глория Естефан. Също и латиноамерикански хип-хоп. Обожава кубинската и мексиканската кухня. Изведнъж се оказа, че Брайс споделя нейните вкусове. Допреди няколко минути не бях придала особено значение на бутилката отлежала, ръчно приготвена текила.

Не осъзнавах какво може да означава това, а и как да го осъзная? Сестра ми си пада по подобни великодушни жестове, особено когато е в подходящото настроение. Нерядко те са за моя сметка. Едва ли е случайно, че бяхме в Маями заедно с Дороти и майка ми, когато Брайс и Итън получиха бутилка „Гран Патрон Бурдеос“. Бурдеос е испанското название на френския град Бордо, защото текилата е отлежавала именно в бъчви от Бордо.

Като върна лентата назад, мога да предположа, че единственият мотив на Дороти е бил да ме надмине или подразни. Какво толкова? Нямаше да ѝ доставя това удоволствие. Сега обаче съм изправена пред неприятната възможност този щедър коледен жест да не е бил плод на случайна приумица.

Мотивът ѝ не е бил просто да се изфука или да ми натрие носа. Не и по време на коледните празници или по-късно по Великден, за рождения ден на Брайс или този на Итън, нито за неотдавнашния и далеч по-важен рожден ден на Деси. Изпрати им кошница с деликатеси, ароматни свещи потпури и лакомства за домашните им любимци. Деси получи яке на „Маями Хийт“ и чек, освен това Дороти го поздрави по телефона.

Направи всичко това, при положение че не ни обръщаше абсолютно никакво внимание. Не само на нас, но и на моя главен администратор в редките случаи, когато ме търсеше на работното ми място. До неотдавна се държеше с Брайс снизходително и дори пренебрежително, когато разговаряше с него по телефона. Не проявяваше никакъв интерес към Деси, докато майка му не почина. Никога не е идвала при нас на север до този момент. Питам се колко ли често разговарят двамата с Брайс.

Опитвам се да не мисля за това сега. Всяка неравна стъпка, която правя по застланата с чакъл и пясък алея, ме приближава до младата жена, която не би трябвало да е мъртва независимо от причината, сложила край на живота ѝ. Все още не зная името ѝ, все още е загадка за мен, но ме очаква търпеливо под тентата, опъната в далечния край на полянката отвъд дърветата.

Вече виждам какво толкова е затруднило Ръсти и Харълд през последните два часа. Разбирам с каква трудна задача са се захванали, или ако трябва да цитирам любимия израз на Ръсти, с каква мисия са се нагърбили. Правоъгълната шатра е толкова голяма, че спокойно би могла да побере малка сватба или погребение.

Черният като катран обемист силует на тентата скрива високите дървета и храсти, дори бледите звезди и тънкия полумесец. Не виждам вече и мъждукащите лампи по алеите, светлините, отразени от водите на реката или внушителните силуети на бостънските небостъргачи на другия бряг.

Докато приближавам местопрестъплението, имам чувството, че достигам края на света или се гмуркам в плитък риф, който изведнъж пропада стотици метри надолу към потъналите в мрак дълбини на океана. Изпитвам свръхестественото усещане, че се нося в открития космос, че съм запратена на някое ужасно място, на което не искам да

бъда. Не мога да прогоня от мислите си нещо, което Бентън каза в началото на връзката ни, сякаш в друг един живот.

Спомням си точните думи, които изрече много преди да осъзнаем колко верни са те, макар всъщност да подценявах опасността.

Кари Гретхен ще продължи да съсипе живота на много хора.

Това простичко предсказание Бентън Уесли, легендарният профайлър на ФБР, направи много преди да разбере коя е Кари Гретхен, много преди тя да бъде арестувана. Той продължи да предсказва действията ѝ и след като бе осъдена. Не спря да ни предупреждава и след като тя бе затворена в психиатричния център „Кърби“ в Ню Йорк.

27.

Кари бе призната за невменяема. Психическото ѝ състояние не позволявало тя да бъде изправена пред съда, в резултат на което бе изпратена в съдебномедицинската психиатрична клиника на остров Ийст Ривър. Това се оказа катастрофална грешка.

Не зная защо някои останаха изненадани, когато тя избяга. Бентън го бе предрекъл отдавна, а впоследствие бе заявил, че Нютън Джойс, престъпникът, помогнал ѝ да се озове на свобода, няма да е нито първият, нито последният Клайд за тази Бони. Като дете Джойс бил ужасно обезобразен при пожар. След смъртта му полицията претърси дома му и откри фризер, пълен с лицата на жертвите му. Кари го бе насърчила да събира сувенири. Идеята най-вероятно е била нейна.

Сигурна съм, че е намерила други съучастници след него и кой знае колко са били на брой, преди да се възползва от Трой Росадо и да го зарече. Кари избира за партньори хора, които е убедена, че може да контролира. Обикновено това са мъже с фатални зависимости и проблеми като Трой, Джойс и Темпъл Голт преди тях, когато Кари боготвореше и над когото не успяваше да доминира.

Голт бе чудовище от много рядък вид, самовлюбен и превзет Калигула, дал воля на най-долните си страсти. В същото време обаче беше изключително интелигентен и дисциплиниран. Слаб на вид, но много подвижен, той бе гъвкав и смъртоносен като камшик с бръснач на края. Можеше да нанесе удар с бързината на кобра, да пререже гърлото на своята жертва и да я пребие до смърт с похвати от кикбокса. Хапането се бе превърнало в нещо като фетиш за него. Докато крача обгърнат от горещия, натежал от влага въздух, виждам светлорусите му коси и сините му очи, широко отворени и втренчени като на Анди Уорхол.

От години не се бях сещала за Темпъл Голт, а сега изведнъж имам чувството, че той е навсякъде около мен. За частица от секундата долавям зловещото му присъствие в душната нощ и съм благодарна, че

двамата с Нютън Джоунс не са сред нас. Че са мъртви. За съжаление Кари не е мъртва. Пред погледа ми изникват боядисаните ѝ черни коси, бейзболната шапка и неестествено бледата кожа, която очевидно ревниво пази от ултравиолетова светлина и токсини. Така поне изглеждаше преди година. Нямам представа как се е дегизирала сега. Може да е всякак.

И все пак винаги бих познала онези очи, призрачно сини като сиянието, което излъчват радиоактивните изотопи на кобалта, сякаш полуразпадът на самото ѝ същество създава сапфирено сияние в синхрон с най-мрачните ѝ настроения и потъмнява до пурпурно, както правят кораловите рибки, когато се канят да нападнат. Навремето Кари бе изключително красива, родена с прелестни черти и звезден интелект. Тази прелест беше част от проклятието ѝ.

Тя беше психически неуравновесен религиозен фанатик, рожба на патологично ревнива майка, страдаща от цял куп личностни разстройства и налудничави мисли. Кари нямаше близки роднини. След раждането ѝ майка ѝ направила два спонтанни аборта. Братът, роден при третия опит, починал скоро след като бащата влязъл в затвора. Помня, че преглеждах резултатите от аутопсията и лабораторните изследвания, когато бях главен съдебен лекар във Вирджиния.

Тогава се замислих, че прекалено много загадъчни смъртни случаи като този на единайсетмесечния Тейлър Гретхен са били приписани погрешно на синдрома на внезапната детска смърт. Помня, че си зададох въпроса как всъщност е умрял Тейлър и в съзнанието ми изникна ангелското лице на Кари, която прави нещо на малкото си братче. Например да притиска главичката му между матрака и стените на люлката. Или да го поставя по начин, който гарантира задушаване. Ако трябва да цитирам Бентън, който цитира ирландския певец Гилбърт О'Съливан:

Отново сам, естествено.

Кари бе останала единствено дете в покварена, душна и пагубна вселена. Бе получила образованието си у дома, което означаваше, че не е имала приятели и съученици и не е вършила всичко онова, което обикновените деца правят. Не бе ходила на кино, не бе взимала уроци по пиано, не бе спортувала, не бе чела за удоволствие. Единствените телевизионни програми, които са ѝ позволявали да гледа, били

религиозни проповеди на фундаменталисти, посветени на Исус и Страшния съд, на това кои души ще бъдат спасени и кои не. Слушала как телевизионни проповедници плашат с вечни мъки и обещават всевъзможни страдания. Преди да навърши шестгодишна възраст, вече знаела всичко за греха.

Майка ѝ се погрижила за това. Бентън смяташе, че тя не само не възпрепятствала сексуалното малтретиране на дъщеря си, а дори сама дала идеята. Замислила я и я осъществила, съблазнявайки куп мъже, като им предлагала красивата си дъщеря като допълнителен бонус към купона. Така Кари се превърнала в нещо като премия, която майка ѝ свободно предлагала, а впоследствие жестоко наказвала. Кари била принуждавана да се моли за прошка, да се отрича от греховните си помисли и да извършва унижителни покаяния след всеки побой или изнасилване.

Необикновеният ѝ интелект и способността ѝ да се дистанцира от реалността я превърнали в изключително успешен психопат, вероятно в най-успешния, който някога е съществувал, по думите на Бентън, който е изучавал и преследвал Кари през по-голямата част от своята кариера. Тя може да се пренася мислено много надалеч, да се откъсва напълно от заобикалящата я среда така, че да не изпитва нито стрес, нито болка. Освен това умее да чака. Кари може да забави от мъщението си не с години, а с десетилетия, ако реши, че наградата си заслужава. За нея лъжата и истината са просто различни страни на една и съща реалност. Може да каже, че светът е плосък, а Луната е направена от сирене, и пак да издържи тест с детектор на лъжата.

Чувства като страх, разкаяние или съжаление просто отсъстват от емоционалната ѝ палитра. Луси извади ужасния късмет да попадне на това възплъщение на злото, което бе неин наставник в Центъра за инженерни проучвания към ФБР. Моята непокварена и незряла племенница бе прикрепена към Кари още по време на стаж в колежа, който лично уредих, използвайки моето влияние и връзки. По онова време Луси беше почти дете.

Никога не бе имала шанса да се влюби в подходящия човек и може би щеше да го направи, ако не ми беше хрумнала блестящата идея да я пратя в Академията на ФБР. Ще ми се кракът ѝ да не бе стъпвал в Куонтико, Вирджиния. Тогавашната ѝ по-сериозна връзка може би нямаше да е с човек, който да я прелъсти, да открадне сърцето

й и — в известен смисъл — и душата й. Може би чувствата на Луси към Джанет щяха да са различни — тогава и сега. Не бих искала да съм на мястото на Джанет.

Не бих искала да съм онази, която утешаваше Луси, след като Кари едва не унищожи всички ни. Това беше игра без правила. Винаги е била такава и Джанет е достатъчно умна, за да разбере, че само няколко малки крачки разделят убийствената омраза от чувствената любов. Една и съща бурна страст е в състояние да породи различни крайни прояви, а тя не предизвиква у Луси подобна реакция.

Става ли въпрос за моята племенница, Джанет попада някъде между най-доброто и най-лошото от всичко и това ме притеснява, макар да не казвам нищо. Не е моя работа. Но се тревожа, че вината е моя. Може би Луси щеше да е по-добре, ако не бях полагала толкова много усилия да й помогна, ако не бях настоявала, ако не я бях спасявала от нейната безпомощност, загуба и прочее въображаеми страшилища от моето детство.

Може би Дороти е права, като казва, че аз съм единствената, която е навредила сериозно на дъщеря й. И това при положение че не бих могла да я обичам повече дори да ми бе дъщеря. По ирония на съдбата, Дороти няма представа за най-лошата грешка, която допуснах. Няма представа за Кари Гретхен. Сестра ми може да седи до нея в самолета, без да подозира коя е тя и защо това има значение.

Докато крача към голямата тента, чийто силует се очертава в мрака, осъзнавам колко ме е притеснила появата на Луси. Племенницата ми не просто се появи, а придаде израз и форма на най-големите си страхове. Неприятно ми е да крача в нощта, потънала в мисли за Кари, и се опитвам да я прогоня от главата си, както съм правила безброй пъти.

— Как я карате? — питам едно от униформените ченгета, когато подгизналите ми от пот и обути в калцуни крака стъпват тихо по застланата с чакъл алея, ширнала се пред мен.

— Справяме се.

— Добър вечер — поздравявам друг полицаи.

— Добър вечер и на вас.

— Ако някой ожаднее, само ни кажете — предлагам на следващия, когото срещам.

— Ей, Док! Имате ли представа какво й се е случило?

— Това отивам да разбера — отговарям аз. Разменям по няколко думи с всеки полицаи по пътя.

Местопрестъплението се охранява от два пъти повече полицаи от обичайното. Не се съмнявам, че Марино се е погрижил паркът да бъде ограден така, че пиле да не може да прехвъркне. Никой не може да влезе или излезе без разрешение. Ослушвам се за хеликоптерите на новинарските емисии и със задоволство установявам, че не ги чувам. Не ми трябва да увиснат ниско над главите ни и да вдигнат прахоляк с перките си.

Достигам тентата и за втори път тази вечер ме стряска нечия фигура, изскочила от сенките.

— Марино ви очаква вътре — казва инспектор Барклей с тон, който предполага, че съм закъсняла за важна среща.

Повдигам страничните платна на шатрата и влизам вътре. За частица от секундата съм заслепена от прожекторите, осветили местопрестъплението като операционна. Спирам на място, свалям чантата си от рамо и поставям телефона си върху нея.

Оглеждам покрития участък от парка „Дж. Ф. Кенеди“. Той представлява правоъгълник с размери дванайсет на десет метра и включва желязната улична лампа със счупената крушка, велосипеда и тялото, всичките осветени като при пълнолуние. Дватама с Марино сме сами, никой друг няма право да влиза, докато не му разрешим. Той снове из местопрестъплението, облечен в бял защитен гащеризон, който контрастира рязко с черните странични платна и четириметровия покрив, поддържан от сиви алуминиеви стълбове.

Докато го наблюдавам как си води бележки и прави снимки, изпитвам усещането, че съм попаднала в черно-бяла постмодерна фотография. Единствените цветове, които виждам, са зеленото на тревата, жълтеникавокафявото на алеята за джогинг и светлосините шорти на мъртвата жена. От мястото, на което съм застанала, не виждам никаква кръв, но тя би трябвало отдавна да се е съсирила и да е станала червеникавокафява, на път да се превърне в черна.

Това възприятие се основава на онова, което съм видяла по-рано, а също и на климатичните условия, които си остават крайно необичайни. Вече долавям уловената като в капан висока влажност от

реката. Горещият въздух е лепкав, а налягането ниско като на тенискорт, покрит с някоя от онези конструкции, които наричат „балони“. Носи се миризма на пластмаса и не след дълго душното пространство под шатрата ще се изпълни с противна воня, тъй като бактериите ще започнат да се размножават и да разлагат плътта и телесните течности.

— Прерових раниците — подвиква ми Марино. Предполагам, че има предвид Еня и Аня.

— Надявам се, че момичетата са на сигурно място. В прохладната стая с маргаритките, предполагам? — Сядам на един сандък с оборудване и започвам да се обличам.

— Хапват, пийват сода. Поверих ги на грижите на Фландърс и изпратих двама униформени да проверят как е майката. — Силният глас на Марино отеква още по-силно в затвореното пространство.

— Още ли не си вдига телефона?

— Не отваря и вратата. Горките хлапета. Жал ми е за тях.

— И те настояват, че майка им трябва да си е у дома?

— Когато са излезли, тя е спяла. Имам предчувствие какво означава това. Че е пияна като свиня, какво друго? — казва Марино. — Ще задействам Агенцията за децата и семействата, защото тук очевидно има проблем.

В Масачузетс именно Агенцията за децата и семействата е институцията, която отговаря за лишените от необходимите грижи или малтретирани деца. Заявявам на Марино, че каквото и да стане в този случай, трябва да се погрижим близначките да са в безопасност. Очевидно отсъства адекватен родителски контрол. Ако момичетата продължат по същия път, ще пострадат или ще им се случи нещо лошо. Не мисля, че осъзнават в какви неприятности могат да се забъркат.

— Като кражби. Или унищожаване на улики и възпрепятстване на правосъдието — съгласява се Марино. — Наречи го както искаш, но в случая става въпрос за взимане и укриване на чужд предмет от местопрестъпление. Познай какво? — Извива рамо и изтрива потта от брадичката си. — Оказа се, че са взели и слънчевите очила на жертвата. Кое е много лошо, защото бих искал да видя къде са лежали. На какво разстояние от колелото или каската например.

Сваля фотоапарата и тръгва към мен, докато аз започвам да свалям калцуните, с които дойдох тук.

— Мога ли да попитам какво друго откри в раниците им? — Когато деца попаднат първи на местопрестъпление, това е изключително лошо поради най-различни причини.

— Остатъци от вечерята им — отговаря Марино, когато стига до мен. — Хляб, увит в салфетки, пакетчета пармезан, нарязани червени чушки, сол, салатен дресинг. — Лицето му е обрамчено от бяла качулка, прилича на монахиня с поруменели от горещината бузи.

— Явно не се хранят здравословно — поглеждам го от мястото, на което седя. — Но няма как да го установим със сигурност, докато не влезем в дома им. Добре ли си, Марино? Притеснявам се, че ти е горещо.

— Нямаха вид на недохранени. И да, горещо ми е. Тук е ужасен задух.

— Човек може да има наднормено тегло и пак да не се храни добре — напомням му аз. — Всъщност това е широко разпространено явление, особено когато хранителният режим набляга на захари и бързи закуски. А когато деца бъдат оставени без надзор, те се хранят именно с това, при това сутрин, обед и вечер.

— Явно казаха истината, че са вечеряли пица, и това е причината да минат през парка — отвръща той. — Имам чувството, че го правят често, независимо от времето. Права си, майка им не се грижи за тях.

— Възможно е никога да не се е грижила за тях, дори когато е била бременна. — Все още смятам, че близначките са били засегнати от фетален алкохолен синдром.

— Това обяснява защо не блестят с особен интелект — казва Марино. — Изглеждат отракани като хлапета, израснали на улицата. А това е гадно. Децата не бива да изглеждат по този начин.

— Очилата, които са взели — връщам се на въпроса, — какви са?

— Спортен модел на „Мауи Джимс“.

— Без рамки, със стъкла с цвят на кехлибар? — питам аз, обзета отново от онова неприятно предчувствие.

— Да — потвърждава Марино. — Според Еня са лежали близо до тялото. Стъклата били зацапани и издраскани, затова мисля, че

жертвата може да ги е носила, когато е била нападната. Ако предположим, разбира се, че не са били повредени преди това.

— Трябва да внимаваме с приказките, че е била нападната. — Не ми е приятно, че ме принуждава да го предупреждавам. Погледнато отстрани, сякаш се заяждам.

— Когато си видяла жената да кара колело, забеляза ли дали очилата ѝ са повредени?

— Не, ако, разбира се, предположим, че това е била тя.

— Мисля, че вече го знаем със сигурност. — Марино сваля ръкавиците си и ги хвърля в близкия чувал за опасни отпадъци, окачен на метална стойка. — Трудно е да допуснем, че става въпрос за две различни жени със сходна външност, на една и съща възраст, обути с маратонки „Конвърс“ и облечени с блузи от концерт на Сара Барелес. И вероятно същият вид очила. Както и че са се появили едновременно в един и същи район на Кеймбридж.

— Дори да става въпрос за един и същи човек, все още не сме потвърдили самоличността ѝ. — Продължавам да му напомням да бъде по-предпазлив, макар никой да не ни слуша. — Какво още са взели момичетата?

Той вади руло хартиени кърпички и откъсва няколко, за да попие потта от лицето си.

— Някаква висулка. Златен череп с размерите на монета от четвърт долар. Вероятно от колие. Мисля, че е бил на златната верижка.

— Къде са го намерили?

— Твърдят, че са го открили на алеята до колелото. Ако съдя по мястото, което ми показаха, мисля, че е лежал близо до верижката. — Той хвърля влажните хартиени кърпи в яркочервения чувал за отпадъци. Следвам примера му, като изхвърлям там използваните си калцунни.

— Жената, която срещнах по-рано, носеше необичайно колие във формата на човешки череп. Висулката беше златна, доста масивна на вид, но не плоска като медальон, а обемна — уведомявам го аз. — Забелязах, че я отметна отзад, на гърба си, докато караше по Куинси стрийт на път към „Харвард Ярд“.

— Обзалагам се, че е тя. Не ми харесва, че си я видяла два пъти, преди някой да я убие. Притеснявам се, че това може да е свързано с

теб, Док.

— Не си представям каква може да е връзката — отвърщам аз. — Не мисля, че съм я виждала преди днешния ден.

Съобщавам му резултати от търсенето ми в интернет относно Елиза Вандерстейл. Всъщност за липсата на резултати, тъй като не успях да открия абсолютно нищо за нея — нито в Лондон, нито където и да било другаде.

28.

— Шофьорската книжка може да е фалшива — казва той. — Съвременните технологии улесняват фалшифицирането на документи за самоличност и резултатът трудно може да бъде различен от оригинала.

— Струва ми се странно, която и да е тази Елиза Вандерстийл, тя да не присъства в нито една социална медия — уведомявам го аз. — Всички млади хора се регистрират в поне един подобен сайт. Не открих нито една жена с това име, която поне малко да прилича на нея. В интерес на истината, търсенето ми продължи едва няколко минути...

— Съгласен съм, че е странно. Освен ако не е имала причини да остане в сянка. — Марино сваля бялата си качулка и попива лъскавата си от пот глава с хартиени кърпи. — Господи, потя се като проститутка на изповед. Може шофьорската ѝ книжка да е фалшива и въобще да не съществува човек на име Елиза Вандерстийл с тази дата на раждане и адрес. И може това да е причината да не я откриваш в социалните мрежи.

— Луси работи по въпроса. Да видим какво ще открие тя — казвам аз, докато разкъзвам пакет със защитен гащеризон. — Надявам се да е повече, отколкото при последните ѝ търсения. — Имам предвид неуспешните ѝ опити да проследи Тейленд Чарли, но нямам намерение да разкривам подробности пред Марино.

Оглеждам осветения район от парка, разположен под плоския покрив на шатрата. Погледът ми проследява тревата, чакълената алея, падналия велосипед, тялото. Сцената изглежда призрачно спокойна, недокосната, сякаш не е възможно тук да е загинал човек.

— Имаме ли напредък? — питам Марино и очаквам да ми разкаже какво е открил след последния ни разговор по телефона. — Намери ли нещо интересно, което да сме пропуснали при първия оглед? Ще трябва да приключим колкото се може по-бързо. Тук е ужасно горещо и задушно и не искам някой от нас да припадне от изтощение.

— Събрах нещата, които вече бяхме открили. Златната верижка, шофьорската книжка. И предпазната каска, която изобщо не ми се стори повредена.

— Смяташ ли, че Еня и Аня може да са прибрали още някоя улика?

— Къде биха могли да я скрият? Претърсих раниците им, открих очилата, висулката във форма на череп и телефона. Плюс блузата, в която някоя от тях е повърнала в храстите.

— Може да са го скрили наоколо. Пари например? Кредитни карти или банкноти? Възможно ли е жертвата да е карала колело и да не е носила у себе си нито пари, нито ключове?

— Мога да ти кажа само, че близначките се кълнат, че не са взимали назаем нищо друго. — Марино сваля ръкавиците и разкопчава малката черна хладилна чанта „Харли Дейвидсън“, която не е служебна, а негова лична собственост. — Изпразниха джобовете си пред мен. Нямахше нищо.

— Предполагам, че всичко зависи от преценката им дали могат да ти имат доверие или не — отговарям, докато той изважда бутилка вода и ми я предлага. — Не, благодаря. Добре съм. Зависи и от това дали и ти можеш да им се довериш — добавям по адрес на близначките. — Можеш ли да им се довериш?

— За момента са убедени, че всеки момент ще ги повикаме да положат клетва като помощник-детективи. Сигурен съм, че ако бяха намерили още нещо, щяха да ни го предадат.

— Интересно, защо ли не са си направили труда да вземат шофьорската книжка? — Започвам да нахлузвам крачолите от синтетична бяла материя върху съсипаните си обувки. — Стоях на алеята, когато пристигна инспектор Барклей. Чудя се защо са взели едни неща, а са оставили други.

— Вероятно защото от тяхна гледна точка — отвръща Марино — документите за самоличност на един мъртвец могат да им навлекат неприятности. Не че според тях е редно да взимат вещите на човек, който е пострадал или загинал при инцидент. Опитвам се да кажа, че на определено ниво успяват да различат кое е правилно и кое не. Възприели са себе си като хора, които са намерили нещо и са решили да го задържат. Според тях мъртвата жена не е имала нужда от слънчеви очила, телефон или златна висулка на колието.

— Те ли ти го казаха?

— Общо взето.

— Не е имала нужда и от пари.

— Зная. Нямам представа къде са, освен ако близначките не са ги скрили в бельото си. — Марино отпива вода и връща полупразната бутилка в хладилната чанта. — Ще помоля Фландърс да провери, защото аз няма да го направя. Не искам да ме обвинят в непристойно поведение.

— Да се надяваме, че не са отмъкнали още нещо, за което са решили, че няма да трябва на жертвата. — Припомням си срещата с колоездачката пред Харвард Клуб.

Не забелязах други бижута освен колието.

— Не виждам часовник — казвам на Марино. — Но телефонът, очилата и останалите вещи, които Аня и Еня са взели и прибрали в раниците си, могат да ни създадат проблем, ако случаят влезе в съда.

— Надявам се да не са повредили някоя важна улика. — Марино разперва пръсти и нахлузва нови ръкавици. — Не че имаше какво толкова да повредят. Към момента не съм открил нито ясен отпечатък от обувка, нито угарка от цигара. Не видях дори капка кръв или каквото и да било, което да подсказва, че е имало борба. Сякаш вече е била мъртва, когато е паднала на земята.

— Определено няма признаци да е помръднала, след като е паднала. — Изправям се и пъхам ръце в ръкавите от хлъзгава бяла материя. — Ако съдя по това, което виждам, мога да предположа, че след като се е озовала на земята, е изпаднала в безсъзнание и е умряла. — В този момент телефонът ми извънхва.

Луси е. Слагам слушалката. Казвам ѝ, че се надявам да е открила нещо.

— Саут Одли стрийт, Мейфеър. Близко до Гроувнър Скуеър — казва тя.

— Адресът на Елиза Вандерстийл? — Сядам обратно на куфара с криминологично оборудване и поглеждам към Марино.

— Къща с площ от над шестстотин квадрата, оценена на трийсет милиона британски лири — съобщава ми Луси. — Това е адресът от шофьорската книжка и една от причините името ѝ да не се появи при стандартно търсене е, че там не живее нито тя, нито семейството ѝ.

— В такъв случай адресът е фалшив.

— Не е. Собственик е Уилям Портисън, изпълнителен директор на високотехнологична компания. Британец, следвал в Масачузетския технологичен институт, женен, името на съпругата му е Даяна — отеква гласът на Луси в слушалката ми.

— Това говори ли ти нещо?

— Не мисля.

— Той е собственикът на къщата, в която Елиза Вандерстийл е живяла като домашна помощница през последните две години — заявява уверено Луси. — Това може да обясни и защо адресът на луксозната резиденция на семейство Портисън фигурира в британската ѝ шофьорска книжка. А работата ѝ като домашна помощница вероятно е причината да не ползва социални медии. Не всеки работодател желае това, особено ако е по-затворен или предпазлив по отношение на децата.

— Може да си права, но въпреки това е странно — отговарям аз.

— Много домашни помощници и детегледачки работят срещу подслон и храна — казва Луси. — На практика се превръщат в част от семейството.

— Да, но обикновено не в буквален смисъл — възразявам. — Не мисля, че обстоятелството, че живееш с дадено семейство, ти позволява да използваш адреса му като свой собствен. И ако Саут Одли стрийт не е истинският адрес на Елиза Вандерстийл, не би трябвало да присъства в шофьорската ѝ книжка или който и да било друг документ за самоличност. Най-малкото е допълнителна отговорност за семейство Портисън.

— Явно не са ѝ попречили да го впише, когато се е преместила в Лондон преди две години и си е извадила шофьорска книжка — казва Луси. — Използвала е адреса за връзка с различни институции, както и за да получава поща. Предполагам, че са знаели какво прави.

— Откъде се е преместила? — питам аз.

— Канада — отговаря Луси. — Сменила е канадската шофьорска книжка с британска. Очевидната причина да го направи е намерението да шофира във Великобритания за период от повече от дванайсет месеца.

Племенницата ми говори с увереност, която ме смущава. Нямам намерение да я разпитвам откъде е научила всичко това. Когато потърсих Елиза Вандерстийл в интернет, не открих нищо. Нямам

представа къде е търсила Луси. Вероятно в онова, което наричат Дълбока мрежа или Невидима мрежа. Може да е ползвала мрежи от рода на Ъндърнет, а това е Бермудският триъгълник на киберпространството, в който бродят терористи и откачалки и в който изчезват пари, собственост и самоличности на нищо неподозиращи жертви.

Луси непрекъснато ми напомня, че вече нищо не може да бъде поверително и лично. Може би това, което вършат Тейленд Чарли и подобните му, е начинът, по който се прави бизнес в наши дни. Аз обаче трябва да призная, че го мразя. Понякога се чувствам като Рип ван Уинкъл, който се събудил от дълбок сън и открил, че са минали десетилетия. Лично аз имам чувството, че е минал цял век. Животът в миналото беше несравнимо по-цивилизован от този в настоящето.

— Възможно е работната ѝ виза да е изтекла или да е възникнал друг проблем — добавя Луси, сякаш разполага с достъп до пълното досие на жертвата, — което обяснява защо не е в Лондон.

— Жената, която срещнах по-рано днес, определено имаше британски акцент, а не канадски — отговарям аз. — В интерес на истината, първото ми предположение беше, че е от Лондон.

— Елиза Вандерстийл е живяла в Лондон през последните две години, но не е родена там.

— А преди това?

— Следвала е в университета в Лестър, а преди това е живяла в Торонто, където всъщност е родена.

— Някаква представа какво е правила в Кеймбридж? Предполагам, че е нещо свързано с Американския репертоарен театър, мюзикъла „Сервитьорка“ или нещо подобно. Може да е била доброволка например. Подобна информация лесно може да бъде открита.

— Чудя се дали не е живяла при някого, както е направила в Лондон. — Разказвам на Луси за младежа, когото Елиза Вандерстийл целуна на тротоара пред Харвард Клуб.

— И аз предполагам същото. Ако е отседнала у някого, това би обяснило защо не мога да открия никакъв неин адрес в Бостън и околностите. Няма абсолютно нищо на нейно име. Никаква собственост. Никакви наеми. Не съм открила дори хотелска стая — казва Луси, а аз усещам любопитния поглед на Марино.

— Разполагаме ли със самоличност? — пита той.

Кимам утвърдително, защото това най-вероятно е така.

Британската шофьорска книжка, намерена на пътеката за джогинг, е истинска. Жертвата е двацет и три годишната Елиза Вандерстийл, висшистка, бивша домашна помощница. Въпреки това няма да съобщим публично името ѝ, докато не получим потвърждение с ДНК или зъбен картон и не уведомим близките ѝ. За момента двамата с Марино се придържаме към версията, че това е именно Елиза Вандерстийл.

Чувствам се ужасно. Всъщност изобщо не съм сигурна как се чувствам, как би трябвало да се чувствам, как би трябвало да се чувства който и да било. Сякаш съм имала възможността да променя съдбата на Елиза Вандерстийл, но съм я пропуснала. Срегнах я два пъти днес, броени часове преди смъртта ѝ. Но това не промени нищо. Да можех само да я спра! Да я бях посъветвала да си завърже каишката на каската или да кара само по сянка. Може би щях да я накарам да размисли.

Може би щеше да промени маршрута, по който бе решила да мине, или пък нещо друго, каквото и да е. Да бях я забавила или отклонила, да бях ѝ казала да не кара сама по тъмно в пустия парк. Разбира се, нямах представа, че се кани да направи подобно нещо. Не знаех достатъчно, за да кажа на Елиза Вандерстийл каквото и да било, което да спаси живота ѝ. Трябва да престана да мисля в тази насока, за да не полудея.

— Баща ѝ е Александър Вандерстийл, извършил самоубийство през 2009 г., когато е бил на 41. — Луси продължава да съобщава какво е открила до момента. Чувам тракането на клавиатурата, докато продължава да търси. — Разполагам с некролога, от който излиза, че е ръководил благотворителен фонд, но е станал жертва на инвестиционна измама в стил „Бърнард Мадоф“. Обесил се е на една от гредите в гаража — казва тя, а аз не мога да си представя, че е открила тази подробност точно в некролога.

— А майката на Елиза? — Изправям се и дърпам ципа на гащеризона чак до брадичката. Качулката обаче оставям за по-късно.

— Не съм сигурна — признава Луси, — но родителите ѝ са разведени.

— Да видим дали съм разбрала правилно. Бащата е мъртъв, не знаем нищо за майката, двамата са разведени — повтарям аз. — Предлагам да минем към план Б, защото семейните връзки на Елиза Вандерстейл няма да ни помогнат да потвърдим самоличността ѝ.

Сядам и нахлузвам на краката си нов чифт калцуни.

— Вероятно няма да успеем да потвърдим самоличността ѝ — добавям аз, — докато не открием лични вещи, за които да знаем със сигурност, че ѝ принадлежат — четка за зъби, четка за коса...

— Предполагам, че е отседнала някъде наблизко — отвърща Луси. — Не се съмнявам, че в театъра ще се намери човек, който да ни даде поне част от отговорите, от които се нуждаем. Смятам да се разходя дотам, преди да са затворили, да огледам, да откроя евентуално къде живее приятелят ѝ, да разбере къде е отседнала. Все ще откроя нещо.

Поглеждам часовника на телефона си. Вечерното представление е приключило преди повече от час.

— Как ще обясниш интереса си? — питам аз. — Трябва да бъдем внимателни, за да не се разчуе.

— О, забравих! Досега не съм правила такива неща! — отговаря племенницата ми, която е бивш агент на ФБР и Агенцията за контрол на алкохола, тютюна и огнестрелните оръжия и е работила години наред под прикритие. Тя определено не се нуждае от наставленията ми.

Все пак ѝ казвам да внимава и тя обещава да ми звънне по-късно.

— Сигурно ще се върна в офиса по някое време — добавя Луси. Не питам дали Дороти и купищата ѝ багаж се намират вече в колата на Джанет.

Затварям телефона, тъй като нямам намерение да повдигам въпроса за сестра ми в присъствието на Марино, който проследи внимателно целия ми разговор. Имам чувството, че си мисли за нея, но няма да му дам възможност да повдигне темата. Ако Бентън е прав и Марино и Дороти са започнали нещо зад гърба ми, не искам да го чувам сега. Имам си достатъчно проблеми.

— Готов ли си? — питам го аз.

29.

— Температурата на околната среда е 30,5°C — казва Марино. Поставил е термометъра върху моето куфарче с криминологичните инструменти, което се намира близо до тялото.

Слагам си пурпурни нитрилови ръкавици. Към този момент вече съм плувнала в пот.

— Благодаря. — Изваждам бележника си.

— Как ще измериш температурата й? — пита той. — Притеснявам се, защото трябваше да го направим веднага щом дойдохме тук.

— С фенерчета в тъмнината, без да знаем какви улики можем да повредим или унищожим?

— Зная. С теб съм, Док. Просто казвам, че подочух някои коментари, нали разбираш, ченгетата приказваха, че седиш на хлад в камиона и не си даваш много зор.

— Чували сме подобни приказки и преди, ще ги чуем и отново.

— Трябва ли да я обърнем? Защото не виждам как ще пъхнеш термометър под мишницата й, при положение че и двете й ръце са изпънати над главата й. — Той вдига ръце, облечен в белия защитен гащеризон, и жестът му ми напомня защо понякога Бентън го нарича Йети.

— Всичко е наред засега. Не е нужно да я обръщаме, за да измерим температурата й.

— Добре, но си мисля, че колкото по-дълго седи тук...

— Зная как изглежда — отвръщам аз. — Но както сам каза, ръцете й са изпънати над главата й. Дори да я преместя, това няма да ни позволим да измерим точно телесната температура.

Остава ни вариантът да използваме ректума. Но няма начин да пъхна термометър и да рискувам да нанеса увреждане или да позволя на някой заядлив адвокат да ме обвини в подобно нещо. Затова ще използвам друга, не толкова удобна техника. Ще направя малък разрез в горната част на стомаха и ще измеря температурата на черния дроб.

Трябва да го направя, преди да продължа с всичко останало. Връщам се при тялото. Коленича със стерилен скалпел за еднократна употреба. Долавям характерната миризма на разлагаща се плът, но и дъх на още нещо, което се усеща по-отчетливо около главата. Миризмата на разлагаща се кръв е допълнена от още нещо; опитвам се да определя от какво.

— Долавям нещо остро, парливо... — казвам на Марино, докато от миниатюрния разрез, който правя, се стича струйка кръв.

— Не усещам нищо — възразява той и извързва глава, докато вкарвам в отвора продълговат термометър.

Марино не е гнуслив, просто не си пада по подобни неща. Пристъпвам по-близо до главата на Елиза Вандерстийл, за да откроя източника на миризмата. Коленича и се навеждам, за да огледам по-добре.

— Не — повтаря Марино, — усещам само разлагаща се кръв.

— Това! — Посочвам му леко опърлен кичур коса близо до врата и дясната половина на челюстта.

— По дяволите! Имаш обоняние на хрътка.

Забелязвам и миниатюрни парченца стъкло. Искрят като зрънца пясък в конската ѝ опашка, но не виждам нищо подобно, полепнало върху дрехите, кожата или засъхналата кръв върху дясното ѝ ухо.

— Възможно е да имаме работа с нараняване на главата — казва Марино, докато наблюдава къде я докосвам и какво оглеждам. — Това би обяснило кървенето от ушите.

— Зависи от вида на нараняването.

— Ами ако става въпрос за огнестрелна рана? — пита той. Не се шегува. — Не знам дали не е била простреляна. — Очите му са скрити зад фотоапарата, тъй като започва отново да снима. — Работили сме върху доста случаи, при които сме откривали, че жертвата е простреляна, едва по време на аутопсията.

— В момента не знаем почти нищо — съгласявам се аз. Не се съмнявам, че на този ранен етап от разследването на Марино му се иска някой да я е прострелял с пушка, да е забил нож в гърба ѝ или да е разцепил главата ѝ с брадва.

В такъв случай би знаел с какво си има работа и най-вече, би могъл да се заеме незабавно със случая. Желанието му фактите да съвпадат с онова, което му подсказва интуицията, е напълно

естествено. Често се сблъсквам с този проблем, защото полицаите не обичат да отстъпват. Те няма да изпитат прилив на адреналин, няма да получат похвала, няма да разрешат заплетен казус, ако се окаже, че жертвата е починала от естествена смърт или нещастен случай.

— Възможно е да е била застреляна. — Марино не млъква, но ще го направи рано или късно. — Ако те прострелят в ухото отблизо, косата ти ще се опърли от дулния пламък.

— Сигурна съм, че си имаме работа с нещо друго. — Оглеждам тънки нишки, които ми напомнят разтопен найлон. Замислям се върху онова, което е направило впечатление на Аня и Еня, когато са пристъпили към тялото.

Споменаха миризма, която им напомнила за прегрелия сешоар на майка им. Вероятно са се натъкнали на изгорена коса. Явно казваха истината, защото колкото по-отблизо оглеждам тялото, толкова по-достоверни ми се струват думите им.

Това, което отначало приехме за сцена на обир или сексуално нападение, прераснало в убийство, бързо се превърна в нещо съвсем различно. Марино няма да иска да го чуе. Но след като съм прекарала по-голямата част от професионалната си кариера с него, зная как да го предпазя от грешка. След време той ми връща услугата. Понякога изпитвам чувство на вина. Но не познавам хора, на които това чувство да им е чуждо.

Марино вероятно е най-упоритото и непреклонно ченге, с което съм работила някога. Първата му реакция ще бъде да оспори логиката ми. Когато някой добър детектив формулира теория, той се вкопчва в нея със зъби и нокти. Ако не внимавам, разследването може да се превърне в състезание, а залогът тук не е победа или загуба. Залогът е истината.

— Може да си е изгорила косата, докато я е сушила, след като си е взела душ сутринта — предполага Марино. — Не бива да забравяме, че не знаем какво се е случило. Може да няма нищо общо със смъртта ѝ.

— Изсушила си е косата, след като си е взела душ сутринта? — повтарям думите му. — А знаем ли, че го е направила?

— Не, след като не знаем почти нищо за нея, по дяволите. Опитвам се само да кажа, че нямаме представа какво се е случило.

Виждал съм хора, които са изгорили косите си на грилове, печки, запалки... — напомня ми той.

Истината е, че всичко това се е случило лично с него, при това неведнъж. Марино не се е променил. Още ме влудява, когато започне да пръска течност за запалки върху барбекюто в задния си двор. Колко пъти съм му казвала: *Не разбираш ли, че „повече“ невинаги означава „по-добре“?*

— По времето, когато още имах коса, за която да се грижа, я изгорих веднъж, докато палех огън — продължава той. Спомням си и този случай. — Мина ужасно много време, докато го преживея. — Това се случи в Ричмънд, Вирджиния, а Марино така и не го преживя. — Опитвам се да кажа, че нямаме представа кога си е опърлила косата. Може да няма никаква връзка със смъртта ѝ.

* * *

Очите ѝ се взират безжизнено в мен изпод притворените клепачи.

Ако можеше да говориш, мисля си аз, както обикновено. Ще проговори, но по свой собствен начин, когато му дойде времето. Езикът на мъртвите е безмълвен и труден, а посланието, което Елиза Вандерстейл ми изпраща в момента е, че тялото ѝ изглежда забележително чисто и незасегнато. Не съм го обърнала все още. Ще разбере повече, когато проуча вътрешните му органи. Но вече съм почти сигурна, че опърленият кичур коса е пряко свързан със смъртта ѝ.

Това не означава, че става въпрос за убийство. Убедена съм, че е убита, но това не означава, че убиецът е човек. Възможно е причината да е силен електрически удар. Оглеждам се за възможни източници на ток. Търся нещо повредено, електрическа схема, дала накъсо, която жертвата да е докоснала.

Насочвам вниманието си към очевидния заподозрян, железния стълб със счупената крушка. Все поглеждам към небето, но забравям, че не мога да го видя заради шатрата. Мисля си за електрическите кабели и осветлението в парка. Казвам на Марино, че каквото и да е опърлило косата ѝ, случило се е в момента на смъртта или

непосредствено преди него. Ако бе изгорила косата си по-рано, нямаше да доловя тази миризма.

— Аз нищо не усещам — казва той, навежда се над тялото и свива широките си рамене.

— Затова пък аз усещам — настоявам. — И ако сега е достатъчно отчетлив, вероятно е бил още по-силен преди два часа, когато Еня и Аня са се натъкнали на тялото.

Марино хвърля поглед към жертвата, сетне оглежда участъка от парка, покрит под тентата и осветен от прожекторите.

— Единственото, което се набива на очи, е счупената лампа. — Неохотно приема идеята, но и това е напредък.

— Точно това се чудя. Повредата ни казва нещо важно — заявявам аз и се насочвам към кабелите.

В Кеймбридж по-голямата част от електрическите кабели не са подземни, затова Марино бързо стига до извода, че ако някой кабел е повреден, би трябвало да сме го видели вече.

— И то по най-неприятния начин. Близначките щяха да го настъпят и да пламнат като крушки — добавя той. — Как е възможно да е загинала от токов удар, Док? Би трябвало да е влязла в контакт с електрически заряд, а не виждам как може да е станало.

Марино изтъква липсата на леснодостъпни електрически табла, от които да стърчат оголени кабели, както и на жици, и инструменти.

— Никъде по земята не се виждат оголени проводници — продължава той.

Марино разбира от тези неща. Разполага със собствена работилница. Има огромен гараж, пълен с инструменти, и за него не е проблем сам да издигне пристройка към къщата или да ремонтира двигателя на пикапа си. Неведнъж ми се е притичвал на помощ в миналото, когато съм имала повреди у дома. Особено в началото, когато живеех сама, той често идваше вкъщи по една или друга причина, ту инсталираше лампи със сензори за движение, ту поправяше вратата на гаража, сменяше маслото на колата или мелницата за отпадъци в мивката.

— А това е добре, нали? — казва той. — Защото в противен случай всички щяхме да се изпържим още в мига, в който кракът ни стъпи тук.

— Доста неприятна мисъл. — Отстъпвам крачка назад по алеята, поглеждам лампата и парченцата стъкло.

Електрическите крушки не се пукаат или чупят току-така. Те експлодират с такава сила, че запращат парчетата си на много метри околоръст. Уличният стълб е висок около три метра и не забелязвам никакви повреди по осветителното тяло. Явно Марино е видял нещо.

— Винтовете са на място, но трите крушки са унищожени. — Обикаля около стълба с ръце на кръста. Вдигнал е поглед нагоре, а лицето му е зачервено, покрито с капчици пот. — По-голямата част от нажежаемите жички просто е изчезнала.

— Как можеш да ги видиш оттук? — За мен стълбът е прекалено висок и не мога да надзърна вътре.

— Когато приключиха с поставянето на тентата, взех стълбата и направих няколко снимки, които мога да ти покажа по-късно — обяснява Марино. — Металното резе липсва, което обяснява защо стъклената вратичка е отворена. Отново изниква въпросът кога е станало това. Дали пръсналите се крушки са причината миниатюрното резе във формата на кука да се скъса? Или това е било началото? Ще продължим да търсим отговора, но за момента не знаем нищо.

Отивам до велосипеда, който лежи на алеята. Задната гума сочи към входа на парка, който двамата с Марино използвахме, за да дойдем дотук. Очевидно Елиза Вандерстийл е направила същото. Спомням си я отново как натискаше педалите на път за „Харвард Ярд“. Представям си я как е завила по Кенеди стрийт и е влязла в парка от изток.

Оттам явно е тръгнала по алеята за фитнес, излязла е на полянката и е продължила на запад, докато слънцето се е спускало зад дърветата и сенките са ставали все по-гъсти и все по-дълги. Ако съдя по положението на колелото, нещо се е случило именно тук, на мястото, на което съм застанала, на няколко метра вдясно от железния стълб. Тялото ѝ се е озовало на три метра от колелото, с парченца стъкло в косата, а предпазната ѝ каска се е търкулнала още по-далеч.

Мисля си за нещастните случаи, причинени от мълнии, върху които съм работила, защото при тях първоначалното впечатление почти винаги бе за насилствена смърт. Дрехите неизменно бяха скъсани, понякога висяха на парцали. Сещам се за блузата в храстите. Обувките и ботите често се пръсват на парчета или се изуват като маратонките „Конвърс“. Металните бижута се разтопяват или чупят, а

ние намерихме скъсана златна верижка. Двата ѝ края изглеждат точно като при силен токов удар. Когато токът поразил метален предмет, той го нагрива силно и нарушава целостта му.

Понякога жертвите получават фатални наранявания в резултат на експлозивната сила на волтовата дъга или мълнията, запратила ги на земята. Нерядко те загиват и от удара в земята. Може това да е убило Елиза Вандерстейл. Макар че се съмнявам.

30.

Гънките по гащеризона ми започват да шумолят. Усещам колко хлъзгава е тънката бяла материя, когато прикляквам, за да огледам по-отблизо пътеката и тревата около нея.

Минава единайсет и миризмата на разлагаща се плът прави въздуха по-тежък и противен. Почти непоносим. Но поне не ни нападат мухи. Тентата ги задържа навън, а и като правило те не са особено активни през нощта, не търсят открити рани и отвори, в които да снесат яйцата си.

Изучавам парченцата стъкло, миниатюрни като зрънца сол, посипали колелото. Те блещукат като диаманти върху рамката, гумите, стръкчетата трева.

— Не че съм специалистка по експлодирани крушки — казвам на Марино, когато се връщам при задната гума, — но на мястото, където е паднала, има доста стъкло, а парченцата са дребни като песъчинки.

— Виждал съм и преди волтови дъги и пожари, запалени от електрически искри, и мога да ти гарантирам, че притежават достатъчно мощност, за да превърнат стъклото на прах. — Той коленичи до мен и аз долавям топлината на тялото му, помирихвам потта му. — Но част от праха, който виждаме, идва от покритието вътре в самите крушки.

Поглеждаме през отворената вратичка към празния глобус на върха на стълба. Върху черния метален стълб се вижда белезникав прах. Когато стъклените фрагменти експлодират, те оставят следа, която прилича на вълшебен прах, тъй като искри по пътеката, тревата, дърветата...

Възстановявам наум случилото се и то заприличва на анимация. Представям си как лампата е експлодирала с всичка сила точно когато отдолу е минавал велосипедът. Двете събития са настъпили едновременно и Елиза Вандерстейл е изхвърчала от седлото. Ако се е случило точно това, то би могло да обясни миниатюрните частици стъкло върху падналото на земята колело. Това би могло да е

единственото обяснение и за дребните като песъчинки парченца в косите ѝ.

— Мисля, че си права. Изгорялата коса наистина е свързана с това. — Марино извива врат и отново поглежда нагоре към черния железен стълб. — Но ако лампата се е пръснала точно когато е минавала отдолу, не би ли трябвало да открием порязвания от разхвърчалите се парчета стъкло?

Велосипедът е хибрид с олекотена конструкция, тънка алуминиева рамка, ниско разположено кормило и седалка с пълнеж от гел, която се е издигала на около метър и двайсет над земята. Когато Елиза Вандерстийл тръгна от Харвард Клуб, тя бе леко приведена, но не бе заела ниска състезателна стойка. Предполагам, че лампата е била на повече от два метра над главата ѝ, когато крушките са избухнали през отворената вратичка.

— Колкото по-голяма е масата, толкова по-голяма е скоростта — обяснявам на Марино. — Големите парчета, които можем да оприличим на стъклени шрапнели, би трябвало да прелетят над главата ѝ. А пращинките не биха стигнали толкова далеч. Те би трябвало да паднат в подножието на стълба. Правя това заключение, като изхождам от презумпцията, че в това време е била на колелото си, тъй като не виждам нищо, което да ме наведе на мисълта, че е слязла от него — добавям аз. — Разбира се, всичко това са само предположения. Наличието на стъкло в косата ѝ обаче ми се струва важно. Парченцата не биха могли да я настигнат на мястото, където лежи в момента.

— Не, тук няма нищо, защото стъкълцата са полетели в тази посока — казва Мартино и посочва към института „Кенеди“. — Затова не мислим, че е била съборена от колелото. — Поглежда ме. Отново говори в множествено число, което е добър признак. — Смятаме, че не е имало нападател. Просто е карала през парка, когато е била ударена от експлодирала лампа, мълния или нещо подобно, но също толкова откачено.

— Възможно е — отговарям аз. — Не виждам следи от борба.

— В такъв случай не става въпрос за убийство. Какво ще кажем, когато ни попитат?

— Все още не знаем. Колкото по-малко кажем, толкова по-добре.

— То е сигурно. Но все пак нещо я е запратило на три метра, сякаш е била изстреляна с оръдие. Мога само да кажа, че силата е била

огромна. Предполагам, че предпазната ѝ каска е отхвърчала още по-далеч, защото е по-лека.

— И защото най-вероятно каишката не е била пристегната. — Казвам му, че когато Елиза Вандерстийл караше по Куинси стрийт към „Харвард Ярд“, каишката се поклащаше под брадичката ѝ.

— По дяволите! — възкликва той. — Това обяснява нещата.

— Ще разберем повече, когато открием какво точно се е случило с лампата — отговарям аз. — Няма да е зле да изкопаем целия стълб и да го отнесем в лабораторията.

— Правили сме го и преди, ще го направим отново.

Ровичкам в куфара в търсене на прозрачни найлонови пликчета, както и на такива от кафява амбалажна хартия. Взимам още руло скоч, флумастери и комплект за снемане на следи от барут, който използвам, когато възнамерявам да изуча някоя миниатюрна улика под мощния електронен микроскоп на Центъра по съдебна медицина. Сменям ръкавиците си и се връщам при тялото. Коленича до главата. Благодарение на силната светлина от прожекторите, белите ми, покрити с полиетилен колене контрастират ярко на фона на зелената трева.

Свалям капачката от покрития с въглеродни влакна тампон за взимане на образци, притискам адхезивната му страна към опърлената коса на Елиза Вандерстийл и събирам парченца стъкло, влакна, всичко, което открива. Запечатвам всяко в отделна стерилна колба, залепвам етикет и го надписвам, подготвям образците за лабораторни изследвания.

Това ще улесни работата на главния специалист по микроскопски анализ Ърни Копъл, който ще се заеме с анализите веднага щом се появи на работното си място утре сутринта. Уликите ще го очакват. Това ще ни спести и време, защото ще трябва само да поръси образците със златен пращец, след което да ги постави във вакуумна камера.

Опипвам главата ѝ и заравям пръсти в дългата кестенява коса на Елиза Вандерстийл, вързана на опашка отзад. Следвам нежно, предпазливо, извивките на черепа ѝ и ръкавиците ми почервеняват.

— Има рана в задната част на главата — уведомявам Марино. Лицето на Елиза Вандерстийл е извърнато настрани и опира в крака ми.

Тялото ѝ е топло, сякаш е жива. Сърцето ми трепва отново. Имам чувството, че съм докосната от Божия дъх, който ми напомня какво върша в този миг. Събирам сили. Не мога да си позволя никакви лични емоции в момента, затова отмятам покрития със засъхнала кръв кичур. Трябва да измеря раната с малка пластмасова линия.

Разкъсването е с дължина почти пет сантиметра точно върху тилната кост. Казвам на Марино, че целостта на кожата е нарушена от удар с твърд предмет и най-вероятно тази рана е източникът на кръвта, която виждаме.

— Вероятно от удара в добре отъпкания чакъл на пътеката — добавям.

— А причината за кръвта под гърба ѝ е обстоятелството, че е влачена до това място. — Марино е забил поглед в спортните чорапи на сиво-бели райета на Елиза Вандерстийл. — Вече можем да предположим какво се е случило. Най-малкото, знаем причината.

Прави няколко снимки на следите в пръстта, дълги не повече от петнайсетина сантиметра, които свършват точно под петите на жертвата. Момичетата не са успели да я преместят надалеч в опита си да я предпазят от някой друг колоездач, който би могъл да изскочи на алеята и да я прегази, както ни обясниха.

Тялото ѝ не е напуснало напълно алеята, но ме притеснява самият факт, че изобщо е било местено. Чудя се дали това е навик, който близначките са добили у дома, когато майка им е изпадала в пиянски ступор или е припадала на пода.

Докосвам леко раната на тила ѝ и разтварям неравните ѝ ръбове, за да видя тънките нишки тъкан. Очевидно не става въпрос за прорезна рана, причинена от оръжие с остър ръб. Уведомявам Марино, че скалпът и подкожната тъкан са разкъсани в резултат на силен натиск върху задната част на черепа.

— Трябва да е била жива, когато се е случило, защото в противен случай нямаше да кърви — казва той.

— Но не е изтекла много кръв, което означава, че не е оцеляла дълго след нараняването. В скалпа е останала доста кръв — обяснявам му. — Ако бе оцеляла достатъчно дълго, за да пълзи, да се изправи, да побегне от някого, щеше да има кръв навсякъде.

Продължавам да опипвам главата ѝ, да търся разкъсани тъкани и фрактури. Не откривам следи от други наранявания по скалпа или

черепа, не мога нито да ги напипам, нито да ги видя, затова моля Марино да донесе лупа от куфарчето ми. Чувам го да се отдалечава. Отваря няколко отделения, открива лупата и ми я донася. Използвам я, допълнена от фенерче, за да огледам по-добре дясното ухо на Елиза Вандерстийл.

— Няма охлузване, обгаряне, зърнистост или каквато и да било друга следа от нараняване — уведомявам го аз. — Виждам само мръсотия и засъхнала кръв. Ще разбере какво е причинило нараняването едва след като я прегледам на компютърен томограф.

Поставям ръце под главата ѝ и я повдигам леко. Завъртам я надясно и виждам засъхнала кръв и в лявото ухо.

— Ако става въпрос за токов удар, защо има кръв в ушите? — пита Марино.

— Най-честата причина са спукани тъпанчета.

Отварям очите ѝ по-широко.

Проверявам ги за изгаряния и кръвоизливи, забелязвам, че сините ириси са помътнели. Изваждам термометъра от разреза в стомаха и изтривам кръвта, за да прочета показанията. Телесната температура на Елиза Вандерстийл е трийсет и четири градуса по Целзий, или деветдесет и четири по Фаренхайт. Струва ми се нормално, при положение че тялото ѝ е лежало на открито в продължение на няколко часа.

— Вкочаняването е започнало, което също изглежда логично. Усещам известна съпротива, когато местя врата ѝ — показвам на Марино. — Но дясната ѝ ръка и китка са напълно вкочанени, както отбеляза по-рано инспектор Барклей, което също е обичайно.

Когато повдигам ръката ѝ, забелязвам в горната част на китката ѝ странна бяла следа от изгаряне, дълга приблизително седем сантиметра и толкова тънка, сякаш е прогорена от пламнала паяжина. Не се забелязваше, когато ръката бе вдигната над главата, затова я виждам едва сега. Питам се дали дясната ѝ ръка се е намирала в непосредствена близост до косата, когато е била обгорена. В такъв случай до какво се е докоснала? Показвам на Марино, докато прави снимки, че дясната ръка е твърда като желязо.

— В същото време вкочаняването едва е достигнало десния лакът и рамо. — Отново повдигам ръката, за да илюстрирам думите си. — Едва се забелязва в останалите малки мускули и не присъства

никъде другаде, включително в лявата ръка. — Повдигам и нея. — Предполагам, че когато инспектор Барклей е проверил пулса ѝ, е докоснал именно дясната ѝ китка.

— Ще го питам — казва Марино. — Но това само потвърждава думите му. Затова е решил, че цялото тяло се е вкочанило.

— А то не е. Преди няколко часа ригорът е бил още по-слаб. Тялото би трябвало да е напълно отпуснато с изключение на тях — посочвам дясната ръка и китка. — Това е обичайно при жертви на токов удар, особено ако е докоснат оголен кабел, а тъкмо на тази мисъл ме навежда белегът от вътрешната страна на китката. Прилича на изгаряне, сякаш е докоснала нещо силно нагорещено. Подобни белези се получават, когато човек се допре до нагрят котлон.

— Но изгарянето не може да е причина за почти мигновеното вкочаняване — отбелязва Марино. — А това несъмнено е изгаряне, макар за първи път да виждам подобен белег.

Бързото трупно вкочаняване може да настъпи, когато смъртта е предшествана от мощен разход на енергия, лишил мускулите от кислород и аденозин трифосфат. Резултатът е вкочаняване. Подобно явление се наблюдава рядко и мнозина специалисти дори го подлагат на съмнение. Тук обаче се е случило нещо наистина странно.

— Следователно, ако дясната ѝ ръка е влязла в контакт с електрически ток — обяснявам на Марино, — теоретично е възможно мускулите да са се свивали многократно и да са изпаднали в състояние на *тетания*.

Обръщам тялото настрани, не изцяло, но достатъчно, за да проверя гърба за послесмъртни петна, известни като *ливор мортис*, които се получават в резултат на събирането на нециркулираща кръв благодарение на гравитацията. Кожата е порозовяла едва-едва. Когато притискам палец, върху нея се отпечатва бяло петно. Ливорът е в начален стадий, което е обичайно, тъй като Елиза Вандерстейл е мъртва сравнително отскоро.

Няма никакво съмнение, че когато е паднала на земята, тя е била без блуза или блузата е била навита нагоре. Гърбът ѝ е изпъстрен с характерните драскотини и охлузвания, които бих могла да очаквам при инцидент с колело. Белият ѝ спортен сутиен е изцапан с мръсотия.

Когато обръщам тялото още малко, с изненада откривам нещо, което в първия момент ми прилича на некротична татуировка.

— Какво е това, по дяволите? — възкликна Марино.
— Колието й — досещам се аз.

31.

Изгарянето е приело формата на череп.

— Можеш да видиш лицето. Е, почти — казвам на Марино, докато сменяме ръкавиците. Вече сме напълнили цял чувал — червен на цвят, предназначен за биологично опасни материали — с използвани ръкавици. — Във всеки случай, можеш да различиш едното око и част от челюстта.

— Носела го е на гърба си, когато си я видяла? — Попива потта от брадичката си с хартиена кърпа, като внимава да не капне на някое важно място, включително тялото.

— Не мисля, защото в такъв случай нямаше да забележа, че има златно колие във формата на череп с гротескна гримаса.

— Значи впоследствие го е отметнала отзад. Висулката вече е била на гърба ѝ, когато се е нагряла и отпечатала върху тялото ѝ. Би трябвало да е била под блузата, защото се е отбелязала директно върху кожата. — Марино казва това, което му се иска да е истина.

Не желае да мисли за нищо, което би могло да подхрани фобията му от неща, които скърцат, стенат или тракат през нощта. Те го плашат. И ще продължат да го плашат, тъй като случаят не ми изглежда приключил.

— Ако видиш подобен белег и нямаш представа от какво е причинен? — продължава да разсъждава той на глас. — По времето на Салемските процеси това е било достатъчно да те обесят като вещица. Щяха да решат, че си урочасала или обсебила жертвата.

— За щастие не живеем в онази епоха. Но си прав. Най-вероятно щяха да ме обесят като вещица. — Взимам лупата, а той прави няколко снимки в едър план на изгореното място.

Сухият тъмночервен отпечатък на ухиленото лице на черепа се е получил при силното нагорещяване на висулката. Отпечатаната уста и око не са били в пряк контакт с кожата, защото мястото не е обгорено. Кожата е останала бледа и е превърнала изображението в уродлив

емотикон, разположен в горната част на гърба на Елиза Вандерстийл. Дори аз бих го определила като странно.

— Прилича на мъртва глава. — Марино трескаво оглежда отпечатъка. — На нещо свръхестествено... може би на стигма.

Иска да каже *мъртвешка глава* и *стигмата*. Белегът наистина изглежда загадъчен, човек може да си го обясни само ако знае какво го е причинило.

— Ще ми помогнеш ли, като я задържиш така? — Струйки пот се стичат по гърдите и корема ми, а също и между бедрата, дрехите под гащеризона ми са направо подгизнали. Марино приляква до мен и придържа тялото, докато го обръщам напълно настрани, за да го огледам по-добре от главата до петите, отпред и отзад.

— Това също е странно — отбелязва той по адрес на белите линии от изгаряне, които откривам върху дясното рамо и основата на врата. — На вкочанената дясна китка има още такива. Всичките са от една и съща страна на тялото. Но ако са изгаряния, не приличат на това тук — казва Марино и посочва тъмночервената рана, причинена от висулката на колието.

Обяснявам му, че когато зоната на поражение изглежда грапава и бяла, това обикновено свидетелства за изгаряне от трета степен. Предполагам, че белите линии са резултат от директен контакт с източника на токовия удар.

— Като жици — давам му пример. — С тази разлика, че говорим за много тънки жици, почти колкото човешки косъм.

— Какви жици? — оглежда се неспокойно Марино, сякаш те са достатъчно близо, за да ги докосне.

— Нямам представа, ако наистина става въпрос за жици. — Забелязвам нещо във вътрешния джоб на сините ѝ шорти за джогинг. — Другото изгаряне е от контакта между златната висулка и същия източник на ток. Това е моето предположение.

Плъзгам пръсти под ластика на шортите и откривам малък вътрешен джоб. В него има нещо плоско и твърдо. Изваждам черен пластмасов ключодържател със сериен номер върху него.

— Бинго! Може това да е ключът от жилището ѝ! — възкликва Марино, когато пускам ключодържателя в пликче за улики и му го подавам.

Ставам и оглеждам дърветата, уличния стълб, пътеката от експлодирани стъкла... Опитвам се да си представя какво може да е било толкова дълго и тънко, че да изиграе ролята на проводник, с който Елиза Вандерстийл евентуално да установи контакт, докато минава с колелото си. Представям си я как натиска педалите, как профучава през сенките и душния въздух, уморена и нетърпелива, тъй като става късно и започва да се мръква.

Изведнъж нещо пронизва голото ѝ дясно рамо и врата ѝ, жигосва я между лопатките. Трябва да е било адски болезнено и дори ужасяващо, защото тя се е обърнала мигновено и го е хванала, при което е изгорила дясната си длан. Вероятно е изпитала чувството, че я напада цял рояк стършели, и това е била последната ѝ съзнателна мисъл, преди да изгуби контрол върху колелото и да полети на земята.

Подобен сценарий би обяснил линейните изгаряния и асиметричния ригор. Мощен електрически заряд, поразил златното колие и преминал през тялото на жертвата, би могъл да нагрее влагата в него и да я превърне в пара, след което да избухне и да повреди обувките и дрехите ѝ. Топлината би могла да разкъса златната верижка, която открихме. Проверявам отново врата ѝ и търся признаци верижката да се е нагрела, преди да се скъса.

Взимам лупата, отмятам косата ѝ и откривам няколко червени белега, миниатюрни червеникави изгаряния, не по-големи от тиренце или пунктир отдясно и отляво на врата. Отпред няма нищо. Отново си представям Елиза Вандерстийл, загоряла и запотена, но жива и дружелюбна на тротоара пред Харвард Клуб. Носеше кърпа около врата.

Кърпа на сини индийски мотиви, сигурна съм в това. Спомням си, че ми се стори някак си избеляла, може би леко оръфана по краищата, сякаш е стара и доста използвана. Питам Марино дали са открили кърпата и му я описвам. Дали близначките не са я прибрали в раниците си и той да не е разбрал откъде е?

— Не — отговаря Марино, — не видях нищо подобно, но ще помоля Фландърс да провери отново, докато момичетата са още в стаята с маргаритките.

— В противен случай би трябвало да е тук някъде — казвам аз, — освен ако не я е свалила, след като я видях на Куинси стрийт. Важното е, че ако е носила шалче или кърпа, то би могло да защити

предната част на врата ѝ, стига платът да е бил прибран изцяло или частично под брадичката ѝ, когато тялото ѝ се е нагряло. Намерим ли кърпата, може да открием изгаряния, които да потвърдят това.

Обяснявам му, че трябва да проверим дали по-рано вечерта в района е имало гръмотевична буря. Добавям, че отмятането на колието отзад на врата може би е най-лошото, което би могла да направи.

— Най-вероятно е била изпотена, а електричеството обича потта. Въпреки това кожата не е най-добрият проводник — обяснявам аз. — Намирането на скъсаната златна верижка променя нещата и може да обясни защо Елиза Вандерстийл е мъртва.

— Защото токът би ударил сърцето ѝ. — Марино наблюдава как поставям малък кафяв хартиен плик върху една от ръцете ѝ. — Токът трябва да преодолее сериозно съпротивление, което обяснява защо впоследствие по някои жертви не остават никакви следи освен изгаряния. Познавам човек, който изгуби пръст, но нищо повече.

— Ако електрическият ток не е преминал през тялото ѝ, може би щеше да оцелее — съгласявам се аз. — Обзалагам се, ще установим, че не е загинала от раната на главата.

— Затова внимавам с бижутата, когато работя в близост до електрически уреди. Това вбесяваше Дорис, защото отказвах да нося голямата сребърна гривна, която тя ми подари. После спрях да нося брачната халка, а тя реши, че ѝ изневерявам — разказва Марино, сякаш го чувам за първи път, но се познаваме толкова отдавна, че зная почти всичко за него.

През всичките тези години — а те са поне двацет — откакто се разделиха, той не спира да говори за бившата си жена. Дорис е ученическата му любов, семпла жена, търпелива и многострадална, но в един момент ѝ писна и избяга с друг мъж. Зная, че Марино още не я е забравил. Надявам се на това най-вече заради сестра ми и се опитвам да не мисля върху думите, които Бентън изрече в клуба.

Прикрепвам с помощта на тиксо хартиените кесии към китките и глезените, за да съм сигурна, че от тях няма да изпадне, но няма и да полепне нещо по пътя до Центъра по съдебна медицина.

— А сега какво? — пита Марино, когато чува мъжки гласове до входа на шатрата.

Пристягам тиксото, когато инспектор Барклей отново надниква вътре.

— Имате ли нужда от нещо? — извиква той.

— Сериозно ли питаш, Клей? — отвърща му Марино. — Аз лично имам нужда да спреш да идваш тук и да задаваш този въпрос! — След което подбелва театрално очи и бавно поклаща глава.

Изчаква Барклей да излезе, за да ме пита за „шантавите модели“, които понякога откриваме в пораженията от мълнии, особено по гърдите или гърба на жертвите. Казва, че му напомняли за полета над низините на Южна Каролина с хеликоптера на Луси. За приливите, при които водата плъзва по брега и навлиза в солените тресавища и заливните тераси. Процесът, който Марино описва, се нарича арборизация или образуване на дървовидни разклонения. А също и *фигури на Лихтенберг* заради необичайния червеникав рисунък, който мълнията често оставя върху повърхността на кожата. Ако човек не знае какво да търси, видяното може да го стресне, а механизмът, който поражда тези фигури, все още не е напълно изучен. Възможно е да се пръскат капиллярите по пътя, който електрическият заряд изминава по тялото. По Елиза Вандерстийл няма и следа от подобни фигури.

Притеснява ме повече друг един въпрос. Ако е била ударена в гърба, в резултат на което през златната висулка са преминали хиляда волта и са спрели сърцето ѝ, откъде е излязъл този заряд? Мълниите могат да бъдат и предвидими, и непредвидими. Сякаш имат собствено съзнание, сякаш са живи. Втурват се към земята като див звяр, който иска час по-скоро да се мушне в дупката си, затова често откриваме изходното изгаряне на стъпалото на жертвата.

Елиза Вандерстийл няма подобен белег. Не забелязвам нищо освен мръсотия по чорапите ѝ. Не откривам никакво изходно изгаряне и уведомявам Марино, че искам да видя колието, което Аня и Еня са взели. Той се запътва към големия си куфар с криминалогично оборудване.

Шумолене съпровожда отварянето на специален плик, който обаче прилича на обикновена амбалажна кесия от магазин за плодове и зеленчуци. Нахлузвам го на главата чак до основата на врата така, че да обхване цялата коса, и пристягам с тиксо, което късам с ръце, вместо да използвам ножица.

Допадат ми нещата, които мога да сваля лесно, след като тялото бъде положено на масата в залата за аутопсии. Коса, капчица боя, конец, ДНК... може да бъде всичко. Правя каквото се налага, за да не

изгубя или замърся подобна улика. Но ако човек не разбира какво правя, може да реши, че се отнасям ужасно неуважително към мъртвото тяло. Фрас-прас, както се изразява Марино. Това е отплатата, която някои хора получават за това, че са били блъснати от влак, загинали в самолетна катастрофа или убити. Пристига доктор Смърт и събира парчетата, останали от вас, като метач, който събира боклука на улицата, казва Марино.

Поне успях да сваля ръцете, които бяха изпънати над главата и да ги положа отстрани на тялото, за да можем да го приберем в чувал, при това от най-големите. Случващото се ми напомня, че смъртта и достойнството нямат място в едно изречение, те просто са несъвместими. Отварям няколко отделения в големия куфар и откривам това, което търся. Стерилна игла. Марино се връща. Разпознавам масивния златен череп с дълбоки потъмнели очи и зейнала усмивка.

Усещам тежестта му в прозрачното найлоново пликче с етикет. Забелязвам, че висулката не изглежда повредена, а само прашна. Промушвам иглата през плика и усещам леко магнитно привличане.

— Вероятно е от позлатена стомана или някаква друга сплав. Златото е отличен проводник на електричество, но се намагнетизира само ако има примеси. — Връщам пликчето на Марино. Чувствам се толкова уморена, че едва се държа на краката си.

Трябва да си почина, но времето ни притиска.

— Ако е била мълния — продължава Марино, — защо не чух нито една гръмотевица през целия следобед или привечер? Не може да има светкавица без гръмотевица.

Прав е, защото именно светкавицата предхожда гръмотевицата. Едното не може да съществува без другото. Предполагам обаче, че не бихме могли да чуем гръм, ако бурята се е разразила на трийсет или четиридесет километра отук. Човек може да няма представа, че трябва да се пази от нещо, когато излезе от дома си, за да отиде на разходка, да поплува или да поиграе голф. Светкавицата обаче може да измине голямо разстояние от бурята, която я е породила.

— Затова хората казват „като гръм от ясно небе“. — Езикът ми сякаш залепва за небцето и от устата ми излизат провлачени звуци. — И когато погледнеш подобно, на пръв поглед хаотично местопрестъпление, можеш да разбереш защо хората измислят

подобни абсурдни обяснения от рода на *Божията ръка* или *спонтанно самозапалване*. При положение че най-вероятно си имаме работа с някаква проклетата мълния. — Започвам да губя търпение и да говоря рязко. — Щеше да бъде нелогично, ако най-близката буря се е разразила на много километри оттук и вече е отминала.

— Само дето не е имало никаква буря — възразява Марино, докато в мислите ми отново нахлува Тейленд Чарли. Спомням си, че потърсих етимологията на този израз още след като получих първия аудиозапис от него.

Казвам *него*, но не зная дали наистина е мъж. За удобство ще продължа да го възприемам като такъв, а и Бентън не смята, че подателят на записите е жена. Съпругът ми профайлър предполага, че въпросният хибрид между киберсталкер и поет е мъж, възрастен, интелигентен и високообразован. Въпросът, който интригува Бентън от самото начало, е защо използва този архаичен британски жаргон.

Тейленд Чарли, изписвано обикновено с тире, може да означава последния батсман в крикета. Но може да се отнася и до стрелеца на оръдието, разположено на опашката на бомбардировач. Или до последната гръмотевица в шкваловата линия от гръмотевични бури. Докато съобщавам това на изпадналия в пореден пристъп на параноя Марино, осъзнавам, че най-вероятно подхранвам страха му, че от небето може да се стовари нещо право върху главите ни.

— С други думи, точно когато си мислиш, че буреносният фронт е отминал, започва най-лошото — оплаква се той, докато под тентата се разнася миризма на алкохол, която бързо изпълва ноздрите ми.

Наблюдавам го как отваря пакетче антибактериални кърпички и почиства петнайсетсантиметровата пластмасова линийка, която използваме за определяне на мащаба, докато снимаме.

— Още едно необичайно съвпадение в ден, изпълнен с необичайни съвпадения.

Стомахът ми започва да се бунтува.

— Да, но наистина ли става въпрос за съвпадение? — Марино прибира дезинфектираната линийка в стерилно пликче, след което го поставя в специално означено отделение на фотографския си куфар. — Казваш, че е съвпадение, така ли? При положение че започна да получаваш онези записи само преди седмица. А сега и това... — Погледът му обхожда пространството под шатрата, докато по

зачервеното му лице, обрамчено от бялата качулка на защитния гащеризон, се стичат струйки пот.

Не казвам нищо — нито че е съвпадение, нито че не е съвпадение. Дори не отговарям на въпроса му, защото търпението ми е на привършване. Случилото се ми идва в повече. Имам чувството, че земята се размества под краката ми, че всеки миг ще се отвори бездна, в която да пропадна.

— Като се замислиш, Док, този гръм от ясно небе наистина може да се окаже нещо като аналог на Тейленд Чарли, защото бурята би трябвало да е отминала, нали така? Нещо като последна светкавица за сбогом?

Наблюдавам го как изхвърля използваните антибактериални кърпички в чувала с отпадъци.

— Казвам само, че това е много странна буря. Може наистина да е убила тази жена. Може наистина да е необичайно съвпадение в ден, изпълнен с необичайни съвпадения, както сама се изрази. Може да няма нищо общо с онзи трол, който реди рими по интернет. — Зачервените му очи се впиват в мен. — Ами ако има?

Не отговарям, защото тъкмо от това се страхувам. Не искам да давам на страха си име или форма. Не искам да говоря за него, не искам дори да мисля за него.

— Ами ако всичко това е свързано по някакъв начин? — продължава да рови в раната ми Марино. — Ами ако всичко това идва от един и същи източник? В светлината на всичко, случило се до момента, би трябвало да обмислим и тази възможност.

Мисълта за връзка между Тейленд Чарли и Елиза Вандерстийл направо ме смазва, макар и двамата да са свързани с мен. Това би означавало, че зад всичко стои Кари Гретхен. Зад всичко, а аз съм прекалено уморена, за да размишлявам върху това, да разбулвам загадки. Вместо това предлагам на Марино да разчитаме на научните факти. След като не откриваме друго обяснение, най-добре да поискаме информация от Националната агенция за океански и атмосферни изследвания.

— Агенцията би трябвало да ни предостави данни за всички атмосферни явления в района. — Отключвам телефона си и поглеждам екрана, но виждам размазано. — Ще разберем дали е имало гръмотевична активност в радиус осемдесет километра оттук.

Чувствам се замаяна, умирам от глад. Изпращам съобщение на Ръсти и Харълд, че сме готови да транспортираме тялото.

Наближава полунощ, време е да си тръгнем. Направих каквото можах за момента. Издигането на тентата се оказа по-сложно от подреждането на кубче на Рубик и когато то приключи, се заловихме за работа, без да починем дори за минута. Нещата се проточиха ужасно. Изоставаме от графика, горещо ни е, аз лично се чувствам и дехидратирана, настроението ми бързо се влошава, имам и главоболие, което също се засилва.

Извързвам се рязко, когато чувам познати гласове и разтварянето на самозалепващата лента на входа на шатрата, но съм толкова замаяна, че едва не губя равновесие.

— ... току-що приключиха... — казва инспектор Барклей и пристъпя вътре.

Не виждам Бентън, но го чувам да споменава, че е блокирал няколко полицейски коли, и обещава да махне своята само след няколко минути. Казва го е такъв нетърпящ възражение тон, че ме изпълва страх.

32.

— Както ви казах, подгответе се за неприятната миризма. Вътре вони ужасно... — заявява Барклеј с театрален шепот.

Държи се досадно официално, докато отмята покривалото на тентата, за да може да влезе съпругът ми, важна клечка от ФБР. Барклеј само дето не му козирува, след което го въвежда на ослепително осветената, душна и зловонна сцена, на която едва се държа на краката си.

— Ако имате нужда от нещо, каквото и да е то, знаете къде да ме намерите.

— Аз ще поема отгук. — На Бентън явно му е писнало от Барклеј.

— За малко да постъпя във ФБР, знаете ли? Нямам проблем да работя с федералните — казва той, сякаш всички останали имат. — Нали разполагате с телефона ми, в случай че възникнат нови въпроси?

— Това е засега. — Любезният тон на Бентън започва да се втвърдява като епоксидна смола, докато обяснява на усърдния детектив, че е свободен и че няма да липсва на никого.

Докато ги слушам, установявам, че изпитвам затруднение да приклекна в тревата и да се концентрирам. Събирам куфарчето с криминологично оборудване, но усещам, че главата ми се върти, сякаш съм леко пияна. Чудя се какви ли въпроси е задал Бентън на Барклеј. Какво са обсъждали, докато досадният следовател го е съпровождал насам? Затръшвам капака на куфарчето, което прилича повече на голяма черна кутия за инструменти.

— Обзалагам се, че не познавате много федерални агенти, започнали кариерата си като полицейски следователи. Защото мисля, че това може да донесе голяма полза...

— Трябва да тръгвате — прекъсва го Бентън.

Барклеј пуска рязко тежкото платно на входа. Сърцето ми прескача. Чувствам се необичайно напрегната и уязвима.

Продължавай да дишаш. Продължавай да се движииш.

Забелязвам, че след като се разделихме с Бентън, той е свалил сакото и вратовръзката си. Ръкавите на бялата му риза са навити до лактите и нищо не скрива пистолета на кръста му.

Не се е отбил, за да ми каже, че у дома ни чака бутилка великолепно френско шабли. Дошъл е тук официално, по работа на Бюрото. Пулсът ми се ускорява, сецам се за Луси. Завива ми се свят, докато питам дали е добре.

— Добре е. — Бентън стои до куфарите с оборудване и ме наблюдава.

Започвам да се изнервям. В душата ми се нагнетява враждебност, започва да пуши и хвърля искри като разгневен дракон, макар да се преструвам, че всичко е наред.

— Трябва да поговорим, Кей.

Питам се откъде, по дяволите, знае, че Луси е добре, освен ако не е разговарял току-що с нея. Ако е така, защо? Не замазвай положението. Не захаросвай горчивия хап. Кажи ми това, което трябва да чуя. Кажи ми проклетата истина поне веднъж!

— Още ли работи в камиона? — питам аз, макар да зная отговора.

— Не. — Бентън продължава да се взира в мен. Разбира се, че Луси няма да е там.

Изминаха часове, откакто разговаряхме в прохладния фургон, а тук миризмата е толкова натрапчива и противна. Чувствам се като в мъгла от отвратителна воня на гнилоч, която усещам дори в гърлото си, докато драконът преглъща с усилия и устата му се изпълва със слюнка.

Гледай да не повърнеш, за бога!

Не бих преживяла подобно излагане. Наблюдавам как следовател Барклеј изчезва през входа на палатката, който изведнъж се е превърнал в червеева дупка към паралелна вселена. Няма да отиде далеч. Обзалагам се, че ще остане наблизо и ще слуша какво си говорим, както е правил през по-голямата част от времето, докато двамата с Марино работехме на спокойствие, разговаряхме помежду си, споделяхме предположения, дори клюкарствахме, без да знаем, че някакъв гаден натегач ни подслушва.

Нямам представа какво е казал Барклеј на съпруга ми, с други думи, на ФБР. След всички трудности, през които преминахме с Марино на това местопрестъпление, най-голямата заплаха идва от наш

колега. Тази мисъл пронизва главата ми, докато сърцето ми затуптява ускорено, а очите ми се навлажняват. Дишам бавно и дълбоко, премигвам няколко пъти и осъзнавам, че повишената раздразнителност е сред най-характерните симптоми на топлинното изтощение, предизвикано от прегряване на организма. Но колкото и добре да го осъзнава човек, нищо не е в състояние да му помогне, когато попадне във водовъртеж от неконтролируем гняв.

— Ей, Бентън? Дороти пристигна ли? — Разбира се, че Марино ще се поинтересува любезно, сърдечно за жената, която сменя мъжете като носни кърпички.

Innamorato pazzo! Както казваше баща ми.

Лудо влюбен. Това е Марино. Сега, като зная какво да търся, виждам признаците ясни като бял ден. Следя ги внимателно, докато Бентън му отговаря с оловен глас, че Дороти е добре.

Като изключим обстоятелството, че от авиокомпанията са изгубили един от огромните ѝ дизайнерски куфари. Но не го изричам на глас.

Кацнала е без проблем с почти целия си багаж, уведомява ни Бентън относно моята суетна, самовлюбена и досадна сестра, която винаги се е отнасяла с най-близките си като с хора от по-долно потекло.

— Вече е в колата, нали? — Марино държи да се увери, че възлюбената му е добре. — Защото не ми е пращала съобщение вече два часа. И спря да отговаря на есемесите ми.

Sotto l'incantesimo! — щеше да възкликне баща ми. Марино е омагьосан. Двамата с Дороти са поддържали контакт дори по времето, когато аз работех на това проклето местопрестъпление, и той не ми е казал нито дума. Ужасена съм, че може да съм изрекла на глас нещо толкова неприятно. А може и да не съм. Може само да съм си го помислила, без да съм го казала.

Марино се държи така, сякаш не съм казала нищо. Взирам се внимателно и изведнъж го виждам двоен, облечен изцяло в бяло като зайче. Никой не изглежда обиден. Аз обаче не мога да бъда сигурна. Затварям очи, а миг по-късно ги отварям отново. Марино се държи съвсем нормално. Надявам се да не съм казала *проклето местопрестъпление*. Не че не ругая понякога. Но рядко го правя. А сега просто не съм в състояние да мисля. Ще избухна като вулкан.

Електролитният ми баланс отиде по дяволите и това вади организма ми от равновесие.

— Важното е да е добре — казва Марино на Бентън. — В момента полетите са истински кошмар заради повишеното ниво на терористична заплаха. — Опитва се да говори спокойно, но не успява.

— Тя е с Джанет и Деси — казва Бентън, без да откъсва поглед от мен.

— Значи е в колата на път за дома им? — пита Марино, но Бентън не му обръща внимание.

— Трябва да поговорим, Кей. Трябва да дойдеш с мен — заявява той и аз долавям тъгата, скрита под желязната воля на съпруга ми.

Свалям качулката и усещам, че косата ми е залепнала за главата. Взимам куфарчето си, което ми се струва ужасно тежко, и се запътвам към Бентън.

— Какво има, Бентън? — подвиква му Марино. — Омръзна ти компанията на костюмарите? Липсва ти адреналинът? Реши да се отбиеш и да видиш как бачкат истинските следователи?

Марино стои зад мен и говори достатъчно гръмогласно, за да счупи звуковата бариера. Не спазва никакво благоприличие. Нарича ФБР с подигравателното ФРБ като в онази компютърна игра „Гранд Тефт Ауто“, за да не използва по-неприлични думи. Сетне млъква изневиделица, защото по мрачното изражение на Бентън не трепва нито мускулче. Той не чува и не вижда нищо освен мен.

— По дяволите! — Марино проумява, че се е случило нещо сериозно. — Ей? Какво става?

— Не изглеждаш добре, Кей. — Бентън е безкрайно мил и загрижен. — Трябва да седнеш.

Протяга ръка към мен, но аз се отдръпвам. Маншетите на ръкавите ми са изцапани с кръв. Трябва да се дезинфекцирам. Трябва да се измъкна от този синтетичен гащеризон, преди да съм се задушила в него. Изпитвам клаустрофобия, увита съм като мумия от главата до петите и започвам да дишам все по-бързо и по-плитко.

Полагам всички усилия, за да скрия, че всеки момент ще припадна. Добре осъзнавам опасните симптоми. Един от тях е, че спрях да се потя. Вече не.

— Какво ще кажеш да седнеш и да пийнеш нещо? — загрижен е Бентън.

Винаги е бил такъв и от мига, в който се озовахме заедно в едно помещение, не можех да откъсна поглед от него. Той е мил, любезен и загрижен дори когато не се налага, дори когато повечето хора не са такива. Не се държи като повечето си колеги от силния пол, които виждат в мен бюст и задник в лабораторна престилка. Никога не ме нарича мадам или госпожо. Винаги изрича името ми.

— Имаме ли „Гаторейд“? Или нещо подобно...? — пита Бентън, защото би направил всичко за мен.

— Не мисля, но ще потърся. — Марино приляква до хладилната си чанта „Харли Дейвидсън“. С помътнелия си поглед едва виждам как месестите му пръсти напипват малката метална висулка на ципа.

Сядам върху куфара с криминологично оборудване и чувам Марино да дърпа ципа на чантата. Започвам да свалям гащеризона, но това ми се удава с голяма мъка.

— Трябва да поговорим за Бригс — казва Бентън.

— За това, че отмени участието си в лекцията? — Зная, че думите звучат неубедително, жалко дори, но това е самозаблуда, при която приемаме желаното за действително.

Зная, че не това е причината съпругът ми специален агент Бентън Уесли да дойде за мен. Не е дошъл, за да ми съобщи някаква информация, свързана с лекцията, а защото американското правителство се нуждае от професионалните ми умения. Каквото и да иска ФБР, то едва ли ще е в мой интерес. Никога не е. В сто процента от случаите.

— Съжалявам — казва Бентън, докато свалям изцапаните с трева калцуни. — Не исках да го чуеш от друго.

— Рути се е опитала да се свърже с мен и звучеше разстроена. — Кръвта нахлува в главата ми. — Затова, значи, ме е търсила. Така си помислих. — Това обаче не е вярно, освен това трябваше да положи повече усилия, за да разбере какво иска.

— Вече го няма — казва Бентън. — Съжалявам, Кей.

— По дяволите! — възкликва Марино, докато развива гневно капачката на бутилка вода и ми я подава. Лицето му е станало още по-червено. — За, какво, по дяволите, говориш? — Поглежда Бентън. — Няма го? Генерал Бригс е мъртъв?

— Наистина съжалявам — казва Бентън, обърнат изцяло към мен. Използва евфемизъм, за да ми съобщи тъжната вест, и в това се

крие някаква ирония.

Няма го. Като отишъл си е. Напуснал ни е. Вече не е сред нас. Починал е.

Това е невъзможно. Сигурно има предвид нещо съвсем друго. Но не, точно това иска да каже. Ужасът се засилва. Забива лакът в слънчевия ми сплит и ме лишава от възможността да отрека истината.

Мъртъв.

Бригс отишъл да поплува в шест сутринта и четиридесет и пет минути по-късно бил открит с лице във водата. Опитвам се да асимилирам тази информация.

Мъртъв.

Зловонният въздух ме обгръща като мъгла, имам чувството, че гледам през воал. Отпивам глътка вода, която е толкова топла, че мога да се изкъпя в нея. Изливам малко върху дланите си и я пръскам първо върху лицето си, а после и върху ръцете си. Главата ме боли ужасно. Опирам пръсти в слепоочията си, поглеждам нагоре-надолу и премигвам няколко пъти.

Изправям се на крака, докато Марино започва да задава въпрос след въпрос. Настоява да разбере защо ФБР смята, че случилото се с Бригс е свързано с мъртвата жена тук, в парка. Не е разумно от негова страна да задава подобни въпроси. Така улеснява Бентън, ако намерението му е да издърпа килима изпод краката му. Често го прави.

— Кей? Трябва да седнеш. — Лицето на Бентън изглежда размазано. — Моля те, запази спокойствие. Искам да се убедя, че си в състояние да вървиш сама. Вероятно трябва да те пренесем до колата. Какво ще кажеш за инвалиден стол?

— Божичко, не! Дай ми няколко минути. — Леко съм замаяна.

— Седни и пийни още вода, моля.

— Добре съм. — Крепя се едва-едва и ако не внимавам, състоянието ми бързо може да се влоши.

Не искам да припадна, затова извъръщам поглед и от Бентън, и от Марино. Не бива да се взирам в тях. Втрещването е гаранция за провал. Затова поглеждам натам. После насам. Нагоре. Надолу. Наляво. Надясно. Не позволявам на нищо да задържи погледа ми за повече от секунда-две, не позволявам на очите си да спрат за дълго. Не се втрещвам, защото направя ли го, ще припадна.

Ще изгубя съзнание. Не помня бройката на хората, които съм вдигала от боядисания с епоксидна боя под или на които съм подавала вездесъщата пластмасова кофа. Това са били предимно ченгета, застанали край стоманената маса за аутопсии. Отначало се държат спокойно, небрежно, сякаш не са особено впечатлени, но бързо забелязвам признаците.

Улавям втренчения им поглед, когато скалпелът ми прави разреза във формата на буквата Y, спуска се по гърдите, достига пъпа и разтваря стомаха с няколко бързи и ловки движения.

Изваждането на съдържанието на стомаха и вътрешностите не е ароматерапия, ако мога да цитирам Марино. Само дето той го произнася *роматерапия*. С главно R. Като Рома, италианското название на Вечния град. Като Ромул и Рем.

Две.

Четири.

Шест.

Осем.

Помни

Да

Не

Се

Втренчваш!

Стихчето, което често си повтарям в моргата. Римите улесняват процеса на запаметяване. Погледни насам. Погледни натам. Рецитирам стихчето наум, защото този път аз имам нужда от него. Продължавам да движа очите си. Вниманието ми се понася...

Над тревата.

Отвъд кафеникавата отъпкана пръст на пътеката.

Към мъртвата жена, положена по гръб.

Белият ѝ спортен сутиен.

Сините шорти.

Чорапите на райета.

Главата ѝ, ръцете ѝ, краката ѝ, всичките увити с кафява амбалажна хартия, като изкоренени фиданки в зебло.

Мъртва.

Опакована като улика, унижена и обезличена, това не може да е дръзката, горда, одухотворена жена, която срещнах по-рано през деня.

При това не веднъж, а два пъти. Привлекателна, остроумна, в отлична физическа форма, жизнена и самоуверена. Напомняше ми за Луси. Как е възможно да бъде сведена до това? До труп, който ще бъде отнесен и изкормен?

Онова, което не те убива, те прави по-силен.

Но нещо все пак я уби. Странна реплика, сякаш частица от нея е знаела, че я дебне опасност, и се е опитала да го обърне на шега. Трябваше да я спра по някакъв начин. Срецнах я два пъти, а не я спрях.

Оглеждам черните платна на тентата, опънати върху сивата алуминиева рамка. Погледът ми се връща на тялото. Спомням си силните ѝ, загорели от слънцето рамене и сияйната усмивка, с която лепеше рецепти на стените в центъра „Лоуб“. Спомням си и как изпусна бутилката с вода пред Харвард Клуб.

Вие сте дамата с фъстъчения пай.

Беше ѝ горещо, загарялата ѝ кожа бе покрита с капчици пот. Слънцето залязваше. Хоризонтът бе обагрен в прасковено и розово и аз проследих с поглед, докато прекосяваше Куинси стрийт.

Мъртва.

Вдигам поглед към дърветата. Дебелите им, покрити със зеленина клони не помръдват в това душно безветрие, но при най-малкия повей биха изпратили колоритна симфония от аромати, ако, разбира се, ароматите можеха да изиграят ролята на музикални инструменти в една симфония на най-отвратителните миризми. Щях да чуя диези и бемоли в минорен лад, хаотично кресчендо, усилено от ударни инструменти. Наситено с бас китари. Устремено към задушаваша финална кода.

Залата ще потъне в мрак след това повторно извикване на смъртта на бис и подпухналата многолюдна тълпа ще ми се стори прекалено противна, за да мина през нея. Оглеждам се за изход. Не виждам такъв. Няма такъв. Бригс първи би го признал. Не мога да отида при него в моргата в Балтимор.

Така ще позволиш на лошите да извадят от бездната нещо, което не бива да вижда бял свят, Кей.

Чувам гласа му, сякаш стои пред мен и се усмихва широко, с дълбоки трапчинки. В живота има само едно правило, казваше той. Да

постъпваш правилно. Той невинаги го следваше. Изтривам очи с
опакото на дланта си.

33.

Седя спокойно върху капака на обемистия черен куфар. Гърбът ми е изправен, дишам бавно и дълбоко, опитвам се да не се свлека на земята.

Купих голямата пластмасова кутия за инструменти от една разпродажба в „Хоум Депо“ преди години. Струва ми се подходящ трон за Кралицата на престъпленията, Нейно Величество Повелителката на извращенията и Господарката на страданията... Брайс е доста остроумен в това отношение. Нарича ме с какви ли не прякори, когато си въобразява, че не мога да го чуя.

Изчаквам молекулите ми да се върнат към обичайното си състояние и замайването да премине. Имам чувството, че мозъкът ми се блъска силно, тежко и бавно в стените на черепа ми като жълтък в черупката на яйце. Обръщам пулсиращата си от болка глава първо в едната, после в другата посока. Слушам какво си приказват Марино и Бентън. Отпивам вода. Заслушвам се в думите им. Разменят си реплики, сякаш играят тенис на маса. Като фон и антифон в григорианско песнопение. Откачения скандалджия срещу Невъзмутимия стоик.

Разполагам с място на първия ред край боксовия ринг и наблюдавам как Марино задава въпроси, а Бентън ги избягва, отговаря уклончиво и не казва нищо важно относно случилото се с нашия общ приятел Джон Бригс. Това не пречи на съпруга ми обаче да се опитва да изкопчи информация за мъртвата жена, чийто труп лежи между нас, двайсет и три годишна канадка, която не би трябвало да представлява интерес за ФБР. Все още не.

Не вярвам и на преструвките на Бентън, че няма нищо общо с хеликоптера, който лети напред-назад над реката. А може би не става въпрос за един хеликоптер, а за повече. Той обаче сякаш не забелязва, че часът е крайно неподходящ за туристическа обиколка, а машината ми се струва прекалено мощна, за да принадлежи на местен телевизионен канал. Имам чувството, че федералните са започнали

нещо или най-малкото се канят да го направят. Не мисля, че Марино подозира какво става. Вероятно защото неведението е за предпочитане и докато аз си почивам и пия вода, му давам секунда-две отдых, преди да приеме реалността по възможно най-трудния начин. Била съм свидетелка и на не толкова дружелюбни отнемания на юрисдикцията.

— ... въпросът е защо всъщност е напуснала работа. — Бентън има предвид семейство Портисън и бившата им домашна помощница Елиза Вандерстийл. — Защото ако работодателите ѝ са били доволни от нея, не биха я оставили да си тръгне с лека ръка. Защо е напуснала?

— Заради визата може би.

— Това може да се уреди, ако семейството е искало да я задържи и ако тя е искала да остане, разбира се. Двете момчета са достатъчно големи, на тринайсет и четиринайсет, възможно е родителите им да са решили, че вече не е необходимо някой да се грижи за тях.

— Какви две момчета? Откъде знаеш това? Луси ли ти каза?

Бентън обаче не се чувства задължен да отговаря на въпроси, освен ако не му изнася. Задава въпроси и коментира случая, сякаш той води разследването, а Марино започва да се изнервя. След като подреди грижливо нещата си в своя куфар „Пеликан“, сега той коленичи отново на тревата и го отваря, сякаш не знае какво да прави.

— Да, и аз си зададох същите въпроси — отвръща той и щрака с ключалките. Заема отбранителна позиция и повишава тон. — Трябва да си говорил с Луси, но не зная защо си го направил, защото, доколкото зная, проклетият случай не е твой.

— Може би е научила нещо от хората в театъра? — Бентън не отговаря на въпроса му, но е вперил поглед в тялото, което лежи на петнайсетина метра от него. — Например кой или какво я е довело в Кеймбридж?

Марино отваря капака на големия си куфар.

— Въпросът е дали Елиза Вандерстийл е избрана целенасочено, или е станала случайна жертва — просто се е озовала на неподходящото място в неподходящото време.

— Чий въпрос? — Марино започва да преглежда уликите, които е събрал. Усещам как параноята и гневът му нарастват лавинообразно. — Мислех, че си дошъл заради Бригс. — Зачервеното му лице се вира уморено в Бентън. В този момент започва бавно да осъзнава истината.

Нещо се е случило с юрисдикцията на случая „Вандерстийл“. Само това би обяснило присъствието на Бентън. Ако разследването е поето от ФБР, пристигането му на местопрестъплението изглежда логично. Това е причината той да влезе в шатрата, да се разходи, като внимава къде стъпва, да огледа дърветата, тревата, пътеката, счупената лампа и експлодиралите стъкла. Когато не гледа към мен, оглежда всичко останало и не го прави от обикновено любопитство.

Мога да позная кога прави оценки. Зная кога влиза в работния режим на профайлър. Зная и още нещо — че ФБР не би трябвало да се включи в работата ни по случая „Вандерстийл“. Не и на толкова ранен етап. Поведението на Бентън обаче, внушителната му енергия и тиха самоувереност ми подсказват, че не се нуждае от покана.

Подсказват ми, че присъствието на Бентън е *fait accompli*, както казват французите, или свършен факт, а това ме притеснява. Още не знаем дали става въпрос за самоубийство. Откога ФБР се интересува от нещастни случаи с електрически удари и мълнии?

Не се съмнявам, че Барклеј му е наговорил куп глупости, докато е съпровождал Бентън през парка. По-голямата част от вредата обаче е била нанесена много преди това. Някой във ФБР е взел решение, в противен случай съпругът ми изобщо не би дошъл тук, не би могъл да се появи неканен на местопрестъплението. Чудя се кога ли Марино ще проумее, че Бентън не се отнася към него като към колега следовател.

Наблюдавам как Марино събира огромния си куфар с размерите на ковчег. Прави го по същия начин, по който подрежда кутиите си с инструменти или риболовни принадлежности.

— ... сърдечен удар според мен. — Прилича на мушица, която се блъска в предпазната мрежа на прозореца. Твърдо решен е да измъкне от Бентън повече информация за Бригс или за каквото и да било.

Всъщност наблюдавам последния стадий — този на агонията — на водещата роля — или на каквото и да било роля — на Марино по случая „Вандерстийл“. Той няма да има нищо общо и със случилото се в Мериленд. От друга страна, никога не е имал...

— ... затова се чудя дали Рути е споменала, че съпругът ѝ не се чувства добре — казва Марино, но Бентън не му обръща внимание.

Марино не е уведомен по надлежния ред, че случаят е иззет от федералните, и след като Бюрото няма намерение да си сътрудничи с него, той се чувства, все едно е уволнен. Бентън не би взел подобно

решение. Така не се процедира, когато местен детектив бива отстранен от случая, или по-точно, когато случаят бива отнет от местен детектив. Бентън не е човекът, който ще разкрие на Марино горчивата истина, надвиснала над нас като вонята и жегата.

— Може да не се е чувствал добре, да са го заболели гърдите. А може да е свързано с пейсмейкъра, който му поставиха преди осем или девет месеца? — фучи Марино, но Бентън отново не му отговаря. — Виждам, че няма да ми кажеш нито дума. Иначе казано, ще се държиш като типичен федерален гадняр.

Бентън определено не е такъв и ако Марино не беше толкова изморен, ако не се намираще в плен на обичайните си страхове и фобии, щеше да приеме логиката. Бригс имаше най-висок допуск за работа със секретни материали, редовно съветваше разни генерали, държавния секретар, шефовете на куп държавни институции, включително Пентагона и Министерството на правосъдието.

Посещаваше приеми в Белия дом и участваше в съвещания при президента. Поради очевидни причини представляваше интерес за американската разузнавателна общност, която нямаше да вземе пряко участие в разследването на смъртта му. ЦРУ действа по по-заобиколен начин.

Управлението обикновено използва ФБР за параван, защото се предполага, че господарите на шпионажа нямат работа с местни съдебномедицински експерти, полицаи и прочее. Това означава, че в реалния свят ЦРУ е невидимата ръка на вещицата, която гали кристалното кълбо на ФБР и разпраца своите агенти като ескадрон летящи маймуни, както прави Злата вещица от Запада във „Вълшебникът от Оз“.

Те се появяват без предупреждение, кацат на твоето местопрестъпление, обсебват твоите свидетели, офиси, досиета, бази данни, лаборатории, морги, дори твоите домове и семейства. Не им пука какви вреди могат да причинят и ченгета като Марино може никога да не разберат какво ги е сполетяло или поради каква причина. Отнемането на важен случай от страна на федералните е кошмар за всеки полицейски детектив, особено ако въпросните федерални агенти са всъщност рицари на плаща и кинжала на служба в някоя организация от рода на ЦРУ.

Наблюдавам Марино, който наблюдава как Бентън се оглежда, преценява обстановката, обмисля нещо, държи се така, сякаш има пълното право да бъде тук, докато аз не зная абсолютно нищичко за моя ментор и приятел, открит мъртъв в басейн. Какъв басейн? Във военновъздушната база „Доувър“ в Делавеър? Винаги плуваше там, когато отидеше на инспекция на Центъра за траурни дейности „Чарлз Карсън“.

Или Бригс е пътувал някъде? Несъмнено би използвал басейна на хотела, ако е имало такъв. Имам чувството обаче, че зная за кой басейн става въпрос, и в това се крие трагична ирония. Представям си очарователната старомодна каменна къща в красив квартал на Бетезда близо до Олд Джорджтаун Роуд. Семейство Бригс купиха имота преди много години. Едно от предимствата му според генерала бе близостта му до Националния военномедицински център „Уолтър Рийд“, където бяхме работили заедно.

— Ето — надвесва се над мен Марино. Едва сега осъзнавам, че двамата с Бентън са замълчали.

Марино е открил изотонична напитка, която е също толкова топла, колкото и влажният зловонен въздух. Бутилката е прекарала в раницата му бог знае колко време, но пет пари не давам. Избърсвам полепналата по нея мръсотия, развивам капачката и разпечатвам фолиото под нея. Течността има плодов вкус, струва ми се леко солена, но утолява жаждата ми. Усещам организма ми да реагира мигновено, сякаш съм изпушила цигара или изпила чаша уиски.

— Не зная дали може да се е развалила след толкова време — казва Марино, докато ме наблюдава да отпивам от бутилката. Белият му гащеризон е потъмнял с няколко нюанса от потта, в която е плувнало тялото му. — Съжалявам, че не е студена.

В задния двор на дома си семейство Бригс имаше басейн с изкуствено насрещно течение и хидромасаж, който генералът непрекъснато ремонтиреше.

Представям си го съвсем ясно като на снимка. Пронизва ме непоносима болка. Бригс беше прекалено пестелив и упорит, за да го замени с нов, и го поправяше с плюнка и тиксо, както обичаше да се шегува. За него басейнът бе функционална машина за фитнес, подобно

на пътечка за бягане или велоергометър, и плуването на място бе неизменна част от дневния му режим, когато живееше в дома си в Мериленд.

Виждаше го с очите си, когато съм отсядала при тях. Станеше ли шест часът, вълшебният час между края на работния ден и чашата „Джони Уокър“, както казваше генералът, той се потапяше във водата, нагрята до 27°C, и включваше насрещното течение. Избираше силата му според настроението си. После плуваше на място в продължение на трийсет минути. Нито повече, нито по-малко. Колко пъти съм го укорявала за самодейните му ремонти? Така ли ще свърши всичко?

Питам Бентън. Трябва да зная със сигурност. Къде е бил Бригс? У дома си в Мериленд? Искам да зная със сигурност и не ми пука дали Бентън не иска да говори пред Марино. Не ми пука дали изобщо не иска да говори. Пет пари не давам кой разследва случая. Има неща, които трябва да зная. И трябва да ги науча веднага!

— Да, в Бетезда — отговаря Бентън, но погледът му ме предупреждава да не го притискам повече, тъй като не бива да обсъждаме това тук.

— Къде е била Рути? — продължавам да питам аз. — Вкъщи? — Това поне може да ми каже.

— Приготвяла е вечеря.

Кухненската мивка гледа към терасата от червена секвоя и оградения заден двор. Басейнът обаче не се вижда, защото е разположен встрани, близо до бараката с инструменти и хранилката за птици. Колко пъти казвах на Бригс, че мястото не е подходящо. Ако получеше сърдечен удар, ако се случеше нещо, никой нямаше да забележи навреме.

Повтарях му да си вземе дефибрилатор, да си сложи охранителни камери. Когато му поставиха пейсмейкър, му подарих комплект камери и монитор, за да може Рути да го наблюдава от различни помещения в къщата.

Благодаря, но не — каза ми той. — *Не искам да ме шпионират повече, отколкото ме шпионират в момента.*

Разбирам, че преди около шест часа генерал Бригс е излязъл през задната врата с кърпа и очила за плуване. Бил е по бански, но бос. Била съм в дома му безброй пъти. Затворя ли очи, мога съвсем ясно да видя

басейна с размерите на голямо джакузи. Помня, че Бригс го монтира в задния двор преди може би петнайсет години, когато старите футболни травми започнаха да се обаждат.

Замени сутрешното тичане с плуване и след като инсталира басейна в дома си в Мериленд, поде същинска война срещу изкуственото течение. Искаше ли да наблегне на издръжливостта, плуваше по-малко, но при по-неблагоприятни условия. Слагаше си ръкавици за плуване или плавници, за да увеличи съпротивлението. Питам дали този път е плувал с тях. Бентън няма представа. Наблюдавам как Марино хваща дръжката на огромния си куфар „Пеликан“ и го придърпва към входа на тентата. Навън се разнасят гласове и тракане на носилка.

В този момент започва да звъни телефонът на Марино. Избраната мелодия е на противовъздушна сирена от Втората световна война. Чувала съм я и преди, но много рядко. Той се отдалечава от куфара си, а също и от нас, за да разговаря с някого, който стои високо в хранителната верига на полицейското управление на Кеймбридж.

— Да, още съм тук. Всичко е готово. Какво? Не може да бъде! — Гласът му издава раздразнението му, но всичко е под контрол. — Да, чувам ви. Не, не съм изненадан. — Поглежда към Бентън и казва: — Кога е станало това, по дяволите?

Полите на тентата се отмятат отново и към нас се присъединява Харълд. Изглежда уморен, но спокоен, дарява ме с усмивка, изпълнена със съчувствие. Пита дали се нуждая от нещо. По лицето му разбирам, че е научил за Бригс. Нашият Център по съдебна медицина съществува благодарение именно на генерал Джон Андерсън Бригс. Той ни помогна да го създадем и ни отдели значителна част от времето си през годините. Харълд, Ръсти и останалите от екипа ми ще бъдат съкрушени. Но не колкото мен.

— ... звучи логично. Би било твърде мило от негова страна да ми го каже сам, след като разговарям с него през последните петнайсет минути — казва Марино и хвърля презрителни погледи към Бентън.

— Тук е горещо като в ада — кимва мрачно Харълд и ме поглежда, сякаш съм потенциален клиент на погребално бюро.

Не се съмнявам, че в момента обмисля какви лепила и гримове да използва и дали имам нужда от маджун.

— Моля да ме извините, че ще го кажа, доктор Скарпета...

— Не, не те извинявам, Харълд! Не искам да чувам, че изглеждам по-зле от някои мои пациенти.

— Проклет кучи син! — Марино е приключил телефонния си разговор.

— Струва ми се само, че имате нужда от почивка. — Харълд взема празната бутилка от спортната напитка и я оглежда, преди да се намръщи и да я изхвърли в чувала с боклука. — Забелязахте ли, че срокът на годност е изтекъл?

— Да, Харълд, ти си единственият освен мен, който обърна внимание на това. Благодаря ти, знаеш къде да ме намериш. — Поглеждам влажния и мръсен гащеризон и ужасните обувки. — Ще се видим в офиса.

— Не зная дали ще можете да стигнете дотам. Мисля, че горещината ви е дошла в повече. — Слага чифт ръкавици и продължава: — Както и да е, не съм сигурен, че трябва да продължавате да се измъчвате. — Загриженото му лице усърдно преценява състоянието ми.

— Не си го помисляй! — размахвам му пръст.

— Случайно разполагаме с носилка подръка, съвсем чиста е, направо като нова и...

— Не. Благодаря. Ти. — Подчертавам гръмко всяка дума.

— Добре. Но ще я поставим отзад, ако ви прималее. Немалко път има до фургона, а навън са се събрали доста хора. От най-различни агенции — добавя той, което означава, че в парка са се появили полицаи или агенти, които не са били тук по-рано.

— А медии? — питам аз.

— О, не. Не могат да влязат. Целият парк е ограден. Блокирани са всички входове, затворени са и съседните улици — Бенет стрийт, Елиът стрийт, Юнивърсити Роуд... Пълно е с патрулни коли, повечето с изключени светлини, но има и доста цивилни автомобили. Сама чувате хеликоптера. Всъщност може да не е само един.

Продължава да съобщава новините със същия успокояващ тон. Казва, че хората ми са мобилизирани, и това потвърждава подозренията ми. Харълд разбира, че присъствието на Бентън не е случайно. Осъзнава, че се канят да ни отнемат случая, и обмисля защитната ни тактика, докато не е станало късно.

Потвърждава, че Ан, специалистката ни по рентгенология, се е съгласила да дойде веднага на работа. Както и Люк Зенър, а Брайс вече е в офиса. Ръсти е върнал мобилния команден център, но е пристигнал оттам с микробус, който да транспортира тялото на Елиза Вандерстийл. По този начин Харълд ми е спестил няколко часа, а може би дори нещо повече от време. Това е една от многото причини да го смятам за незаменим. Благодаря му.

— Няма да откажа помощ — добавям аз. — Мисля, че дългата нощ, която ни очакваше, току-що стана още по-дълга.

— Боя се, че сте права, шефке. — Усмивката му е някъде по средата между угодлива и почтителна.

Бентън мята дръжката на чантата ми през рамо и се преструва, че не е чул нито дума от това, което току-що обсъдихме с Харълд. Следва ме по петите, когато отмятам черните поли на тентата и заменям ослепително ярката светлина с непрогледен мрак. За частица от секундата не съм в състояние да видя абсолютно нищо. И макар навън да е горещо, изпитвам приятно облекчение, когато дробовете ми се изпълват с въздух, който не е застоял и не мирише неприятно.

— Как се чувстваш? В състояние ли си да продължиш работа? Каж ми истината — настоява Бентън. Въпреки че съм замаяна, усещам някакви вибрации.

— Стига да не тичам. — Различавам характерно *вууп-вууп*, което не мога да сбъркам с никой друг звук.

— Бавно и спокойно — поглежда ме той, докато цялото ми внимание е насочено към реката.

Тежкото *вууп-вууп-вууп* резонира в костите ми, разтърсва вътрешните ми органи. Оглеждам се, докато механичната турбуленция се отразява от околните сгради и мостове и затруднява откриването на източника на този толкова мощен и плашещ звук.

Почти сигурна съм, че това е същият хеликоптер, който чухме преди малко, или друг като него. Забелязвам ярка бяла светлина в далечината на североизток, прожектор, който шари в мрака и се приближава насам. Застиваме на място, когато ослепително яркият лъч светлина спира върху нас между кампусите на Харвард и Масачузетския технологичен институт.

Лъчът на прожектора рисува причудливи фигури в неспокойните води на Чарлз, прорязва гъстите корони на дърветата и достига алеята

за джогинг от тази страна на реката.

34.

Големият „Бел 429“ се носи ниско и бавно, целият грейнал в светлини, на може би сто и двацет метра височина със скорост от шейсет възела. Витлата му разтърсват върховете на дърветата, разлюляват ги силно, добре че приключихме със събирането на улики. Никак нямаше да се зарадвам, ако хеликоптерът се бе появил, преди да издигнем шатрата.

— Надявам се да не закръжи над главите ни — повишавам глас, за да ме чуе Бентън, сякаш той има нещо общо с този оглушителен спектакъл. А може и да има.

Желязната птица с два мощни двигателя профучава над главите ни и вдига силна вихрушка. Различавам оръжейните платформи, прожектора с яркост петдесет милиона свещи, лебедката за спасителни операции, инфрачервената камера...

Силуетът на бойната машина наподобява чудовищна попова лъжичка, хищна и кръвожадна. Забелязвам, че вратите не са отворени или демонтирани. Това се прави по време на тактически операции или спасителни мисии, което ме навежда на мисълта, че целта на този полет е само наблюдение. Нищо чудно и да е само демонстрация.

— От вашите ли е? — питам Бентън, докато извиваме вратове нагоре и устремяваме погледи в небето. — Защото не е нито на бостънската, нито на щатската полиция, не е медицински или военен, нито пък е на морската пехота, флота или бреговата охрана. И определено не е на Луси, макар да се преоблече в пилотски гащеризон преди няколко часа. Това категорично не е нейният хеликоптер.

Лъчът на прожектора е въздълъг и прав като парче неоновобял тебешир. Черната птица без никакви опознавателни знаци се спуска рязко към реката и прави обратен завой над Харвард Бридж, близо до Центъра по съдебна медицина.

— Идеята не беше моя — казва Бентън, докато стоим край шатрата и се вираме в небето.

— За коя идея говорим? Някой да фучи с хеликоптер нагоре-надолу по реката с неизвестна цел?

— Достатъчно е да кажа, че Кари Гретхен не е единствената, която обича да привлича вниманието на околните.

Има предвид колегите си от ФБР. Наблюдаваме как хеликоптерът профучава отново над главите ни.

— Бях против, казах, че това само ще й достави допълнително удоволствие, ще я провокираме, но други надделяха. — Не каза нищо повече.

За останалото мога сама да се досетя, при това с голяма степен на вероятност. ФБР претърсва този район на Кеймбридж, но се обзалагам, че са пратили хеликоптери в Мериленд, а вероятно и на други места. Ако са го направили заради Кари Гретхен, наистина са постъпили глупаво и Бентън е прав за това. Идеята да я сплашат по този начин е направо смешна, ако нещо изобщо може да бъде смешно в този момент.

Големите мощни хеликоптери на Бюрото няма да я впечатлят, затова най-вероятно го правят, за да демонстрират присъствие, да покажат на данъкоплатците, че федералните агенти си вършат работата. Това имаше предвид Бентън, когато каза, че егото на Кари не е единственото в уравнението. Нищо не може да се сравни с подобно фукане. Нищо не може да се сравни с драматичното, но невярно впечатление. Затова обикновените ченгета като Марино се подиграват с ФБР, измисляйки всевъзможни акроними от рода на Феноменално бързо разочарование.

Затова Марино е изпълнен с презрение и недоверие към тях. Мисля си, че в момента качват на носилката тялото на Елиза Вандерстейл, и едновременно с това изпитвам възмущение. ФБР с неговото скъпо оборудване и елегантно облечени агенти не се е мобилизирано заради нея. Тя не е нищо повече от средство за постигане на целта. Задавам си въпроса, който винаги ме измъчва в подобни случаи. Каква всъщност е целта на федералните?

Както може да се очаква, отговорът почти винаги е един и същ. Добавете политика към власт и подправете щедро с публичност. Разбъркайте добре, докато получите повишена заплаха от терористична атака в района между Бостън и Вашингтон, за която Бентън спомена по-рано, и ще разберете за какво става въпрос. С две

думи, това е причината случаят да бъде отнет от Марино. Същото може да се случи и с мен, ако не подхожда умно.

— Не забравяй, че това не е състезание — казва Бентън, който крачи бавно-бавно към мястото, където е паркирал — близо до входа откъм Кенеди стрийт. — Задъхаш ли се, завие ли ти се свят, ще спрем да си починем.

Високо над главите ни трафикът по моста, който свързва Кеймбридж и Бек Бей, прочутия викториански квартал на Бостън, видимо е намалал. Не се виждат много коли и мотори, а предимно камиони. Река Чарлз тече бавно като разтопено стъкло под неравното сияние на уличните лампи по бреговете ѝ. Хеликоптерът е изчезнал, поне за момента, и можем да чуем тихите си стъпки.

— Какво става всъщност? — питам аз. — Имам предположение, но предпочитам да чуя твоята версия.

— Охо! Вече имаме различни версии!

— Защото ти не можеш да приемеш моята и аз не мога да приема твоята. Противно на твърденията на Марино, аз не съм омъжена за ФБР.

— Искях да проверя как си поради куп причини, а и беше важно лично да ти съобща за Бригс. Но това не е единствената причина да дойда.

— Очевидно. Обикаляш насам-натам, задаваш въпроси за случай, който не би трябвало да те интересува. Не може да се появиш току-така и да се месиш в местно разследване, което означава, че се е случило нещо друго. И това е станало доста бързо, буквално за миг.

— Да, доста неща се случиха едновременно — казва Бентън и ме уведомява, че преди да дойде тук, е разговарял по телефона с Джери Евърман, началника на полицейското управление в Кеймбридж.

Бентън не споменава по чия инициатива се е провел разговорът, но мога да се досетя. От Бюрото са позвънили, за да уведомят полицията, че поемат разследването. Точно така ми се струва, че е станало, докато вървя редом с най-високопоставения профайлър на федералните към тъмните сенки на дърветата отвъд полянката.

Слушам стъпките ни по коравата земя, чийто тънък слой пясък отгоре не запазва добре следите от обувки или гуми. Някъде отдалеч, донесени сякаш от силен порив на вятъра, долитат шумовете на

уличния трафик. Долавям откъслечни разговори в непроницаемия мрак, едва забелязвам силуетите на хора, които разговарят шепнешком.

Усещам погледите, които ни отправят силуетите в полицейски униформи или памучни панталони и блузи с къси ръкави. Ченгета, а вероятно и федерални агенти. Сещам се за думите на Харълд, който каза, че тук е станало малко пренаселено.

— Електричество? Оставам с впечатлението, че си стигнала до този извод. — Бентън говори толкова тихо, че едва го чувам, а вървя съвсем близо до него. — Изглежда, че е загинала от токов удар, докато е минавала покрай стълба.

— След което започнах да се съмнявам, защото видях неща, които ми се сториха объркващи, ако не и противоречиви. — Проблемът в лампата ли е? Или лампата е била повредена от същото явление, което е убило жертвата? Откъде е дошъл този ток? Ако източникът му е лампата, как ще обясним нараняванията ѝ? Изгарянията ѝ са линейни, а това е нелогично. Освен всичко останало, не разбирам интереса на ФБР към разследване, което се намира на толкова ранен етап, че предлага повече въпроси, отколкото отговори.

— От информацията, която събрах, изглежда, че се е натъкнала на оголен кабел.

— Да, сигурна съм, че си събрал доста информация. Но не открихме никакви кабели, а за да установят контакт с врата или раменете ѝ, те би трябвало да минават на известно разстояние над земята. Все едно е карала по алеята и е минала под нещо, което вече не е там или ние не го виждаме.

— Или нещо е минало над нея — отбелязва Бентън.

— Очевидно предполагаш, че става въпрос за убийство, макар да не можем да бъдем сигурни.

— Загадка е защо е избрана за мишена — казва той. — Елиза Вандерстийл не е свързана нито с някого от нас, нито с генерал Бригс. Не мога да си представя какъв интерес би могла да представлява за Кари Гретхен. Виктимологията ме обърква. Нещо не е наред.

— А това притеснява ли твоите колеги? И да, нещо не е наред. Меко казано.

— Елиза Вандерстийл е била лесна мишена. Случайна жертва, оказала се на неподходящото място в неподходящия момент. Бригс обаче не е бил лесна мишена. Това е нашата теория.

— Тя твоя теория ли е?

— Не съм сигурен, че имам теория, но зная, че Кари Гретхен не убива без причина — казва Бентън. — Тя не извършва случайни убийства и се гордее, че следва свой собствен морален кодекс. С други думи, нейният *modus operandi* изключва смъртта на хора, които не я заслужават. Защо ще убива двацет и три годишна канадка, която работи като домашна помощница и мечтае да стане актриса?

— Явно си научил доста за нея?

— Очевидната причина да пристигне в Кеймбридж е спечелената стипендия в Американския репертоарен театър, където е работила като помощник-режисьор с надеждата един ден да извади късмет и да получи роля. Започнала е преди два месеца, в началото на август. Била е умна, забавна, трудолюбива, но много затворена. Това твърдят няколко души от персонала на театъра, с които Луси е успяла да разговаря.

Сещам се за младежа, който пред нас връчи на Елиза Вандерстийл плика от „Федекс“. Интересно ми е дали някой е успял да го открие.

— Все още събираме информация, но по всичко изглежда, че е излизала с някого, който работи в отдела за организиране на събития в Харвард Клуб. Изглежда, че той е певец, с когото се е запознала на прослушване за мюзикъла „Сервитърка“, на което се е явил, но не е получил ролята.

— Знаем ли името му?

— Не са могли да си го спомнят.

— Имат ли представа защо Луси се е интересувала от нея?

— Не мисля. Поразходила се е зад кулисите, сякаш търси Елиза Вандерстийл, и завързала разговори с колегите ѝ. Определено останах с впечатлението, че е живяла с младежа, когото видяхме на тротоара пред клуба.

— Но нямаме представа къде. Мисля си за ключодържателя, който открих в джоба ѝ.

— Наистина не знаем за момента, но едва ли е далеч, след като се придвижва с велосипед.

— Съобщи ли това на Марино? — Докато задавам въпроса, се сещам, че той разполага с телефона на Елиза Вандерстийл, а не само аз, но и Бентън я видя да говори по него.

Той обаче не споменава телефона.

— Не, не му казах — отвърща Бентън. Хрумва ми, че неслучайно не повдига въпроса за телефона.

Бентън я видя да говори по телефона на тротоара пред Харвард Клуб. Но не е попитал за телефона. И няма да го спомене, ако аз не повдигна въпроса. Може някой друг да попита, но Бентън ще се престори, че няма представа. Откъде ще знае, че Елиза Вандерстийл има телефон? Сигурна съм, че не е казал на колегите си, че е срещнал жертвата малко преди смъртта ѝ.

Подсказва ми по своя собствен завоалиран начин, че няма да пречи на разследването ми, макар вече да го прави.

— Смяташ ли да кажеш на Марино това, което току-що каза на мен? — питам го аз. — Ако не, кога ще бъде уведомен, че е отстранен от случая? Че е уволнен?

— Никой не е уволнен, Кей — отвърща Бентън бавно, нежно, в такт със своите стъпки.

— Формално може и да е така.

— Мисля, че се разбираме.

— Да, и те моля да не забравяш най-важното.

— Няма нужда да ми напомняш.

— Но ще го направя. Тя заслужава най-доброто, което можем да направим за нея. — Имам предвид Елиза Вандерстийл.

— Не се съмнявам, че ще направиш всичко възможно, за да го получи, Кей. Знам, че мога да разчитам на теб.

По този начин ми казва, че лично той няма да ми пречи. Бюрото обаче е друг случай. После ме пита за мнението ми за причината за смъртта. Ускоряваме темпото и забързваме невидимите стъпки на нашия танц.

От мен се изисква да предавам информация дори когато заинтересуваните страни ми пречат да си върша работата. Нямам намерение да крия важни подробности от съпруга си, който е федерален агент. Казвам му повече, отколкото бих казала обикновено. Но не му казвам всичко.

35.

Обяснявам какво мога да кажа с достатъчна увереност и предавам на Бентън информацията, която бих съобщила на всяко друго официално лице, което има право да я получи. Но се държа достатъчно мило, дори вървим хванати под ръка, докато крачим сред дърветата, над които вече надзъртат покривите на сградите вляво, а в мрака вдясно проблясват водите на реката.

— През колието, което е носила, е преминал електрически заряд и го е намагнетизирал — обяснявам аз. — От силата на удара е изхвъркнала от колелото и е ударила главата си. Част от вещите ѝ са се разпилели и ако съдя по парченцата стъкло в косата ѝ — заключавам, — това е станало едновременно с избухването на лампата. Повече не мога да кажа, тъй като още не сме я изследвали в Центъра.

— От думите ти съдя, че става въпрос за мълния.

— Да, нещо подобно. Но не съвсем, което ме обърква. Мълнията би обяснила изгарянето, причинено от висулката на колието, но не и странните линейни изгаряния. Честно казано, за първи път виждам нещо подобно.

— Това ме кара да ти задам въпрос, който никой не трябва да знае, че задавам — казва Бентън. — Възможно ли е да си имаме работа с някакъв вид лъчево оръжие с насочена енергия?

— Вместо какво? Сърдечен пристъп? Сърдечен удар? — Чувам как кожените стелки на обувките ми издават тих джвакащ звук с всяка крачка.

— Става въпрос за саботаж — казва Бентън. — Някой прави нещо на лампата в парка или на басейна на генерала, което ги кара да дадат фатален дефект.

Обръща се назад, сякаш може да види стълба със счупената лампа и парчетата стъкло в подножието му. Всичко това е скрито под шатрата. Все едно гледа към някаква черна дупка в далечния край на потъналия в мрак парк. Тук-там мъждукат светлини и ми позволяват да зърна почти невидими човешки силуети. Намират се на значително

разстояние от нас и се взират в кадифената тъмнина, която лъчите на тактическите им фенерчета пронизват.

— Това ли смята Бюрото? — питам аз. — Че някой е убил двама души на две различни места с помощта на електричество, превърнато в оръжие?

— Възможно е да става въпрос за електромагнитен лъч, лазер или релсотрон, за оръжие, което изстрелва енергия вместо куршуми. Технологията съществува отдавна. Според нас е въпрос единствено на време да се случи нещо подобно.

— И какво конкретно средство е използвано в двата случая?

— Нещо като лазерна пушка с голям обseg. Пилотиран летателен апарат. Или в най-лошия случай безпилотен летателен апарат, превърнат в средство за убийство или в оръжие за масово унищожение.

— Нещо като дроновете, които можеш да си купиш по интернет?

— Очаквахме подобно нещо да се случи, чувала си ме да говоря за това, Кей. Един дрон е в състояние да свали голям пътнически самолет, да срути правителствена сграда, да ликвидира световен лидер. Ако на него бъдат монтирани съответните оръжия, може да направи много повече. Изчакваме и наблюдаваме, защото сме сигурни, че след като възможността съществува, някой рано или късно ще се възползва от нея.

— За съжаление дроновете са навсякъде. Не минава нито ден, без да видя някой — отговарям аз. Отново ме изпълва онова неприятно чувство, което изпитах по-рано пред деня. — Дори докато идвах на срещата с теб, над главата ми кръжеше един — добавям.

— Смяташ ли, че те следеше?

— Изобщо не ми мина през ума. Сега обаче, след като говорим за това, се сещам, че го забелязах на Харвард Скуеър, където Брайс се бе показал пред отворения прозорец на колата, преди да влезе в „Кооп“. После видях дрон, докато прекосяха „Харвард Ярд“. Но не мога да преценя дали машината е била една и съща, не се приближи достатъчно...

— Ако моделът е от по-усъвършенстваните в техническо отношение, може да те следи от доста голямо разстояние — казва той. — Забеляза ли колко перки има? Нещо направи ли ти впечатление?

— Приличаше на голям черен паяк, който лети на фона на слънцето. Това е единственото ми впечатление, защото не му обърнах

особено внимание. Реших, че някое хлапе от студентските общежития стои на прозореца и си играе с него. Честно каза, не се замислих.

— Младежите са сред основните ползватели на дроне, но ние се страхуваме от появата на самоделни безпилотни апарати за военни цели — дроне, въоръжени с експлозиви, огнестрелни оръжия, тръбни бомби, отровни химикали, дори киселини. Има и по-страшни неща. Особено ако целта е да се тероризира населението...

Докато Бентън говори, в съзнанието ми изникват думите, които Марино изрече преди известно време:

... като се замислиш, Док, този гръм от ясно небе наистина може да се окаже нещо като аналог на Тейленд Чарли...

— Прав си — казвам на Бентън. — Не бихте искали обществеността да узнае, че задавате подобни въпроси. Хората ще започнат да се страхуват да излизат от домовете си, ще се уплашат да не бъдат атакувани от въздуха, докато плуват или карат колело. Ами изгарянията? Знаем ли дали Бригс има подобни белези?

— Има изгаряне на врата. Кръгче с размерите на монета от десет цента.

— Кръгче?

— Да, червено, изприщено — уточнява той, докато аз си мисля за висулката с форма на череп, която Елиза Вандерстийл носеше.

— Имаме ли представа какво е причинило изгарянето с кръгла форма? — питам.

— Не, но трябва да е било нещо, с което е влязъл в контакт, докато е бил в басейна.

— Някакви бижута? Носил ли е метални предмети?

— Нищо освен медната гривна, която никога не сваляше. Онази, от която китката му позеленяваше.

— Ако в метала е имало примеси, възможно е да се е намагнетизирал.

— Когато съдебният медик се е сетил да провери гривната, открил, че намагнетизирането е съвсем слабо. Очевидно е решил, че най-вероятната причина за смъртта е токов удар, тъй като басейнът често се е повреждал. — Бентън продължава да ми разказва какво е открила полицията.

Когато направили проверка, открили, че помпата, окабеляването на лампите — всичко е било стопено. Спомням си, че в задната част на

къщата имаше сиво елтабло с бушони от по трийсет ампера и още едно, допълнително, монтирано вляво от вратата, която водеше към кухнята, с бушон от петдесет ампера. Заявявам на Бентън, че съм сигурна, че допълнителното табло е захранвало единствено басейна и нищо друго, а той ми отговаря, че предпазителят е бил изключен.

Тогава питам за основното табло в къщата. Изключен ли е бил някой от бушоните там. Нито един, отговаря ми той. Това предполага възможност за преминаване на електрически ток с високо напрежение, който е ударил или Бригс, или басейна, докато е плувал в него. Сходствата със случая „Елиза Вандерстейл“ изглеждат твърде много.

— Станало е нещо, което засега не можем да открием — разсъждавам на глас аз. — Нещо като изкуствена мълния или с други думи, оръжие с насочена енергия.

— Представи си, че водата се е наелектризирила, а ти имаш пейсмейкър — добавя Бентън. Пръстите на едната ми ръка напипват семплата ми платинена сватбена халка и се сещам за нежеланието на Марино да носи бижута, защото са опасни.

Питам дали Бригс е носил други метални предмети. Нещо на него или около него, което да затвори веригата, ако наистина е влязъл в контакт с източник на електричество.

— Само гривната — отвръща Бентън. — Не е носил нито халката, нито армейските опознавателни плочки.

— И не би трябвало. Винаги ги сваляше, преди да влезе в басейна. Последния път го видях да ги оставя в една чиния на кухненската маса — спомням си аз.

— Там са били и този път, ако съдя по снимките, които видях.

— Всичко изглежда нормално — казвам аз и спирам, за да изтъряся едно камъче от обувката си. — Направил е това, което обикновено прави, но въпреки това вие веднага сте заподозрели, че нещо не е наред? Няма значение, че става въпрос за генерал-лейтенант с най-висок достъп до секретна информация. Дори шпионите могат да се удавят или да получат сърдечен удар. Какво е заинтригувало твоите работодатели и ги е накарало да се задействат толкова бързо?

— Един телефонен разговор — казва Бентън. Става въпрос за обаждането от Вашингтон, което получи, докато напусках Харвард Клуб.

Оказва се, че не го е търсил нито директорът на ФБР, нито главният прокурор.

Съпругът ми е бил изигран. Получил е същото обаждане като Марино няколко минути по-рано. Нямам представа откъде Бентън е научил за това. Може Луси да му е казала. Но докато връщам лентата в главата си до момента, който зарязахме недокоснатата си вечеря, осъзнавам, че Марино ми позвъни, за да ми разкаже за обаждането от Интерпол точно когато Бентън е отговарял на своето обаждане.

— Някой се представи за служител на Националното централно бюро, НЦБ. — Бентън отключва телефона си, но дисплеят му е толкова слабо осветен, че ми е трудно да видя каквото и да било. — Заяви, че ми е изпратил снимка, и наистина го бе направил.

Протяга телефона, за да мога да я видя. Опитвам се да си спомня дали някой се е държал странно, да се е навъртал около нас преди десет дни, в съботната вечер на 27 август. Ровя в паметта си с надеждата да открия някой, който може да е проявил прекалено внимание към нас, да ни е следил с поглед или да се е навъртал наоколо, да е проявявал нездраво любопитство към генерал Бригс, когато вечеряхме с него и съпругата му в хотел „Палм“ във Вашингтон преди по-малко от две седмици. Ресторантът беше пълен предимно с бизнесмени и доста шумен, доколкото си спомням.

— Не си забелязал някой да прави снимки и нямаш представа...?
— Бентън поклаща глава, преди да съм довършила въпроса си. Не.

На екрана на телефона Бригс е широко усмихнат, но снимката е била обработена с „Фотошоп“ и лицето му е зачертано от дебел черен Х. С едната си ръка е прегърнал Рути. Двамата седят срещу нас. Вдигнали сме чаши в наздравица, в компанията на комикси и карикатури на Денис Белята, Спайдърмен и Никсън.

Беше приятна вечер, изпълнена с разговори на професионални теми, но не само. Двамата с Бригс обсъдихме лекцията. Изпихме няколко уискита, докато уточним подробностите около утрешното събитие в института „Кенеди“. Докато се вирам в снимката, изпитвам болезнено обратното чувство, че един толкова щастлив миг, уловен във времето, може да се превърне в нещо подобно.

— Очевидно някой е бил в ресторанта или е стоял до прозореца, докато сме вечеряли — казвам на Бентън. — Смяташ ли, че е била

Кари Гретхен?

— Честно казано, да. Мисля, че тя самата или човек, когото е изпратила, са били наблизно или са минали оттам... зависи каква технология са използвали. Очевидно е, че някой ни е снимал.

— И какъв е смисълът?

— Една от целите е да ни извади от равновесие — обяснява Бентън. — За нея е важно да стои непрекъснато в центъра на нашето внимание. Иска да ни напомня за своето присъствие, да ни показва, че е по-умна от нас, че винаги ни изпреварва с една крачка. Не бива да забравяме, че това е състезание.

Аз обаче го забравям. Не мога да мисля непрекъснато за нещо подобно. Никога не съм разбирала хората, включително собствената ми сестра, които полагат толкова много усилия да вгорчат живота на някого, да спечелят някакъв въображаем двубой.

— Тя иска да привлече нашето внимание, да събуди нашия страх. — Бентън продължава да обяснява за пореден път какво цели Кари. — Основната ѝ задача е да наложи волята си над нас, да получи последната дума. Да установи контрол и да увеличи този контрол.

— С кого мислеше, че разговаряш, когато видя телефонния код на Вашингтон и прие обаждането? — питам го аз. — Наистина ли реши, че е следовател от Интерпол?

— Отначало не бях сигурен с кого разговарям. Стори ми се, че е мъж, държеше се адекватно, докато не спомена текущата ситуация в Мериленд. Точно този израз използва, а аз нямах представа за какво става въпрос. Затова го изслушах, след което го попитах защо търси точно мен и откъде е взел телефонния ми номер. Отвърна ми, че съм упоменат като лице за връзка по случая.

— Какъв именно случай? — питам аз и поглеждам обувките си. Едната се изхлузва от крака ми.

— Сега като се замисля, явно е имал предвид Бригс, за чиято смърт научих малко по-късно. Въпросният следовател от Интерпол говореше доста общо. Когато поисках да науча повече подробности, заяви, че бърза. Остави ми телефон, който се оказа номерът на рецепцията на хотел „Хей-Адамс“.

— Абсолютно същото се е случило и с Марино — казвам му аз. — Не може да е съвпадение.

— Съгласен съм. Две фалшиви телефонни обаждания в рамките на няколко минути. И двете уж от Националното бюро на Интерпол. И двете свързани със загадъчни смъртни случаи, причинени от електрически ток, настъпили почти едновременно, но на разстояние стотици километри един от друг — казва Бентън. Спомням си го във фойето на Харвард Клуб. Разговаряше по телефона, застанал до рояла.

— Докато разговаряше с този тъй наречен следовател, обърна ли внимание дали кашля?

— Странно, че ме подсецаш за това. Да, звучеше като болен от астма.

Възможно беше Кари да е използвала софтуер за манипулиране на гласа, но това не изключва възможността тя или съучастникът ѝ да са болни. Бентън може да е говорил с някого от тях и да не е разбрал. Същото се отнася и до Марино, което е още по-странно. Докосвам лявата стрелка в долната част на дисплея, за да се върна към прозореца, който ще ми покаже подателя на имейла със снимката.

Тейленд Чарли го е изпратил на служебната поща на Бентън преди четири часа, към осем вечерта. С други думи, час и петнайсет минути след като Рути е открила съпруга си в басейна и вероятно четиридесет и пет минути след като близначките са открили тялото на Елиза Вандерстейл тук, в парка, взели са телефона ѝ и са позвънили на 911.

— Искали са да разберем, че са ударили Бригс — обяснява Бентън. — Затова са ми изпратили снимката. Това е техният начин да поемат отговорност. Обаждането до Марино е постигнало същата цел по отношение на случая тук, в Кеймбридж. Така правят терористите и не бива никога да забравяме, че Кари Гретхен е тъкмо това. Тя и съучастниците ѝ са именно терористи, които няма да спрат, докато не бъдат елиминирани.

— Радвам се, че тя ни казва това, което смята, че трябва да знаем — казвам аз. Вътре в мен се надига гняв.

— Ако сама е убила Бригс, в което съм убеден — отговаря Бентън, — това означава, че преди шест или седем часа е била в Бетезда.

— Зависи как го е направила — напомням му. — Ако говориш за нещо от рода на лазерна пушка, монтирана на безпилотен апарат,

предполагам, че може да я управлява от хиляди километри разстояние. — Докато казвам това, разбирам какво трябва да направи Бентън.

Той и колегите му ще тръгнат на юг, към Мериленд. Аз обаче няма да се присъединя към тях. Ще постъпят разумно, ако изобщо не ме поканят.

— Снимката, която ни е направила в „Палм“, ме навежда на мисълта, че може да е в района на Вашингтон — потвърждава подозренията ми Бентън. — И ако крайната цел на това, което наблюдаваме в момента, е мащабна координирана атака с помощта на безпилотни апарати, мисля, че Кари Гретхен ще се намира в района между Вашингтон и Балтимор. — Няма никакво съмнение какво ще се случи от тук насетне.

Или какво се случва вече. До няколко часа Бентън ще потегли за Вашингтон или Балтимор. От мен се очаква да бъда с него, докато федерални агенти цъфнат в моя Център в мое отсъствие. Ще вземат участие в аутопсията на Елиза Вандерстейл и ще си наврат носовете на практика във всичко.

36.

Вдига мобилния си телефон още на първото позвъняване, което означава, че очаква обаждането ми.

— В момента паркирам долу — прозвучава гласът на Ан в слушалката ми. Изобщо не си прави труда да каже „здравей“.

— Някакви посетители? — питам аз.

— Никакви засега.

Може да пристигнат доста хора и няма никакво значение, че част от тях ще дойдат неканени, казвам ѝ аз. Няма значение дали ги харесваме или не, дали знаем кои са или не. Трябва да се погрижим за тях като добри домакини. За целта ще имаме нужда от напитки, най-вече кафе, но преди всичко — от храна.

— По това време почти всички магазини и заведения са затворени, ако се надяваш на нещо по-прилично за хапване — отвърща ми спокойно Ан, докато аз започвам да различавам Кенеди стрийт между дърветата, макар да не забелязвам никакъв трафик по нея.

— Затова ще използваме заключения фризер в стаята за почивка — отвърщам аз и ѝ обяснявам под секрет как да получи достъп до нашия Форт Нокс. — Там трябва да има пици, които пазя за спешни случаи. Месни, вегетариански и дори вегански. С глутен и без глутен.

— Наистина ли?

— Какво мислиш, че държим там?

— Последният адвокат, който те е ядосал? Нямам представа.

— Още съм на местопрестъплението, но скоро ще се върна. Бентън ще ме докара — шепна аз.

Поглеждам назад към него и виждам огромния силует на шатрата, който се издига като надвиснала на хоризонта буря. Бентън е достатъчно любезен да изостане на известно разстояние, за да не слуша разговора ми. Не чуе ли какво казвам, няма начин да го предаде на някой друг, а той не е от хората, които ще ми отнемат възможността да работя с уликите по случая. Но и няма да спре колегите си да го направят. Разбира се, ако аз не ги изпреваря.

Изведнъж ми хрумва нещо обезпокоително и започвам да давам разпореждания едно след друго. Обяснявам на Ан, че Ърни Копъл трябва да дойде на работа. Ще ми трябва и някой от лабораторията по хистология, който да му приготви образци за изследване. Ще се появят хора, които ще ни се бъркат, ще ни нареждат и прочее, и ако не започнем незабавно да изследваме уликите, вероятността те да бъдат иззети и изпратени в лабораториите на ФБР в Куонтико, е доста голяма.

Можем да обсъждаме това само по заобиколен начин. Не трябва да оставяме писмени следи и трябва да внимаваме какво говорим по телефона. Надяваме се, докато федералните отправят официално искане, вече да съм приключила с по-голямата част от анализите. Ще направя всичко по силите си, за да намеря отговорите на въпроси, които в противен случай може дори да не бъдат зададени. Елиза Вандерстейл се нуждае от мен, нуждае се да довърша започнатото.

Тя заслужава най-доброто, което мога да ѝ осигуря, на първо място — компютърен томограф. Изказвам предположението, че странните изгаряния с линейна форма може да са отложили микроскопични следи в раните.

— Това не е обичайно при удар от мълния — казва Ан.

— Права си — отговарям аз. — Изобщо не е обичайно.

— За разлика от електрически удар, при който това е напълно възможно.

— Да, но какъв? — питам я аз. — Електроудар от какво? Кое прилича на мълния, но не е? Трябва да открием какво точно се е случило с нея, ако не поради друга причина, то за да гарантираме, че няма да се случи отново.

— Защото само нас може да ни е грижа за това. И никой друг — казва Ан, но и двете знаем какво има предвид.

Ако уликите се озоват в Куонтико, няма да контролираме процеса, няма да знаем кой какво ще намери. Федералните ще следват собствените цели, които може да не съвпадат с моите.

— Аутопсията му е насрочена за утре в Балтимор. Всъщност вече е днес. — Бентън изважда ръце от джоба на панталоните си и поглежда луминесцентния циферблат на китката си. — Господи! Дванайсет и половина! Кога стана толкова късно?

— Предполагам, че ти или някой друг е говорил с доктор Вентор.

Главният съдебен лекар на Мериленд Хенрик „Хенри“ Вентор е сред най-добрите съдебномедицински експерти в страната. Дватама с него участвахме в програмата на Военномедицинската служба на въоръжените сили. Бригс ни обучи, той беше нашият командир, нашият шеф.

— Да, а той вече се е свързал с полицията — казва Бентън.

— Предполагам, че ще заминеш за Балтимор, след като ме оставиш?

— Позволих си да помоля Пейдж да вземе чантата ти за спешни случаи, която държиш в дрешника у дома, така че багажът ти е с нас. Ако ти трябва още нещо, можеш да го вземеш от офиса. Ясно ми е, че трябва да свалиш защитния гащеризон, да вземеш душ... След това ще тръгнем.

— Няма да дойда с теб, Бентън.

— Бих искал да отидем заедно.

— Дори да нямах работа тук, пак не бих искала да се замесвам. Излишно е да ти казвам причината.

— Помощта ти може да ни е от полза, а останалото няма значение.

— Не би трябвало да има значение, но има. Представи си как би реагирала Рути, ако ми зададат определени въпроси под клетва.

— Обещавам, че никой няма да ти задава въпроси.

— Даваш обещание, което не можеш да изпълниш, Бентън. В момента от мен не може да има никаква полза в Балтимор, мога само да навредя. Освен това трябва да довърша този случай. Няма да го зарежа по средата. Затова оставам.

Напомня ми, че Съдебномедицинската служба на въоръжените сили, Пентагонът, ФБР и различни секретни служби искат на аутопсията на Бригс да присъства поне още един старши съдебен патолог, за предпочитане военен от резерва с опит в работата с Военномедицинската служба. С други думи, Бентън очаквал този старши съдебен патолог да съм аз, ако не му бях отказала няколко пъти.

— Пейдж може да се погрижи за Сок и Тесла. Предполагам, че ще останем там няколко дни — добавя той.

Бентън иска да се впусне в преследване на Кари с всички налични сили. Не се съмнявам, че Луси с удоволствие ще се

присъедини към него. Идеята да остана сама вкъщи с Пейдж и кучетата не им допада, а нямам никакво намерение да се преместя у Джанет и Деси, особено когато сестра ми е там.

— Можеш да работиш с нас и по двата случая, Кей. Ще бъде като едно време.

— Не, няма да бъде. ФБР не работи с никого, а аз няма да работя за теб или Бюрото. Аз работя за жертвата. В конкретния случай това е мъртвата жена, в чиято компания под тентата прекарах последните няколко часа.

— Не искам да оставаш тук.

— Зная, но се налага — казвам аз, докато приближаваме фаровете, които пронизват горичката в парка.

— Тогава остани в новия дом на Луси в Бостън. Ще бъдеш в безопасност с Джанет.

— Не мога.

— Или те да се преместят у нас, докато ме няма. Така всички ще бъдете заедно.

Чувам да работи двигател на автомобил. Бентън не би оставил скъпото си ауди с работещ двигател дори за две минути. Това означава, че не е дошъл сам, което не ме изненадва. Чудя се кои ли агенти го придружават.

— Отивам в Нордуд, а оттам в Балтимор — казва той.

Луси държи хеликоптера си именно в Балтимор, в покрайнините на Бостън, където има собствен хангар.

— Разбирам. Затова беше с пилотския си гащеризон. Ще летиш с нея. — Замислям се за точния час на появата ѝ, тъкмо когато излизах от фургона.

Бентън трябва да ѝ е съобщил за смъртта на Бригс още преди часове.

— Когато приключа, ще дойда при теб — обещавам аз, докато приближаваме черен шевролет „Тахо“ с тъмни стъкла и правителствени номера.

Задната дясна врата се отваря и от колата слиза непознат мъж.

— Ще ми трябва ден или два — казвам на Бентън, — но ще помогна на Рути. Ще направя всичко по силите си.

Вляво от нас силуетът на института „Кенеди“ се откроява ясно на фона на нощното небе. Гърдите ме стягат изведнъж и оставам без

ДЪХ.

37.

Роджър Махант е заместник-директор на офиса на ФБР в Бостън.

Той кара черния шевролет. Бентън се настанява до него, а аз сядам отзад до човек, когото срещам за първи път в живота си. Може да е служител на ФБР, но прилича повече на човек от ЦРУ, тих, сдържан, непроницаем. В момента не мога да се доверя на никого, дори на съпруга си, поне в професионално отношение. Той трябва да застане на тяхна страна. Трябва да покаже, че е един от тях.

Затова няма да ми разкаже всичко, което се случва в момента — не и пред тях. Не може да се държи като мой съпруг и дори като мой приятел. Нищо ново, но се чувствам ужасно самотна, докато той се вози на предната седалка с гръб към мен и не казва нищо или почти нищо. Мога да забравя за присъствието му, докато той попива всяка дума, която изричат останалите. Винаги разбирам когато го прави.

— Още нещо за пиене? — Махант ме поглежда с тъжните си замислени очи в огледалото за обратно виждане.

— Добре съм засега. — Оставям чантата в скута си и полагам ръце върху нея, сякаш някой може да се опита да ми я вземе.

Махант ми бе подал минерална вода и сега оставя празната бутилка на пода. Поглежда често назад, към мен, макар да би трябвало да следи пътя. Не обичам, когато двамата с Бентън започнат да говорят тихичко. Това ми напомня, че съпругът ми е част от колектив, група, племе... Слушам и наблюдавам внимателно от задната седалка, чувствам се неловко, мястото ми не е тук, ситуацията е извън моя контрол... Бентън предложи да ме откара и това е услуга, която не желяех, но не можех да откажа. Очаквам всеки момент да ме подложат на разпит. Ще ме изцедят, преди да довършат онова, което започнах... или най-малкото ще си помислят, че го правят.

За няколкото кратки минути, откакто седнах в колата, не съм задала нито един въпрос. Но доколкото разбрах, човекът на задната седалка до мен е от Вашингтон или от някое място близо до столицата. Като Куонтико или Лангли. Нямам представа с какво се занимава, но

явно случайно се е оказал в Бостън тази седмица. Не зная името му. Може и да го е споменал, докато се качвах в колата, но не мисля. Почти сигурна съм, че не е изрекъл и една дума, откакто закопчах колана.

Вътре в салона мирише на пържени картофи, а радиото е включено достатъчно силно, за да разпозная гласа на Хауърд Стърн и втория водещ Робин Куивърс. Не мога да позная от кое шоу е този запис. Не знаех, че Махант е почитател на Хауърд Стърн. Не го очаквах. За малко да ми стане по-симпатичен. Но не. Не би било умно от моя страна.

Не сваляй гарда си.

Петдесет и няколко годишен, гологлав, с очила сдебели рамки, той шофира с една ръка на волана, а с другата държи чаша кафе от „Дънкин Донътс“ и отпива бавно през сламка. Винаги се е държал мило с мен, но обикновено сме се виждали на служебни приеми, празнични поводи, такива неща. Не сме близки. Гледам да не се сближавам с никого от ФБР.

Още в първия ден на нашето запознанство Бригс ме предупреди да не вярвам на федералните. Това винаги ми се е струвало забавно, тъй като той беше — или по-скоро е бил — федерален агент.

Можеш да работиш с тях, но никога не сваляй гарда — казваше ми. — И за бога, Кей, не си сваляй гащите, в противен случай ще разбереш по трудния начин, че този свят е само за мъже.

Няма никакво значение, че не е честно, заявяваше той с вдигнат пръст. Ако животът беше честен, хората като нас щяха да останат без работа. Чувам звънкия му глас в главата си. Приковаваше вниманието, независимо какво казваше или на кого. Не послушах съвета му да не си свалям гащите, а и Бригс — каквото и да твърдеше — не се оказа кой знае колко мотивиран от строгите си морални принципи.

Изпитваше чувства, които датираха от самото ни запознанство. И двамата изпитвахме чувства. Беше достатъчна една целувка. Беше достатъчен и един протест, за да спрем, но не го направихме. Спомням си запъхтяното ни дишане и трополенето на дъжда по покрива. Никога няма да забравя мига, в който угаси фаровете на своята рубиненочервена „Карман Гиа“, паркирана пред занемарената сграда, в която живеех със съквартирантката ми, токсиколожка. Казваше се Лола, на испански галено от Долорес. Името ѝ означаваше тъга или мъка и много ѝ подходеше.

Бяхме млади и неопитни, току-що постъпили в Центъра по съдебна медицина на окръг Маями-Дейд, където Бригс беше мой началник, а Лола тънеше в печал. Непрекъснато я дразнех и разочаровах, макар по онова време да не го осъзнавах. Почти никога не ми казваше кога ще излезе или ще се прибере, несъмнено го правеше от желание да ме засегне, да провокира ревност. Но в онази дъждовна ветровита вечер знаех, че не си е у дома и няма да се прибере скоро.

По ирония на съдбата, Лола си бе направила труда да ми натякне, че излиза, сякаш за да внуши, че тя води активен социален живот, за разлика от мен. Бригс ме разпитваше за нея, защото я намираше за странна и досадна. Какво представлява съвместният ни живот? Дали се притеснявам да не отрови овесената ми каша? Кога ще се прибере у дома? В един момент полетях на седмото небе. Присмивахме се на капките дъжд, които трополяха по тавана и прозорците. Бригс изключи чистачките. Над главите ни се изливаше същински потоп. Прозорците се замъглиха, но ги изтрихме колкото да погледнем към втория етаж, към потъналия в мрак прозорец на малкия апартамент, който дялах с друг човек, защото не можех да си позволя друго.

Беше очевидно, че у дома няма никого. Беше очевидно и защо Бригс иска да ме изпрати до вратата с чадър. Не беше джентълмен, а и аз не бях дама. Беше идеалното стечение на обстоятелствата, чието начало бе поставено още когато износеният съединител на моята таратайка се счупи късно вечерта на магистралата „Дикси“, която свързва летището на Лодърдейл с Маями.

Лола беше излязла с бившия си приятел, както не пропусна да ми натякне. Сестра ми Дороти не си вдигна телефона, майка ми — също. Бригс бе единственият човек, с когото успях да се свържа, след като тръгнах по банката на магистралата и стигнах до бензиностанция с обществен телефон. Той ме откара у дома, а после... така и не каза истината на Рути.

Тя бездруго беше решила, че съм от жените, които разбиват чужди семейства, преди още да бях станала такава. Защо да ѝ казваме, че е била врачка или пророчица? Защо да ѝ казваме, че е била права?

Още мога да чуя гласа на Бригс, който ме увещава: *Защо да ѝ даваме още една причина да те отбягва, Кей?*

Признанието пред съпругата му би сложило апокалиптичен край на отношенията ми с него. Не бихме могли да работим повече заедно.

Дните ми в Съдебномедицинската служба на въоръжените сили щяха да приключат, преди да са започнали, защото тя беше твърде чувствителна, крехка и обсебваща. Освен това по онова време баща ѝ заемаше важен пост в Пентагона. Така казваше Бригс, това бе обяснението му защо трябва да запазим в тайна от нея някои неща. За нейно добро, но и за мое. Така беше най-добре. Такива неща ми говореше. Знаех, че се самозалъгва, и това като че ли бе единственият път, когато бих могла да го нарека страхливец.

— Добре ли си? — обръща се Бентън и ме поглежда. Честно казано, той е много по-истински мъж, отколкото Бригс би могъл да бъде някога.

Съпругът ми не бяга от онова, което иска. Не избира нещо само защото е безопасно. Не лъже хората, които обича. Не прибързва, предпочита да обмисли нещата. Но не се предава, не се задоволява с по-малкото. Освен това не крием тайни един от друг. Не и такива, които биха могли да разрушат връзката ни.

Представям се на мъжа, който седи до мен, когато шевролетът завива по Мемориал Драйв. Но започвам да се чувствам глупаво.

Той сигурно знае коя съм и защо съм се качила в кола на ФБР. След няколко минути ще ме оставят пред Центъра по съдебна медицина, защото отказвам да сътруднича по начина, по който очакват това от мен. В далечината изниква стоманеносивата фасада на моята сграда. Взирам се в мрачното ранно утро, когато колата следва извивките на реката, и едва сега осъзнавам колко съм уморена. Чувствам се виновна, сломена... Вярно е онова, което казват — че греховете от миналото те настигат рано или късно.

В моя случай е по-правилно да каже, че греховете от миналото винаги ме настигат. Всяко нещо си има последици. Но когато двамата с Бригс изживяхме онзи кратък миг на страст, не би могло да ми хрумне, че този ден ще дойде. Не бих могла да си представя, че правителството ще ме покани да взема участие в аутопсията му, а аз ще откажа поради причини, които не желая да обсъждам. Дори да не бях затънала до гуша в случая „Вандерстейл“, пак нямаше да замина за Балтимор тази вечер. Не бих го сметнала за уместно.

— ... затова се чудех как се обръщат към вас останалите?

Осъзнавам, че спътникът ми на задната седалка ми е задал въпрос, докато ми подава пакетче хартиени кърпички, които нежно

опира в китката ми. Взимам го от силната му, гладка ръка и отварям целофана.

— Благодаря — казвам, докато изтривам лицето си. — Какво ме питахте?

— Съжалявам за генерал Бригс. Всъщност казах го вече няколко пъти. Разбрах, че ви е обучавал.

— Да, благодаря ви.

— Питам ви как сте, защото разбрах, че не ви е било лесно в парка заради горещината и умората.

— Добре съм.

— А след това се поинтересувах как се обръщат хората към вас. Кей или доктор Скарпета? Освен това... желаете ли нещо? Храна? Още нещо за пиене?

— Не, благодаря ви.

— На кой въпрос? — Непознатият флиртува с мен в присъствието на съпруга ми.

— Не се нуждая от нищо — отвърщам му аз, който и да е той. Не искам дори да го погледна.

Не искам и той да гледа към мен, защото мога да си представя как изглеждам в очите му. Оклюмала, без грим, с разчорлена коса. Дезодорантът ми спря да действа преди няколко часа, а медицинските панталони и туника, което успях да открия във фургона, бяха прекалено големи. Имах чувството, че не ги обличам, а се увивам в тях. Улавям се, че непрекъснато придърпвам V-образното деколте на покритата си с потни петна блуза, защото ту се показва някоя презрамка на сутиена, ту бюстът ми. И макар да съм свикнала Марино да зяпа, няма да доставя това удоволствие на непознат.

— Кажете ми отново името си. — Изобщо не ми го е казвал, а когато се представя, решавам, че се шегува.

— Андрю Уайът — повтаря той.

Чудя се дали си прави глупава шега или някаква подигравка с покойния баща на съпруга ми, който инвестираше огромни суми в произведения на изкуството.

В дома на семейство Уесли, в който Бентън е израснал, има няколко акварела на Андрю Уайът. Забивам поглед в тила му, докато той търси нещо в телефона си и не реагира на думите на човека до мен. Бентън не му обръща никакво внимание. Не обръща никакво

внимание на никого от нас, но съм сигурна, че ни дебне като ястреб и не пропуска нито една наша дума или интонация. Сигурна съм, защото му е навик.

— Сетихте се за художника? Е, не съм аз — казва специален агент Уайът, докато се здрависва с мен прекалено дълго и прекалено нежно. Хуморът му не успява да се справи с лошото ми настроение.

Не искам да бъда в тази кола. Не искам да бъда с тях. Не ми е лесно, когато Бентън е принуден да следва правилата. Когато сме принудени да се преструваме, че отношенията ни са различни; това ме кара да се чувствам така, сякаш мамя някого, сякаш някой мами мен. Сякаш отново разбивам чужди семейства.

Понякога тези наши играчки ме карат да се чувствам сама и изоставена, убедена, че нищо няма да се получи както трябва, ако не го направя сама. Така се чувствам и в момента. Оставена съм напълно сама.

— На художника ли сте кръстен? — питам любезно, с престорен интерес, докато обмислям какво да направя бързо, неусетно и без да разкривам козове си.

— Не, госпожо. Баща ми е бил кръстен на него. — Уайът ми напомня колко мразя да ме наричат госпожо.

Той е най-много на трийсет, по-скоро на двасет и нещо, и явно трябва да е вундеркинд, за да се движи в компанията на толкова важни агенти. Не мога да го разгледам добре, защото задната седалка е потънала в мрак, но не ми трябва. Изглежда симпатичен, а гласът му действа успокояващо и внушава доверие, на което нямам намерение да се поддам. Късите ръкави на блузата му са опънати от внушителни мускули. Същото се отнася и за крачолите на памучните му панталони в цвят каки.

Вените му са изпъкнали като въжета, под кожата му има учудващо малко телесни мазнини. Не мога да си представя колко време прекарва във фитнеса или с какво се храни. Със сигурност приема малко храна. Протеини. Сокове. Зелe. Все здравословни неща. Прави ми впечатление, че ухае добре. Ненатрапчив мъжки аромат с нотки на цитруси и мускус.

Келвин Клайн.

— ... ще бъдете в много способните ръце на най-добрия заместник-директор, Роджър Махант, когото познавате. — Уайът

продължава да обяснява какво ме очаква. — Не се съмнявам, че сте го чували да разказва вицове по време на служебни партита, затова знаете колко забавен може да бъде.

— Ей, седя отпред! Чувам всичко! — шегува се Махант и поглежда в огледалото, докато Бентън продължава да не ни обръща внимание и да прави нещо с телефона си.

— Той ще прекара известно време с вас, доктор Скарпета, предимно за да наблюдава и да ни подсказе как да ускорим работата по случая „Вандерстийл“. — Уайът трябва да работи в Бюрото, защото се държи така, сякаш той командва там.

— Ще ни трябват няколко помещения — намесва се Махант. — Голям офис с няколко бюра, маса и столове — изброява най-нахално той. — Плюс отделен достъп до поне една тоалетна и разбира се, места за паркиране — завършва той, докато аз си мисля: *Ама че задник!*

38.

Последното, което искам, е група федерални агенти да нахлуят в Центъра, в резултат на което Брайс да изпадне в истерия и да стане напълно неконтролируем. Ще се получи невероятна каша.

Но не мога да направя почти нищо. Няма полза да се ядосвам. Трябва да действам с бистър ум. В този момент Бентън се обръща назад и ми подава телефона си.

— Полицейски снимки, направени на местопрестъплението — казва той.

Събирам сили и започвам да ги разглеждам.

Нито една от тях не показва Бригс *in situ*, в състоянието, в което го е открила Рути, тъй като първата работа на парамедиците е била да го извадят от водата. С това героичните им усилия се изчерпали, тъй като било очевидно, че е мъртъв. На снимките, които виждам, генералът лежи по лице на верандата край басейна.

Разпознавам градинските мебели, задния двор и фасадата на дома им в Бетезда. Изпитвам болка, защото всичко, което виждам, ми е толкова познато. Бригс е облечен в къси панталони, които на шега наричаше *кучефлаж* — обемисти бански, които сръчната му съпруга бе ушила като подарък преди няколко години. В зелено-кафявите камуфлажни шарки бе вплетено анимационното куче от популярния сериал „Семейният тип“. Всъщност Бригс разполагаше с няколко чифта такива панталони, които винаги взимаше със себе си, когато пътуваше.

Ужасно е да видя силното му жизнено лице отпуснато и почервено до пурпурно, с притворени очи. Виждам следите от очилата за плуване, които е носил по време на смъртта си. По устните му е избила пяна. Махант ме пита именно за нея.

— Характерна е за удавниците, нали?

— Понякога. — Трябва да претеглям внимателно всяка дума, когато разговарям с бюрократи като него.

Не искам да прочета коментарите си, направени в хода на неофициален разговор, в някой доклад или да ги чуя по новините. Вече мога да преценя, че няма да се вслуша особено внимателно в думите ми, тъй като е убеден, че знае повече от мен, и то по всички въпроси. Появата му, както и тази на колегите му, в Центъра по съдебна медицина ще бъде по-катастрофална от нахлуването на слон в стъklarски магазин. Такива като него могат да нанесат непоправими щети.

— Човек не може да се удави в басейн, малко по-голям от джакузи — продължава Махант. — Колко е дълбок? Метър и двайсет? Очевидно нещо се е случило.

— Човек може да се удави в локва или чиния със супа. Но, да, нещо се е случило — съгласявам се аз с баналната му оценка на ситуацията, докато погледът му ме следи в огледалото.

— И тази пенеста субстанция на устните му се е получила в резултат на дишане, което означава, че не е умрял веднага.

— Почти никой не умира веднага — отговарям аз. — Освен ако не го обезглавят или взривят. Мозъкът се нуждае от секунда-две, за да изключи. Това означава, че е бил в съзнание, когато е поел последния си дъх и е погълнал вода. Ако се е случило това, би могло да обясни външната пяна по устните или в ноздрите.

— Искаш да кажеш, че човек може да продължи да диша дори със спряло сърце? Колко дълго? Колко вдишвания?

— Не зная. Трудно бихме могли да изследваме този процес — отговарям аз, а Уайът се усмихва и потиска смеха си.

Кликвам на следващите снимки и попадам на една, която показва в едър план медната гривна на Бригс, а после на няколко, на които тялото му е обърнато настрани, за да се види странното кръгло изгаряне на врата му. Надявам се Бригс мигом да е изпаднал в безсъзнание, да не е разбрал какво става. Представям си дрона, който видях по-рано, ясно очертан на фона на слънцето. Замислям се колко лесно може да се окаже извършването на подобно престъпление.

— Предполагам, че няма да започнеш аутопсията веднага — продължава Махант, но мислите ми се насочват към друг случай, който имах наскоро.

— Трябва да свърша доста неща преди това — отговарям аз, докато си мисля за една жена от Кеймбридж, починала от

електрически удар миналия понеделник.

Моли Хиндърс поливала двора си по залез, а малко по-късно била открита мъртва сред мократа трева с изгаряне върху главата.

— Няма да разполагам с достатъчно персонал, докато колегите не дойдат на работа. — Не ги лъжа, но нямам намерение и да им помагам. Не и по този начин, по който Махант очаква да го направя.

— В такъв случай кога да дойда, Кей? — пита Махант.

— Когато ти е удобно. Ние ще бъдем тук.

— Точно в колко часа планираш да започне аутопсията? Предполагам, че имате график в електронен вид, който да видя по интернет, за да не те безпокоя? Както и да е, кажи ми някакъв час и ще дойда.

— Ние не планираме аутопсиите по начина, който описваш. Не работим по график, не сме нито болница, нито лекарски кабинет — обяснявам напълно логично и в никакъв случай снизходително предвид учудващата му неосведоменост.

— Да. Защо да бързате, когато пациентите са мъртви? — подсмивва се Уайът.

— Защо не уговорим някакъв час? — Махант вече не пита, а разпорежда. Ще се превърне в ужасен трън в задника, ако му позволя.

— Това е трудно, защото първо трябва да мине през компютърен томограф... — започвам да обяснявам, но изведнъж решавам, че е прекалено сложно.

Не съм сигурна дали вторият човек в офиса на ФБР в Бостън е влизал някога в моя център. Зная, че никога не съм работила с него и това не е изненада. Служители като Махант попадат в категорията „чантаджии“ или „костюмари“, както ги нарича Марино. Те не участват в разследвания на терен, а появяват ли се на местопрестъплението или в залата за аутопсии, причината може да бъде само политическа. Следват собствен график, който обикновено не споделят, и независимо от това колко приятелски и колегиално е започнало сътрудничеството с тях, то бързо излиза от релси и рядко приключва добре.

Нямам намерение да се съобразявам с графика, който заместник-директор Махант следва. Но това не ми пречи да видя опасността, която ме грози. Той ще направи всичко възможно, за да се набърка в работата на Центъра по съдебна медицина, а аз ще направя всичко

възможно да съжали, че е опитал. За добро или лошо, много ме бива в това отношение. Напомням му, когато се върне по-късно, да си вземе тоалетни принадлежности и дрехи за преобличане.

— Защо? — Черните му очи срещат моите в огледалото.

— Сам ще поискаш да се изкъпеш хубаво след това и да изхвърлиш старите си дрехи в чувал за боклук. Напомням ти, че миризмата ще се пропие в дрехите, в косата, в синусите дори. Сега е моментът да се извиня, защото не е добра идея да се возя в една кола с вас, след като съм прекарала няколко часа в компанията на бързоразлагащ се труп.

Бентън вдига ръце и помирисва навитите маншети на ризата си.

— Мисля, че всичко е наред, но все пак не прекарах там достатъчно дълго, за разлика от теб — включва се той в играта ми.

Махант сваля прозореца с два-три сантиметра и включва климатика на пълна мощност.

— Разполагаме с гащеризони, шапки, ръкавици и прочее за еднократна употреба — обяснявам му, докато климатикът бучи силно. — Ще трябва да се погрижиш и за храната. Не позволяваме да се яде или пие в залите за аутопсия. Но на горния етаж има стая за почивка.

— Мили боже, да се храня в залите за аутопсия? Прави ли го някой?

— Вече не. Кога за последен път са те ваксинирали против тетанус?

— Проклет да съм, ако помня. — Изражението на Махант в огледалото за обратно виждане изглежда нетърпеливо и нещастно.

— А против хепатит А и Б? — задавам следващия си въпрос.

* * *

Центърът по съдебна медицина в Кеймбридж и разположеният наблизо Харвард Бридж изникват пред нас след поредния завой на реката.

Сравнявали са моята седеметажна цилиндрична сграда с фасида от стъкло и метал с какво ли не. С оловен куршум, крилата ракета, кисела краставичка... Тя наистина стърчи като потъмнял железен силос от другата страна на пътя, в непосредствена близост до

противоположния край на същата онази алея в парка, където Елиза Вандерстийл е карала колелото си, преди да загине. Местопрестъплението, което току-що обработих, се намира на по-малко от два километра от офиса ми, макар това да не става ясно веднага, тъй като Махант използва заобиколен маршрут, след като излязохме от парка. В противен случай щеше да му се наложи да показва служебната си карта и да кара полицаите да махат барикадите от затворените улици.

Завиваме надясно по Мемориал Драйв. Последен завой, този път ляв, и се озоваваме пред триметровата ограда на Центъра, метална, с покритие от черен поливинилхлорид. Отварям прозореца и въвеждам кода за достъп на клавиатурата, монтирана вляво от черната метална порта, увенчана с остри тривърхи шипове. Разнася се гръмко писукане и вратата започва да се плъзга по своите релси.

Шевролетът влиза на паркинга, а аз оглеждам колите и установявам, че част от хората ми вече са тук. Брайс е дошъл, Ан също... Движим се бавно покрай паркираните микробуси, джипове, пикапи, всичките озарени в призрачно бяло и смълчани в този нощен час. Спираме зад един форд „Експлорър“, паркиран на първото място вляво от вратата в задната част на сградата.

Именно с този форд дойдох на работа вчера. Оставих го тук с мисълта, че ще прекарам следващия ден в компанията на сестра ми, Джанет, Луси, Деси и всички останали. Излязох с Брайс, а после щях да се прибера у дома с Бентън, след като вечеряме в клуба. Плановете ми обаче се объркаха и днес отново съм тук. В близките дни няма да имам време нито за почивка, нито за семейни събирания. Слизам от шевролета.

— Сега идвам — казва ми Бентън, но остава в колата със затворени врати.

Мога да си представя поне част от въпросите, които обсъждат. Махант не иска да съм тук, когато той и хората му нахлуят в Центъра и започнат да се разпореждат с всички в него, живи и мъртви. Това би било твърде зле. Никой не ме гони, затова стоя до вратата на колата. Изчаквам няколко минути, след което Бентън излиза. Сканирам десния си палец, за да отключи биометричната ключалка, след което влизаме в гаража с размерите на самолетен хангар.

Долавям дезинфектант с приятен, свеж аромат. Подът е покрит с епоксидна смола, покрай стените са наредени високи шкафове, всичко е безупречно. В единия край, близо до мивките, са строени лъснати до блясък болнични колички, а в далечния ъгъл се намира кафене *La Morte*, където Ръсти и Харълд пият кафе и пушат пури. Използват маса и столове, които могат да бъдат мити с маркуч.

— Луси е успяла да хакне телефона на Елиза Вандерстийл — започва Бентън да споделя това, което смята, че може да сподели. То най-вероятно е повече от онова, което би трябвало да ми каже.

Както обикновено, постъпил е по-умно от останалите. Знаел е, че Луси ще проникне в телефона по-бързо от колегите му в Куонтико.

— Вече знаем кой е приятелят ѝ, хлапето, което видяхме пред клуба — казва Бентън. — Крис Пийбоди.

— Като госпожа П.? — Помня, веднъж бе споменала, че внукът ѝ работи в клуба на непълнен ден.

— Вероятно, но трябва да проверим. Живее в едностаен апартамент на Аш стрийт, западно оттук.

— Тъкмо в тази посока е отивала Елиза Вандерстийл, докато е карала колелото си в парка. — По изражението на Бентън мога да заключа, че е силно разтревожен.

— Последният телефонен разговор, който е провела, е бил именно с него, в седем часа и шест минути, докато пускала пакет от „Федекс“ в кутия на Кенеди стрийт, близо до Института по държавни науки — казва той. — Научихме това от гласовата поща. Приятелят ѝ се е опитал да се свърже с нея десет минути по-късно, но мисля, че по това време вече е била мъртва. Мисля, че е постъпила точно както предположихме, Кей. Влязла е в парка откъм Кенеди стрийт и е минавала покрай онзи стълб, когато нещо я е ударило.

— Приятелят ѝ знае ли? — Спомням си, че видях и него, и други служители на клуба да влизат и излизат от залите, докато бяхме там.

Несъмнено ще открием доста свидетели, които да потвърдят, че е бил на работното си място по време на смъртта на Елиза Вандерстийл, а и едва ли момчето е замесено. Въпреки това внукът на госпожа П. ще преживее доста неприятни мигове.

— Трябва да говорим с доста хора. Ще бъде тежко, а ти си на крака вече повече от двацет часа — казва Бентън. — Остави Люк да

извърши аутопсията, Кей. Вече си се справила с най-трудната част. Защо не дойдеш с нас?

— С нас? Кой ще бъде освен Луси?

— Уайът. — Бентън ме изпраща по рампата в далечния край на хангара, която води към друга врата. — Както вече си се досетила, той работи с нас в НЦБ.

Националният център за борба с тероризма следи вътрешните и международните заплахи за сигурността. Той работи съвместно с разузнавателните служби от рода на ЦРУ.

— След като е в района на Бостън от няколко дни, предполагам, че не е дошъл тук заради Бригс, освен ако предварително не сте разполагали с информация за смъртта му — казвам аз. Гласовете ни отекват в огромното празно пространство. Стоим сами край огромния сифон в пода и дебелия, навит на руло маркуч. — Надявам се това да не е така. Защото ако сте имали и най-малката представа...

— Не знаехме нищо. Не получихме предупреждение, или поне аз не знам за такова. Само снимката, която някой ни изпрати по имейла, а по това време той вече си е бил отишъл. — Бентън отново използва този евфемизъм.

Отишъл.

— Уайът е бил тук със съвсем друга задача. — Бентън замълчава, вперва поглед в мен и казва: — Сериозно съм обезпокоен от възможността за мащабна терористична атака в района на Вашингтон. Нищо чудно това, което виждаме в момента, да е само връхът на айсберга.

Обяснява ми, че не може да навлиза в подробности, но Бригс е бил важна мишена и в друг аспект, за който не подозирам.

— На Капитолия се говори от известно време, че разглеждат кандидатурата му за пост в правителството. Явно новата администрация е имала планове, свързани с него. Мисля, че Кари ни напомня, че може да убие всеки, когото си поиска, и да ни лиши от всичко най-скъпо. Може да унищожи мечтите ни. Може да ни лиши от семействата ни, а Бригс беше тъкмо това, особено за теб.

— Не съм сигурна дали ни напомня това или каквото и да било. — Поемам дълбоко дъх и изпитвам едновременно гняв и тъга. — В слуховете невинаги се крие зрънце истина. Трябва да внимаваме с предположенията и твърденията, след като знаем толкова малко. —

Казвам това, докато тъмната, без нито един прозорец външна врата започва да се отваря.

Когато масивната ролетна врата се вдига с подрънкване на метал, пред погледите ни се разкрива ярко осветеният открит паркинг и бял микробус, чиито фарове пронизват мрака. Колата влиза в хангара и когато вратата започва да се спуска бавно зад нея, от кабината слизат Харълд и Ръсти, заобикалят микробуса и отварят задните му врати.

— Ще ти звънна, като спрем да заредим. — Бентън ме прегръща и твърдят ръб на пистолета му ми напомня, че никога не знаем кога ще се видим отново.

Не водим нормален живот, не поддържаме нормална връзка. Не съм сигурна дали помня какво означава да се чувствам в безопасност. Задържа ме за миг в прегръдката си, носът и устните му са заровени в косите ми. Лампите на паркинга сияят ослепително. Преглъщам трудно. Това е ужасно.

— Ще се радвам, ако поканиш Джанет, Деси и Дороти да поживеят у нас, докато отсъствам. Зная, че вече го споменах, но говоря сериозно, Кей. Ще бъде по-безопасно, ако сте заедно. — Бентън ме поглежда с непроницаемо изражение. — Вече разговарях с Джанет, в случай че решиш да останеш у дома, а аз съм почти сигурен, че ще го направиш. При необходимост Пейдж може да помага с кучетата — добавя той, докато аз забелязвам Люк Зенър с крайчеца на окото си.

Моят русокос австрийски заместник се запътва към нас. Подозирам, че е спал, когато Ан го е събудила. Минава ми през ума, че най-вероятно е спал с нея, тъй като Люк е неустойимо привлекателен и жените си падат по него. Виждам гънките от възглавницата отпечатани върху дясната половина на лицето му. Не се е бръснал и едва ли му е отнело много време да облече тениската си с емблемата на „Пейтрийтс“, торбестите си бермуди и чифт мокасини.

— Ще се кача за малко горе, а после ще те информирам докъде сме стигнали и какво трябва да свършим — казвам му аз, което означава, че не можем да говорим открито пред Бентън. — Мисля, че трябва да я приберем веднага във фризера. Тялото ѝ бързо се разлага.

— Мога да си представя — отвръща Люк с немски акцент и сините му очи срещат моите. — Да действаме тогава — казва той и Харълд и Ръсти започват да тикат количката през хангара.

Бутат я по рампата и я вкарват през вратата, която води към вътрешността на сградата, докато двамата с Бентън си взимаме довиждане, макар да не използваме точно тази дума. Опитваме се да не говорим по този начин, а да създадем илюзията за съвсем мимолетна раздяла с изрази от рода на: *До по-късно* или *Ще ти се обаждам*. Все едно всичко е наред, а това не е така.

Изчаквам на върха на рампата, праметнала чанта през рамо, все така облечена в покрития с потни петна гащеризон. Наблюдавам високия си съпруг, широките му рамене, изправената му, горда осанка, докато се отдалечава. Достига широкия квадратен отвор на вратата, който го обгръща като рамка на картина, обръща се и ми се усмихва.

39.

Първото място, където се отбивам, след като влизам откъм хангара, е ярко осветената приемна, със стени, покрити с хладилници и фризери от неръждаема стомана и зелени дигитални дисплеи, които светват в жълто или червено, когато нещо не е наред.

Въздухът е прохладен и ухае приятно, долавям трополене — Харълд и Ръсти току-що са качили количката на кантара. Вече са си сложили калцуни, престилки, ръкавици и хирургически шапки. Увлечени са в поредната си размяна на остроумия, затова не обръщат внимание на нищо около себе си.

— Колко? — пита Харълд, щраква химикалката и отваря бележника си.

— Много си досаден като правиш така!

— Какво правя? Искam потвърждение за теглото, което трябва да приспадне.

— Не ти го казвам, защото не е необходимо. — Ръсти държи в едната си ръка дълга дървена линия, която прилича на овчарска гега, а с другата дърпа ципа на чувала.

— Съобщи ми го тогава.

— Защо смяташ, че този път стойността ще е различна, Харълд?

— Винаги трябва да се пита.

— И ти никога не пропускаш да питаш. Трийсет и девет килограма, точно както и миналия път, когато я претеглихме.

— Но не я претегли, когато беше празна, нали? Затова не можем да знаем със сигурност.

— Не я тегля всеки път, защото е глупаво — казва Ръсти, докато измерва ръста на Елиза Вандерстейл от върха на плика, поставен на главата ѝ, до края на пликовете, поставени върху стъпалата ѝ.

— Какво ще стане, ако в съда ни попитат дали сме претеглили количката?

— Никога не съм чувал да питат подобно нещо. Никого не го е грижа колко тежи количката, освен теб, разбира се.

— Въпреки това напълно възможно е да ни попитат и нищо чудно да го направят, предвид обстоятелствата. Знаеш, че и най-незначителната подробност може да има значение, нали? Чакай да помисля... Деветдесет и осем минус трийсет и девет? — Харълд пресмята в джобния си бележник, защото не може да го направи наум. — Получава се петдесет и девет. — Записва числото, докато крачи по пода от рециклирано стъкло с цвят на трюфели. — А ръстът?

— Сто шейсет и пет сантиметра.

Спирам до остъклената будка на охраната, която служителите в Центъра наричат Аквариума. В далечния ъгъл на перваза под затворения прозорец лежи голям черен дневник с кожена подвързия, известен като Книга на мъртвите. Прикрепен е за плота с тънка стоманена верижка и всички записи в него трябва да се правят с черно мастило. Необходимата за целта химикалка е завързана за дневника със същия бял памучен конец, с който зашиваме разрезите.

Разгръщам големите страници с размер на таблоид, изработени от 100% целулоза без никакви киселини, и почуквам на стъклото, за да привлека вниманието на служителката от охраната. Джорджия стои с гръб към мен, защото е заета с изваждането на жълта гривна за радиочестотна идентификация от триизмерния принтер. Връща се на бюрото си и плъзга прозорчето встрани.

— Виждам, че си отслабнала още. — Забелязвам, че тъмносинята ѝ униформа с жълти лампази на панталоните виси отпусната върху тялото ѝ, докато самата тя сяда зад компютъра и поставя ръце върху клавиатурата и мишката.

— О, много сте мила — поглежда ме Джорджия през очилата си за четене, а пръстите ѝ с прасковен акрилен маникюр танцуват по клавиатурата. Кафявите ѝ очи излъчват доволство. — Личи ли си?

— И още как.

— Почти пет кила.

— И аз това си помислих.

— Оправихте ми настроението, а денят още не е започнал.

— Най-важният въпрос е какво ще каже диетологът ти за едно парче пица сутринта? Позволено ли е? — Преглеждам данните за доставените и изпратените тела, за да видя какво се е случило в мое отсъствие.

— Зависи за каква пица става въпрос. И чия е. Ами ако е вашата пица, доктор Скарпета? Не ме интересува колко калории има, защото ще я изям.

Наблюдавам я да попълва съответните формуляри, свързани със случая „Вандерстийл“, и да въвежда уникалния му номер.

16-МА2037.

— По-добре ми кажете какво е това парти, което организирате, и какви гости да чакаме, за какво да следя на камерите и от какво да се пазя — казва Джорджия. — Трябва ли да очакваме проблеми? Само кажете...

— Ще си имаме компания, но ще се държим любезно, доколкото е възможно. — Внимавам да не кажа нещо, което да се стовари върху мен като бумеранг, и обръщам друга страница от дневника. — Никой обаче не бива да ни се меси в работата. Няма да го допуснем.

— Щом видях Ан да идва по това време, веднага разбрах, че става нещо. После цъфна Брайс, а след него и Пола от хистологията. Сега пристигате вие и доктор Зенър. Говори се, че и Ърни Копъл пътува насам. Мамка му! — поглежда ме тя. — Какви са тези неканени гости?

Казвам й, а тя въздъхва дълбоко и подбелва театрално очи.

— Бих се радвала, ако поработиш допълнително — добавям аз, докато преглеждам имената, възрастта, адресите, вероятната причина за смъртта и следя дали пациентите ни са още тук или са заминали за погребалния дом или гробището.

— Кога трябва да започна? — пита тя.

— След шест часа. Веднага щом твоята смяна приключи.

— След мен ще застъпи О'Райли. В осем сутринта.

— Да, бих искала да останеш и да му помогнеш, ако желаш. Докато имаш сили. — Искам Джорджия да остане, защото е безстрашна и лоялна. — Ще имаме нужда от всички подкрепления, които успеем да съберем.

— Ще поема телефона, ще се справя по-добре. — Има предвид по-добре от Брайс. — Знаете как къса нервите на хората.

— Повикай толкова охранители, колкото успееш да ангажираш. Искам поне по един на всеки етаж, ако е възможно.

— За да ни пазят от тях. — Има предвид от ФБР, но аз не кимам и не отговарям.

Поглеждам я в очите и това е достатъчно.

— Само ми кажете какво искате да направя. — Джорджия скръства на гърдите масивните си ръце и макар да не зная колко ефективна може да бъде в един конфликт, не бих искала да я предизвикам.

— Това зависи предимно от нашите гости — казвам аз, докато отгръщам няколко страници от дневника и се чудя дали не е станала грешка.

— Мога да ви кажа какво ще направят. — Джорджия започва да се вълнува при мисълта външни хора да започнат да я командват. — Ще си пхнат носовете навсякъде.

— Но няма да им дадем тази възможност — отговарям аз, докато продължавам да разглеждам дневника. Не очаквам да открия, че тялото на Моли Хиндърс е все още при нас.

Но би трябвало да е тук. Ако бе изпратено някъде, би трябвало да открия запис, направен на ръка. Прочитам данните за понеделник, 5 септември, и в съзнанието ми изплува адресът ѝ.

Гранит стрийт.

„Брайс и Игън живеят на Гранит стрийт в Кеймбридж, близо до парка «Мегъзин Бийч» край реката. Пренесоха се там миналата пролет.“ Новината ме озадачава, не съм сигурна каква е причината.

— Изглежда, че тялото на Моли Хиндърс не е освободено, след като си тръгнах вчера — казвам аз и връщам дневника на мястото му. — Смятах, че от погребалната агенция вече са го взели. Да не би доктор Уиър да е срещнала някакъв проблем?

Лий Уиър е сред опитните ми съдебни медици, добре знае какво прави, тъй като аз съм я обучавала.

— Лошите новини идват една след друга.

Имам лошото предчувствие, че Джорджия е права. Случаят „Моли Хиндърс“ е поверен на инспектор Барклей, а се налага Марино да се намеси в него.

— Горката жена едва ли би могла да извади по-лош късмет. Другите си живеят живота, а тя лежи сам-самичка в някакъв проклет фризер — нарежда Джорджия, докато аз разсъждавам върху онова, което доктор Уиър каза по време на едно съвещание преди няколко дни.

Тялото на Моли Хиндърс било открито в близост до включена в електрическата мрежа стереоколонка, която била паднала от мястото си и лежала във влажната трева. Това било единственото обяснение как е получила електроудар, докато е поливала с маркуч цветята в задния си двор. Аз обаче не разбирам как е възможно стереоколонка да убие някого.

По скалпа и косата ѝ има следи от изгаряния в резултат на контакта с източника на електричество, който я е убил.

Това се случило рано привечер в Деня на труда, който празнуваме първия понеделник на септември. Жената се прибрала у дома, след като карала каяк по река Чарлз. Свалила лодката от покрива на колата си, отнесла го в задния двор, сетне влязла в дома си и си наляла чаша вино. Облечена все така в бански, тя излязла да полее задния двор, където под перголата, обрасла с лоза, имало стереоуредба, маса и столове от ковано желязо и барбекю.

Когато полицията пристигнала, стереоуредбата не работела, защото прекъсвачът с дефектокова защита се бил задействал. Той би трябвало да я спаси от токовия удар, да не говорим за фаталните последици от него. Поради някаква причина обаче това не се случило, което ме озадачи още в самото начало. Тогавя обаче случаят не привлече вниманието ми със същата сила, както сега. Моли Хиндърс ми напомня твърде много за Елиза Вандерстейл и генерал Бригс.

— Обясни ми, моля те, защо Моли Хиндърс е още тук — питам отново.

— Доколкото разбрах — казва Джорджия, — семейството ѝ било богато, а тя не живеела със съпруга си, макар да не били разведени. Спорели кой да се погрижи за тялото. Спорели за всичко, защото тя била млада и не оставила завещание. Отказали се от услугите на първата погребална агенция, която избрали, и сега не можем да предадем тялото ѝ на никого.

— Извадили сме късмет, защото може да възникнат и други проблеми — отговарям аз, докато вратите на асансьора се отварят. — Не искам да освобождават тялото, докато не кажа. Трябва да проверя нещо — добавям, докато от асансьора излиза Брайс. Преоблякъл се е, откакто говорихме по телефона във фургона. Имам чувството, че оттогава е изминала цяла вечност.

— Кого няма да освобождаваме? — пита административният ми помощник и сините му очи изглеждат помътнели, може би от твърде много сайдер.

Облякъл е тесни джинси, тип „кюнци“, и тениска, като се е окичил с куп бижута в готически стил, явно се е издокарал за пред федералните. Брайс обича да флиртува и колкото по-малко внимание му обръщат, толкова повече го амбицират.

— Моли Хиндърс — уведомявам го аз. — Ще определим начина на смъртта ѝ след допълнително разследване. Трябва да го съобщиш на доктор Уиър. — После питам Брайс дали е постигнал напредък с разбулването на мистерията около татуировката. — Все още не сме наясно как тази подробност е попаднала в обаждането до 911 — заявявам директно аз.

— Разбира се. Двамата с Итън стигнахме до дъното на тази история — отвърща небрежно той, докато момчешкото му лице поруменява. — Онази откачалка, която живее до нас? Нали знаеш смахнатия ни съсед? Сигурно си отмъщава.

— Откъде ще знае какво става у вас? — обажда се Джорджия, която очевидно е наясно със случая с татуировката.

Брайс очевидно изгаря от нетърпение да ѝ разкаже.

— За какво има да си отмъщава? — питам аз.

— Ами...

— Брайс? Почервенял си като домат! Явно знаеш какво става. Обясни ми как твоят съсед е разбрал за фалшивата татуировка.

— Явно съм бил по-пиян, отколкото съм смятал. Причината е в маргаритите, които приготвихме с онази страхотна текила, която сестра ти ни подари. След като приятелите ни си тръгнаха, аз излязох да хвърля боклука и чух някакъв странен шум и видях някаква странна светлина. Стреснах се, спънах се в нещо и паднах, а той се опита да ми помогне. Само че в един момент осъзнах, че това не е *той*. Беше *то*, някакво странно нещо... Реших, че съм им паднал в ръцете.

— Какви ги разправяш, по дяволите? — Джорджия е спряла да пише и го гледа с облещени от почуда очи. — За какво говориш?

— Помислих си, че ме отвличат извънземни, за да ме подложат на някакви изследвания.

— Мили боже! — поклаща глава тя. — Само ни губиш времето!

— Сериозно говоря! Наистина видях странни светлини в небето!

— Те се наричат звезди, самолети и прочее. — Джорджия продължава да клати глава.

— Да разбирам ли, че съседът ти се е появил точно когато си изхвърлял боклука? — питам аз.

— Гадняра Доналд. Не помня какво точно се случи, но Итън знае, защото излязъл да ме потърси и чул какви ужасни неща съм наговорил. Итън беше разстроен и настояваше да благодаря на Доналд за това, че ми е помогнал, можете ли да си представите? А аз, разбира се, бях толкова объркан, че извиках: *Откъде, по дяволите, да зная, че той не ме е бутнал?*

— И как е разбрал за татуировката? — питам отново аз.

— Заради фенерчето, което носеше. Бях бос, само по шорти. Видя я и ни нарече наркомани. Но не си спомням нищо повече.

— Ще трябва да разкажеш това на Марино, без да пропуснеш нито една дума — нареждам аз. — Моля те, обади му се още сега. Намери го и му кажи, че трябва да поговорим.

40.

Пресягам се през прозорчето на Джорджия, за да взема портативния скенер за радиочестотна идентификация от стойката му за зареждане. Отивам до Хладилно помещение № 2, вдигам масивната стоманена дръжка и огромната полирана врата се отваря с тихо съскане. Вдига се облаче конденз, което прилича на мъгла, но мирише на смърт.

Обгръща ме студен зловонен въздух. Навлизам в огромното студено помещение, изпълнено със стоманени стелажи с наредени върху тях човешки тела в чували. Всеки чувал има пластмасов стикер с чип, който съответства на чипа в жълтата гривна на китката на покойника. Може да изглежда излишно, но една от най-големите грешки, които човек може да допусне тук, е да изгуби някого. Сканирам чиповете с четеца, който държа като пистолет, докато открива Моли Хиндърс.

От устата ми излизат облачета топъл дъх, докато дръпвам ципа на чувала. Толкова е тихо, че чувам собственото си дишане. Взимам чифт ръкавици от кутията, оставена върху една количка, и мигом плъзвам пръсти по късите ѝ къдрави черни коси. Главата ѝ е студена. Напипвам шевовете, останали след разреза при аутопсията и ги проследявам назад към тила, докато попадам на малката рана върху скалпа ѝ.

Доктор Лий Уиър е постъпила, както съм я учила. И както ѝ препоръчах, когато обсъждахме този случай. Отстранила е хирургически увредената тъкан, за да може Ърни да я изследва за микроскопични следи от метали или материята, които биха могли да попаднат върху раната. Би трябвало да е изпратила образците в хистологията преди няколко дни, затова излизам от хладилното помещение. Затварям тежката врата. Надявам се телефонът ми да има добър сигнал, докато намирам Пола в лабораторията по хистология.

— Приключих с този случай още вчера следобед — казва тя в слушалката, след като я питам как вървят изследванията. — Доктор

Уиър ме помоли да ги направя колкото се може по-бързо, защото изискват доста време за предварителна подготовка, и аз се съобразих с това.

— Изрично те е помолила да приготвиш влажни проби за Ърни.

— Абсолютно. Подготвих четири отделни образци от изгарянето на главата на жертвата.

— Много се радвам да го чуя — отговарям аз, защото изгорената тъкан трябва първо да се дехидратира с ацетон, преди да се постави във вакуумната камера на електронния микроскоп, а това може да отнеме дни.

Ако доктор Уиър и Пола не бяха реагирали толкова бързо, нямаше да сме в състояние да анализираме пробите преди уикенда, а изчакването в случая бе възможно най-лошият вариант. Не знаем с какво си имаме работа, което означава, че може още някой да умре. Тръгвам по пустия коридор и подминавам лаборатория след лаборатория, потънали в мрак в този ранен час. Целта ми е отворената врата в дъното.

Това е контролната зала на лабораторията по рентгенология, бюрото на Ан е празно, но четецът ѝ на електронни книги и ключовете ѝ са тук. Поглеждам през прозореца от оловно стъкло и я виждам в съседното помещение. Облякла е бяла престилка върху джинсите, стои до големия кремав компютърен томограф и разговаря с Люк Зенър, който е облякъл защитен гащеризон. На масата пред тях лежи чувалът с тялото на Елиза Вандерстийл. Отварям вратата, която свързва контролната зала със стаята със скенерите.

— Точно вие двамата ми трябва да казвате — казвам на Люк, когато влизам.

Обяснявам им, че е възможно Моли Хиндърс и Елиза Вандерстийл да не са починали в резултат на нещастни случаи. Възможно е да са убийства, и то свързани. Разказвам им и за Бригс. Люк и Ан задават въпроси, на които не мога да отговоря. Изглеждат разстроени.

— Не можем да си позволим да скърбим сега — казвам им аз, защото наистина не можем да си го позволим. — Налага се да отложим чувствата за по-късно. Трябва да се концентрираме и да открием какво е убило тези хора и дали става въпрос за нещастен случай с електричество или за оръжие, което виждаме за първи път.

— Трудно ми е да си представя, че всичко е съвпадение — казва Люк. Погледът му е суров, челюстите му са здраво стиснати.

— Когато приключите — продължавам аз, — снимайте изгарянията, преди да я изпратите на Пола. Най-голям интерес за нас представляват тънките линейни изгаряния в горната част на гърба и долната част на врата, а също и по дясната ръка и китка.

— Бездруго трябва да сваля хартиените пликосе — казва Люк. — Затова ще го направя тук и ще приготвя всичко за лабораторните изследвания. После ще я прехвърля в залата за аутопсии.

— Качвам се горе, за да си взема душ — отвърщам му аз.

— Добра идея. Нищо не се отразява така добре, както взимането на душ преди аутопсия — засмива се Ан и ми дава идея.

— Разбрах, че сте имали проблеми с вентилацията тук — казвам аз, а Ан ме поглежда изненадано с обикновеното си, но симпатично лице, сетне се мръщи, а накрая се досеща.

— А, да! — възкликва тя, сякаш току-що се е сетила. — Сигурно имаш предвид вентилационната система, вградена под работния плот — спомня си тя, но разбира се, че си измисля. — Въздушният поток не е достатъчно силен, за да поддържа въздуха чист, докато работим тук. Мисля, че това беше проблемът онзи ден. Чух, че миризмата станала непоносима — импровизира Ан. — Надявам се за доброто на нашите гости тази сутрин да нямаме подобен проблем.

— Би било твърде жалко — съгласявам се аз.

Трийсет минути по-късно излизам от банята до кабинета ми и изсушавам косата си с кърпа.

Облечена в чисти сини панталони и престилка, обути в черни гумени пантофи, прекосявам къта за сядане, обзаведен с кожени мебели в успокояващи земни тонове и конферентна маса и украсен с личната ми колекция от анатомични рисунки от майстори като Макс Брьодел, Едуин Ландсър, Франк Нетър, допълнени от гравюри от XVIII в. от цикъла „Четири степени на жестокостта“ на британския художник и гравьор Уилям Хогарт.

До бюрото ми има електронно табло, което показва часа и друга полезна информация. Ярките му цифри греят в сумрака. 3:08:45... 3:09:50... 3:10:00... Наблюдавам секундите, които се сменят

безмълвно, и избирам приложение на телефона си, което показва зоните, следени от охранителните камери. Електронното табло се разделя на няколко екрана, които показват изображенията от камерите в реално време. Забелязвам, че паркингът се е напълнил, откакто го проверих за последен път.

Виждам няколко тъмносини и черни седани и джипове, превключвам камерите, проверявам другите зони и откривам черния шевролет „Тахо“, паркиран в хангара, където единствено Луси се осмелява да оставя колите си. Явно Роджър Махант се е върнал, придружен от цяла шайка агенти. Чудя се защо Джорджия не ме е предупредила. Може да се е опитала да се свърже с мен, а аз да съм била под душа.

Набирам номера ѝ и чувам свободен сигнал. Отброявам секундите на електронното табло. Телефонът звъни ли, звъни. 3:12:11... 3:13:10... 3:14:00... Странно, никой не отговаря долу. В този момент телефонът ми иззвънява.

— Какво става? — питам аз, защото предполагам, че е Джорджия.

— Ало? — казва Ърни Копъл. — Кей?

— Извинявай. Опитвах се да се свържа с Джорджия.

— Можеш ли да се отбиеш? — пита той. — Рядко настоявам, че нещо е спешно, но трябва да видиш това преди останалите. Изчаквам за потвърждение, но ако имаш минутка, ела, мисля, че открих нещо ново. Поне за лабораторията по криминалистика.

Обяснява ми къде да го намеря, при кой електронен микроскоп, и аз грабвам лабораторната престилка, която съм оставила на стола зад бюрото, и тръгвам към вратата. Решавам да не ползвам асансьора. Той не само е ужасно бавен в свръхмодерната иначе сграда на Центъра, но сляза ли пеша, ще намаля възможността да срещна някой федерален агент. Струва ми се уместно да тръгна по аварийното стълбище. Всеки може да го използва, за да напусне сградата, но за да се придвижва от етаж на етаж, трябва да разполага с парола или карта за достъп.

Това означава, че вероятността да срещна някого е минимална. Гумените ми подметки отекват по бетонните стъпала с метални лайстни по ръбовете, докато слизам на долния етаж. Имам чувството, че се спускам в бомбоубежище. Накрая слизам долу и отключвам вратата. Озовавам се в склада за улики, където държим по-обемистите

предмети, предимно леки коли и пикапи, но също и спортни автомобили, мотоциклети, водни джетове и дори самоделен делтаплан, който явно не е бил добре проектиран и изработен, в противен случай нито той, нито собственикът му щяха да се озоват тук.

Помещението е слабо осветено, крушките са енергоспестяващи. Прекосявам сумрака с енергична крачка, минавам покрай стелажи, отрупани с улики от случаите, по които работим в момента. Лодката, скрита под онова покривало, ще бъде обработена със суперлепило в търсене на латентни отпечатъци, а две места по-надолу виждам кемпър, в който най-вероятно са извършени убийство и самоубийство. Самостоятелната клетка до него е цялата облепена с бяла хартия, опръскана с кръв от тавана до пода. Тук реконструирахме убийство с нож.

Насочвам се към светналия в червено знак РАБОТИ над бетонния бункер, в който се намира трансмисионният електронен микроскоп, ТЕМ. Поставям пръста си върху биометричния четец и стоманената врата се отваря със съскане, което ми напомня за „Стар Трек“. Посреща ме обичайната силна въздушна струя, която разрошва косата ми, когато прекрачвам прага. Вратата се затваря със съскане зад гърба ми.

— Как си? Влизай и сядай — казва Ърни в сумрака от пулта на половинтонния микроскоп. — Защото искам да си седнала, когато чуеш това.

Най-добрият ми трасеолог винаги ми напомня за щурман на подводница, седнал пред дебела метална тръба, която се издига почти до тавана и напомня перископ. На върха ѝ обаче е разположен катод, който повечето хора наричат електронна пушка, макар на мен да ми прилича повече на електрическа крушка. Това е най-обикновена волфрамова нишка с формата на фиба, която изстрелва термойони към обекта на нашите изследвания. Самото помещение — задушно и клаустрофобично — напомня пещера.

Масивните бетонни стени поглъщат всеки шум, а изолацията от дебело фибростъкло, покрито със специална материя, сякаш поглъща всеки лъч светлина. Имам чувството, че се намирам на дъното на морето, дълбоко под земята или изгубена в Космоса. Когато влизам тук, все едно преминавам в неизвестното, като Алиса през онова огледало. В известен смисъл това е така, защото светът на Ърни не

може да бъде управляван без инструменти, които са в състояние да различат частици с размери една милиардна от метъра или една седемдесет и пет хилядна от човешкия косъм.

Мога да открия хиляди кожни клетки или пращинки дори върху най-миниатюрната и банална улика, която възприемам като вселенски детрит, мъртва органична материя, заредена с негативизъм и лоша карма. Хората оставят след себе си всевъзможни уж невидими следи, които непрекъснато си препредават. Те могат да се озоват на най-неочаквани места, да преминат от един човек или предмет върху друг, дори от един континент на друг, а когато ги открием — да ни разкажат най-невероятни истории.

Връщам се към последната ни среща с Ърни. Оттогава измина може би месец и посивяващата му коса, все още с руси кичури тук-там, е станала още по-дълга. Забелязвам, че под лабораторната престилка се крият черен костюм и каубойска вратовръзка във формата на шнур с клипс от сребро и тюркоаз. Сложил си е черен колан от кожа на гуцер и черни каубойски ботуши в същия стил. Обзалагам се, че е оставил в кабинета си черната шапка „Стетсън“ с извита нагоре периферия. Явно днес ще ходи в съда, ще дава показания под клетва или нещо подобно, за да се облече така. Питам го това ли е причината да се е издокарал.

— Нищо подобно — отговаря ми той, а сините му очи озаряват измореното му лице. — Каня се да отида в института „Кенеди“ и да чуя лекцията ти. Съмнявам се, че ще ми остане време да се отбия у дома, за да се преоблека. Няколко души ще тръгнем направо оттук.

Трогната съм, но и смазана от мъка, затова сядам и му казвам за Бригс.

— По дяволите! — изругава тихо Ърни, докато аз му излагам опасенията си.

— Енергия или електричество, превърнати в оръжие — споделям догадките на Бентън.

— Изглежда абсурдно, но въпреки това има логика — отвръща ми Ърни.

— Откри ли нещо, което да ни помогне в тази насока?

— Не съвсем... може би. Всъщност попаднах на това вчера, преди да си тръгна. — Има предвид случая „Хиндърс“. Докато го

слушам, започвам да оглеждам мониторите над главата му, макар да не съм сигурна какво виждам.

Странни черно-бели форми, някои в наномащаб, увеличени двеста хиляди пъти. Атомни спектрални линии, в които разпознавам никел и алуминий, извадени от изгарянето върху скалпа, а също и силиций и желязо в по-малки количества.

Не съм сигурна какво прави тук титанът, объркана съм от наличието на цирконий и скандий. Това не са метали, които се срещат на всяка крачка. Единият се използва предимно в ядрените реактори, другият в космическата индустрия.

— Не исках да ти казвам какво съм открил — обяснява Ърни, — докато не получа потвърждение от един приятел в НЛОР.

Националната лаборатория „Оук Ридж“ в Тенеси е мястото, към което се обръщаме за помощ, когато се изправяме пред неразрешими загадки в областта на материята и нейната структура. С други думи, ако не можем да разберем от какво е направено нещо или как, обръщаме се към Националната лаборатория „Оук Ридж“, Масачузетския технологичен институт, Калифорнийския технологичен институт, дори НАСА. Пример за това е темата на моята лекция довчера — трагедията с космическата совалка „Колумбия“. Една обикновена криминологична лаборатория не би успяла да даде отговор на въпроса защо топлинният щит е дал дефект.

— Обади ми се току-що, буквално докато идваше насам — обяснява Ърни. — Чувала си ме да споменавам Бил. Работи в лабораторията за свръхпроводници и често не спи нощем като теб — добавя той, защото още няма четири сутринта. — Знаеш ли какво е пангит?

— Не мисля — отвърщам аз. — Честно казано, не разбирам за какво говориш.

— За това! — Ърни посочва черно-бяло изображение на един монитор, което при увеличение 500 пъти наподобява безформен кътник.

41.

— Пангитът е открит преди няколко години, когато геолози от Калифорнийския технологичен институт изследвали парчета от метеорит, паднал в Северно Мексико през 1969 г. — обяснява Ърни, докато се навежда да оправи единия си чорап, смъкнал се надолу в каубойските му ботуши.

— Никога не съм чувала за минерал, наречен пангит — признавам аз.

— Кръстен е на Пангу, божеството, разделило Ин от Ян, небето от земята или нещо подобно — обяснява той, а аз го слушам с нарастващо изумление. — Според Бил фактът, че пангитът е открит сравнително скоро, не означава, че не е присъствал в състава и на други метеорити, паднали на Земята. Но за да разберем това, трябва да започнем да анализираме парчетата метеорити, изложени в различни музеи по цял свят.

— Откъде знаеш, че става въпрос за метеорит? — питам аз и посочвам мониторите под тавана. — Осъзнаваш ли колко нелогично е това? Моли Хиндърс определено не е била ударена от метеорит, докато е окосявала двора си в Деня на труда. Не че е невъзможно метеорит да удари човек, но нейният случай едва ли е такъв. Очаквам по-мощни следи от някакво дребно изгаряне на врата. Освен това Моли Хиндърс не е умряла от удар с тъп предмет, а от електрически удар и това е извън всяко съмнение.

— Металите, които виждаме, играят важна роля — изтъква Ърни. — Особено цирконият и скандият, но също и желязото, титанът и прочее.

— Възможно е да има и друго обяснение за тяхното наличие.

— Но не и за пангита. Той не съществува на тази планета. — Ърни посочва пиковете в спектралния анализ, които съответстват на Ti^{4+} , Sc, Al, Mg, Zr, Ca — основните елементи на пангита, който се оказва някакъв вид титанов окис.

Оказва се, че при увеличение от 200 000 пъти миниатюрните му кристали наподобяват бели корали или порести кости. Виждам необичайни участъци, покрити с червеникава патина, както и неравни повърхности с пукнатини или кристални инклузии, примесени с нещо, което прилича на лъскави влакна. Ърни ме информира, че това са едностенни въглеродни нанотръби.

— Разбираш ли сега проблема ни? — пита той.

— Да, разбирам.

— Някой си е играл с Майката Природа.

— Смяташ, че някой е създал оръжие с помощта на метеорит и въглеродни нанотръби?

— Напълно възможно е.

Нанотръбите са леки, но невероятно здрави структури, направени от изключително фини влакна. Те действат свръхбързо и ефикасно като проводници на топлина и електричество. Мнозина смятат, че молекулярната нанотехнология е бъдещето на всяка индустрия, включително военната.

— Представи си малка, но много мощна бомба, изработена от нанотермит или супертермит? — казва Ърни. — Или миниатюрна ядрена бомба? Или, боже опази, биотероризъм на нанониво? Много плашещо, нали?

— Да, разбирам, че всичко това може да бъде направено с помощта на нанотръби, но защо някой ще използва пангит?

— И аз си зададох същия въпрос. Обяснението, което Бил ми даде, гласи, че ако свойствата му наподобяват тези на титана, може да осигурява някакъв вид термозащита.

— Защо тогава не са използвали титан? А и откъде някой може да се сдобие с метеорити, освен ако не работи с тях?

— Не е трудно — обяснява Ърни. — Можеш да си купиш колкото искаш парчета или цели метеорити по интернет.

— Но дали в тях ще има пангит?

— И аз това се чудя. Не знаем. И не можем да знаем, освен ако не са изследвани. Ще предположа обаче, че такива метеорити са рядкост. — Има предвид метеоритите, които съдържат пангит. — Ако минералът е бил открит сравнително скоро, трудно ми е да повярвам, че се е появявал достатъчно често в миналото, защото в такъв случай щеше да бъде открит много отдавна.

— Освен това говорим за човек, запознат с нанотехнологията — добавям аз. — Ами ако той е в състояние да модифицира материали на атомно ниво? В такъв случай става въпрос за специалист над средното равнище.

— Искам да те попитам, ако някой от ФБР се появи тук и започне да задава въпроси, какво да правя? — интересува се Ърни.

— Заклучи вратата и никой няма да влезе. Стоиш ли тихо, никой няма да разбере, че си тук.

— Представяш ли си, ако това се разчуе, Кей? Представяш ли си каква паника ще избухне, ако обществеността реши, че метеоритите убиват хора или че някой е създал смъртоносно лъчево оръжие?

— Най-важното в случая е мълчанието — казвам аз и ставам от стола си.

След като излизам от лабораторията на Ърни, се връщам в стаята с компютърния томограф, но я заварвам празна. Тръгвам към фойето, където откривам двама федерални агенти да пият кафе до вратата, която води към хангара.

— Направих опит да се свържа с теб — казвам на Джорджия, докато минавам край бюрото ѝ.

— Явно е било по времето, когато отидох до хангара, за да обясня на онези двамата, че не могат да паркират там. Не че имаше някаква полза. Онзи огромен джип е още там, нали?

— Ако някоя количка го одраска случайно няма да има на кого да се сърдят, освен на самите себе си. — Винаги съм предупреждавала Луси за това.

Тя не ме слуша, но никой не цапа и не драска колите ѝ. Никога не се е случвало. Но винаги има първи път за всичко. Тръгвам към залата за аутопсии, която е потънала в мрак и тишина. Зад нея се намира друга зала за аутопсии, която служи като изолационна. В нея работим върху случаи в напреднал стадий на разлагане или с потенциална инфекция, затова двамата агенти, които стоят от двете страни на вратата не изглеждат никак щастливи да са тук.

Използвам лакътя си, за да натисна стоманения бутон на стената, и вратата се отваря автоматично. Лъхва ме зловонен облак, който кара двамата агенти да се дръпнат встрани.

— Как сме? — питам бодро аз, докато задържам вратата отворена. Противната смрад е толкова гъста и силна, че чак настръхвам. Имам чувството, че е жива.

Махант, Ан, Харълд и Люк са облечени в защитни гащеризони. Събрали са се около единствената маса в залата с деветметров таван и мощно осветление. Забелязвам, че прозорецът за наблюдение в горната част на стената е тъмен и пуст. Ан не се е сетила да уведоми гостите ни от ФБР, че ако желаят, могат да наблюдават аутопсията зад прозореца на техническата лаборатория и да избегнат евентуални неприятни усещания. Там биха могли да пият кафе и да следят на монитор всичко, което правим, и то в реално време. Предполагам, че Ан „случайно“ е забравила да спомене тази възможност.

Люк поставя ново острие на скалпела. Хартиените пликосе от ръцете, краката и главата на Елиза Вандерстейл са свалени, а спортният ѝ сутиен, сини шорти и чорапи са оставени върху покрития с бяла хартия плот. Острието пронизва плътта ѝ и Люк прави разрез от ключица до ключица, а после надолу, по дължината на торса ѝ.

— По всичко изглежда, че е получила увреждане на сърцето, вероятно разкъсване в задната част на перикарда плюс кръвоизлив в лявата част на миокарда — съобщава ми той онова, което е видял на томографа. — Възможно кръвонасядане в междукамерната преграда.

— Какво можеш да кажеш за раната на главата? — питам аз, пресягам се за ребрени ножици и заставам край масата точно срещу Люк.

Озовавам се рамо до рамо с Махант.

— Няма фрактура на черепа — казва Люк, докато започвам да режа ребрата, отстранявам гръдната кост и получавам достъп до органите в гръдната кухина. Зловонен лъх изпълва ноздрите ни като мирис от злокобно цвете на смъртта.

Лицето на Махант е застинало като маска, но това няма да го спаси. Наблюдавам как цветът му се променя в сиво-зелен. Люк изважда органите от гръдната кухина и ги поставя върху голям плот за дисекции, където те тупват с тежък, влажен звук.

— Да не би да има някакъв проблем с въздуха тук? — Махант е отстъпил няколко сантиметра назад от масата и е вперил поглед в мен, без да мига.

— Прекалено студено ли е? Или прекалено топло? — пита невинно Ан.

— Имам предвид вентилацията — казва Махант и преглъща с усилие.

— Понякога е по-зле. Онзи ден имахме удавник — поглежда ме тя, докато отварям стомаха с хирургически ножици. — Така става, когато вентилацията не работи добре.

— Заради горещата вълна е — присъединява се Люк.

— Това как се отразява на вентилацията?

— Отразява се на всичко.

— Можеш да си представиш колко трудно се справя вентилационната система в това горещо време. — Изсипвам съдържанието на стомаха в пластмасов съд и с изненада откривам несмлени фъстъци и стафиди.

— Очевидно е хапнала нещо малко преди да умре — показвам на Махант съдържанието на дланта си и той отстъпва още няколко сантиметра назад.

— Вероятно микс от ядки или нещо подобно? — обажда се Ан, докато аз вадя съединителната тъкан на червата и изхвърлям част от нея в кофата на пода, а Люк сваля единия бъбрек от кантарчето.

— Може да проследите маршрута ѝ и да откриете къде се е отбила, за да хапне — казвам на Махант, докато Люк прави дисекция на бъбрека, а Харълд започва разрез в горната част на главата.

В този момент влиза Брайс, който не обръща никакво внимание на това, което правим, тъй като го намира за съвсем нормално и обичайно.

— Събирам поръчки за закуска — обявява той с жизнерадостен глас. Едва се сдържам да погледна Ан, която очевидно го е въвлякла в коварния си план. — Кой от вас иска пица?

— Мили боже! — Махант го зяпва с широко отворени очи, докато Харълд притиска лицето надолу като гумена маска, за да разкрие горната част на черепа, който лъсва бял и кръгъл като яйце.

— С месо или вегетарианска? — пита Брайс, а Харълд включва хирургическия трион в контакта над главата си. — Имаме и диетични — повишава глас административният ми помощник, за да надвика електрическият трион, чието острие вече разрязва костта. — Всичките

са фантастични — подхвърля той любимата си шега. — Защото ще си облизете пръстите.

Харълд взима длето, за да отвори черепната кутия.

— Целият номер е в това да направите малък отвор тук — показва той на Махант, който почти не мигва и диша едва-едва. — После пъхате длетото и завъртате леко и бързо... — Харълд му показва какво трябва да се направи, но в един момент прихваща заместник-директора на местното представителство на ФБР, преди да се е строполил на пода.

— О, горкичкият! Трябва ти малко свеж въздух! — Харълд го придържа изправен и го съпровожда до вратата, както е правил много пъти в своята кариера. — Ето, тук. — Отваря вратата и го извежда навън. — Да ти намерим стол — казва той с глас, достоен за погребален агент. — Господа, ще бъде ли някой от вас така добър да намери стол? Той се нуждае от малко чист въздух — пита Харълд агентите в коридора.

Сигурно съм много лоша, но оставам в залата за аутопсии и не се притичвам на помощ на Махант. Пет пари не давам дали ще му прилошее, или ще припадне, стига да не повърне на пода и да не си счупи главата в плочките. Само се преструвам на загрижена, но дълбоко в себе си зная, че не ми пука за него. Надявам се той и веселата му шайка федерални агенти да си тръгнат и никога да не се върнат.

— Виж това! — казва Люк, който разрязва сърцето върху една дъска.

Използва кърпа, за да подсуши част от него, и ми показва скорошна миокардиална контузия, която прилича на малко синьо-черно петънце върху бледия сърдечен мускул.

— Все едно електрическият ток е ударил силно сърцето и то е спряло — казва Люк.

— Смяташ ли, че е изпаднала в безсъзнание в резултат на раната на главата? — пита Ан. — На скенера определено се видя субарахноиден кръвоизлив.

— Възможно е — отговарям аз, — но това няма значение, защото травмата на главата не е допринесла за смъртта ѝ. Би могла, при други обстоятелства, но в случая жертвата е била мъртва, преди да падне на земята.

— Всички данни ли отчитате? — добавя Люк, докато прави снимки. — Смъртта е настъпила в резултат на спиране на дишането вследствие на електрическия удар. Най-вероятно е оцеляла едва няколко минути след удара и едва ли е разбрала какво ѝ се е случило.

42.

На другия бряг на реката се издигат покривите на Бостън, чиито керемиди и комини приличат на плочките по гърба на огромен сив дракон. Наблюдавам как хоризонтът просветлява и слънцето изгрява пред очите ми.

От кабината ми се открива великолепна панорама, която ми позволява да се наслажда на зората, докосваща новия ден, на реката, сменяща пъстрите сини багри със зелени нюанси. Железните лампи премигват бледо покрай алеята за джогинг, изпълнена с хора, излезли да потичат или да покарат колело. Светът се събужда както обикновено, сякаш предната вечер — и то на километър-два оттук — не се е случило нищо. Ако съдя по гледката, която се открива от прозореца, никога няма да предположа, че новината за смъртния случай в парка „Кенеди“ вече е стигнала до медиите.

Вървя по килима с чаша силно кафе в ръка, което току-що приготвих сама на еспресо бара. Сядам зад подковообразното си бюро, отрупано с големи компютърни монитори. През последния един час не правя друго, освен да записвам и превеждам.

Разделих думите на изречения, като се ръководих от интонацията и паузите, положих всички усилия, за да придам някаква форма на онова, което чух от аудиоклипа, който Тейленд Чарли ми изпрати предната вечер.

*Ето ме отново, К. С.
(По желание на слушателите!)*

*Това, което предстои,
ще затъмни онова,
което веч те сполетя.*

*(Приеми го, Дивачке,
прокълната си по рождение!)*

*Към тебе хаос приближава,
полетели са рояк жила,
на крилете на смъртта.*

*(Спомняш ли си сестрица-мръсница?
Обзалагам се, че няма да ти липсва!)*

Интерпретирането на символиката и смисъла на подобни кодирани послания наподобява гадаенето на бобени зърна, но в този последен запис най-силно ме поразява не споменаването на *беднячка-дивачка* и *сестрица-мръсница*. Луси вече ги спомена по време на разговора ни във фургона, така че в момента пет пари не давам за подобни обиди. Вниманието ми привлече заплахата, която Луси вероятно е пропуснала, защото италианският ѝ не е толкова добър.

Това, което предстои, ще затъмни онова, което веч те сполетя.

Моли Хиндърс ли е била първа? Това ли има предвид Тейленд Чарли? И какво предстои? Да не би Елиза Вандерстейл? Или може би има предвид нещо съвсем друго? Чудя се колко ли лична информация за мен е събрала Кари за годините, в които е шпионирала Натали, сестрата на Джанет.

Кари спокойно би могла да научи всички тези подробности, ако си го е поставила за цел, след което да ги предаде на свой съучастник, а той да ги използва, за да ме сплашва и унижава. Минава ми през ума, че това е някой с брилянтен ум, но увредена психика, защото именно с такова впечатление оставам, когато слушам записите му.

Но защо? Има толкова други възможности да се подиграе с мен. Защо му е да избира някакви глупави имена, с които са ме наричали като дете? Защо не е избрал далеч по-грозните прякори, с които ме наричат сега? Това е толкова детинско. Напомня ми за заяжданията на сестра ми, когато бяхме малки. Решавам, че новият съучастник на Кари явно се забавлява по такъв хлапашки начин — рецитира стихове на италиански с компютърно синтезиран глас, който трябва да ми

напомни тежкото дишане на баща ми и да ме унизи. Правя пореден опит да се свържа с Бентън. Включва се телефонният му секретар. Оставям ново съобщение:

Здравей, аз съм. Изпращам ти най-добрия превод на последния запис, който успях да направя. Без да изпадам в подробности, ще кажа само, че според мен някои фрази представляват интерес и макар да не съм специалист, струва ми се, че посланието вещае сериозна опасност. Използвана е думата *aerotrasportato*, или въздушнопреносим. Проверих няколко пъти, за да съм сигурна, че съм чула правилно. Обади се, когато можеш.

Почти седем сутринта е, което означава, че във Франция е един по обед. Спомням си последния път, когато отседнах в хотел „Ла Тур Роз“ в Лион. Трудно ми е да повярвам, че са минали шест години от последното ми посещение в централата на Интерпол в Лион, която прилича на космическа станция от друга галактика, кацнала на едно поле край река Рона.

Сигурна съм, че генералният секретар обядва в момента, защото Том Пери никога не пропуска тази възможност. Затова едва ли ще се свържа веднага с него, но въпреки това набирам кабинета му и чувам гласа на Мари, неговата секретарка.

— Сигурна съм, че обядва — казвам аз в знак на извинение, след като си разменяме обичайните любезности.

— Така е — отговаря тя със силен френски акцент. — Но съвсем случайно се храни на бюрото си, тъй като току-що приключи продължителен разговор...

— Искам да му предам информация и да го помоля за помощ по един случай.

— Изчакайте така, моля. Беше ми приятно да се чуем отново, мадам Скарпета. Трябва да ни дойдете на гости.

Чувам я да разговаря с генералния секретар на френски, но не разбирам нито дума. Не след дълго той взима слушалката и по гласа му познавам, че е зает с нещо наистина важно. Във всеки случай, по-важно от обикновено.

— Не бих те притеснявала, Том — започвам направо аз, — но мисля, че е време да поговорим за това, което се случва в Кеймбридж.

— А също и в Бетезда, както изглежда — казва той и аз подозирам, че вече е научил за Бригс.

Очевидно Бентън или някой от колегите му във ФБР се е свързал с Интерпол. Започвам да се чудя с кого ли Пери е провел този дълъг телефонен разговор, за който спомена секретарката му. Дали не е бил Бентън? Всеки път, когато опитам да се свържа с него, гласовата му поща се включва директно. Логично е да информира генералния секретар за случващото се, след като опасен престъпник злоупотребява с името на Интерпол и прави на глупаци полицаи и федерални агенти.

Нищо чудно да е самата Кари Гретхен. Или съучастникът ѝ. Докато обяснявам защо го търся, напомням на Пери, че може те двамата да носят отговорност за случилото се, но Интерпол е добре запознат с делата на Кари. Преди много години тя им създаде куп проблеми, след което Интерпол — като всички нас — реши, че Кари Гретхен е мъртва, докато тя не ни показва, че грешим.

— Не съм спала цяла нощ и се надявам да не говоря несвързано — добавям аз, — но много добре знаеш колко опасна може да бъде. Нямам представа каква е крайната ѝ цел, но не се съмнявам, че има такава.

— Откъде знаеш това, Кей?

— Защото тя винаги преследва някаква цел, а сега имам предчувствието, че е намислила нещо наистина ужасно. Струва ми се, че в момента просто демонстрира силата си.

— Определено я познаваш по-добре от мен — казва той. Не ми е приятно, когато останалите изтъкват, че именно аз познавам Кари Гретхен най-добре от всички.

— Ако съдя по информацията, която получих от Луси, Кари подготвя някакъв удар — обяснявам аз. — Планира нещо от години и се притеснявам, че ще убие или нарани още хора. Притеснявам се за много неща.

— Радвам се, че се свърза с мен, винаги съм ти благодарен за помощта, особено по въпрос, по който разполагаш с богат личен опит. Какво конкретно мога да направя? — Генералният секретар говори с акцент от Кънектикът и не звучи изненадан или впечатлен от това, което му казах току-що.

— Последния път, когато бях в Лион, разговаряхме на чаша прекрасно бордо и тогава ти спомена, че всяко нещо може да бъде превърнато в оръжие, включително страхът.

— Това е целта на тероризма.

— Ако можеш да създадеш оръжие, което внушава достатъчно страх — обяснявам аз, — самият страх може да нанесе щети, също толкова парализиращи или разрушителни като което и да било материално оръжие — бомба или лазерно оръдие. Страхът може да накара разумни, интелигентни хора да действат ирационално, да прибегнат към насилие. Представи си, че се опасяваш, че нещо, което лети във въздуха, може да те убие, докато караш колело или плуваш в басейна.

— Да, съгласен съм — казва той. — Това би било ужасно, особено ако подобно оръжие наистина съществува. Доколкото зная, тази сутрин твоята служба извършва аутопсия по случая „Вандерстийл“.

— Приключихме — отговарям аз. — Още преди да започнем, подозирахме, че жертвата е загинала от токов удар и най-вероятно става въпрос за убийство. Това, което ни изненада, е, че може да има друга жертва, която да предхожда тази.

— Къде и кога е загинала?

— В Кеймбридж в началото на седмицата. Вече съм убедена, че смъртта е настъпила по аналогичен начин, което води до следващия ми въпрос. Възможно ли е да има други подобни случаи извън Съединените щати? Случаи, при които причината за смъртта се приписва на мълнии или електрически удари, особено ако жертвата е била близо до вода или на открито. Възможно е да има и жертви, които са оцелели. Не съм сигурна, че Елиза Вандерстийл щеше да загине, ако електрическият ток не бе ударил металното колие, което е носила.

— И ние разсъждаваме в същата насока — казва Пери. — Двамата с теб знаем, че в самото начало случаят може да изглежда незначителен, но когато осъзнаем мащаба на случващото се, той вече не ни се струва толкова маловажен.

— Да, ако не внимаваме.

— Точно така. А трябва много да внимаваме, защото терорът на местна почва в Масачузетс или дори целите Съединени щати може да

се окаже изпитателен полигон за международна заплаха — отвърща той и аз му разказвам за Моли Хиндърс.

Описвам нараняванията, обяснявам как е била убита в Кеймбридж, близо до река Чарлз, също като Елиза Вандерстийл.

И двете са били нападнати привечер, което означава слаба видимост. И в двата случая влагата е изиграла ключова роля. Моли е стояла в мократа трева, докато е поливала с маркуч, а Елиза би трябвало да е била потна. Влагата и електричеството се привличат взаимно.

— Това е любопитно. Защо Кари Гретхен ще проявява интерес към която и да било от тези две жени? — чуди се Пери по телефона.

— Искаш ли моето мнение? Кари не би проявила интерес към тях. — Сякаш цялото ми същество се съпротивява, не желае да изричам името ѝ.

Мисля си за онова, което Луси каза. Не положи ли усилие да разбере Кари Гретхен, никога няма да имам шанс да я спра. А аз я познавам.

— Кари би проявила интерес към Бригс — обяснявам аз. — Разбирам защо го е избрала за мишена, разбирам, че се е ръководила най-вече от лични мотиви. Дватамата с Бентън сме работили с генерала в продължение на десетилетия. Знаете колко близка бях аз с него. Възможно е да ми отмъщава по този начин.

— За какво?

Отговорът, който му давам, е вариация на тема *кой знае?* Аз обаче много добре зная какво Кари няма ми прости никога и то не е свързано нито с Луси, нито с някого от нас. А с Темпъл Голт. Аз го убих по време на схватка, пронизах го с нож в бедрото и прекъснах феморалната му артерия. Много добре знаех какво правя, но той не ми даде избор. Кари така и не се съвзе напълно от този удар и според Бентън тя никога няма да забрави Темпъл Голт.

— Следователно в избора на тези две жертви няма никакви лични мотиви — казва Пери.

— Вероятно има, но не и за Кари Гретхен — отвърщам аз. — Колкото повече напредваме със случая, толкова по-вероятно ни се струва тя да не работи сама. Възможно е нейният съучастник, новият ѝ Темпъл Голт, да убива жените, защото Кари е заета с по-важни мишени като Джон Бригс. Кой знае коя е следващата ѝ цел?

— Нали знаеш какъв е проблемът със съучастниците? Невинаги следват инструкциите ти.

— Искате да кажете, че Кари може да няма нищо общо с убийствата на Вандерстийл и Хиндърс?

— Възможно е някой да е излязъл извън контрол.

— Това би я ядосало, и то много.

— А съучастниците ѝ винаги излизат извън контрол. Позволи ми да те попитам нещо — казва Пери по телефона. — Какво в събраните улики те накара да решиш, че тези случаи са убийства? Да не би да си открила нещо, за което не знаеш?

Не знае някои неща, защото и ФБР не ги знае, а аз не бързам да споделя информацията с никого. Ако генералният секретар на Интерпол реши да уведоми Бюрото, това си е негова работа.

— Да, открих нещо и ти си единственият, на когото казвам — отговарям аз, докато слънцето се издига на хоризонта и оранжевите багри на утринта повдигат тъмносинята завеса на нощта. — Не съм съобщила нито на ФБР, нито на когото и да било това, което ще ти кажа сега. Трябва да бъдем изключително предпазливи относно разпространяването на тази информация, защото си имаме работа с оръжие, което поне частично е било изработено с помощта на метеорит...

— Добре, добре, спри за малко — прекъсва ме той. — Я повтори...

Разказвам му за пангита. В главата ми изскачат думите на Ърни.

За да разберем това, трябва да започнем да анализираме парчетата метеорити, изложени в различни музеи по цял свят...

До момента, в който той го спомена, не се бях сещала за музеи. Сега обаче си мисля именно за тях.

— Разбира се, някой би могъл да купи парчета от метеорити по интернет, но няма гаранция, че те ще съдържат пангит. Затова трябва да се замислим как е възможно човек да се сдобие с пангит и какви инженерни умения трябва да притежава, за да го превърне в оръжие — обяснявам на Том Пери. — Например имаме ли данни за кражба на метеорит от някоя колекция? След като от музеите се крадат безценни картини и скулптури, какво пречи да се откраднат и парчета редки скали?

— Очевидно не си разговаряла с Бентън — казва Пери и пред погледа ми изникват усмихнатите очи и дружелюбните маниери на генералния секретар на Интерпол.

Колкото и да е зает, той никога не показва, че бърза. Някои от най-приятните и най-продължителните обеда, на които съм ходила, са били именно с него в Лион. Освен това той познава френските вина прекалено добре за американец.

— Очевидно ти си разговарял с Бентън, щом ми задаваш този въпрос. Не съм говорила с него, откакто двамата с Луси заминаха за Мериленд — отговарям аз, докато утринното слънце озарява фасадите на колежа, лабораториите и общежитията на Харвард и Масачузетския технологичен институт.

43.

Сенките се плъзгат по тухлените и гранитните фасади. Силуетите на небостъргачите в центъра на Бостън се открояват още по-ярко на хоризонта и започват да блещукат, когато слънцето се издига високо в безоблачното небе.

— Знаеш ли кой е Уилям Портисън? — пита Том Пери, а аз съм готова да се обзаложа, че Бентън вече е разговарял с бившия работодател на Елиза Вандерстийл.

— Според Луси той е изпълнителен директор на някаква високотехнологична компания в Лондон, очевидно е доста богат — отговарям аз. — В шофьорската книжка на Елиза е посочен адресът на дома му в Мейфеър. Открихме я в непосредствена близост до тялото.

— Възпитаник е на Масачузетския технологичен институт. Същото се отнася и за непрокопсания му брат. И двамата са британски граждани. Единият е пожънал невероятен успех и състоянието му се оценява на милиарди, а другият е също толкова умен, но явно няколко невронни връзки в главата му липсват, дали са накъсо или нещо подобно. Бих определил Тео като луд гений.

— Тео? — поглеждам навън и наблюдавам как пастелните щрихи променят формата и колорита си, докато слънчевите лъчи проблясват като златисти рибки в бавните води на реката отвъд улицата.

— Теодор Портисън. Представя се като Тео, когато не се крие зад други имена.

Гребци, седнали в пъстри състезателни лодки, прорязват водите, а шумът на трафика в утринния час пик наподобява нещо средно между далечен влак, силен вятър и упорит дъжд.

— Защо му е да използва други имена?

— Страда от параноя, убеден е, че някой го преследва. Затова бяга и се крие. Така поне твърди брат му — казва Пери. Аз обаче съм убедена, че информацията идва от Бентън.

Сериозно се съмнявам генералният секретар на Интерпол да е разговарял лично с Уилям Портисън, докато съпругът ми е в състояние

да извлече деликатна информация дори от камък.

— На каква възраст е братът? — питам аз.

— Тео Портисън е на четиридесет и седем, живее сам, никога не се е женил. Преподавал е квантова физика в Масачузетския технологичен институт, но е бил уволнен преди двайсетина години. Тази информация е проверена и потвърдена.

Това означава, че Бентън я е проверил.

— Тео се е върнал в Кеймбридж преди година. Предполагам, че докато разговаряме с теб, той ще бъде посетен от агенти на ФБР. Ако вече не са го сторили, разбира се — съобщава ми Пери, докато аз се питам къде е мястото на Марино във всичко това.

— Защо е бил уволнен Тео? — интересувам се аз, докато проверявам телефона си за нови съобщения. Не откривам нито едно от Бентън или Луси.

— Краткият отговор гласи: защото е луд — казва Пери, докато аз продължавам да наблюдавам изгрева. — Дългият гласи, че е създавал проблеми на студентките. Очевидно е започнал да проявява твърде голямо внимание към тях, да им досажда, да ги преследва дори. Конкретният повод за уволнението му е инсталирането на камери в стаята на едно момиче в общежитието. Ако ще шпионираш някого, по-добре да не е студент от Масачузетския технологичен институт, който не е по-глупав от теб. Така са го хванали.

— И с какво се занимава през последните двайсет години?

— Не мисля, че е работил. Богатият му брат се грижи за него, както — в известен смисъл — винаги е правил. Дълго време Тео е живял при майка им в Лондон, но тя починала преди няколко години. Както можеш да се досетиш, той страда от т.нар. разстройство на адаптацията, меко казано.

— Ще сгреша ли, ако предположа, че властите наблюдават Тео Портисън от известно време? Питам се дали изповядва радикални възгледи, или е склонен към терористични действия и това да е привлякло нечие внимание? — След продължителна пауза питам: — Том? Ало? Там ли си?

— Не.

— Какво не?

— Не, няма да сгреша. — И това ми е достатъчно, за да разбера, че семейство Портисън не създава проблеми отскоро.

Сега обаче е започнало да създава проблеми от различно естество. И по-специално Тео.

— Имаме ли основания да смятаме, че Тео притежава пангит или най-малкото има достъп до него? — питам генералния секретар на Интерпол, което ни връща на следите от метеорита, открити от Ърни.

— Интересен въпрос, защото основният бизнес на Уилям Портисън са космическите технологии. Освен всичко останало, компанията му се занимава и е изграждането на ракети — казва Пери. — Той лично се интересува от коли, космически пътешествия, часовници и какво ли още не, включително скални образци. Разполага със собствен музей и познай кой му е помогнал да събере подобна колекция? Смахнатият му брат. Мисля, че Тео е тайният помощник в стил Рейнман на Уилям.

— В такъв случай напълно възможно е Тео да е познавал Елиза Вандерстийл, след като тя е живяла със семейството на брат му през последните две години. Колекцията от скални образци в дома на Портисън ли се намира? — питам аз и се опитвам да анализирам думите на Пери, защото зад тях се крие много повече, отколкото изглежда на пръв поглед.

— Държи колекцията си в трезор, който се заключва с блиндирана врата.

— Някой трябва да разбере дали не липсва нещо — казвам аз. — По-специално дали не липсва парче метеорит и ако е така, какъв е този метеорит и най-важното, какъв е произходът му. Как се е сдобил с него? — Обяснявам какво точно трябва да открием. — Минералният отпечатък на метеорита може да се окаже единствената ни материална улика по случая. Можем да докажем съвпадение, ако отново попаднем на него.

— Не мислиш ли, че Тео би трябвало да го знае, след като е помогнал на брат си да събере подобна колекция?

— Зависи дали Уилям знае подробности за това, което е купил или получил. Уилям Портисън може да е купил част от метеорит, без да знае точния му химически състав — казвам аз в мига, в който електронната брава на кабинета ми се отваря.

— Не се съмнявам, че Скотланд Ярд ще проучи въпроса — уверява ме Пери, с което само засилва подозренията ми, че властите са изправени пред няколко проблема едновременно.

Точно когато приключвам разговора, на прага изниква Марино, което ми напомня за привилегирования му статут.

Не съм изтрила отпечатъка му от няколко биометрични ключалки, включително от вратата на паркинга, входната врата, която води към сградата и вратата на кабинета ми. От години не е водил разследване тук, но не мога да събера сили и да залича всички следи от присъствието му. Наблюдавам го как влиза в кабинета ми и забелязвам, че е облечен в същите потни дрехи, в които работеше по-рано, макар да се е отървал от тъмносиньото сако.

Не си е взел душ. Това става очевидно, докато оглежда бюрото ми като хищна птица. Ако трябва да определя по скалата от едно до десет — десет е максимумът — колко ядосан е Марино в момента, трябва да оценя гнева му на сто. Намира се в състояние, което бих могла да определя като тих бяс, лицето му е посивяло, очите му са се превърнали в късчета гранит, мускулите на челюстите му са здраво стиснати.

— Никога не съм те виждала толкова ядосан. Надявам се да не съм причината... — започвам аз.

— Ама че мръсници! — изръмжава той и виждам как пулсира вената на слепоочието му, а червено-пурпурното петно се плъзга надолу към врата му. — Седя си с оня тип, говоря си с него и той тъкмо започва да ми разказва какво се е случило, когато над проклетата къща се появява хеликоптер и онези гадове изскачат въоръжени до зъби. Когато виждат, че съм само аз в компанията на някаква квартална откачалка, свирят отбой. На сцената се появява Махант, който се държи така, сякаш е господарят на света. — Марино изтупва ръцете си от прахоляк. — Това е краят.

— Какво означава *това е краят*? За кого говориш?

— За смахнатия съсед на Брайс — заявява Марино за мое най-голямо изумление. — Тъкмо щях да разбера защо е подал онзи фалшив сигнал до 911 и...

— Марино? — възкликвам аз, докато си мисля за онова, което Том Пери току-що разказа за Тео Портисън.

Предполагам, че докато разговаряме с теб, той ще бъде посетен от агенти на ФБР. Ако вече не са го сторили, разбира се...

— Точно това каза и Брайс. — Марино говори бързо, без да си поеме дъх. — Искал да му отмъсти, задето го е обидил, а какъв подобър начин от това, да замеси голямата шефка доктор Скарпета с надеждата тя да го уволни...

— Как ме нарече току-що?

— Голямата шефка? — свива рамене Марино. — Той те нарече така, не аз.

— Точно така ме нарича Тейленд Чарли в аудиоклиповете.

— Можеш сама да го кажеш на ФБР, защото аз няма да си мръдна пръста, за да им помогна!

— Да не искаш да кажеш, че са позвънили на вратата на Тео Портисън, докато двамата с него сте седели в дневната? — питам аз.

— Кой, по дяволите, е Тео Портисън? — мръщи се Марино и се надвесва над мен. — Съседът на Брайс се казва Джон Смийт с *ий*. Предполагам, че това не е достатъчно, за да накара федералните да поемат случаите „Вандерстийл“ и „Бригс“ и на всичко отгоре да разследват фалшивите сигнали до 911. Какво, по дяволите, става?

— Махант или някой друг каза ли ти какво търсят там?

— Кога федералните са споделяли нещо с нас?

— Името му е Теодор Портисън и за него е известно, че използва фалшиви имена, тъй като страда от параноя — казвам аз и отблъсквам стола си от бюрото. — Уволнили са го от Масачузетския технологичен институт преди двацет години и е познавал Елиза Вандерстийл. Възможно е той да е Тейленд Чарли. — Ставам и свалям лабораторната си престилка. — Ще видим дали ще продължим да получаваме записи.

— Добре, пипнаха го значи — казва Марино, докато вървим към вратата. — Защото го арестуваха в крайна сметка.

— На какво основание?

— Откъде да зная? В момента претърсват къщата. Ама че гадост! Случаят беше мой, Док!

— Важното е, че са го пипнали.

— Но не и Кари.

— Един е по-добре от нищо. Особено ако предположим, че той е Тейленд Чарли и е убил тези две жени.

— Освен това той подложи на психически тормоз и теб, и мен, и Бентън. Като използва софтуер за манипулиране на гласа. Защо?

— Попитай Бентън — казвам аз. — Обзалагам се, че е свързано с фантазии и власт, може би допълнени от налудно разстройство, ако отчетем и увредената му психика. Тео Портисън да притежава случайно дрон?

— Домът му е пълен с какви ли не боклуци, включително с части за работи. Влезеш ли вътре, имаш чувството, че си попаднал в онзи сериал... „Санфорд и син“. Нали се сещаш, нещо средно между луд изобретател и бездомник? По всичко изглежда, че е превърнал кухнята в лаборатория, а част от нея бе покрил под найлонова тента, все едно произвежда амфетамин на кристали или нещо подобно.

— Кашляше ли? — питам аз, докато вървим по извития коридор към асансьора.

— Каза, че има хронично белодробно заболяване, не мога да се сетя по чия вина. Той е от онези, които за всичко обвиняват другите.

— Не съм изненадана, че има белодробни проблеми.

— Защо? — поглежда ме Марино. — Само заради кашлицата?

— Ако работи с нанотръби и не го прави в съответната стерилна лаборатория или поне в помещение с вентилация и филтър за отделяне на аерозолите — с други думи, в защитена среда — може да провокира сериозен респираторен проблем вследствие на вдишването на миниатюрни фибри и частици, толкова малки, че не могат да се видят с просто око. И ако не си забравил, самозваният следовател от Интерпол, който ти е позвънил, е кашлял. Ти го каза. Едва ли е съвпадение, че фалшивият следовател от Интерпол, който е позвънил на Бентън, също е кашлял.

— Нанотръби?

Това е следващото, която обяснявам на Марино, но вече в асансьора. Сградата навлиза в обичайния си свещен ритъм. Служителите идват на работа, федералните агенти вече са си тръгнали. Сигурна съм, че Теодор Портисън ще ангажира вниманието им за известно време, а Махант може да реши, че това е била първата и последната аутопсия, на която е присъствал в живота си.

— Никога не си ми предлагала пица — отбелязва Марино, докато асансьорът се спуска бавно.

— Това беше отдавна и ти не си идвал оттогава. Как разбра? — питам го аз.

— О, зная всичките ти малки номера. Чух за вентилационната система и разбрах как си успяла да накараш Махант да припадне от зловонния въздух.

— За малко да припадне — поправям го аз и махам на Джорджия, докато двамата с Марино прекосяваме фойето и излизаме на паркинга.

44.

Способностите на човешкия организъм са ограничени и постъпвам глупаво, като се опитвам да ги игнорирам.

Шофирането до дома изисква голямо усилие и когато спирам пред знака „Стоп“ до Харвардския богословски институт, установявам, че ми е трудно да държа очите си отворени. Кръвната ми захар е ниска и усещам непоносима слабост, което е нормално, тъй като през последните няколко часа единственото, което ме държеше на крака, бе високооктанов адреналин.

Добре че живея на петнайсетина минути от Центъра по съдебна медицина. Пускам климатика, за да може студеният въздух да брули лицето ми, слушам музика, правя всичко възможно, за да остана будна. Часът е девет и пет, а утринното слънце напича ярко над главата ми. Навлизам в тясната павирана алея на нашата къща от деветнайсети век с дъсчена фасада, боядисана в опушено синьо, със сиви врати и капаци на прозорците. В двата края на старинния покрив, застлан с каменни плочи, се издигат високи комини. Слънчевите лъчи се отразяват от прозорците на горния етаж, докато паркирам зад зеления лендровър на Джанет.

Всички са тук, възкликвам смаяно, след което се чувствам като егоистка. Колкото и да обичам семейството си, точно в този момент искам да остана сама в собствения си дом. Трябва обаче да се откажа от тази мисъл и да събера сили. Да приема, че желанията ми не могат винаги да се сбъдват и че разкриването на престъпления не е всичко в този живот. Взимам чантата си, слизам и заключвам служебния си джип, който този път не оставих пред офиса. Прекосявам предната морава, изкачвам тухлените стъпала. Усещам как утринното слънце започва вече да напича. Днес обаче не се очаква температурите да прехвърлят трийсет и два-три градуса. През уикенда дори ще вали и това ще се отрази добре на моравата и градината.

Трябва да нахраня много гости, а не съм подготвена. Ако знаех, че толкова много хора, включително Дороти, ще отседнат при нас, щях

да напазарувам сериозно. Може пък да ми остане време да отида до супермаркета, преди да се подготвя за лекцията в института „Кенеди“. Може да приготвя нещо лесно като лазаня, която да стоплим, когато се приберем.

Ще отворим няколко бутилки хубаво пино ноар и ще вдигнем тост за Бригс, решавам аз, докато стоя на предната веранда с ключовете в ръка, оглеждам се и се ослушвам. Чувам лекия бриз да шумоли в клоните на старите дървета в предния двор, долавям мириса на глинеста пръст и мулч. Минава кола. Една от съседките, която ми маха с ръка.

Двамата с Бентън живеем в североизточния край на университетското градче на Харвард, точно срещу Академията за наука и изкуство, заобиколени от великолепни старинни къщи, които символизират епохата на Просвещението. Обичам това място. Обичам да се заблуждавам, че тук съм в безопасност, защото съм заобиколена от интелигентни хора. Оглеждам се още веднъж, с ръка на дръжката на бравата.

Не чувам нищо, дори кучетата не са вкъщи. Долавям обаче далечен шум, слаб, но остър вой като от циркуляр. През две къщи от нас се извършва ремонт. Минава още една кола, а в нея друга съседка. Отварям входната врата и забелязвам, че алармата не е включена. Това определено не ме радва. Пристъпвам във фойето с тъмна ламперия и викториански гравюри и отново се ослушвам, но не чувам нищо. Хрумва ми, че Джанет, Деси и сестра ми може да са в задния двор. Всъщност идеята ми се струва добра. Може да пийна кафе с тях. А после да се опитам да поспя няколко часа.

По някое време следобед ще трябва да прегледам лекцията, която се каня да изнеса тази вечер, защото вече потвърдих пред моя контакт в института „Кенеди“, че няма да я отменя. Ще изнеса лекцията заради Бригс. Той ще бъде духом с мен, докато обяснявам на влиятелни политици и лобисти на каква опасна планета живеем и защо е толкова важно да интегрираме науката и образованието във всичко, което правим, ако искаме да разширим кръгозора си и да се предпазим от опасности.

В кухнята заварвам мръсни чаши от кафе на плота до машината за еспreso. Някой си е приготвял сандвич с чедър. Вероятно Деси, който, откакто се премести да живее тук, стана голям почитател на

чедъра от Върмонт и подхожда доста придирчиво към цвета на сиренето. Така например по-пикантният вариант задължително трябва да е пурпурен и доколкото зная, държи сиренето му на закуска да е именно пурпурно.

Оставям чантата си на масата за закуска до прозореца и тръгвам към задната врата, където Деси е оставил въдицата, бейзболната си бухалка и ръкавицата, които Марино му подари за рождения ден. Въдицата има корда с тежест, привързана за макаратата. Марино учи Деси да я замята по същия начин, по който учеше мен преди години. Така деветгодишното хлапе развива качества като търпение и прецизност, които ще му помогнат в живота.

Това е чудесно, като изключим наранените чувства на Бентън, за което съжалявам, но трябва да правим онова, което е най-добро за детето. Марино влияе положително на Деси и нямам нищо против да използват задния ми двор, стига да не газят розите ми. Правилото гласи, че когато кордата се оплете в дърветата, никой не бива да се катери за кукичката.

Безопасността е на първо място. Отварям дъбовата врата, която води към задния двор. Застивам на място, защото не мога да проумея това, което виждам.

45.

Луси е с памучни панталони в цвят каки, блуза с логото на Центъра по съдебна медицина, бейзболна шапка и тъмни очила. Застанала е близо до голямата магнолия, под която е разположена кръгла пейка, а Деси стои неподвижно до нея. Държи нещо, което ми прилича на айпад. Облечен е с къси панталони и блуза на „Маями Долфинс“, бос е, а на врата си носи нещо синьо.

Връщам се в тихия сумрак на коридора, тъй като осъзнавам, че това с Деси не може да е Луси. Сърцето ми подскача, сякаш едва не съм настъпила змия. Тя е в Мериленд и дори да е станало чудо и да се е върнала толкова скоро, безполовата на вид фигура с къси медноруси коси е прекалено слаба, за да бъде моята племенница. Когато проумявам кой стои пред очите ми, сърцето ми се разтуптява силно, сякаш ще изскочи от гърдите ми. Задействам едно приложение на мобилния ми телефон, което включва охранителните камери в къщата и двора.

Влизам в килера за провизиите, тъй като там, над дъската за рязане на месо, е разположен монитор с плосък екран. Увеличавам изображението от задния двор, въртя го под различни ъгли с надеждата Кари Гретхен да не разбере какво правя. Може да е чула колата ми, но не е сигурно. Може да знае, че в къщата има някого, но и това не е сигурно. Проверявам всяка зона, наблюдавана от камерите, за да се уверя, че в дома няма други хора.

За момента изглежда, че Кари е сама. Сещам се за белия товарен микробус, паркиран на улицата точно до алеята, която води към дома ни. Видях го, докато завивах. Стоя като на тръни и се тревожа, че всеки момент Кари ще забележи движението на камерите. Тя обаче не гледа в тяхната посока. Вниманието ѝ е насочено другаде. Към Деси, нагоре към небето, а също и надолу, към устройството, което той държи в ръцете си. Както и към сестра ми и Джанет, които остават извън полезрението ми, но зная, че трябва да са там. Долавям гласа на Дороти, но не чувам какво казва.

Усилвам звука на високочувствителните камери.

— ... не искам да го правя — казва Деси на Кари и клати глава в знак на отрицание. — Не искам да жилия никого.

— Разбира се, че искаш.

— Лошо е да се нараняват други хора.

— Позволи ми да ти покажа колко е забавно. Натисни този бутон със стрелката, която сочи към думата *активиране*. Тя свети в зелено на дисплея, но когато докоснеш бутона, ще стане червена, защото ТЧ е активиран. Това е Тейленд Чарли. Знаеш какво е това, синко, нали?

— Не искам да си играя повече с теб. Не съм ти син — казва той, а Кари се усмихва лъчезарно.

— Когато разбереш кой си, ще се почувстваш така, все едно си открил, че си кралска особа. Принц Деси. — Тя поставя ръка на рамото му.

— Плашиш ме — казва той.

— Защо правиш всичко това? — чувам гласа на Дороти и се опитвам да я открия с помощта на камерите. — Мислех, че сме приятелки.

Типично за нея да си въобрази, че може да убеди Кари Гретхен да спре, да отстъпи, да се откаже от нещо, а още по-абсурдно е да смята, че Кари ще я хареса и ще иска да бъдат приятелки. Разбира се, нарцистичната ми сестра няма да се усъмни, че има нещо гнило в приятелството с някого, който е причинявал нещастия и разруха в продължение на десетилетия.

Насочвам камерата към Дороти и Джанет, които седят напрегнато на столовете си, разположени на пет-шест метра от магнолията. Между тях има масичка с чаши кафе и бутилки минерална вода. И двете са облечени в лекарски престилки, които най-вероятно са мои, и двете не помръдват. Събрали са ръце в полите на престилките, но не виждам следа от възета или белезници. Очите на Дороти са широко отворени и утринното слънце напича безмилостно опънатото ѝ от ботокс лице, докато Джанет седи тихо и спокойно.

Вече знаая, че Джанет не е въоръжена. Ако носеше пистолет, досега да беше обезвредила Кари, но откакто сред нас се появи дете, всички променихме навиците си по отношение на оръжията. Регулирам ъгъла на камерите и виждам дрона, който прилича на голям летящ черен паяк с осем перки, които се въртят над магнолията. Това е

източникът на острия звук, който чувам, а не майсторите в дома на съседа.

Изпращам съобщение на Марино:

ПОМОЩ. Тя е в задния двор. Заложници + дрон.

Не звъня на 911. Не мога да си позволя да пристигнат няколко патрулки с рев на двигатели и вой на сирени. Не това е начинът да се справя със заплаха от подобен род. Започвам да проумявам какво цели Кари. Иска да посвети Деси в сатанинското си семейство. Иска той да нарани някого, не, не просто да го нарани, а да го убие с нейния дрон, превърнат в оръжие.

Спомняш ли си сестрица-мръсница? Обзалагам се, че няма да я пропуснеш.

Кари ще убие Дороти, след което ще се отърве от Джанет. Ще остане само Деси и докато разсъждавам върху начина, по който е шпионирала Натали, ми става ясно какво е намислила. Питам се дали Кари не е шпионирала и момчето.

— Но защо? — Сестра ми никога не е знаела кога трябва да си държи устата затворена, а Деси е замръзнал като статуя, която държи в ръцете си пулта за управление на дрона. — Не разбирам. Водихме толкова приятен разговор в самолета — казва глуповато тя и сега разбирам какво се е случило.

Кари явно се е погрижила да вземе същия полет от Форт Лодърдейл снощи. Не се съмнявам, че е седнала до сестра ми в първа класа, което обяснява защо алармата в дома ми е изключена, а Кари е в задния ми двор. Най-вероятно Дороти я е пуснала вътре, както би постъпила с всяка нова приятелка. За сестра ми няма непознати.

В състояние е да доведе у дома абсолютно всеки и непрекъснато го правеше, когато бяхме малки. Никога не питаше за разрешение. Смяташе, че е в правото си да върши каквото си иска. Този път обаче цената може да се окаже твърде висока, не само за нея, но за всички нас. Умът ми работи трескаво в опит да намери изход от ситуацията.

— Не мога да разбера защо се държиш толкова ужасно, след като изпихме няколко питиета и водихме толкова приятен разговор? Мислех, че съм си намерила нова приятелка, която ми напомня толкова

много за дъщеря ми. Смятах, че това е причината да си допаднем толкова бързо. Надявах се да се забавлявам, когато пристигна на север, за да видя внука си — плаче сестра ми. — Деси? Ела веднага тук! Да се приберем вкъщи, все едно нищо не се е случило. А ти можеш да си вървиш! Върви си и ни остави на мира, докато още можеш да го направиш — предупреждава тя Кари, която в отговор измъква пулта за управление от ръцете на Деси.

Насочва дрона право над главата на сестра ми, на по-малко от два метра от нея, и перките му разрошват дългите ѝ изрусени коси, в резултат на което Дороти заприличва на вещица.

— Трябва само да докоснеш иконката, на която пише активиране — обръща се Кари към Деси и завърта пулта към него, за да му покаже.

— Не я слушай! — изкрещява Дороти.

— Млъкни! Моля те! — казва ѝ Джанет, без да откъсва поглед от Кари.

Джанет обаче не е въоръжена. Ако носеше пистолет, непременно щеше да го използва. А тя умее да борава с оръжие. Колкото и да мисля, не успявам да открия решение. Всъщност не откривам подходящо решение за такава екстремна ситуация. Много трудно е да уцелиш дрон. Дори да уцелиш няколко перки, това съвсем не означава, че ще успееш да го свалиш навреме.

Трябва да го лишиш от хранване, както правиш при обезвреждането на експлозив. Аз обаче не разполагам с водно оръдие, а пистолетът, който държа на горния рафт в килера, не може да ми помогне. Не мога да предизвикам безразборна стрелба в жилищен квартал.

Не виждам, нито чувам Пейдж и кучетата. Надявам се да не се върнат скоро от кучешкия фризьор. Насочвам вниманието си към купчината спортно оборудване вляво от вратата. Оглеждам въдицата и бейзболната бухалка, която е дървена, а не метална. Бейзболната ръкавица е кожена, а дървото и сухата кожа са добри изолатори на електричество. Забелязвам празните кукички, на които държим каишките на Сок и Тесла, което ме подсеца да изпратя съобщение на Пейдж:

НЕ СЕ ВРЪЩАЙ, докато не ти се обадя!

Кари няма да се поколебае да нарани всеки наш близък, включително Пейдж, включително кучетата.

— Ще ти покажа — казва тя на Деси, докато аз продължавам да следя задния двор с помощта на камерите.

Наблюдавам дрона, увиснал над главата на сестра ми. Кари докосва пулта за управление. Машината се издига вертикално, но в същото време щръкналите от нея проводници, които наподобяват жила, се насочват надолу. Едва се забелязват, приличат на тънки сиви моливи с нещо кръгло и тежко в единия край.

Изведнъж изчезват от полезрението ми. Виждам само кръглите тежести, които се въртят във въздуха като миниатюрни черни планети. Пред погледа ми изниква кръглото петно от изгаряне на врата на Бригс.

— Ще ти покажа нещо забавно — обещава Кари на Деси и връща пулта в ръцете му, които го поемат неохотно. — Но първо трябва да направиш нещо за мен. Виждаш ли онова шише вода на масата? Трябва да го излееш върху главата на баба Дороти.

— Не.

— Направи го!

— Няма!

Взимам въдицата.

— Трябва да се научиш да бъдеш смел. Какво ти става? Явно ще трябва да ти дам урок по смелост — казва Кари с разкривено от гняв лице. — Ето какво става, когато растеш сред нисши създания. Но това ще се промени, Деси.

Ходила съм на риболов едва няколко пъти в живота си, предимно с Марино, който положи големи усилия да ме научи да замаям въдицата. По принцип съм доста сръчна, затова решавам да опитам с нея. Навивам влакното на макара и се приготвям да заметна, докато излизам от задната врата. Има вероятност перките да срежат кордата, но зная, че подобни монофилни влакна са в състояние да повредят дори големи хеликоптери. Луси например много внимава, когато лети над някой плаж именно заради хвърчилата и балоните с хелий, завързани за рибарски корди с дължина стотици метри.

Когато Кари ме вижда, на лицето ѝ се изписват едновременно убийствена ярост и задоволство. Отмятам назад тънката, грациозна въдица, след което я хвърлям напред с едно бързо и рязко движение на дясната китка. Гумираната тежест описва парабола към короната на магнолията. Слънчевите лъчи танцуват по влакното, което се издига все по-високо и по-високо, след което се спуска право върху танцуващия дервиш. Очаквам въртящите се перки да срежат кордата.

Но това не се случва и дронът се поклаща във въздуха. Поне една от перките е спряла да се върти. Лекото подръпване ме подсеца, че е време да завъртя макарата. Кари крещи ругатни, осъзнала, че пултът за управление не е в състояние да се справи с една толкова примитивна технология — най-обикновена въдица за риболов.

— Бягай! Бягай! — вика Деси и Джанет скача на крака.

Дронът се накланя като ранена птица, а аз навивам ли, навивам макарата, докато Кари тича бясна към мен. Продължавам да въртя и дронът се озовава на не повече от три метра от мен, бучи като повреден вентилатор, а жилата висят ниско над главата ѝ.

Дръпвам рязко въдицата в мига, в който Кари вади голям стилет. Дългото острие излиза от ножницата със съскане. В следващия момент шурва кръв. Навсякъде. Чувам писъци, последвани от взрив на трансформатор. Политам на земята. Долавям мирис на изгорена плът.

46.

Два дни по-късно, събота сутрин

За миг си представям, че съм Елиза Вандерстийл, която полита през празното пространство и пада по гръб на земята, след което губи съзнание и потъва в мрак. С тази разлика, че се събудих в спешното отделение на някаква болница. Изправям се в леглото и чувам, че навън вали проливен дъжд.

Капките трополят глухо по каменните плочи на покрива и се разбиват в прозорците при всеки порив на вятъра. Сок и Тесла са се сгушили от двете ми страни. Чувам дишането им, което миг по-късно бива заглушено от воя на бурята навън, която ту бучи, ту стене, а водата се лее в различни посоки и с различна сила. Ранното утро ми се струва мрачно и безрадостно. А може би само аз се чувствам така.

Лекцията в института „Кенеди“ предната вечер не бе отменена, а само отложена, което е не само мъдро, но и неизбежно. Единият лектор е мъртъв, другият — в болница. Нямам представа с какво съм влязла в контакт благодарение на сблъсъка с дрона, Кари Гретхен и нейния стилет, но то ме отхвърли назад и прати на земята в безсъзнание. Затова прекарах следващия ден в прегледи, изследвания, снимки и прочее, преди снощи да се прибера у дома.

Затова не изнесох лекцията пред всичките онези високопоставени и влиятелни личности, които трябваше да се съберат в института „Кенеди“, а лежа кротко в леглото в компанията на двете си кучета. Не мога да си представя по-добър начин за почивка. Джанет и Деси са толкова мили и грижовни, правят всичко за мен. Дороти също е тук някъде. Бентън и Луси трябва да се приберат всеки момент. Оставили са хеликоптера във Вашингтон заради лошото време. След малко ще си организираме чудесен брънч. Трябва да стана, но когато се надигам от леглото, се чувствам необикновено лека, все едно сякаш някой е изключил гравитацията.

Сякаш заплахата от терористична атака е отминала заедно със сушавото време и горещата вълна, сякаш балансът на живота се е

върнал и аз съм толкова щастлива, колкото отдавна не съм се чувствала. Кари Гретхен бе тежко ранена и обгорена, а черепът ѝ бе счупен от механичното чудовище, което сама бе създала. Когато се възстанови, ще бъде настанена в изолация в местната щатска психиатрична болница, в строго охраняваното отделение за невменяеми престъпници. Вече няма да нарани никого. Същото се отнася и за партньора ѝ Тео Портисън, който лежи в затвора и няма да излезе оттам, освен за да отиде до съдебната зала.

Междувременно полицията и ФБР ще продължат издирването на останалите им съучастници, които Кари може да е вербувала тук или в чужбина. Луси подозира, че тя е била в състояние да управлява дроновете си от голямо разстояние, както правят военните. Напълно възможно е да е позиционирала дрона някъде в Бетезда и да го е управлявала от Южна Флорида. Нищо чудно по този начин да го е насочила към дома на Бригс и да е убила генерала. След което се е качила на самолета във Форт Лодърдейл и се е наслаждавала на приятния полет в компанията на сестра ми. Нямам търпение да чуя какво ще каже по въпроса Дороти. Почти не съм разговаряла с нея, откакто изгубих съзнание.

Проверявам електронната си поща. Служителите в Центъра са работили извънредно и поредният имейл от Ърни потвърждава подозренията ни — същият пангитен отпечатък, на който попаднахме в случая „Моли Хиндърс“, е открит и в белите линейни изгаряния по тялото на Елиза Вандерстейл. И двете жени са убити от електрически удар, нанесен от навити на бобини проводници с въглеродни нанотръби, монтирани върху чудовищен дрон, захранвани от мощни кондензатори. Самият дрон е покрит с термозащитна боя, в която отново има пангит. Тежестите в краищата на кондензаторите, които наподобяват оловни тежести за риболов, също съдържат пангит.

Според Бентън изработването на оръжието с помощта на материал, откраднат от влиятелния му брат, било начин Тео да се сдобие с нещо, което смятал за свое по право. „Нещо като библейската притча, в която Иаков откраднал първородството на Исав“, бе казал съпругът ми. Бентън смяташе, че убийствата в Кеймбридж са били своеобразна репетиция, упражнение по стрелба по мишени, при което подборът на жените е бил емоционално провокиран от склонността на Тео към еротомания и сексуално насилие.

На базата на информацията, която Бентън получил от брат му Уилям, можем да предположим, че Елиза се е сприятелила с Тео, макар най-вероятно да не е имала представа, че той е вманиачен по нея. Очевидно, след като се върнал в Кеймбридж преди около година, той ѝ предложил да дойде тук и да опита да осъществи мечтата си да стане актриса. Предложил ѝ да живее при него, докато си уреди стипендия, и тя наистина го направила в продължение на няколко седмици. Живяла в една стая отзад и му помагала с готвенето и други домакински работи.

Впоследствие Елиза срещнала Крис Пийбоди и не след дълго се преместила при него. Искала да се махне от Тео, когото несъмнено харесвала, но намирала за все по-досаден и обсебващ. Знаела, че е странен, но не допускала, че я шпионира, и не можела да си представи колко се ядосал, когато я видял с младия мъж, с когото се запознала и в когото започнала да влюбва.

Мина ми през ума, че Тео може би е следил Елиза в момента, когато е отивала с велосипеда си към Харвард Клуб. Спомням си, че тя целуна Крис Пийбоди на тротоара, докато двамата с Бентън бяхме там. Може тъкмо това да е вбесило Тео и да го е накарало да изпробва дрона си върху нищо неподозиращата Елиза, докато е прекосявала парка. Може да е искал само да я уплаши. Може да не е имал намерение да я убие. Но го е направил.

От друга страна, не би се появил на местопрестъплението и не би свалил кърпата от врата ѝ, не би взел каквото и да било от тялото ѝ, ако не е имал намерение да я убие. Защото синята кърпа на индийски мотиви е била сувенир. Нищо чудно да е искал да вземе и още нещо, но тъкмо тогава се появили Аня и Еня. Колко ли дълго се е крил в храстите и ги е наблюдавал. Никакъв елен не е изплашил близначките. Никакво животно не са чули да бяга в мрака.

Има куп неща, които никога няма да разберем, освен ако Тео не ни разкаже. А може би подробните записки, които си е водил, ще ни дадат обяснение. Бентън смята, че бившият преподавател в Масачузетския технологичен институт е следил Елиза и Моли с помощта на дрон, въоръжен с камери. В такъв случай полицията би трябвало да открие визуални следи от това воайорство, записи от наблюденията и убийствата. Това ще ни помогне да надзърнем в зловещите му сексуални фантазии.

Бентън и колегите му ще прекарат доста време в проверка на всички онези кашони с грижливо надписани хард дискове с аудио и видеозаписи. Очевидно те са събирани с години, трупани на камари в потъналия в хаос дом на Тео. Добре че не е успял да овладее страстите си. Не е хубаво да се говори така, когато има жертви, но ако беше поддисциплиниран, щяха да загинат много повече хора.

Възможно е да са планирали да разположат летящите си оръжия на различни места из града и Кари да създаде собствена армия от наемници, които да контролират механичните ѝ войници. Може никога да не разберем какво точно е намислила. Подозирам, че Бентън няма да научи нищо, колкото и време да я разпитва.

Кари няма да проговори. А и проговори ли, не можем да имаме доверие на нито една дума, която изрече. Дори да каже някоя истина, тя няма да ни помогне. Не и на нас.

Стряскам се, когато Тесла изведнъж скача на крака и започва да лае. Явно съм се унесла. Бухвам възглавниците зад гърба си, за да се изправам, и я погалвам по главата. Тя излайва отново, докато Сок не помръдва.

— Да, зная, че можеш да се държиш като голямо куче, но моля те, пази тишина — увещавам аз малкия бял булдог с кафяви очи, докато той лае ли, лае, застанал на задните си лапи.

Бау-бау-бау-бау...!

— Добре, достатъчно. Какво ти се причу? — отмятам завивките, но тя не престава.

Изправам се на крака, отивам боса до прозореца, отмятам завесите и поглеждам навън. Не виждам нищо освен дъжда, който продължава да се сипе като из ведро. Алеята за автомобили два етажа под мен е скрита цялата под вода. Вятърът вие отново, а Тесла продължава да лае все по-яростно, докато сиво-кафявата ни хрътка Сок продължава да дреме.

— Добре, добре. Шшшт! — галя нежно Тесла и се опитвам да я успокоя, а това въздейства благоприятно и на мен. — Най-обикновена буря. — Галя петнистите ѝ уши и вратата на спалнята се отваря.

— Изгрей и озари света. — Още с влизането си Дороти запява песента на „Кардиганс“ и вече разбирам защо се разлая Тесла.

Чула е сестра ми. Дороти носи две чаши кафе, облечена единствено в широка тениска.

— Нещо против да вляза? — пита тя, докато ми подава чашата, над която се издига ароматен дим, и сяда на леглото. — Тихо, Тесла! Не понасям глезени кучета!

— Не бих я нарекла глезена. В момента е по-скоро свирепа.

— Ама че ирония, нали? Носи името на кола, за която се предполага, че е безшумна.

— Това е шега, която Луси измисли. Сега може да казва на всички, че има Тесла.

— Как се чувстваш? Чувала съм истории за хора, едва преживели токов удар или мълния, които изведнъж започват да свирят на пиано или коефициентът им на интелигентност скача с десет точки.

— Ще ти кажа, ако това се случи. Винаги съм искала да свиря на пиано.

— Някакви необичайни сънища?

— Не още.

— Слушай, Кей, трябва да ти обясня какво се случи... — започва сестра ми, но аз я прекъсвам.

— Как е Деси? — питам, защото е нормално да се притесняваме повече за травмата, която детето може да е получило.

— Всичко е наред! — възкликва самохвално Дороти, сякаш има някаква заслуга за това. — Толкова е смел! Много е добре!

— Той умее да прикрива чувствата си зад фасадата на смелостта, Дороти, но това не означава, че е добре.

— Знаеш ли какво? Едно от нещата, които научих, след като написах... колко детски книги? — Тя се усмихва на реторичния въпрос. — Много, нали? Та искам да кажа, че познавам децата. И винаги съм се изумявала колко много се притесняваме за неща, за които те изобщо не се притесняват.

— Това, че Деси не го показва, не означава, че не се тревожи за нещо. Добре би било Бентън да поговори с него, когато двамата с Луси се приберат.

— Виж какво — Дороти отпива от кафето си, — онази зла жена дойде при мен и аз, разбира се, останах смаяна, защото в първия момент я взех за Луси...

— Спри.

— Чаках на летището и тя ме заговори. А после, какво съвпадение, местата ни се оказаха едно до друго...

— Спри веднага! — вдигам ръка и поклащам глава.

— Но аз трябва да ти обясня какво се случи. Трябва да ми позволиш да...

— До момента не си ми обяснила абсолютно нищо — прекъсвам я аз — и това трябва да си остане така, Дороти.

— Но нали ти казах току-що...

— Не си ми обяснила нищо. Точка. Не можем да обсъждаме какво се е случило с теб и Кари на летището, в самолета или когато е позвънила на вратата, а ти си я поканила вътре. Разбрахме ли се?

— Но аз...

— Не.

— Сигурно ме мислиш за много глупава, но никой не ми е казвал нито дума за нея и...

— Аз съм свидетелка по случая. Ти също. Не бива да говориш за това. Благодаря за кафето. Много е сладко. Захар ли си сложила?

— Нектар от агаве, точно както го обичаш.

— Не приемам никакви подсладители.

— Откога?

— Откакто съм се родила, Дороти. — Засмивам се, защото, както гласи онази стара италианска поговорка, колкото повече се променят нещата, толкова повече остават същите. — Би трябвало да го знаеш, нали винаги си се грижила за мен — дразня я аз.

— Никога не съм го правила — въздъхва унило тя. По всичко изглежда, че не се е грижила добре и за себе си.

Косата на сестра ми е прекалено дълга и прекалено изрусена, а пластичният хирург, на когото е платила куп пари, трябва да бъде тикнат зад решетките. Неестествено кръглите ѝ скули закриват очите ѝ, когато се усмихва, долната ѝ челюст е прекалено масивна и не може да сбърчи чело дори да иска, което затруднява останалите да разчетат обичайното ѝ изражение на недоволство и скритата зад него хронична скука.

— Трябва да разбереш, че това е най-голямото нещо, което някога съм правила. — Дороти е възбудена и силиконовите ѝ гърди подскачат в ритъм с учестеното ѝ дишане. Добре че тениската ѝ е с няколко размера по-голяма от необходимото.

— Кое е най-голямото нещо, което някога си правила? — питам аз. — Боя се, че не разбирам какво имаш предвид.

— Помогнах да заловят престъпник! Ти винаги си била борецът срещу престъпността, Кей, докато аз съм една прецъфтяла красавица, която прави всичко възможно, за да спре хода на времето, но въпреки това остарява неумолимо. Погледни ме. Каквото и да правя, няма полза.

Иска ми се да ѝ кажа да ограничи часовете в солариума. Кожата ѝ изглежда като покрита със спрей за боядисване, но го премълчавам. Дороти не се нуждае от критиките ми и може би аз не съм единствената, която изпитва патологична неувереност, но обикновено не го показва.

— Ще ти кажа какво ще ни помогне — отвърщам аз. Оставям кафето на нощното шкафче. — Ако отидеш в дрешника и отвориш първия шкаф вляво, ще откриеш нещо специално, което пазя за подобни дъждовни сутрини.

— Една цигара марихуана би ми се отразила най-добре — казва тя.

— Хубаво ирландско уиски. Иди и налей две чаши. После ще поговорим, стига да не ми задаваш въпроси, които не би трябвало да ми задаваш.

Проследявам с поглед как сестра ми влиза в големия дрешник с кедрова ламперия и я чувам как рови в шкафа и вади тапата от бутилката.

— Трябва да се обадим на мама по телефона. И двете — казвам аз, когато Дороти се връща.

— Няма да стане, ако е забравила да си сложи слуховото апаратче. Омръзна ми да крещя — казва Дороти и оставя чашата уиски до кафето. — Ти не живееш с нас. Напусна ни още когато постъпи в колежа. Остави ме сама да се оправям с нея. И сега тя си изкарва яда на мен.

— Много съжалявам да го чуя.

— Книгоиздаването вече не е същото. Децата не искат да четат това, което пиша. Изглежда е неподходящо както за тяхната възраст, така и за времето, в което живеят.

— Не го вярвам.

— Трябва да погледна истината в очите. Няма да получа покана за „Комик Кон“ или някой друг голям фестивал на комиксите и книгите за деца. — Сестра ми изглежда съкрушена.

— Никога не казвай никога. — Отпивам глътка уиски и топлината му се разлива по тялото ми. Струва ми се по-топло от горещото кафе, макар и по различен начин. — Човек прекарва живота си в преоткриване на самия себе си, Дороти. Разбрах го едва когато поостарях и помъдрях.

— Е, майка ми е решила, че аз съм неудачницата в семейството. Преди беше ти заради това, че се разведе и нямаш деца, после стана доктор, но реши да се занимаваш с мъртъвци, за да не се тревожиш, че може да изгубиш някой пациент... нали разбираш, да умре, докато го лекуваш.

— Сигурна съм, че това са думи на майка ни — казвам аз и посягам към кафето.

— Освен това имаше връзка с женен мъж.

— Мама твърди, че сме се провалили, защото смята, че тя самата се е провалила — отговарям аз. — Никога не е имала възможността да направи нещата, които ние можем, затова вероятно поставя под съмнение смисъла от своето съществуване, от присъствието си на тази земя. Човек не бива да разсъждава по този начин, когато приближава осемдесетте.

— Виж какво — Дороти изпива уискито на един дъх, сякаш се нуждае от кураж, което не е така, — ти си единствената сестра, която имам, и аз съм единствената сестра, която ти имаш, нали? Заедно сме в това. Исках само да се уверя, че нямаш нищо против отношенията ми с Пийт.

— Не зная почти нищо за отношенията ти с Пийт — отговарям аз и усещам в мен да се надига негодувание, макар да нямам право на това.

— Чувствата ни са искрени и ти можеш да ми направиш услуга, като кажеш, че съм помогнала за залавянето на онова чудовище. Как се казваше? Кари Гретчен?

— Кари Гретхен. Да, ти наистина помогна — съгласявам се аз. Това е самата истина, Дороти помогна, макар и не по начина, по който си го представя.

Тя помогна, защото сама доведе Кари в дома ми. Именно Дороти е започнала кореспонденция във Фейсбук с жена, която заявила, че е наша приятелка от детските ни години в Маями. Сестра ми налапала въдицата и предоставила на Кари много нова информация.

Дороти с радост споделила подробности за всички онези ужасни имена, с които се наричахме, или факта, че баща ми бе записал радиореклама за малка бакалия в квартала. Кари явно бе открила аудиофайла, а може и Тео Портисън да го бе сторил. Едва ли би имало полза да укоря Дороти заради това, че се е заприказвала с напълно непозната жена в самолета, след което я е поканила в дома ми, в резултат на което ние едва не загинахме, а Деси едва не бе отвлечен. Кари е невероятен манипулатор и Дороти не е имала никакъв шанс да разкрие машинациите ѝ.

Ние също не бяхме на нивото на Кари, защото в противен случай залавянето ѝ нямаше да отнеме толкова години и да струва толкова разбити съдби.

47.

— Дай ми една минута да си измия лицето и да си взема пенъоара — казвам аз, надигам се от леглото и се отправям към банята. — После ще свалим Тесла и Сок долу, а ти ще ми помогнеш в кухнята. Какво прави Деси? Станал ли е вече? — питам Дороти.

— Спа при Джанет — отговаря ми тя. — Мисля, че приготвят брънч. Искаха да те изненадат.

Долавям аромат на наденички. А Деси е най-големият почитател на месото в нашето семейство. Деси и Марино.

— Защо ѝ трябваше именно той, Кей? Защо някой ще положи толкова усилия, за да отвлече деветгодишно дете?

Излизам от банята и я поглеждам. Чудя се дали говори сериозно. Уви, въпросът ѝ е напълно сериозен.

— Други хора са полагали далеч повече усилия от Кари — отговарям аз, но сестра ми не иска и да чуе за ужасите, които съм видяла.

— Честно казано, не разбирам. — Дороти няма да разбере, защото когато е трябвало, не е прекарвала достатъчно време с Луси. А това е още нещо, което трябва да премълча.

Слизаме долу, следвани по петите от палавия дребен булдог и бавната стара хрътка. Джанет е отворила прозореца над умивалника. Трополенето на дъждовните капки влита вътре, понесено на крилете на влажния топъл въздух, а всичките ми мисли отлитат навън в бурята. Деси седи край масата в трапезарията, докато Дороти приготвя още кафе. Правя им компания само телом, но не и духом.

Мислите ми отлитат към квартала в Маями, в който израснах. Виждам детето, което някога бях, дребничко, слабичко, с руси коси, светлосини очи и евтини дрешки. Виждам малката ни, боядисана в жълто къща, обраслия в бурени двор и увисналата ограда от телена мрежа, която не спираше нищо да влиза или излиза, включително кварталните кучета и котки и дори един избягал папагал. Виждам

всичко това, все едно гледам филм или съм се пренесла назад във времето, когато една светкавица раздира небето и озарява прозореца.

— Охо! — възкликва Деси, когато влиза в кухнята и светлината угасва. — Лампите в трапезарията изведнъж спряха да работят — оплаква се той.

Включва се резервният генератор. Но той захранва само определени части от къщата. За щастие сред тях е и кухнята. В този момент някой чука на задната врата.

— Марино е! — Джанет поглежда телефона си. — Току-що видях съобщението му. Позвънил е отпред, после е минал отзад. Исква да те види, Кей.

— Не съм го чула да звъни.

— Дъждът е прекалено силен, за да чуеш каквото и да било — отвръща Джанет, а аз тръгвам по коридора, подминавам кухненския килер и се отправям към задната част на къщата.

Отварям вратата и виждам Марино да стои на прага, облечен в жълто яке с вдигната качулка.

— Трябва да поговорим насаме — казва той. — Звънецът на предната врата не работи. Натиснах го, исках да проявя възпитание поне веднъж.

— Звънецът, който си натиснал, е оригиналният и датира от построяването на къщата. Не видя ли модерната кутийка със светец бутон? Имаше го и по времето, когато ти живееше тук.

— Беше тъмно като в рог. Какво ще кажеш да вземеш чадър и да излезем да поговорим?

— Под проливния дъжд, когато навън гърми и трещи? А ти какво ще кажеш да влезеш вътре и да ти наля кафе?

— Не. Трябва да говорим тук. — Той посочва мястото до себе си. — Наистина, Док. Не се шегувам. — Виждам, че говори напълно сериозно, затова грабвам дъждобрана от закачалката.

Обличам го, вдигам качулката, пристягам колана. Излизам навън, затварям вратата и поглеждам Марино право в очите, докато над главите ни се излива същински порой.

— Какво има, Марино? Страхуваш се, че вътре може да има подслушвателни устройства? Това ли е проблемът? — питам, защото това е напълно възможно. — Ще трябва да поговоря с Пейдж, за да се убедя, че не е пускала никого, особено мъже, облечени като техници.

Обяснявам му, че точно така би постъпила Кари, докато дъждът се стича по качулката на главата ми. Марино обаче не ме слуша, което ми подсказва, че проблемът е по-сериозен.

— Не искам да рискувам, Док.

— Защо си дошъл? Какво има?

— Не зная как да ти го кажа... — започва той и на мен мигом ми причернява.

— Бентън и Луси добре ли са? — едва изричам думите, тъй като си представям как летят или шофират в това време.

— А? Нямам представа. Сигурно. — Погледът на Марино снова трескаво насам-натам, не може да се спре на едно място дори да го иска.

— Какво става? — повишавам глас над тропота на дъжда и воя на вятъра в короните на старите дървета.

Цветчета, откъснати от някой порив, се носят над моравата като накъсани салфетки. По тревата и мулча се образуват малки локви.

— Синята кърпа, която Деси носеше? Сецаш ли се? — пита високо Марино, докато водата се стича по качулката му. — Проблемът е ДНК-то. Проблем е меко казано.

Представям си как Кари се е появила на прага на моя дом, позвънила е усмихната и Дороти я е поканила вътре. После Кари и дронът ѝ се появили едновременно в задния двор и така лишили Джанет или когото и да било от възможността да се защити. Осъзнавам, че това най-вероятно е причината Марино да настоява да разговаряме отвън, докато около нас бушува буря.

Кари Гретхен е била в дома ми. Възможно е да е поставила едно или две подслушвателни устройства, докато се е разхождала из него. Дороти не би я спряла. Едва ли е заподозряла, че нещо не е наред, преди Кари да даде на Деси синята кърпа на индийски мотиви и да му нареди да застане до нея, докато борави с пулта за управление на дрона. След това му го е връчила и му е наредила да унищожи приемното си семейство.

— Звъннаха ли ти от лабораторията за ДНК анализ? — пита Марино и аз събирам сили, за да чуя лошата новина.

— Не още.

— Е, аз разбрах току-що. Може да не са искали да те притесняват толкова скоро след изписването ти от болницата. Все пак трябва да

чуеш истината. Затова съм дошъл, затова стоя навън с теб в тоя проклет дъжд.

— Кой е открил какво? — Пантофите ми подгизват от вода, крачолите на пижамата и полите на пенъоара ми също са мокри.

— По кърпата имаше ДНК на Елиза Вандерстийл, което е логично, тъй като тя е нейна. Открихме обаче ДНК и на Кари Гретхен, и на Темпъл Голт.

Явно не съм чула правилно. Тук е толкова шумно. Все пак частица от мозъка ми разбира какво ще последва, макар останалата част да се опитва да го отрече.

— Съжалявам... — започвам аз.

— Зная какво си мислиш, но първо ме изслушай — прекъсва ме Марино. — Получихме съвпадение с ДНК-то на Голт, което присъства в базите данни, тъй като има нерешени случаи, които федералните се опитват да свържат с него. Разбира се, че получихме съвпадение и с Кари, защото нейната ДНК също е там.

— Това е невъзможно! Откъде ДНК на Голт ще се появи върху кърпата, освен ако Кари не е разполагала с някакъв източник и не я е нанесла съзнателно...

— Не. — Марино поклаща бавно глава, дъждът се стича по лицето му, очите му са широко отворени. — Не, не, не ме разбираш, Док.

— Какво трябва да разбере, Марино? — Не искам да повярвам на това, което се кани да ми каже.

— Отначало не разбрахме защо върху кърпата или шалчето, както искаш го наречи, около врата на Деси няма негова ДНК. Тя би трябвало да е там — започва да обяснява той, докато в мен се надига неопишуемо изумление.

Сякаш гледам през замъглен прозорец, който изведнъж се е прояснил и най-накрая виждам какво има от другата му страна. Малкият Деси със слабичкото му, ъгловато лице и хипнотични сини очи.

— Оказа се, че в крайна сметка неговата ДНК я има върху кърпата...

Няма по-добър рибар от Кари. Тя знае какво да прави. Знае кога да чака, знае и кога да дръпне въдицата. Знае, когато плячката ѝ е в ръцете.

— Разбираш ли какво ти казвам? — пита Марино и дъждът се превръща в бучащ порой, докато си спомням думите на Луси за бременността на Натали.

Използвала е донор на сперма и сурогатна майка, която е подбрала внимателно, но истината е, че подобен процес може да бъде манипулиран.

За Кари това би било детинска игра, а Натали не би могла да разбере истината около ДНК на Деси. Би трябвало да я провери в полицейската база данни, за да открие биологичните му родители, а вероятността да го направи е била минимална. Кари обаче е предприела действия, които никога не бих очаквала.

— Трябва да е съхранила сперма на Темпъл Голт, да я е замразила или каквото там се прави. — Марино се извъръща, за да се предпази от поредния порив на вятъра и да закрие лицето си от дъжда. — Нали знаеш какво правят съпругите на военните, когато мъжете им отиват на война...?

— Разбирам какво трябва да е направила. Мога да си го представя — отговарям аз. — Имаме ли потвърждение относно ДНК-то на Деси? Взеха му проба, за да отделят неговата ДНК от останалите...

— Да, имаме потвърждение. Кари е майка на Деси. Темпъл му е баща.

— Но само биологично.

— Тя щеше да го отведе, Док. Кари щеше да го отгледа и да го превърне в следващото чудовище. В хибрид между нея и Голт. Господи! Какъв късмет е извадила със смъртта на Натали, защото това ѝ е позволило да задейства плана си — продължава Марино.

Явно е намерил обяснение за всичко.

— Тя е отговорна за случилото се в Мериленд, като целта ѝ е била ти, Луси и Бентън да хукнете натам — казва той, докато пелената от дъжд продължава да се люлее в унисон с поривите на вятъра. — Очаквала е да напуснете града на бърза ръка и да зарежете Дороти, Джанет и Деси сами. Ти обаче си осуетила плановете ѝ, като си останала, и тя е трябвало да ги нападне в дома ти...

— Нямам представа какво е планирала или защо — отговарям аз. — Зная само, че всичко свърши и вече сме в безопасност.

— С изключение на Деси. Какво ще кажем на Луси и Джанет?

— Ще им кажем истината. Деси не е избирал биологичните си родители. Ситуацията е аналогична с осиновяване, при което не знаем кой е или откъде е дошъл. Няма никаква гаранция какво ще бъде детето, Марино. Това се отнася и за собствените ни биологични деца.

— Ами ако прилича на тях? Говоря сериозно. Помисли си само. Той е тук, сред нас. Ами ако стане като тях, когато порасне? Вярно, че е страхотно хлапе, но ако...

— Не те ще го отгледат — обяснявам му аз. — Ние ще го отгледаме. А сега влизай вътре. Тъкмо приготвихме брънч, а аз възнамерявах да направя цяла кана „Блъди Мери“.

Влизаме в къщата, сваляме дъждобраните и водата се стича по килима и пода. Изритвам настрани подгизналите си пантофи и влизам в банята.

— Мисля, че разполагам с всичко необходимо, за да приготвя пай с фъстъчено масло — заявявам аз и подхвърлям кърпа на Марино.

— Откога правиш такива неща? — Той ме гледа с изумление, сякаш е видял призрак, и в известен смисъл е точно така.

— Моментът ми се струва подходящ, Дороти е тук, а тя обожава фъстъчено масло и шоколад. Умира за всякакви сладкиши. — Включвам алармата и продължавам: — Но ти би трябвало да го знаеш — казвам, докато влизаме в кухнята, където Деси вади чинии от шкафа, стъпил на един стол.

Оглеждам слабата му, но широкоплещеста фигура, облечена в анцуг на „Бостън Селтикс“, който Марино му подари. Деси няма да израсне много висок или много едър, но вече е достатъчно жилив и силен. Слиза от стола с цял куп чинии в ръце и ме поглежда с големите си сини очи. Взимам чиниите.

— Мисля, че знаеш къде са салфетките — казвам му аз.

— Да.

— Ще ти бъда благодарна, ако ги донесеш. После ще ти помогна да подредиш масата.

— Вече сложих подложките за хранене. Надявам се изборът ми да ти хареса — казва той и ме хваща за ръка.

— Стига цветовете да си подхождат.

Излизаме от кухнята ръка за ръка и завиваме към трапезарията вляво.

— Къде се научи да ловиш риба, Кей-Кей?

Така ме нарича Деси.

— Защо питаш? — питам аз, докато включвам алабастровия полилей.

— Чудя се как се сети за моята въдица, когато онази лоша жена се опитваше да ни нарани със своя дрон?

Дръпвам завесите, за да видя дъжда, който продължава да се излива навън сред гъстата утринна мъгла, която се носи сякаш на талази. Вятърът люлее смърчовите и рододендроните и от време на време запраща нова порция дъжд в прозорците.

— Аз не се сетих — продължава Деси, преди да успея да му отговоря. — Когато тя ме караше да правя разни неща, аз не се сетих да постъпя като теб. Трябваше да сваля дрона с моята въдица и да го стъпча на парчета.

— Щеше да се изложиш на голяма опасност, ако беше стъпил върху него.

— Можех да го ударя с бейзболната си бухалка.

— Нямах да искам да се приближиш толкова. Сещаш ли се за онази огромна физалия с дългите пипала, която видяхме на плажа? Онова безгръбначно, което приличаше на медуза, но всички наричат португалска галера? Какво правиш, когато се натъкнеш на нещо подобно?

— Стоя надалеч!

— Точно така.

Следва ме около масата и поставя салфетка вляво от всяка чиния, която аз слагам върху съответната подложка.

— Но как се сети за моята въдица? — Явно няма намерение да се откаже толкова лесно.

— Честно? Не можах да се сетя за нищо друго. — Отварям чекмеджето и сребърните прибори ме посрещат със звънко подрънкване. — Трябваше да реагирам по някакъв начин, тъй като я видях какво се кани да направи. Извадих късмет.

— Защо онази жена искаше да ни нарани?

— Някои хора изпитват радост само когато причиняват болка на другите.

— Зная, зная. Майките ми вече ми обясниха това — отвърща Деси. Напоследък е започнал да нарича Луси и Джанет майките ми.

Джанет е майка, а Луси и Джанет — майките.

— Но защо ще идва тук и ще се опитва да нарани някого?

— Важното е, че ти не нарани никого. — Спирам и го поглеждам. — Ти й се опълчи, отказа да изпълниш заповедите й. Това те прави добър човек, силен човек.

— Предполагам — казва той и хуква към коридора.

Чувам го да отваря вратата, която води към мазето, чувам и бързото му топуркане по стълбите. Когато се връщам в кухнята, заварвам Деси да стои до масата с въдица в ръка. Не със своята, защото тя бе иззета от полицията като улика, а с моята, която е домъкнал от мазето. Изражението му е напълно сериозно. Разпознавам старата макара и графитночерната телескопична пръчка. Целите са покрити с прах.

— Ще ми покажеш ли как се прави? — пита той и ми подава въдицата.

— Не съм специалистка, а и не можем да го направим вътре в къщата. — Притискам ръкохватката на въдицата между средния и безимения на лявата си ръка. — Отпускам петнайсетина сантиметра от влакното, притискам го леко с показалец...

Показвам му как го правя и макаратата се завърта: *клик-клик-клик*.

— Отмятам въдицата назад... Знаеш ли кое е най-важното? — питам го аз.

— Кое? — отвърща ми Деси.

— Да се прицелиш. Да насочиш въдицата към мястото, където искаш да попаднеш. Насочваш я към целта, която си избрал предварително. После вдигаш въдицата, замяташ и я изстрелваш напред с помощта на лакътя и китката — обяснявам му. — Като повечето неща в живота и тук особено важно е да избереш подходящия момент.

— А сега моментът е подходящ за едно питие — казва Марино още с влизането си в кухнята. Зад него стоят Бентън и Луси.

— Водка „Тито“, доматиен сок и пресен лайм. Кой ще ми помогне? — питам аз, преди да отида при Бентън, да го прегърна и целуна.

— Аз! — възкликва Деси и се втурва към шкафа, в който държим алкохола.

— Аз ще ти дам сока и лайма — казва Джанет, докато отваря хладилника.

— Къде държиш каните и чашите? — пита Дороти и надзърта в шкаф след шкаф.

— Толкова се радвам, че пътувахте без проблем в това ужасно време — прегръщам и Луси. По изражението ѝ не мога да разбера дали знае за Деси.

Нямам намерение да водя подобен разговор, особено сега. Това не би трябвало да има значение, а окаже ли се, че все пак е важно, все ще измислим нещо.

— Уорчестърширски сос, табаско и специалните ми подправки? Кой ще ми помогне? — Взимам бутилката водка от Деси и го моля да ми помогне с измиването на целината.

— Разделям стръкчетата ето така — показвам му на мивката, докато той стои до мен, качен на стола си. — Сега ги изплаквам със студена вода и отделям външната обвивка, защото е толкова жилава, че никой не иска да я яде.

— Влакната ѝ приличат на конец за зъби.

— Махаме ги всичките... Много добре. Изхвърли ги в кофата за боклук.

— Така ли? — Ръцете му докосват моите, докато плакнем стръкчето под течащата вода.

— Точно така — отвърщам аз и измиваме целината заедно, докато по нея не остава и петънце мръсотия.

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.